

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

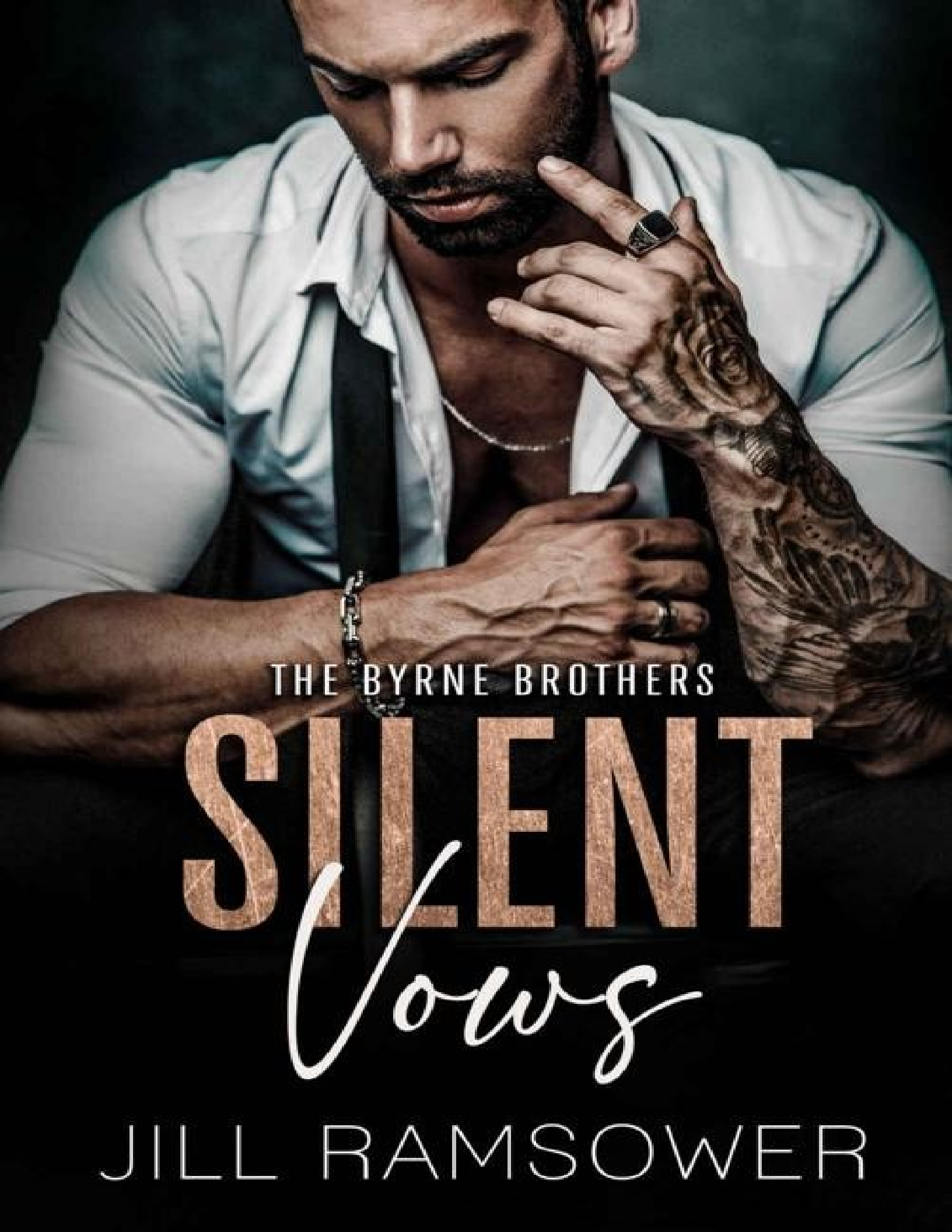
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BYRNE BROTHERS

SILENT

Voices

JILL RAMSOWER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE BYRNE BROTHERS

SILENT

Cows

OceanofPDF.com

Sessiz Yeminler bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2022 Jill Ramsower

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın eserlerinin çalınmasıdır. fikri mülkiyet. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Kapak Modeli: Jaxon Reeves Fotoğrafçı:
Michelle Lancaster Editing4Indies
tarafından düzenlenmiştir

✿ Vellum ile oluşturuldu

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

Jill'in Kitapları

Bölüm 1 Bölüm 2
Bölüm 3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm 8
Bölüm 9 Bölüm
10 Bölüm 11
Bölüm 12 Bölüm
13 Bölüm 14
Bölüm 15 Bölüm
16 Bölüm 17
Bölüm 18 Bölüm
19 Bölüm 20
Bölüm 21 Bölüm
22 Bölüm 23
Bölüm 24 Bölüm
25 Bölüm 26
Bölüm 27 Bölüm
28 Bölüm 29
Bölüm 30 Bölüm
31 Bölüm 32
Bölüm 33 Bölüm
34 Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

Sosyal Medya & Web Sitesi

OceanofPDF.com

J ILL RAMSOWER TARAFINDAN YAZILAN KITAPLAR

BEŞ AİLE SERİSİ

Sonsuza
Kadar Yalan
Asla Gerçek
Kan Her
Zaman
Sadakatlerin Yattığı
Yer İmkansız
İhtimaller Mutlak
Sessizlik Mükemmel
Düşmanlar

VAHŞİ GURUR DÜETİ

Vahşi Gurur
Sessiz Önyargı

BYRNE KARDEŞLER SERİSİ

Sessiz Yeminler
Bozuk Birlik

EFSANE VE İNSAN SERİSİ

Lanet & Özlem Zehir
& Ahlaksızlık
Kan ve Nefes
Kuşatma ve Baştan
Çıkarma

OceanofPDF.com

SESSİZ YEMİNLER

OceanofPDF.com

JILL RAMSOWER

OceanofPDF.com

HAYATTAKI BAZI OLAYLAR O KADAR DÖNÜŞTÜRÜCÜDÜR Kİ, INSANDA BİR İZ BIRAKABİLİR.

insanın nutku tutuluyor. Altı ay önce babam annemi öldürttüğünde, sözcükler benden tamamen kaçtı. Söyleyebileceğim hiçbir şey anlamama yardımcı olmayacak ya da beni tehlikeden uzak tutmayacaktı, bu yüzden hiçbir şey söylememeyi seçtim.

Son altı aydır tek bir kelime bile etmemiştim.

Ne kardeşime ne de en iyi arkadaşıma. Karanlıkta tek başıma bile.

Annemin hayatını kaybettiği araba kazasından sonra hastanede uyandığımdan beri sesimi çıkarmamıştım. İlk başta, olanları düşünürken ve kaybımın büyüklüğünü kavramaya çalışırken bir şok halindeydim - annem ve babam göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti.

Babam o arabada olmayabilirdi ama yine de benim için ölmüştü.

Dünyamın en güzel parçasını benden çalan kazayı o düzenlemişti. Annemi. Kalbimi. Onsuz, ruhumda kocaman bir delik açılmıştı.

Sakatlayıcı üzüntümün ortasında, korku ve öfke yüzeyimin altında hayat bulmaya başladı. Bunların hepsi tek bir adama yönelikti. Benim tesellim ve sığınağım olması gereken adama. Babama karşı o kadar öfkeliydim ki ne söyleyebileceğimden korkuyordum. Sözlerimi kaplayan suçlama ve hayal kırıklığını duyacak ve gerçeği bildiğimi anlayacaktı.

Bu yüzden ağzımı açmaya cesaret edemedim.

Emniyet kemeri yüzünden boynumda oluşan morluk ve doktorların olası bir travma hakkındaki spekülasyonları bana mükemmel bir bahane verdi. Babam sessizliğimi kabul etmekten çok mutluydu. Beni eve, artık tanımadığım bir hayata geri götürmüştü. Sanal kilit ve anahtar altında bir hayat.

Günler haftalara, haftalar aylara dönüştü.

Her gün babamın evinin duvarları dışında yalnız kalabildiğim tek zaman sabah kahvesi içtiğim zamandı. Her sabah kahve almaya gitmeme izin veriliyordu - tabii ki gözetim altında. Beni takip etmekle görevlendirilen Umberto, ilk birkaç aydan sonra günlük işlerim için beni içeride takip etmeyi bırakmıştı. Ben bir masada oturup kahvaltımı yaparken ve artık nefret ettiğim mafya hayatının pençesinden nasıl kurtulacağımı düşünürken o dışarıda telefonuyla konuşuyordu.

İşler bu kadar basit olsaydı kaçıp giderdim ama hiç öyle olmadı. Sorun küçük kardeşimdi. Onu geride bırakamazdım ama benimle gelmesini sağlamak

bir meydan okuma olurdu. Babamı idol olarak görürdü. Hep öyleydi. Babam gözlemlenmeden yalnız kalmamıza izin verse bile, Sante'yi ikna etmek muazzam bir görev olacaktı. Bu ikilem beni her gün rahatsız ediyordu. Doğru fırsat için zaman kolluyordum ama altı ay boyunca sürekli gözetim altında tutulduktan sonra, bu fırsatın asla gelmeyeceği konusunda endişelerim her geçen gün artıyordu.

"Hey, Noemi. Her zamankinden mi?" Tezgâhın arkasındaki kibar ve yaşlı beyefendi içeri girdiğimde bana el salladı. Kahve dükkânındaki sabah ekibinin hepsi beni ismimle tanırdı ama onlarla hiç konuşmazdım. Sadece bir kez sessizliğimin açıklamasını yazmak zorunda kalmıştım, bu da beni rahatlatmıştı. Çok anlayışlı davrandılar ve benim yerime konuştular.

Gülümsedim ve başımı salladım. Kasada ödemeyi yaptıktan sonra kapıdan olabildiğince uzakta bir yere oturdum ve elimdeki kitabı çıkardım. Telefonum izleniyordu, bu yüzden can sıkıntımı gidermek için bile nadiren kullanıyordum. Daha önce çok okuyan biri olmamıştım ama son zamanlarda en sevdiğim kaçış yolu haline gelmişti. Arkamdan erkeksi bir ses konuştuğunda bir bölümün sadece birkaç sayfasındaydım.

"Bu kadar bariz bir rutini sürdürmemelisin. Bunu sana hiç kimse söylemedi mi?"

Onu göremiyordum ama yorumunun bana yönelik olduğunu biliyordum. Gözleminin doğası beni alarma geçirmesi gerekirken, omurgamın sertleşmesine neden olan şey derin sesinin ensemde dolaşan baştan çıkarıcı yoluydu.

Yavaşça arkamda oturan adama bakmak için döndüm ve bakışlarım şimdiye kadar gördüğüm en mavi gözlerle çarpıştığında nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalıştım. Okyanusun dibinde avlarını yutmadan önce dikkatlerini dağıtmak için parlak ışıklar sarkıtan balıklar gibi hipnotize edecek kadar parlak, derin bir maviydi. Belirgin kaşlarının oluşturduğu gölge bile renk zenginliğini söndüremiyordu.

Sözlerinin ardındaki anlam sersemliğimi yarıp beni geri çekmeden önce tam yirmi saniye geçti

rasyonel düşünceye.

Bir rutinim olduğunu nereden biliyordu?

Bu adam kafenin müdavimlerinden biri olsaydı kesinlikle fark ederdim. Büyüleyici gözleri olmasa bile, unutabileceğiniz türden biri değildi. Güç ve ayrıcalıklı bir havaya bürünmüştü, varlığı dikkat ve saygı gerektiriyordu. Hatta belki de korku. Çenesinin köşeli kesiminde ve kendini taşıma şeklindeki buyurganlıkta oyulmuştu. Güzel bir yırtıcıydı ve beni izliyordu. Neden? Ne kadar zamandır? Ve ben nasıl fark etmemiştim?

Sinirle geri döndüm ve başka ne yapacağımı bilemediğim için onu görmezden gelmeye karar verdim.

"Ama yine de, belki de o kadar tahmin edilebilir değildir."

Gözlerim sayfaya takıldı. Onun gibi bir adamın reddedilmeyi kabul etmeyeceğini bilmeliydim.

"Bir kadının elinde gördüğüm her kitap romantik bir kitap gibi görünüyor, kafalarında mükemmel bir peri masalı hayatının gerçekçi olmayan beklentilerini oluşturuyor. Ama senin okuduğun bu değil, değil mi?"

Kitabım cinayet hakkındaydı. Sorunlarıma odaklanmak yerine zihnimi meşgul edecek bir gizem romanı. Romantizmi diğer kızlar kadar seviyordum ama daha karanlık ve zorlayıcı bir şeye ihtiyacım vardı. Hayatımın durumuyla daha ilgili bir şey.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için her zaman yanımda taşıdığım not defterini çıkardım. Karşılaşmamızı sona erdireceği umuduyla konuşamayacağımı açıklayan bir not yazmayı planlıyordum ama parmak uçlarımda başka kelimeler belirdi.

Erkeklerden düzgün insanlar olmalarını beklemek çok mu gerçek dışı?

Pedi ona doğru ilerlerken bile onunla etkileşime geçtiğime inanamıyordum.

Sözlü yanıt vermediğim için göstermesini beklediğim şaşkınlık hiç kaydedilmedi. Bunun yerine, kurt gibi sırtmasıyla karşılaştım.

"Kadın ya da erkek, herhangi birinden dürüstlük beklemek gerçekçi değil. Benim deneyimlerime göre, tarih öncesi atalarımızdan inanmak istediğimiz kadar farklı değiliz."

Kaşlarımı kaldırdım ve cevabımı karaladım.

Kendi adına konuş.

Kendime engel olamadım. Onunla ilgili bir şey, aylardır mükemmel bir şekilde dizginlediğim kontrolümü alt üst etti.

Gölge gözlerindeki turkuaz ışıltıları kararttı. "İnanın bana, öyleyim. Benimle ilgili kesinlikle medeni hiçbir şey yok."

Verdiği yanıtın yoğunluğu karşısında şok olmuş bir halde, oturduğu yerden kalkarken ona bakakaldım. Gitmesini beklerken, kahve ve simidimi almak için tezgâha gittiğinde bir kez daha şaşırdım. Karşılıklı konuşmamıza o kadar dalmıştım ki baristanın adımı söylediğini duymamıştım.

Yabancı yemeğimi önüme koydu, başparmağını mükemmel dudaklarına götürüp bir parça krem peyniri emerken kobalt rengi bakışları beni koltuğuma mıhladı.

"Kahvaltınızın tadını çıkarın," diye mırıldandı, sonra da sinsice uzaklaştı.

Hayatımın en garip karşılaşmalarından birinden sonra tamamen şaşkına dönmüştüm. Kısa sohbetimizin tuhaf konusu bir yana, sözlü iletişim eksikliğime hiç aldırmış etmedi. Sanki zaten biliyormuş gibi. Ama nasıl? Kim olduğumu biliyor muydu?

Birden adını sormadığım için kendime kızmaya başladım. Gözlerim, kafenin kapısından geçerken geri çekilen, sonra da vitrinin önünde yeniden beliren adama döndü. Umberto bir anda adamla burun buruna gelmiş, kızgın bir gergedan enerjisiyle ona meydan okuyordu.

Umberto benimle konuşan adamı görmüş müydü? Hayır, çünkü görseydi hemen içeri girer ve adamla yüzleşirdi. Eğer öyle değilse, neden bu kadar kızgındı? Hapishane müdürümün dikkati dağılmıştı ve eminim bu da

Sinirliydi ama yine de bu kadar yüzleşmeci olması alışılmadık bir durumdu.

İkisinin kapaşmasını izlerken tüm vücudum gerildi. Umberto çok iriydi ama yabancı hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Tahmin etmem gerekirse, öfkeli serserilere karşı kendini savunmanın her gün yaşanan bir olay olduğunu söyleyebilirdim. Soğukkanlı bir kayıtsızlığın resmiydi, bu da Umberto'yu daha da öfkeliendiriyor gibiydi.

Babamın bekçi köpeği konuşurken dudak büktü ve elini kaldırarak parmağıyla adamın göğsünü işaret etti. Umberto temasa geçemedi, birdenbire adamın yumrukları öyle şiddetli ve yıldırım hızıyla savruldu ki Umberto kurşun gibi yere düştü. Tek bir vuruş bile yapamadı.

Yabancı, baygın haldeki rakibinin üzerine tükürdü ve ardından sanki son on saniye hiç yaşanmamış gibi sakin bir pasiflik havasına büründü. Siyah dalgalı saçlarını sabit bir elle düzeltti, döndü ve kaldırımında gözden kaybolmadan önce nefes kesici bakışlarıyla beni kıstırdı.

Sanki içine doğduğum mafya hayatından nefret etmek için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi.

Acımasız hırs ve yollarına çıkan herkese karşı duygusuz bir saygısızlık, tüm yaratılmış adamların doğuştan gelen özellikleriydi. Yabancı'nın kim olduğunu bilmiyordum ama o da en az diğerleri kadar kötüydü. Belki daha da kötüydü.

Benim kesinlikle medeni bir yanımda yok.

Hatırladığım sözleriyle ürperdim ve talihsiz korumamı kontrol etmek için aceleyle dışarı çıktım. Umberto New York kaldırımında baygın yatıyordu. Altı aydan beri ilk kez kaçıp şehrin içinde kaybolmak için elime nadir bir fırsat geçmişti. Kaçabilirdim. Kuzenime gidip ona her şeyi anlatabilirdim.

Peki ya Sante? Bu onu nerede bırakacak?

Tek başına. Terkedilmiş. Bunu yapamazdım. Onsuz koşmak bir seçenekmiş gibi davranmanın bir anlamı yoktu.

Derin bir nefes alarak çömeldim ve Umberto'nun yanağını okşadım, mırıldandığı bir dizi küfürle ayılana kadar onu salladım.

"Lanet olası çingene. Ne sikime gidiyor bu?" Sokakta bir aşağı bir yukarı baktı.

Sorusunu duymazdan geldim ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Kanayan burnunu kolunun tersiyle sildi ve ben de eşyalarımı toplamak için onu dükkânın içinde bıraktım. Yenmemiş yemeğimi bıraktım ve kafedeki herkesin meraklı bakışlarını görmezden geldim. Olayı izleyen tek kişi ben değildim.

Dışarı çıkar çıkmaz, "Hadi buradan siktir olup gidelim," diye homurdandı. Sesi mufflaldı ve dalgınlıkla burnunun kırılıp kırılmadığını merak ettim. Benim için önemli değildi. Babamın uşaklarından biri olarak muhtemelen çok daha kötüsünü hak ediyordu.

Onu arabaya kadar takip ettim, gizemli yabancıyı merak ediyordum ve kahve rutinimden mahrum kaldığım için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. En azından sabah sıkıcı geçmemişti, bu kesindi.

Eve döndüğümüzde kardeşim ağzından "Tanrım, BERTO," diye kaçırdı. "Sana ne oldu böyle?" Sante, dikkatini kanlı korumama vermeden önce zarar görmediğimden emin olmak için bana baktı.

Umberto sadece homurdandı ve tepindi
kapalı doğru Banyoya.

Not defterimi çıkardım ve açıkladım.

Sadece sokakta küçük bir tartışma.

Sante başını salladı. "O adam asla geri adım atmazdı. Tam bir asabi."

Kendini çok daha olgun görmesini eğlenceli bularak sııttım. On yedi yaşındayken

mantık ve doğru kararların timsali olduğu söylenemezdi. Aslında, annemiz öldüğünden beri, değışken ergenlik duyguları daha da yaygınlaşmıştı. Ondaki değışimlere tanık olmaktan nefret ediyordum - kısmen daha önce hep çok tatlı olduğu için ama aynı zamanda yaşadığı mücadeleler babamın Mafya izinden gitme arzusunu artırdığı için. Gücü ve prestiji görürken işin çirkin yönlerini görmezden geliyordu.

Mafya insanları canavara dönüştürdü. Tüm insanlıklarını tüketti ve ruhlarını umutsuzca şekilsiz bıraktı. Sante'nin yaratılmasından daha korkunç bir şey düşünemiyordum. Ama o babamızı ve mafyayı idolleştirmişti. Söyleyeceklerimi duymak istemedi. Bana inanacağını düşünseydim ona olanlarla ilgili gerçeği hemen anlatırdım. Eğer bunun onu kurtaracağını düşünseydim.

Küçük kardeşime yardım etmek istiyordum ama başka bir yol bulmam gerekiyordu. Bu sorunu çözme konusunda pek ilerleme kaydedememiştim ama en azından onu okulu bırakmamaya ikna etmiştim. Karaladığım notlar aracılığıyla, mezun olmadan okulu bırakırsa annemin kalbinin kırılacağını söyledim. Bir ay sonra okul başladığında son sınıfa devam etmeyi gönülsüzce kabul etmişti. Bu küçük bir kazanımdı ama yine de bir zaferdi. Ve savaşı kazanana kadar, babamın etkisine karşı sessiz savaşımı sürdürecektim. Annem de bunu isterdi, eğer onu öldürmeseydi bunu yapardı.

Sante'ye hüzünlü bir gülümseme vererek odama gittiğimi belirtmek için başımı kaldırdım ve üst kata çıktım. Yalnız kaldığımda yatağıma uzandım ve hala elimde tuttuğum kitaba bakmak için elimi kaldırdım. Zihnim bir çift büyüleyici mavi göz hayal etmekle meşgul olsa da, ciltli kitabın kapağındaki küçük bir yırtığı inceledim.

Onun gibi bir adamın romantizm fikriyle alay etmesi çok tipikti. Muhtemelen empati ve şefkat gibi kendi deneyimlemediği şeylerin varlığından şüphe ediyordu. Böylesine kasvetli, dar görüşlü bir

Dünya. Buz mavisi bakışlarının altında hissettiğim bir sıcaklık kıvılcımı olmasaydı, adamın insanlıktan umutsuzca koptuğuna yemin edebilirdim.

Kapım çalındı, beni düşüncelerimden uyandırdı ve kitabımı bırakmama neden oldu. Moretti ailesinin en güçlü kaptanı olan babam Fausto Mancini kapımın önünde duruyordu. Yıllarca hayatımda gerçek bir varlıktan çok bir isim olarak yer almıştı. Annem, Sante ve hatta aşçımız bile ondan daha fazla hayatımın bir parçasıydı. Onun yokluğu, gençken terk edilmişlik ve incinmişlik duygularıyla mücadele etmeme neden olmuştu. Şimdi altı ay boyunca onun zalim ilgisine maruz kaldığım için, babamın varlığını bu kadar uzun süre görmezden geldiği için Tanrı'ya şükreliyordum.

"Önümüzdeki iki gün boyunca şehir dışında olmam gerekiyor. Haddini aştığını duymak istemiyorum." Aşındırıcı sesi zehirli bir gaz gibi etrafımdaki havada asılı kaldı ve içimi zehirledi.

Hastaneden ayrıldığımdan beri onun uğursuz varlığından bir gün bile uzak kalamamıştım. Ondaki iki gün uzak kalacağımı düşünmek kalbimin beklentiyle çarpmasına neden oldu.

Tepkimi hissetmiş olmalı ki gözlerinin kenarları sıkılaştı. "Beni deneme, Noemi. Bana karşı gelen insanların başına kötü şeyler gelir." Odama doğru bir adım daha yaklaştı. "Sanırım bunu biliyorsun, değil mi?" Beni inceledi, ben de nefesimi düzenlemeye çalıştım ama ciğerlerim onun imaları karşısında sıkışmıştı. İlk kez gerçeği bildiğimden şüphelendiğini belirtmişti. Neden şimdi? Şehirden ayrılıyordu ve benim uslu durmamı mı istiyordu?

"Bana nasıl baktığını gördüm," diye devam etti. "Düşüncelerini okuyabilmem için tek kelime etmene gerek yok." Maun rengi derin gözleri ellerine kaymış, manikürlü parmaklarının durumunu değerlendiriyordu. "İki gün. İzliyor olacağım." Uzaklaşmadan önce bana son bir kez baktı.

Çok da üstü kapalı olmayan tehdidi gereksizdi çünkü haklıydı. Ne yaptığını çok iyi biliyordum ve zaten ondan çok korkuyordum. Eğer yaptıklarını birine anlatma ihtimalim olduğunu düşünseydi, beni anında öldürürdü.

Annemin onda ne bulduğunu anlayamıyordum. Hep böyle kalpsiz miydi? Birinin kardeşim kadar tatlı başlayıp bu kadar acımasız bir şeye dönüşmesi mümkün müydü?

Bu ihtimal karşısında midem sıkıştı.

Oturup Sante'nin tanınmaz bir hale dönüşmesini izlemek kalbimi kırardı.

Hepsi babam kadar kötü değil.

Doğru. Gino Amca yeterince iyi biriydi. Annemin ikiz kardeşi Etta Teyze'yi önemsiyor gibiydi. Ama karısını ya da hırslarını seçmek zorunda kalsaydı, hangisi üstün gelirdi? Emin değildim ve bu çok şey anlatıyordu. Tanıdığım aile erkeklerinin hiçbiri için cevap daha net değildi. Elbette, toplantılarda yeterince arkadaş canlısıydılar, ama aynı zamanda korkutucu derecede soğuk da olabiliyorlardı.

Bu sorunun sonucu üzerine hayatım üzerine bahse girmeye istekli değildim. Mafya dünyasının bir parçası olmak istemiyordum.

Kendi param ya da bariz bir çıkış yolum yoktu ama pes etmeyecektim. Karşıma bir fırsat çıkacaktı ve ben de o zaman hazır olacaktım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bir Hafta Önce

"BİLİYORSUN BİZ OLMAZ BIRAKKADAR HER SON BİR . ONLAR nefes almayı keser." Brody Amca'ya son vedalarını ettikten sonra ailenin son üyeleri de arabalarına doğru süzülürken Fiona Teyze'ye sıkıca sarıldım. Sadece yakın Byrne ailesi kalmıştı, ki bu da yaklaşık üç düzine kişiydik. Cenaze töreni için yüzlerce kişi gelmişti. Hatta benim

Büyükanne ve büyükbaba oğullarının cenazesi için şehrin bir saat dışına götürülmüşlerdi, ancak artık evlerinden nadiren çıkıyorlardı.

Amcamın dul eşi hıçkırıklarla sarsıldı. Bütün şehri ateşe vermek istememe neden oldu.

Arnavutlar kulüplerimizden birinin dışında Brody'nin göğsüne beş el ateş etmişlerdi. Hemen peşlerine düşüp karşılık verdik ve yarım düzine adamlarını öldürdük ama bu piçler hamamböceği gibiydi. Onları son kez görmemiştik.

"Hadi anne. Seni eve götürelim." Fiona ve Brody'nin çocuklarının en büyüğü olan Oran, annesini yanına aldı ve onu arabalarına götürmeden önce başıyla teşekkür etti.

Onların uzaklaşmasını izlerken amcam Jimmy yanıma geldi. Üç Byrne kardeş ve babam ortaklaşa olarak organizasyonumuzu bilinmezlikten geri getirmiş olsalar da, Jimmy sözü edilmeyen liderdi. Aynı zamanda benim vaftiz babam ve olmayı arzuladığım adamdı. Babama saygı duyar ve onu severdim ama Jimmy'nin dokunulmaz bir yanı vardı. Onun varlığında dünya sessizleşirdi. Çocukken onunla ilgili her şeyi incelerdim. Artık büyüdüğüm için her günümü onun saygısını kazanmak için çabalayarak geçiriyordum.

"Bu elli yıl önce asla olmazdı." Elini omzuma vurdu. "Eskiden, İrlandalılar Hell's Kitchen'ın sahibiyken, kimse bizimle uğraşmaya cesaret edemezdi."

"O zamanlar buralarda değildim ama sadece son on yılda neler yaratabildiğinizi gördüm. Senin sayende Paddy ve diğerlerinin o zamanlar sahip olduğu gücü yeniden kazanmaya çok yakınız."

"Oraya doğru gidiyoruz ama diğer kuruluşlar hala zayıf olduğumuzu düşünüyor. Peşimizden gelmelerinin tek nedeni bu. İtalyanlara ya da Ruslara karşı harekete geçmeye asla cesaret edemezler." Jimmy yavaşça sokağa doğru yürümeye başladı, ben de **yanındaydım**. "Bu bizim hakkımızda ne söylüyor? Diyor ki onlar

savunmasız olduğumuzu düşünüyor. Bir hedef." Durakladı ve birkaç saniye sessiz kaldı. Tekrar konuştuğunda sesi uzaktaki gök gürültüsünün alçak gümbürtüsüne benziyordu.

"Bir şeyler değişmeli." Çelik gibi gri bakışlarını sarsılmaz bir güvenle karşıladım.

"Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleyin, ben de yapayım."

Çenesini onaylarcasına bir parça indirerek yürümeye devam etti. "Söylesene, İtalyanlarla akşam yemeğin nasıl geçti? Olan biten onca şeyden sonra sormaya fırsat bulamadım."

Amcamın vurulduğu gece, Jimmy'nin isteği üzerine öz annemle ilk kez tanışmak için yola çıkmıştım. O sadece lanet bir İtalyan değil, aynı zamanda Lucciano ailesinin danışmanı Edoardo Genovese'nin karısı olan lanet bir Cenevizliydi. Brody Amca kaldırımda kanlar içinde yatarken ben Brady Bunch gibi yemek yiyordum. Ona yardım edemediğim için çok kızmıştım ama Jimmy Amca öz annemle tanışmam konusunda ısrarcıydı. Beni evlatlık veren kadınla bağ kurmaya hiç niyetim yoktu. Ama evlat edinme ajansı Mia Genovese'nin oğluyla tanışmak istediğini söylemek için bizimle iletişime geçtiği andan itibaren Jimmy bunun kader olduğuna yemin etti. İrlandalılar ve İtalyanların müttefik olduğu yeni bir çağın başlangıcı.

Şüpheliydim.

Ama dediğim gibi Jimmy'ye güveniyordum ve benden ne isterse yapmaya hazırdım.

"Beklenebileceği kadar iyi gitti. Edoardo Genovese restoran seçimlerimden seninle bağlantım olduğunu anladı ve yine de geldi." Yemek tahmin ettiğim kadar garip geçmemişti. Üvey kız kardeşlerim şaşırtıcı derecede eğlenceli olsa da, öz annemin ailesiyle kapsamlı bir bağ kurmayı hâlâ planlamıyordum.

"Bunun iyiye işaret olduğunu söyleyebilirim."

"Tam olarak neyin işareti?" Omuzlarımı geren bir huzursuzluk hissiyle sordum.

Jimmy yine durdu, bu kez beni delici bakışlarıyla kısırdı. "Geçmişin hakkında ne hissettiğini biliyorum Conner. Bu anlaşılabilir bir şey. Ama artık ailemizin bir parçasısın. İtalyanlarla olan bağların bunu değiştirmeyecek."

Mantıken haklı olduğunu biliyordum. Ama evlatlık olmam bir yana, ismen bile Byrne değildim. Evlatlık annem Byrne kardeşlerin tek kız kardeşiydi. Evlilik soyadı Reid'di, bu da beni zihnimde daha da ayırmaya yarıyordu. Duygularımı dile getirseydim diğerlerinin de aynı fikirde olacağından şüpheliydim ama onların bu konudaki düşünceleri benim hissettiklerimi değiştirmiyordu. Zaten hayatımı kuzenlerimle yan yana oturma hakkımı savunarak geçirmiştım. Yeni keşfettiğim İtalyan mirasımı vurgulamak işleri daha da kötüleştirdi.

"Bana söylediklerini duyuyorum. Ama bu onlarla takılmak istediğim anlamına gelmiyor."

Yüz hatları sertleşti. "Bakış açını geliştirmenin zamanı gelmiş olabilir evlat. Elimize altın bir fırsat geçti. Şehirdeki en güçlü ailelerle ittifak kurmanın bir yolu. Bunun bizim için ne anlama geleceğini bir düşün."

Bu sefer durup bakan ben oldum. "Tam olarak nereye varmaya çalışıyorsun?"

Hayatımı sonsuza dek değiştirecek sözleri söylemeden önce çenesi kalktı ve göğsü genişledi.

"Bir evlilik. İtalyanlar ve İrlandalılar kutsal evlilik bağıyla bağlanmışlardır."

Karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. İfadesi beni sarstı, dünyayı kendi ekseninde döndürdü.

"Benim... bir İtalyanla evlenmemi... mi istiyorsun?" Kelimeleri söylemekte bile zorlanarak sordum.

"İdeal olmadığını biliyorum Conner, ama bu eşsiz fırsatı sunacak başka bir koşul düşünemiyorum. Böyle bir ittifak bu şehirdeki yerimizi sağlamlaştırabilir ve hayatta kalmamız için çok önemli olabilir. Bir düşünsene. Ya diğer alttakiler Arnavutların neler yapabildiğini görür ve peşimizden gelmeye karar verirlerse ne olacak?"

Bize mi? Hepsiyle savaşacak kaynağımız yok ama İtalyanlar yanımızdayken..." Koşullarımızın ne kadar farklı olacağını anlamam için devam etmesine gerek yoktu. Biz tek bir aileyken, İtalyanlar herhangi bir ortak düşmana karşı beş yönetici ailelerini birleştirme gücüne sahipti. Bu onları neredeyse durdurulamaz yapıyordu.

Böyle bir ittifak bizim için muazzam olurdu ve ben de bunun önemli bir bileşeniydim. Bu beni son derece gururlandırmalıydı ama İrlandalı ailemin benden kurtulmaya çalıştığına dair zihnimin arkasındaki fısıltıları durduramıyordum. Ne tam olarak biri ne de diğeri, hiçbir yere uyum sağlayamadım.

Sızlanmayı kes ve büyü artık. Fikri beğenip beğenmemen kimin umurunda?

Jimmy'nin söyledikleri doğruydı ve bunu biliyordum. Bu çok önemli olabilirdi ve aileme elimden geldiğince yardım etmekten onur duymalıyım. Duygularım hakkında tartışmak zaten anlamsızdı çünkü iş başa düştüğünde Jimmy Amca benden ne isterse yapacağımı biliyordum.

"Benden ne yapmamı istediğini söyle."

ÜÇ GÜN SONRA, Edoardo Genovese ve Lucciano ailesinin patronu ve İtalyan Komisyonu'nun başı olan kardeşi Enzo ile öğle yemeğine oturduk. Jimmy cenazeden sonra onlarla konuşmuştu ve beni hayrete düşüren bir şekilde teklifimizi değerlendirmeyi kabul etmişlerdi. Bu fikirden pek bir şey çıkacağını sanmıyordum. İtalyanları böyle bir anlaşmaya girmeye teşvik edecek ne olabilirdi ki? Yine de bir gün sonra bize geri döndüler ve bir toplantı istediler. Hâlâ ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyordum.

"Beyler," diye selamladı Jimmy bize katıldıklarında. "Sizi masamızda ağırlamaktan onur duyuyoruz. Nasıl olduğundan emin değildim

Teklifimiz kabul edilecekti, bu yüzden bugün çok hoş bir sürpriz oldu. Edoardo, yeğenim Conner ile tanıştığını biliyorum ama Enzo ile tanıştığından emin değilim."

Ayağa kalktım ve her iki Cenovalı adamla da el sıkıştım. "Benim için bir zevk."

Enzo başıyla onayladı. "Onunla görüşmeyi kabul ederek baldızıma büyük bir huzur verdin. Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum. Onun için yaptıklarını unutmayacağım. Bugünkü öğle yemeğine gelince, sizin gibi onurlu insanlarla bir araya gelmekten her zaman memnuniyet duyarız."

"Bizimle buluşmaya isteklisiniz," dedi Jimmy biraz nazlanarak. "Ama bu önerdiğim anlaşmayı gerçekten düşündüğünüz anlamına mı geliyor?"

Enzo cevabını garson siparişlerimizi alana kadar sakladı. Hepimizin eşit şartlarda olmasını sağlamak için tarafsız bir bölgede bağımsız bir restoran seçmiştik ama bu, yabancıların yanında söylenenler konusunda temkinli olmak anlamına geliyordu.

"Aslında teklifinizle çok ilgileniyoruz. Sessiz kalmak için elimizden geleni yaptık, belki duymuşsunuzdur belki duymamışsınızdır ama Sonora Karteli son zamanlarda şehirde başımıza bela oldu."

Jimmy ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktık. Kartellerin Doğu Yakası'na doğru ilerlediğine dair hiçbir şey duymamıştık ama bunun yol açabileceği kaosu ancak hayal edebilirdik.

Enzo devam etti. "Bize en çok sorun çıkaran beyefendilerin icabına baktık ama bundan sonra iktidara kim gelirse gelsin şehrimize saldırmaya devam etmeyeceğinin garantisi yok. Edoardo ve ben bu konuyu konuştuk ve daha geniş bir ortak ağının sadece bize fayda sağlayacağına karar verdik. Ayrıca"-bakışları benimkilere kilitlendi-"Conner'ın bu masanın her iki tarafında da ailesi olduğunu bilmesini istiyoruz."

Lanetleneneğim.

Bunu beklemiyordum. İtalyanlar, İtalyanlar ve yabancılar arasındaki katı ayrımlarıyla ün salmışlardı. Babamın kim olduğuna dair hiçbir fikrim olmadan

gayrimeşru olarak dünyaya gelmişim.

İrlandalıları arasında en son beklediğim şey Cenevizlilerin beni kendilerinden biri olarak görmesiydi. Öz annemin benimle tanışmak istemesi, bu adamların beni aileye kabul etmesinden tamamen farklıydı.

"Bana büyük bir onur bahşettiniz," diyerek şaşkınlığımı üzerimden attım.

Enzo gülümsedi. "Peki o zaman. Eğer hepimiz hemfikirsek, ayrıntıları konuşalım. "Diğer patronlarla konuştum ve göz önünde bulundurmanız için olası eşleşmelerden oluşan kısa bir liste hazırladım. Sadece saygın rütbeli ve uygun durumdaki kadınları dahil ettik." Deri bir portföyden birkaç sayfa kâğıt çıkarıp bana uzatan kardeşine işaret etti.

Bu tuhaf fikrin gerçekten ilerlemekte olduğu gerçeği ortaya çıkınca midem sıkıştı. Bir parçam öğle yemeğimizden bir şey çıkmayacağından emindi, bu yüzden sonuç hakkında endişelenmemiştim. Standart yazıcı kağıdına basılmış grenli renkli fotoğrafları tararken içim çalkalandı. Her birinin yanında geçmişi ve temel bilgileri içeren bir liste vardı. Kendimi gelin değil de kullanılmış bir araba seçiyormuş gibi hissettim.

Bunu gerçekten düşünüyor muydum? Kendimi hiç tanımadığım bir İtalyan mafya prensesine mi bağlayacaktım?

Yüce İsa.

Her sayfayı görmeyen gözlerle taradım, kendimi sakın tutmakla o kadar meşguldüm ki son sayfaya kadar önümdeki yüzleri fark edemedim. Omzunun üzerinden kameraya bakan genç bir kadının çarpıcı görüntüsünü almak için durakladım. Tüm kadınlar çekiciydi ama bu kadınla ilgili bir şey dikkatimi çekmişti. Nedenini tam olarak söyleyemiyordum. Bu soyut bir nitelikti. Sanki kameranın içini görebiliyormuş gibi delici bir şekilde kameraya bakıyordu.

Edoardo, "Sonuncuyu yarışmadan çıkarmak isteyeceksin," diye önerdi. "O asla yığının içinde olmamalıydı."

"Bir ilişkisi falan mı var?" Ben sordum.

"Hayır, altı ay önce bir araba kazası geçirdi. Annesi

kazada öldü ve Noemi'nin ses telleri

zarar görmüş. Dilsiz ve duyduğuma göre oldukça travma geçirmiş. Babasının onu neden aday gösterdiğine dair bir ipucu yok. Olaydan bu yana evinin dışında pek görülmemiş."

Sessiz. Şimdi bu daha da ilgi çekiciydi. Kağıtta yaşı yirmi olarak yazıyordu, benden tam sekiz yaş küçüktü.
-Oldukça büyük bir fark ama aşılamaz değil.

"Yara izi ya da başka bir fiziksel hasarı var mı?" "Bildiğim kadarıyla yok," diye düşündü Edoardo.

Bu kız ne kadar travma geçirmişti? Drama ile ilgilenmiyordum ama sessiz bir eş olma ihtimali bana cazip geliyordu. Dırdır etmeden ya da rahatsız etmeden hayatımı istediğim gibi sürdürebilir ve onun da aynısını yapmasına izin verebilirdim. Jimmy ittifak kelimesini telaffuz ettiğinden beri ilk kez umut görmeye başlamıştım.

"Daha fazlasını bilmek istiyorum," diye mırıldandım, gözlerim hâlâ sayfaya yapıştı.

"Gerçekten istediğin bu mu?" Enzo temkinli bir ses tonuyla sordu.

Sayfaları bıraktım ve eşit bir bakışla ona baktım. "Onunla tanışana kadar bilemeyeceğim ama çok güzel bir kadın ve içimden bir ses birlikte iyi çalışabileceğimizi söylüyor. Eğer babası izin verdiyse ve kendisi de gönüllü olduysa, bu eşleşmeyi sürdürmekte bir sorun görmüyorum."

"Pekâlâ." Enzo çenesini hafifçe eğerek selam verdi. "Gün sonuna kadar size daha fazla bilgi vereceğim."

Yeni doldurduğum şarap kadehimi elime aldım ve havaya kaldırdım. "Kalıcı bir ittifaka, beyler ve yeni bir refah çağına."

Ve Noemi Mancini'ye, kendini hazırla. Bildiğiniz hayat değişmek üzere.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Mevcut

ŞEHİRDEN AYRILIRKEN SANTE'Yİ DE YANINDA GÖTÜRDÜ. BİR
PARÇAM

yapmayacağını ve Sante'yle yalnız konuşma şansım olacağını ve sonunda kardeşimle kaçma sürecine başlayacağımı ummuştum. Babam işleri benim için asla bu kadar kolaylaştırmazdı. Bu senaryoyu düşünmek bile aptalcaydı.

Bunun yerine, babamın iki günlük yokluğunu onun gözetiminden nadiren kurtulmak için kullandım. Umberto hala bir taş atımı uzaktaydı, ama bu adamın kendisinin enseme olmasıyla aynı şey değildi. Film izledim, müzik dinledim ve Sante ile bir tekneye binip New York silüetinin uzaklarda kayboluşunu izlemenin hayalini kurdum.

Kaçmak ideal olurdu ama iki gün yalnız kalmak ikinci sıradaydı.

Verdiğim molanın sonu, babamın akşam yemeğine geç kalmamam gerektiğini bildiren mesajıyla geldi. Neden bana hatırlatma ihtiyacı hissettiğinden emin değildim. Annemin ölümünden beri her akşam saat tam yedide birlikte yemek yememiz konusunda ısrar ederdi. Bir kez bile geç kalmamıştım.

Üzerimde sahip olduğu gücü bana hatırlatacak başka bir esneklik.

Ağır bir iç geçirdim ve telefonumu yatağın üzerine fırlattım.

Bunu yapabilirsin, Em. Ne kadar itaatkâr olursan, sana o kadar güvenecek ve buradan uzaklaşmak o kadar kolay olacak.

İki saat sonra odamdan çıktım ve ağır adımlarla aşağı indim. Beni görünce ayağa fırlayan babamla birlikte masada oturduğunu gördüğüm Sante'ye gülümsedim.

"Ne giyiyorsun lan sen?" Alay etti. "Lanet bir çocuk gibi görünüyorsun. Git saygın bir şeyler giy."

Ayağa kalktığı anda korku ayaklarımı yere yapıştırdı ve beni hareketsiz bıraktı. Akşam yemeği için giydiğim esnek kalem eteğime ve büyük boy pamuklu bluzuma baktım. Görünüş rahattı ama berduşluktan uzaktı. Babam akşam yemeğinde ne giydiğimi hiç umursamamıştı, bu yüzden ona ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Bakışlarımı kaldırdığımda Sante özür dileyerek bana baktı ama dudaklarını mühürledi.

"Sante, git Umberto'yu kontrol et ve bu gece sakın kalmasını sağla." Masanın etrafından dolanıp bana doğru gelirken sesi tehditkâr bir hırıltıya dönüştü.

Sante'nin koridorda kayboluşunu izlerken ihanet dalgalarıyla savaştım.

Sonra sadece babam ve ben kaldık. Yalnızdık.

Neler olup bittiğinden emin değildim ama kafamın içinde alarm zilleri çalıyordu. Soğuk, yapışkan bir korku damarlarımı tıkadı ve nabzımı hızlandırdı.

"Elin için bir teklif var. Önemli bir ittifak."

Elim için mi? Evlilik gibi mi? Neden bahsediyor bu?

Sırtımı duvara dayayana kadar yaklaşmaya devam etti. "Bunu benim için berbat etmeyeceksin." Eli boğazımı kavradı, başparmağı nefes borumun üzerinde sertçe ileri geri gidip geliyordu. "Bu birleşmeyi kabul edeceksin ama bu evden ayrılmanın seni benim erişimimden uzak tutmayacağını anlamanı istiyorum. Bildiğini sandığın şey hakkında tek bir kelime bile yayarsan, seni bulamayacağım bir taşın altına saklanamazsın." Eli sıkılaştı; çürütecek kadar sert değil, sadece zayıflayan solunum yolumun tehdidi karşısında kanımı buza çevirecek kadar sert.

Mümkün olduğunca hareketsiz durdum ve vücuduma işbirliği yapması için yalvardım.

"Sen olduğunu anlayacağım. Bir sıçan olmak için konuşmak zorunda değilsin," diye hırladı.

Görüş alanımın kenarında noktalar belirirken burun deliklerim alevlendi. Sonunda pes ettim ve bileğini kavradım, pençeleyen çaresizliğin üstesinden gelemedim.

Boncuk gibi siyah gözleri bir saniye daha ruhumun derinliklerine baktı ve sonunda beni serbest bıraktı, ama yine de olduğu yerde kalarak alanımı habis bir şekilde işgal etti. "Adı Conner Reid. İrlandalı ve her an burada olabilir.

dakika. Şimdi beni utandırmadan önce yukarı çık ve şık bir şeyler giy."

Başımı salladım, yatak odamın güvenliğine geri dönmeden önce duvar boyunca kayarak babamdan uzaklaştım.

Kahretsin, az önce ne oldu?

Attığım her adımda bacaklarım daha çok titriyordu.

Yatak odamın kapısını kapattıktan sonra kapıya yaslandım ve göğsümden fırlamadan önce hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalıştım. Sağlıklı düşünmek zorundaydım. Babam bir ittifakın parçası olarak beni biriyle evlendirmeyi kabul etmişti. Evlenecektim.

Vay anasını!

Adamın adı Conner Reid'di. İsim belli belirsiz tanıdık geliyordu. Babamın işleriyle hiç ilgilenmemiştim ama ufak tefek şeyleri görmezden gelmek imkânsızdı.

Düşün, Em. Düşün!

Bu Reid denen adam bir ittifakın parçası olarak benimle evlenmek istedi. O İrlandalı, bu yüzden İtalyanlar İrlandalılarla ittifak kurmak istiyor. Ama neden ben? O kadar İtalyan kadın varken, benim adım nasıl ortaya çıkmıştı?

Babamın gözlerindeki çaresizlik zihnimde canlandı.

Tabii ki bu onun hatasıydı. Kızının kritik bir ittifakın merkezinde olması onun için çok önemli olacaktı ve beni bir sığır gibi satmak için iki kez düşünmeyecekti. Peki bu benim için ne anlama geliyordu? Mafyadan kaçmak yerine, kalıcı olarak İrlanda mafyasıyla evlenecektim. İstedğim kader bu değildi ama beni babamdan uzaklaştıracaktı. En azından kısa vadede olası bir çözümdü. Yine de evden çıktıktan sonra Sante'ye ne kadar ulaşabileceğimden emin değildim. Ve eğer bu adam da babam kadar kötüyse, belki de başladığımdan daha kötü bir sonla karşılaşabilirdim.

Panik avuçlarımı terle kapladı ve kalp atışlarımı hızlandırdı.

Bunun umduğum şans mı yoksa tam bir felaket mi olduğunu bilemiyordum. Düşüncelerim karmakarışık.

Duygularım karmakarışık. Tuzlu umutsuzluk kirpiklerimde birikti ve aldığım her nefes daha sık ve durgunlaştı.

Sakinleşmem gerekiyordu.

Akşam yemeğine lekeli ve kızarmış gözlerle gidersem babam çok kızardı. Uzun, derin bir nefes almak için ciğerlerimi zorladım, sonra yavaşça bıraktım.

Üstünüzü değiştirirken neler öğrenebileceğinize bakın. Aşırı tepki vermemeye çalışın.

Kendi kendime başımı salladım ve yataktan telefonumu aldım. Babam cihazı izliyordu ama kendimi neyin içine soktuğumu bilmem gerekiyordu ve bunu öğrenmenin kesin bir yolu vardı. Pippa benim kuzenim ve en iyi arkadaşımdı. Aynı zamanda korkunç bir dedikoducu ve işgüzardı. Ona tapardım ve onu çok özlerdim. Babam bizi ayrı tutmuştu ve ben de yokluğumu açıklamak için kederli kız kartını oynamak zorunda kalmıştım. Pip anlayışlıydı ama sabrının sonuna geldiğini hissedebiliyordum.

Benim için cevapları olacaktı ve İrlandalı hakkında soru sorarsam babamın umursayacağını sanmıyordum. Geçmişte bana hiç aldırış etmemişti. Şu anda önemseydiği tek şey annemin kazası hakkında çenemi kapalı tutmamdı.

Ben: Conner Reid kim?

Merhaba, rastgele.

Zamanım yok. Detaylara ihtiyacım var, hemen!

Kahretsin, şimdi beni endişelendirdin. Sanırım İrlandalı haydutlardan biri. Kumar kulübü işletiyor sanırım. Bir kontrol edeyim. Brb

Telefonu yatağımın üzerine attım ve dolabımı karıştırdım.

Potansiyel nişanlımla tanışmak için ne giymem gerekiyordu? İyi mi görünmeliydim yoksa onu korkutup kaçırmalı mıydım? İkincisini seçersem babam ne yapardı?

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü ve içimde katı bir kutup kütlesine dönüştü.

Bu sorunun cevabını kesinlikle öğrenmek istemiyordum. Seksi olan her şey masanın dışındaydı. Zaten pezevenklik yapıyordum; hissettiğimden daha ucuz görünmek istemiyordum. Seçeneklerim sınırlıydı, profesyonelliğe yakın orman yeşili bir kılıf elbise seçtim, ardından telefonumun çalması için tam zamanında saçımı ve makyajımı tazeledim.

Pippa: Bir süre önce Doğu Harlem'de diri diri yakılmış bir adamın bulunduğunu hatırlıyor musun?

Ben: Evet?

Söylentiye göre arkasında Reid varmış. İsmi hatırladığımı sanmıştım. Neden soruyorsun ki?

Lanet olsun.

Haber spikerleri bunu son yılların en korkunç cinayeti olarak nitelendirmişti. Hiç kimse bu suçla itham edilmemişti ama haftalarca televizyonlarda bu olaydan bahsedilmişti. Hâlâ kendi annemin ölümünün etkisindeydim ve olanlara pek dikkat etmemiştim. Şimdi, keşke yapsaydım diyorum.

O benim yeni nişanım olabilir.

Daha fazla ayrıntı için kuduracağını biliyordum ama zamanım yoktu. Kapı zili çoktan uzaktan çalmıştı.

Kaderimin ne getireceğini görme vakti gelmişti.

Bir kez daha derin bir nefes aldım ve midemde çiçek açmaya başlayan kokuşmuş bulantı buketini geri çekmeye zorladım. Topuklarımın ahşap zeminde çıkardığı tıkırtılar yaklaştığını haber veriyordu. Köşeyi döndüğümde üç adam da ayaktaydı. Babam. Ağabeyim. Ve iki gün önceki kafeden gelen adam.

Ciğerlerim şoktan donup kaldı ve bacaklarım bir santim bile kıpırdamayı reddetti.

Birdenbire yapbozun parçaları yerine oturmaya başladı.

Kim olduğumu bu şekilde öğrenmişti. Sessizliğimi neden sorgulamadığını ve Umberto'nun onu gördüğünde neden öfkelenildiğini. Adam ölümcül bir rakipti. Yeni kocam olmaya aday güzel bir canavar.

Babam beni tekrar harekete geçirmek için tanıştırmaya başladı ama kulaklarım çınladığı için ne dediğini anlayamıyordum.

Kelimeler. Mekanik bir şekilde Conner'ın yanındaki sandalyeye doğru yürüdüm, kendisi oturmadan önce bana yardım etti. Dümdüz karşıya baktım, gözleriyle buluşamadım. Odaya girdiğim anda beni esir alan o büyüleyici kobalt gözler.

Bu evleneceğim adamdı.

Umberto'yu birkaç hızlı vuruşta kanlı bir posa haline getiren adam. Odadan çıktıktan uzun süre sonra baskın kişiliği üzerime yapışan ve medeni olmadığını açıkça itiraf eden adam.

Ne güzel bir felaket.

Onu. Benim hayatım. Yaklaşan evliliğimiz.

Bunların hiçbirini düşünmeye dayanamıyordum. Neyse ki beynim onun yanındayken çalışmıyor gibiydi. Onun varlığı odayı dolduruyor, duvarlara baskı yapıyor ve havayı kovalayarak nefes almayı zorlaştırıyordu.

Benden hiçbir kelime beklenmediği için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Seninle tanışmak bir zevk, Noemi. Sana biraz şarap getireyim mi?" Conner sanki burası onun eviymiş ve ben de misafirmişim gibi soğukkanlılıkla sordu. Kendisi öyle gördüğü için istediği her yerde evindeymiş gibi davranıyordu. Varlığı o kadar hükmediciydi ki, kasırga rüzgârlarının gazabından korkarak saçının telini bile kıpırdatmaya cesaret edeceğinden emin değildim.

Başımı salladım.

Bakışlarım sol elinin arkasındaki siyah mürekkebe takıldı. Kahve dükkanında fark etmemiştim. Bir gül. Pahalı takım elbisesinin manşetinin altına kadar uzanıyordu ve altındaki vücudun ne kadarının benzer şekilde işaretlendiğini merak etmekten kendimi alamadım.

Şarabımdan bir yudum aldım, aniden kavrulmuştum.

Conner ve babam beni düşüncelerimle baş başa bırakarak rahat bir sohbete daldılar. Beni bir sohbete dahil etmenin zorluğu bunu anlaşılır kılıyordu,

Özellikle de bu gibi erkeklerin kadınları işlerine nadiren dahil ettikleri düşünülürse.

Merak ettim, eğer bu adam konuşmadığımı biliyorsa neden beni seçmişti? Yoksa bütün mesele bu muydu? Sessiz bir eş fikri hoşuna gitmişti. Babamdan bile daha baskıcı bir adamın eline mi düşmek üzereydim? Evlendikten sonra konuşabildiğimi öğrenirse ne olacaktı? Kendimi güvende tutmak için sonsuza kadar sessiz mi kalmalıyım?

Kalbim olimpik bir depar atarak başımı döndürdü.

Conner babamla konuşuyordu ama kulaklarım çok yüksek sesle çınladığı için sadece derin sesinin hipnotik tonlarını duyabiliyordum. Sonra sert bir el yavaşça zıplayan dizimi kavradı ve bedenimi hareketsizliğe zorladı. Babam masanın altında neler olduğunu göremiyordu ve Conner sanki avucunun pürüzlü derisi beni esir tutmuyormuş gibi konuşmaya devam ediyordu ama varlığımın her zerresi bedenlerimizin temas ettiği yere odaklanmıştı.

Yavaşça, çok yavaşça, başparmağı dizimin üzerinde ileri geri gezindi.

Beni rahatlatıyor muydu? Tam olarak değil. Bu hareket ondan daha çok bana sakın olmamı emrediyormuş gibi geldi -biraz otoriter bir hareket- ama yine de işe yaradı.

Nabzım normale döndü ve kalbimin durma tehlikesi ortadan kalktı. Sonunda uzun ve sabit bir nefes alarak ciğerlerimi çok ihtiyaç duyduğum oksijenle doldurdum.

Sonra tıpkı görüldüğü kadar rahat bir şekilde elini çekti -sanki aramızda bu tür bir iletişim normalmiş gibi. Sanki adamla on dakika önce tanışmamışım gibi. Conner Reid için zaman ve mekânın hiçbir anlamı olmadığını hissediyordum. Kendi dünyasında kuralları o koyuyordu ve geri kalanımızın da buna göre ayarlanması gerekiyordu.

Conner da en az babam kadar heybetliydi, belki daha da heybetliydi. Bu benim için ne anlama geliyordu? Dehşet dolu bir hayat ve

Acı mı? Bundan o kadar emin değildim. Açıklanamaz bir nedenden ötürü, onun tahakküm tarzı içimde babam kadar korku uyandırmıyordu. Acaba beni suçladığı gibi umutsuz bir romantik miydim ve güzelliğinin gerçeği görmemi engellemesine izin mi veriyordum?

Durumumun belirsizliği beni korkutuyordu ama Conner'a gelince, ne hissettiğimden o kadar da emin değildim. Beni derinden etkilemişti, bunu inkâr edemezdim. Öyle ki onun hakkında tam olarak ne hissettiğimi belirlemek zordu.

Ama o benim yeni nişanlımdı, bu yüzden yakında öğrenecektim.

OceanofPDF.com

BABASININ YANINDA OLDUĞUNDAN DAHA FARKLIYDI.

Kahve dükkanında. Yoksa artık kim olduğumu bildiği için farklı mı davranıyordu? Bunu söylemek imkânsızdı ama ondaki değişim çok açıktı.

Bir hafta önce sessizliğinde bile daha cesurdu. Onunla ilk tanıştığımda kırılğan ve kederli bir kızın kabuğuna dönüşmesini bekliyordum. Noemi hiç de kırılğan değildi. Başlangıçta nasıl travma geçirmiş sayıldığından bile emin değildim. Bu

Yaşadığı kaybın sorun olmayacağını anlamam için sadece kısa bir etkileşim yeterli oldu.

Dahası, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için anında bir çekim hissetmişim. Merakım o kadar büyüktü ki bu beni tedirgin ediyordu. Kısa görüşmemizden sonra, daha fazlası için duyduğum istek içimi kemirdi. O kadar rahatsız ediciydi ki, o pislik korumasına karşı kendimi kaybetmişim. Adama asla vurmamalıydım ama o kadar gergindim ki saldırdım. Yüzüme vurduğu için haklıydı.

Sonrasında yaptıklarımın babasının rızasını geri çekmesine neden olabileceğinden biraz endişelendim ama durum böyle değildi. Arabama döner dönmez Jimmy'yi aradım ve ayarlamalara devam etmesini söyledim. Günün sonunda, anlaşmanın yapıldığını doğrulamıştı.

O andan itibaren, kimliğini öğrendiğinde tepkisinin ne olacağını merak ettim. Şaşıracığını biliyordum ama bu kadar sarsılacağını beklemiyordum. Beni tekrar görmenin şoku mu onu etkilemişti yoksa babasının varlığı mı gerginliğe neden olmuştu?

Lanet İtalyanlar ve kızlarına karşı aşırı korumacı olma eğilimleri düşünüldüğünde, baba sorunları şok edici olmamalıydı. Belki de evlenmeyi kabul etmesinin nedeni buydu. Onun boyunduruğundan kurtulmak için bir şans.

Sessizliği fikri hoşuma gitmişti ama onu kaskatı ve tedirgin görmek beni rahatsız ediyordu. Kendimi, tekrar yalnız kaldığımızda eski neşeli haline döneceğini umarken buldum. Bunu yapmamalıydım. Onu seçmemin tüm amacı hayatımdaki aksamayı en aza indirmektir. Bu ve güzelliği. Onun çarpıcı görünüşünün seçimimde rol oynamadığını söylersem yalan söylemiş olurum. O zarif kıvrımlarını saran elbisesiyle yemek odasına girdiğinde, içimde derinlerde bir şeyler kıpırdandı. İlkel ve çiğ bir şey.

Gözleri yosun yeşiliydi ve elbisesinin yeşil kumaşının yanında daha da ışıltılı parlıyordu. Onun

Kahverengi saçları düz ve kalındı, omuzlarının hemen arkasına düşüyordu ve boğucu dudakları ıslak bir rüyaydı.

Bir daha düşündüm de, eğer çatımın altında böyle bir kızım olsaydı, ben de onu kilit altında tutardım.

Elim dizinde yirmi saniyeden fazla durmamıştı ama yine de yemek boyunca teninin ipeksi dokusunu parmaklarımda hissedebiliyordum. İki kez, parmaklarımda daha fazlası için ona geri dönmesini engellemek için peçetemi kavramak zorunda kaldım.

Onu dokunuşlarımda hissetmek, babasıyla katlanmak zorunda kaldığım akılsızca konuşmalardan çok daha keyifli olabilirdi. Puşt herif bir kez olsun onu sohbete dahil etmemişti ama oğlunu dahil etme konusunda aynı çekinceleri yokmuş gibi görünüyordu. Sanki çocuğun lise son sınıfı umurumdaydı. Eğer onun için orada olduğumu düşünüyorsa, adam tam bir ahmaktı. Ama bu benim ilk rodeom değildi. Onun masasında otururken, onun yolundan gitmek zorundaydım. Eğer onunla konuşmazsa, ben de konuşmazdım.

En azından benim planım buydu.

Yemeğimizin sonunda, Fausto'nun kızını sohbetimize dahil etmeye niyeti olmadığı açıktı. Sikerim öyle işi. Noemi'yle konuşmadan onun evinden ayrılmayacaktım. Tanrı aşkına, o benim karım olacaktı. Onun sessiz olmasını istiyordum, görünmez olmasını değil.

"Benim için bir onurdu, Fausto. Çok güzel bir eviniz var ve aşçınız da olağanüstü."

Adam çenesini indirdi ve elini bir hareketle salladı. "Yakında aile olacağız. Masamda her zaman hoş karşılanırsın."

"Teşekkür ederim. Daha fazla kalmak isterdim ama korkarım ilgilenmem gereken bazı işler var. Gitmeden önce Noemi ile özel olarak konuşmam mümkün mü?" Gözlerimi Fausto'dan ayırmadım, tepkisinin ne olacağını merak ediyordum.

"Elbette." İnce ince gülümsedi. "Sante ve ben sizi biraz yalnız bırakacağız." Gözleri kısa bir süre için

Oğlunu odadan çıkarken takip etmeden önce kızı. Bu bir uyarı mıydı? Onu yemek masasında becereceğimi mi düşündü? Lanet olası ılgın İtalyanlar.

Noemi'ye bakana kadar sandalyemi belli bir açıyla geriye ittim.

Sonunda yalnız kalmıştık.

OceanofPDF.com

BENİM KALP DÖVMEK OLARAK HIZLI VE
KIRILGAN OLARAK VE KANATLAR . A
Kelebek.

Conner bana bakıyordu. Çalışıyordu. Bekliyordu. Sandalyemi geriye itip normal, mantıklı bir insan gibi bakışlarına karşılık vermem gerekiyordu ama vücudum buna izin vermiyordu. Bu adamın benden ne istediğinden emin değildim ve bunu öğrenmekten korkuyordum.

"Bunu kabul ettiğine göre romantik bir direnişçi olmamalısın." Bu yorumu sinirime dokundu, içime işledi.

şokun puslu hali.

Yemek boyunca dokunmadığım not defterini aldım ve cevabımı karaladım. Bazen mesajlarımı yazmak için telefonumu kullanırdım ama not defterini tercih ederdim. Kitap okurken de aynısını yapardım. Bir cihazdan ziyade parmaklarımdaki kâğıt hissini seviyordum.

Sandalyemi geriye iterek mesajımı uzattım ve sonunda onunla yüzleştım.

Siz gelene kadar bana anlaşmadan bahsedilmedi.

Stoacı maskesi bir an için düştü. "Bu doğru mu? Yine de akşam yemeği boyunca hiç şikâyet etmeden oturdun." İki çalkantılı masmavi havuz beni koltuğumda kıvranmama neden olan bir dikkatle inceledi.

Sayfayı çevirip tekrar karaladım.

Başka ne seçeneğim vardı ki?

Bu kadar dürüst davranarak ne düşündüğümü bilmiyordum. Babama nişana itiraz ettiğimi söylerse başım büyük belaya girerdi. Daha temkinli olmam gerekiyordu ama o benim atılgan tarafımı ortaya çıkarıyor gibiydi. Beni pervasız ve duygusal yaptı.

Conner omuz silkti ve dikkatimi takım elbisesinin geniş omuzlarına ne kadar iyi oturduğuna çekti. Atletik yapılı ve uzun boyluydu. Sandalyeme oturmama ilk yardım ettiğinde benden bir karış daha uzun boyluydu. Beş-iki boyumla bu benim için alışılmadık bir durum değildi ama nedense korkutucu varlığı boyunu daha da büyütüyordu.

"Peki ya sana şu anda bir seçeneğin olduğunu söylesem? O kelimeyi söylersin ve ben de her şeyi iptal ederim." Cevabı beni şaşkına çevirdi. Bana bir çıkış yolu göstermesini beklemiyordum ama bunun ne kadar samimi olduğundan da emin değildim. Sözleri bir şey söylerken, gözlerindeki öfke parıltısı başka bir şey söylüyordu. Normalde zahmetsiz bir sakinlik sergileyen bir adam için kızgın olduğu hissine kapıldım.

Geri çekilme teklifi onu neden bu kadar üzmüştü? Ve neden benim ilk tepkim tartışmak olmuştu? Tartışmak mı istiyordum?

Bu adamla evlenmek mi? Bunun cevabını bilmem mümkün değildi. Onu bir suçlu olduğunu bilmek dışında bir fikir oluşturacak kadar iyi tanıımıyordum. Babamla aynı ateşte dövülmüş bir adam. Bunu kendim için istememiştim, ama bu babamdan kaçmak için dua ettiğim şey olabilirdi.

Kafam çok karışmıştı. Ne düşüneceğimi bilmiyordum, o yüzden düşünmedim. İçimden geldiği gibi davrandım ve başımı yavaşça iki yana salladım.

"Hayır mı? Bana bunu yapmak istediğini mi söylüyorsun?"

Başımı salladım, bakışlarım sabitti.

Farkında olup olmadığından bile emin değildim ama tüm vücudu bir parça gevşemişti. Memnun olmuştu. Bunu fark ettiğimde kalbim tuhaf bir dans yaptı.

"O halde önerim şu. İkimiz de bu pozisyonda olmayı beklemiyorduk ama bundan en iyi şekilde yararlanmamamız için bir neden yok. Bir çeşit profesyonel anlaşma. Ailelerimiz ittifaklarını alırlar. Sen statü ve güvenliğe sahip olurken, benim hayatımdaki kesintileri minimumda tutarsın."

Profesyonel bir anlaşma mı? Bu da ne demek oluyor? Sadece adı olan bir evlilik hakkında ne hissederdim? Seks bekler miydi? Çocuk? Evlilik ne kadar profesyonel olacaktı?

Gözlerimdeki ihtiyatı görmüş olmalı çünkü kendi gözleri de karardı. "Seni zorla sismeyi planlamıyorum, Noemi. Başkaları özgürce seks yaparken benim bir kadından zorla seks yapmama gerek yok."

Yorumunun kırbacıyla irkildim. Sert konuşmamıştı ama önerdiği şeyin gerçekliği o kadar iğrençti ki içgüdüsel tepkime engel olamadım. Sevgisiz bir evlilik fikrinden nefret ediyordum. Benden başka herkesle yatan bir kocadan. Bana da aynı özgürlük verilecek miydi? Belki ayrı kalsaydık ve kendi ilişkilerimi yaşasaydım, tahammül etmek bu kadar zor olmazdı.

Gözlerinin içine baktım ve tereddütle not defterini kaldırmadan önce bir sonraki soruma vereceği yanıtı tahmin etmeye çalıştım.

Ya bir sevgili isteseydim?

İster İrlandalı ister İtalyan olsun, bu mafya adamlarının nasıl çalıştığını biliyordum. Paylaşmayı sevmezlerdi ve kadınlarının yoldan çıkmasına kesinlikle izin vermek istemezlerdi, ama beni aldatan bir kocanın utancını çekeceksem, en azından kendi eğlencemi yaşamalıyım.

Kasları çenesi boyunca dalgalandı. "Sanırım dönüş adil bir oyundur, ama..." Kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıp kadar öne doğru eğildi; pahalı kolonya, şarap ve erkeklik o kadar yoğun ki bacaklarımın arasında hissedebiliyordum. "İhtiyacın olmayabileceğini hiç düşündün mü?"

O bu kadar yakinken zor nefes alıyordum. Aynı zamanda yüzümü göğsüne gömmek ve başım onun kokusuyla dolana kadar içime çekmek istiyordum.

Lanet olası hormonlar. Kendimi içimden silkeledim ve söylediklerine odaklandım.

Ne demek istemişti? Onun takıldığı kadınlardan biri olabileceğimi mi? Kaşınımı gidermek için onu kullanabileceğimi ve başka kadınlarla birlikte olduğunda yıkılmayacağımı mı? Bu ima beni aşağılamıştı. Beni sadece seks için kullanan değil, beni isteyen bir adamla birlikte olmak istiyordum. Ama Conner'la evli olsaydım, bu mümkün olabilir miydi? Hangi onurlu, sevgi dolu erkek evli bir kadınla ilişki yaşar ki? Ve bir başkasına bağlı olduğumu bildiğim halde nasıl vicdanım rahat bir şekilde bir erkekle fiziksel ilişkinin ötesinde bir ilişki yaşayabilirdim?

Bütün bu durum imkânsız gibi geliyordu. Hayal kırıklığı sinire dönüştü.

Koltuğumda dik oturdum ve yazdım.

Şüpheli.

Göz kapakları yarıya kadar indi. "Neyden şüphe ediyorsun? Seks isteyeceğinden mi yoksa ihtiyaçlarını karşılayabileceğimden mi? Çünkü her iki konuda da yanıldığını kanıtlamaktan mutluluk duyarım."

Bakışlarının fiziksel bir dokunuş gibi göğsümde ve vücudumda gezindiğini hissettim. Bu beni savunmasız hissettirdi. Sanki bu adam benden istediği her şeyi alabilir ve beni bir kadın kabuğu olarak bırakabilirdi. Güçlü olmak zorundaydım. Zayıf bir çocuk oyuncacı olduğumu düşünmesine izin veremezdim. Babam zaten hayatımın her yönünü kontrol ediyordu. Müstakbel kocam için de aynı şeyi yapmak istemiyordum.

Karınla seks mi? Böyle romantik bir teklifi nasıl reddedebilirim?

Gözleri parladı, sonra karardı. "Bir sevgili sormuştun. Sevişmekten bahsettiğimizi sanıyordum Noemi, aşktan değil."

Adımı söyledikten sonra dudaklarından dökülen bu kelime damarlarımda bir sıcaklık yarattı. Bu adam günahın vücut bulmuş haliydi. Ayartma ve tehlike o kadar iç içe geçmişti ki ikisini birbirinden ayırmak imkânsızdı. Onun gibi bir adama bağlanmak ne anlama gelirdi? Kalp kırıklığı. Delilik.

Ya eşleşmeyi reddedersem? Babam nasıl tepki verirdi?

Bildiğim hiçbir korkuya benzemeyen bir korku boğazımı sıktı.

Sonunda kalbim kırılabilirdi ama en azından Conner'la hayatta olurdum. Anlayabildiğim kadarıyla, en iyi seçeneğim onunla evlenmek ama kalbimi güvenli bir şekilde kilit altında tutmaktı. Babamdan kurtulmuş olurdum ve Sante'yi kurtarmak için de çalışabilirdim.

Elimdeki titremeyi yatıştırdım ve yazdım.

Evliliği kabul edeceğim ama benden başka bir şey istemeyin.

Odadaki gerilim bir kez daha canlandı.

"Hayatında başka bir erkek mi var?" Conner tehditkâr bir sakinlikle sordu.

Neden sorduğuna emin değildim. Birbirimizden sadakat beklemememiz gerektiğini açıkça belirtmişti.

Başımı salladım.

Yavaşça arkasına yaslanırken göğsü genişledi ve sonunda nefes almam için bana alan açtı. "O zaman anlaştık." Ayağa kalktı ve elini benimkine uzattı.

Teklifini daha yeni kabul etmişken kabalık etmek istemediğim için elimi onun elinin içine koydum ve elimden karnıma kadar sinir uçlarımı yakan elektriğe karşı bir nefesimi tuttum. Ayağa kalkar kalkmaz dokunuşundan uzaklaştım. O çok fazlaydı. Çok tüketici ve kafa karıştırıcıydı.

Göz ucuyla bir an için sırttığını fark ettim.

Pislik. Beni ve muhtemelen gezegendeki diğer tüm sıcakkanlı kadınları nasıl etkilediğini biliyordu. Daha da kötüsü, bunu manipüle etmek için kullandı. Talihsiz kurbanları üzerinde güç uygulamak için. Ama ben kullanmadım. Ben reddettim. Onun elinde oyuncak olup sonra da görmezden gelinemezdim.

Önden giderek babam ve Sante'nin birbirleriyle konuştukları oturma odasına doğru ilerledim.

Conner arkamdan, "Sanırım her şey yolunda," diye duyurdu.

"Harika," diye mırıldandı babam. "Yarın ayrıntıları konuşmaya başlayabiliriz."

Conner elini uzattı, ikisi sanki bir sığır satışında anlaşmış gibi sıkıca tokalaştılar. Bütün mesele buydu. Umutlarım ve hayallerim, çiftlik hayvanlarının üreme kabiliyetinden daha fazla bir şey ifade etmiyordu. Dehşet vericiydi ama babam Conner'ın arkasından kapıyı kapattığında ve ben bir kez daha babamın öldürücü bakışları altında kaldığımda, evliliğin tek seçeneğim olduğunu biliyordum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

GÜNAHTAN KAÇAN BİRİ DEĞİLDİM. ASLINDA, BEN DAHA ÇOK
En ölümcül türden birkaçına düşküncü, ama kıskançlık
hiçbir zaman pek sorun olmamıştı. Ta ki şimdiye kadar.
Noemi'nin başka bir erkekle seviştiği düşüncesi, içimi onun
yeşile çalan gözleri kadar yeşile çevirmişti.

Ya bir sevgili isteseydim?

Tanrım. Sorduğu soruyu hatırlamak bile içimdeki öfke
duygusunun kabarmasına neden oldu. Ona ne isterse
yapabileceğini söylemişim ama bu saçmalıktı. Bir kere bile

benim olduğunu. Hâlâ üzerimden atamadığım o iğrenç ihtiyaç duygusunu hissediyorsam olmazdı. Onun evindeki akşam yemeğinden bu yana iki lanet gün geçmişti ve ben o lanet dudakları beynimden atamıyordum.

Daha da kötüsü, sesinin daha önce, konuşabildiği zamanlarda nasıl çıktığını merak etmeye başlamıştım.

Tanrı aşkına, o bir İtalyan'dı. Dudaklarından dökülecek müstehcen kelimelerin kulağa nasıl geleceğini hayal etmek bir yana, onun hakkında iki bok bile vermemeliydim. Ve yapmam gereken en son şey de onu köpek yavrusu gibi takip etmek olmalıydı. Yine de buradaydım, her zamanki kafesinde oturmuş, eğitilmiş bir golden retriever gibi onun gelmesini bekliyordum.

Hay sikeyim.

Son görüşmemiz hakkında kafamda o kadar çok şey dönüp dolaşmıştı ki, tepkilerini doğru yorumladığımdan emin olmak için onu tekrar görmem gerekiyordu. Görmek istediğim şeye kendimi inandırmadığımdan emin olmak için. Benim ondan etkilendiğim kadar o da benden etkilenmişti.

Dükkâna girdiğinde beni görünce kekeleyerek durdu. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum ve bakışlarımı onun zavallı bebek bakıcısına yoğunlaştırdım. Tebeşir yiyen bana ters ters baktı ama evlilik sözleşmesi yürürlükte olduğu için artık bana dokunamazdı. Ne olursa olsun, onu terletmeden yere serdikten sonra rövanş için can atıyordu. Zavallı suratının her yerinde bu yazıyordu.

Sonunda, iyi bir köpek gibi kafenin dışında oturmak için geri çekildi ve Noemi masada bana katıldı. Gündelik kıyafetlerine geri dönmüştü ama bunun için daha az baştan çıkarıcı değildi. Kendini taşıma şekliyle ilgili bir şey gardırobunu önemsiz kılıyordu. Palyaço kıyafeti içinde de çok seksi olabilirdi.

Çantasından not defterini çıkardı ve kendimi bir kez daha sesinin nasıl olduğunu merak ederken buldum. Bir rüzgar çanının uzak çınlaması gibi narin miydi yoksa bir yaz meltemi gibi sıcak ve boğucu mu?

Bir daha düşündüm de, bilmesem daha iyiydi.

Gözlerimi ondan masanın üzerine bıraktığı mesaja çevirdim.

Beni her zamanki kahvaltıyla beklemek, romantik bir jestte tehlikeli bir şekilde yakın.

Bu kadar haklı olmasından nefret ediyordum ama bunu asla kabul etmeyecektim. "Sizi temin ederim, motivasyonlarımın romantik bir yanı yok."

Kaşlarını kaldırdı.

O zaman neden buradasın?

Öne doğru eğildim, koltuğunun altından tuttum ve titrek nefesini dudaklarımda hissedecek kadar yaklaştırdım. Korkuyu gördüğümde tanıyacak kadar uzun süredir buralardaydım. Yoğun ve yapışkandı ve etraftaki havayı acılıkla kirletiyordu. Noemi bana yakın olduğunda, korku havayı koklamazdı. Aynı derecede ilkel ama çok daha ilgi çekici bir şeydi. Arzu. İhtiyaç.

Elimin tersini yavaşça kolunda gezdirdim ve dokunuşumla titremesinden zevk aldım.

"İşte bu yüzden buradayım. Evinizde bana nasıl karşılık verdiğiniz hissettim ve ayrıldığım andan beri daha fazlasını istedim. İstersen buna romantizm de. O güzel dudaklar benim adımları haykırdığı sürece ne dediğin umurumda değil."

Aramızdaki gerilimi azaltmak için sandalyemde geriye yaslandım. Bunu yapmasaydım, aletim o kadar sertleşecekti ki, lanet kafedeki herkes pantolonumdaki şişkinliği görecekti.

Kısa bir an için vücudu benimkini takip etti ve kendini yakalamadan önce öne doğru eğildi.

Buraya gelmek doğru bir karardı. İçgüdülerimden şüphe etmek için hiçbir nedenim yoktu. Genç Mancini beni istiyordu, yazılı retleri ne kadar kararlı olursa olsun.

Vücudumun sana tepki vermesi seni istediğim anlamına gelmez.

"Güven bana, tatlım. Ben de seni istemiyorum ama birbirimize bağlanmak üzereyiz. Bundan en iyi şekilde yararlanmamamız için hiçbir neden yok." Bir bakıma doğruydu, ama sözcükler dudaklarımdan dökülürken yanlış bir şey söylemiş olabileceğimi fark ettim.

Noemi başını yana eğdi ve simidinden bir parmak dolusu krem peynir alıp Brunello Cucinelli ipek kravatıma sürmeden önce dudaklarına kedi gibi bir sırtıma yayıldı. Sonra parmağında kalanı emerken gözlerini bana dikti.

Sikeyim. Ben.

O kadar tahrik olmuşum ki kızamadım bile. Eğilerek kulağına yakın bir yerden fısıldadım, "O parmağı emmeye devam et. Pratik yapman gerekecek." Uzaklaşırken yüzümde boktan bir sırıtış belirdi.

"Sana bir beyin sarsıntısı veriyorum, annen bana bir beyin sarsıntısı verecek." Bishop ringde parmak uçlarında dans ediyor, eldivenli yumruklarını yüzüne doğru kaldırıyordu. "Kafan hangi cehennemde dostum?"

Bir yumruk atmış gibi yaptım, sonra da hedefini vuran bir aparkat attım ve en iyi arkadaşımı geriye doğru tökezlettim. "Kafan yumruğumdan başka nerede?" Ağız korumamın arkasından sırttım, cevabımın gülünçlüğüyle eğleniyordum.

"Ohhhh, sert çocuk espri anlayışı olduğunu sanıyor, ha?" Neredeyse beni yere düşürecek kadar hızlı bir dizi yumrukla üzerime geldi.

"Siktir, dostum. Bu bir antrenman, ödöl dövüşü değil."

Bishop kıkırdadı ve korumasını tükürdü. "Kazanmak kazanmaktır."

Başımı salladım ve eldivenlerimi çıkardım. "Torin'le çok fazla antrenman yapıyorsun. O adam psikopat."

"Çok azimli. Buna hayranım. Dikkatin bu kadar dağınık olmasaydı senin de olurdu." Ağzına bir yudum su akıttı, sonra iplere yaslandı. "Hâlâ o kızı mı düşünüyorsun? O küçük tatlı bir şey. Muhtemelen ben de onu düşünürdüm."

Kaşlarımı çattım. "Dikkat et, sık kafalı. Bahsettiğin kişi benim müstakbel karım."

Geri çekilmek için ellerini kaldırdı. "Benim hatam, dostum."

"Ayrıca, tam olarak öyle değil. Bir şeyler bana doğru gelmiyor."

"Ne gibi?"

"Bu çok garip." Başımı salladım. "Bana anlatıldığı gibi biri değil. Boynunda kazadan kalan tek bir yara izi bile yok; kalıcı ses kaybını açıklayacak hiçbir şey yok. Belki kulağa çılgınca geliyor ama bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum."

"Ne bulabileceğine bir bak. Şimdi bulman, onunla baş başa kaldıktan sonra bulmandan iyidir."

Homurdandım. Biraz araştırma yapmanın zamanının geldiğine karar vermiştim ama geri çekilmeyi düşündüğüm için değil. Jimmy'ye bir söz vermiştim ve her zaman sözümü tuttum. Ve son birkaç gün içinde bir yerlerde Noemi'nin benim için yaratıldığına karar verdiğim için başka bir kadın seçmeyecektim.

Belki de yıllarca yaşlı adamların kader hakkındaki saçmalıklarını dinlemiştim. Bu saçmalığa inanmıyordum ama içimde büyüyen bu garip dürtüyü başka nasıl açıklayacağımı da bilmiyordum. Düşüncelerimi ve arzularımı tek bir kadına kilitleyen içgüdüsel bir çekim. Noemi Mancini'ye duyduğum tekil ihtiyaçtan başka hiçbir şey dikkatimi dağıtamazdı. O benimdi ve bunu ona kanıtlayacaktım.

BENİMLE SEKS YAPMAK İSTİYORDU. EVLİLİK BAŞKA BİR ŞEYDİ; seks tamamen farklıydı. Samimiyet, kırılganlık ve güvenle birlikte gelirdi - duyguları da işin içine katan şeyler. Conner Reid'e karşı bir şeyler hissetmek isteyeceğim son şeydi. O adamla evli olmak yeterince kötüydü. Eğer ona da değer veririm, kalbim asla dayanamazdı.

Onun gibi adamlar -babam gibi- sevmezdi. Sevilme istediğim şekilde değil.

Karısına ve çocuklarına öncelik veren bir adam istedim. Bağıllık ve sadakat istiyordum. Conner bana bunu asla vermeyecekti ve ona aşık olmak sadece hayal kırıklığını daha da acı verici hale getirecekti.

Sonraki dört gün boyunca kalbimin etrafına sağlam duvarlar örmeye ve kendimi onun çekici bakışlarına karşı korumaya odaklandım. Bunları kararlılığımı kırmak için kullanacağını biliyordum ama başarılı olmasına izin veremezdim.

Gece için giyeceğim kıyafeti tartışmak için saçma sapan bir zaman harcadım ve sonunda daha önce giydiğimden daha seksi bir elbise seçtim. Ayrıca söz konusu seçimimin nedenlerini çok yakından incelememeye karar verdim. Bazen bir kızın özellikle seksi görünmeye ihtiyacı vardır. Bu bir özgüven desteğiydi.

Bu benim hikayemdi ve buna sadık kalıyordum.

Saçlarımı yumuşak dalgalar halinde kıvırdım ve makyaj çantamı her zamanki günlük rutinimden biraz daha derinlere daldırdım. Üstüne üstlük, annemin mücevher kutusunu karıştırdım ve en sevdiği kolyesini taktım. Küçük beyaz altın çan ondan önce annesine aitti. Bunu takmak bana kendimi ona yakın hissettirdi. Bu benim özgüven dondurmamın üzerindeki kirazdı.

Babam mücevher seçimimi gördüğünde, obsidyen gözlerinin arkasında şimşekler çaktı ve çizgiyi aşarsam misilleme yapacağına söz verdi. Ailemin geri kalanı ise çok daha farklı bir tepki verdi. Pippa ve annesi anında gözyaşlarına boğuldular ve bana sarıldılar.

Etta Teyze ve annem çift yumurta ikiziydiler ve birbirlerine son derece yakındılar. Gkisinin birkaç hafta arayla kız bebekleri olduğunda, Pip ve benim de kardeş gibi olmamız doğaldı. Onun iki küçük kız kardeşi ve bir erkek kardeşi vardı ama ben hiçbirleriyle bu kadar yakın olmamıştım. Bu yüzden son altı aydaki ayrılığımız daha da zor olmuştu. Sadece birkaç gözetimli ziyarete izin verilmişti, bu da ona gerçeği söyleme şansım olmadığı anlamına geliyordu. Söyleyeceğimden de değil. Babamın bizi ayrı tutması neredeyse bir lütuftu çünkü o, babamdan ayrı kalabilecek tek kişiydi.

sırlarımı ortaya çıkarırdı. Beni konuştururdu. Gerçek anlamda.

İlk günlerde, ona itiraf etmek konusunda durmadan tartışmıştım ama bu çok tehlikeliydi. Sırlar konusunda korkunçtu. Bu riski göze alamazdım.

Onu şimdi gördüğümde, boğazımda bir çığ gibi büyüyen kelimeler serbest bırakılmayı talep ediyordu. Sadece bu da değil, içimi bir duygu seli kapladı. Evimde çok yalnız kalmıştım. Aylardır sadece birkaç kez ziyaret ettikten sonra nihayet onu yeniden görmenin verdiği rahatlama göğsümü sızlattı.

Saldırıya karşı koydum. Artık dağılamazdım. "Ğnanılmaz görünüyorsun, Em," diye fısıldadı Pip. ve cam gibi gözlerle bana bakıyordu.

"Tıpkı Nora gibi," diye ekledi Etta Teyze duygu dolu bir sesle.

Başımı salladım ve onlara tekrar sarıldıktan sonra rezerve ettiğimiz arka odayı işaret ettim. İçeri girdiğimizde ailemi görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Pip ve babası, amcam Gino, annemin erkek kardeşi, Moretti suç ailesinin patronu Agostino Amca ve karısı Azzurra Teyze. Annemin ölümünden beri ilk kez amcamın yanına yaklaşmama izin veriliyordu, çünkü bildiklerimi ona anlatmaktan korkuyordum.

Eğer yapsaydım, babam ölü bir adam olurdu.

Eğer babam kardeşimi teminat olarak tutup bana karşı kullanmasaydı, bu kolay bir çözüm olurdu. Bu geceki gibi. Babam Sante'yi uzak tutmak için bir bahane uydurmuştu. Babam Sante'nin bize katılamayacağını açıkladığında insanların gözlerindeki şaşkınlığı görmüştüm. Onu böylesine önemli bir geceden alıkoyan şeyin ne olabileceğini merak ediyorlardı ama sorarak babama saygısızlık etmiyorlardı.

Söyleyebilirdim. Babamı alaşağı edecek kelimeleri ağzımdan kaçırmak sadece bir saniyemi alırdı. Peki ya kardeşim? Donatis onu babamın katillerinden kurtarabilecek miydi? Belki. Belki de kurtaramazdı. Bu riski göze alamazdım.

Bir fırsat gelecekti. Sadece sabırlı olmalıydım.

Herkes beni sıcak gülümsemelerle ve gözlerinde fark edilebilir bir acıma duygusuyla karşıladı. Babamın aile toplantılarına katılmayışımı açıklamak için herkese ne söylediğinden emin değildim ama iyi bir şey olmadığı açıktı.

Etrafı dolaştıktan sonra odanın İrlandalı yarısına doğru döndüm. İki grup düzgünce ayrılmıştı.

-Bir iş ortaklığı yakın zamanda birlikte tatil yapacakları anlamına gelmiyordu. Bakışlarımı onların grubuna çevirdiğim anda Conner'ın gözleri üzerimdeydi. Sanki bekliyormuş gibiydi. Parmağıma dolanmış dudaklarımın gözlerine yansıyan anılarını gördüğümde nedenini anladım.

Yanaklarım alev alev yanıyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken küçük ama muzaffer bir gülümseme kara sakallarını oydu. "Bu gece ağız sulandırıcı görünüyorsun," diye mırıldandı bana ulaştığında, elini sırtımın küçük kısmına koydu.

Sesinde bir eğlence belirtisi var mıydı?

Emin değildim ama beni tedirgin etmesine de izin vermeyecektim. Tatlı tatlı gülümseyerek elimi gizlice ceketinin altından geçirdim ve onu çimdikledim. Sertçe.

Hafifçe kıkırdamak dışında geri çekilmedi ya da herhangi bir tepki vermedi. Buzun üzerine dökülmüş sıcak viski gibi bir ses.

-İkisi de karnımı garip ve çekici bir şekilde ısıtabiliyordu.

"Conner, beni güzel gelininle tanıştırmamanın vakti geldi-müstakbel." Gülümseyen ve mavi-gri gözleri o kadar keskin olan yaşlı bir adam bize katıldı ki, içimin en karanlık kısımlarına saplanıp her sırrımı ortaya çıkarabileceklerini hissettim.

"Elbette, Jimmy. Bu güzellik Noemi Mancini." Conner bana baktı. "Noemi, bu Jimmy Byrne, amcam ve vaftiz babam."

İrlanda mafyasının kötü şöhretli lideri. Bu kadar saygı duyulan bir konuma yükselmesine şaşmamalı. Gözlerinden taşan keskin zekâsıyla, ondan kaçan bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

Gülümsedim ve başımı eğdim, çünkü bu benim saygı göstermem için tek yoldu.

Eğildi ve önce bir yanağını, sonra diğerini öptü. "Benim için bir onurdur, genç bayan." Geri çekildi ve arkasındaki gümüş saçlı kadını işaret etti. "Bu da benim sevgili eşim, Brenna."

Elini sıktım ve nazik ama temkinli gözlerine usulca gülümsedim.

"Sıra bende!" diye şarkı söyleyen başka bir kadın, heyecanla yaklaştı. "Üzgünüm Jimmy, ama uzun zamandır bu günü bekliyordum."

Jimmy kızgın bir ifadeyle kaşlarını çatı ama kız ancak bir eşin ya da kardeşin yapabileceği gibi onu görmezden geldi. Bu Conner'ın annesi, üç Byrne kardeşin küçük kız kardeşi olmalıydı.

"Noemi, benim için büyük bir zevk." Güzel ve yaşlı kadın elimi sıktı. "Ben Mirren Reid, Conner'ın annesiyim. Bu da kocam Seamus." Arkasından, ağırbaşlı bir şekilde selam veren sade bir adamı işaret etti.

Yeni ailem olacak bu insanlara kendimi sevdirmek umuduyla geniş bir gülümsemeye zorladım.

"Bir şey söylemek konusunda endişelenme. Conner her şeyi açıkladı. Onun yuva kurduğunu görmekten ve senin de ailenin bir parçası olmandan çok memnunuz." Şaşırtıcı bir şekilde, samimi olduğu hissine kapıldım. Kocasına baktığımda onun da durumdan pek hoşnut olmadığını anladım ama neyse ki sessizliğini korudu.

"Pekâlâ anne. Henüz onu boğmaya gerek yok," dedi Conner biraz da güler yüzle. "Hadi oturalım."

"Elbette. Yakında birbirimizi tanımak için bolca vaktimiz olacak," diyerek gülümsedi ve uzun masadaki yerine çekildi.

On altı yer; on biri benim İtalyan kontenjanım tarafından işgal edildi, Conner ve dört misafiri için beş yer kaldı.

Biraz orantısız ama sadece Çünkü Teyze Etta Pip'i ve diğer çocuklarını getirmişti. Getirdiğine sevinmiştim. Bu bilinmeyen rotada ilerlerken onların yakınlığına ihtiyacım vardı. Conner beni masanın ortasındaki yerlerimize yönlendirdi ve hepimiz koltuklarımıza yerleştik. Babam ve Jimmy k a r ş ı m ı z d a yan yana oturuyorlardı, Umberto babamın yanında, Jimmy'nin karısı da onun yanında oturuyordu. Pip onun diğer tarafıma oturmasını sağlamıştı, bunu takdir ettim ama Conner'ın yakın varlığı sürekli dikkatimi dağıttığından, söylenenlere odaklanmak için tek yapabildiğim buydu. Neyse ki, yakın çevremde oturanlar dışında benimle ilgilenmeye çalışan pek kimse olmadı. Ve çoğunlukla, sohbet benim herhangi bir katkı olmadan devam etti. Sırtımdan ter akmadı. Nefes alma ve tuvalete kaçma fırsatını kullandığım için mutluydum. Ayağa kalktığım anda Umberto da beni takip etti. Ani hareketlerimiz çengelli herkesin Dikkat, ve hepsi Konuşmalar kesildi.

"Tualet mi tatlım?" diye sordu babam, içimde kusma isteği uyandıran yapmacık bir tatlılıkla.

Başımı salladım ve masadan el çantamı aldım.

Conner ayağa kalktı. Basit bir tuvalet gezisi olan şey aniden bir sahne gibi hissettirdi ve kıcımlı koltuğumda tutmuş olmayı diledim.

Conner, Umberto'ya bakarak, "Ona eşlik etmekten mutluluk duyarım," dedi.

Henüz onun değildim. Müdahale etmek ona düşmezdi, bu da damarlarımda ani bir panik dalgası yarattı. Gözlerim babama kaydı, vereceği tepkiden korkuyordum. Ama beni rahatlatmak için sert ama kibar bir gülümseme takındı.

"Elbette, korkarım son aylarda biraz aşırı korumacı davrandım. İçinde bulunduğumuz koşulları göz önünde bulundurarak beni anlayabileceğinize eminim. Zaten ailemin değerli bir üyesini kaybettim; bir başkasını daha kaybetmeye dayanamazdım." Gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydı ve çok ince tehdidini anladığımdan emin oldu.

Gözlerimden taşan nefreti kimse görmesin diye bakışlarımı indirdim ve masadan uzaklaştım. Babam gibi bir pislikten daha acil endişelerim vardı. Conner'ın cazibesine karşı koyabilmek için günlerce zihinsel hazırlık yapmıştım ve o daha şimdiden tek bir bakışıyla yüzümü kızartmıştı. Güçlü olmak zorundaydım çünkü attığım her adım beni tanıkların güvenliğinden biraz daha uzaklaştırıyordu. Tuvalet bodrum katındaydı. Merdivenlerin dibine ulaştığımızda tamamen yalnız kalacaktık.

OceanofPDF.com

CONNER'IN KOLU BANYO KAPISININ ÖNÜNDE ÖNE DOĞRU FIRLADI,
Kaçmamı engelleyen çelik bir çubuk.

Bu tam da korktuğum şeydi. Beni kıvrandırmak için egemenliğini kullanmadan bu fırsatın geçmesine asla izin vermeyeceğini biliyordum.

İçimde uyandırdığı sıcaklığı daha önce hiç hissetmemiştim. Damarlarımda bir karıncalanma nehri patlayana kadar derimin altına yaladı. Daha önce de aşık olmuşum ama bu farklıydı. İçgüdüsel. Dayanılmaz. Ne kadar istesem de

Etkilenmeden kalmak imkânsızdı. Bedenim ona sanki zaten onun emrindeymiş gibi tepki veriyordu.

Vücudun ve zihnin aynı değil. Hedefini unutmamalısın, Em.

Çenemi meydan okurcasına kaldırdım, burun deliklerim onun sarhoş edici kokusuyla alevlendi.

Soğuk bakışları beni esir aldı, gözleri benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. "Baban bir sorun olacak mı?"

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

İma ve manipölasyon bekliyordum. Böylesine doğrudan bir sorgulama, endişelerimin tam kalbine isabet etti ve beni tedirgin etti.

Başımı salladım ve kolunun altından geçmeye çalıştım. Conner vücudunu kapının önüne sıkıştırarak yolumu tamamen kapattı ve bizi göğüs göğüse getirdi. İçime bir hava şoku çektim, sonra da gözlerimi savunmacı bir şekilde kısıtım.

Sinirlendiğimi göstermem onu hiç rahatsız etmedi. Aksine, loş bodrum koridorunda şiddeti daha da arttı - beni temellerime kadar parçalamakla tehdit eden hain bir fırtına.

"Koruyucu olmak bir şeydir. Bunun daha fazlası olduğunu hissediyorum ve bir sorun olup olmayacağını bilmem gerektiğini düşünüyorum." Gözleri bir parça kısıldı, gerginlik ve vahşi vahşet arasındaki fark bir kasın küçük bir seğirmesiydi. "Sana hiç zarar verdi mi?" Kelimeler ölümcül bir sakinlikteydi.

Aman Tanrım. Bunu neden yapıyordu?

Soru sormayı bırakması gerekiyordu ve benim de sorularının onu önemseddiği anlamına geldiğini düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Bunların hepsi muhtemelen kontrol ve güçle ilgiliydi, benimle değil. Bunu kapatmalıydım. Şimdi. Bunu başarmanın en iyi yolu korkmuş küçük bir kız gibi görünmemekti.

Küçük bir adım geri çekilerek çantamı açtım ve bir kalem çıkardım, sonra elini avucumun içine aldım. Beklediğimden çok daha genişti. Sert ve sağlam kaslar. Bir düşmanın canını sıkma gibi zor işleri bilen eller.

Odaklanmak için zihinsel olarak kendimi azarladım ve avucunun tüm yüzeyine iki harf yazdım.

HAYIR.

Onu bırakarak meydan okurcasına yukarı baktım. Conner öne çıktı, bacağını kalçalarımın arasına yerleştirdi ve sırtım kapının yanındaki duvara dayanana kadar bizi döndürdü. Sorularını cevapsız bırakacaksam şüphe ya da zayıflık gösteremeyeceğimi bildiğimden kıpırdamadım ya da cevap vermedim.

"İma ettikleri kadar kırılğan değilsin, değil mi?" diye mırıldandı üstümde.

Kravatını elime aldım, burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar onu yavaşça aşağı çektim ve başımı yavaşça iki yana salladım. Yanağını yanağıma yaklaştıırken elleri başımın iki yanında durdu, kirli sakalı tenimde lezzetli bir sürtünme yarattı.

"Güzel, çünkü ben hiç nazik değilim." Kelimeler kara bir vaatti, ham, talepkâr ve tamamen sarhoş ediciydi.

Üstümüzdeki merdivenlerden gelen adım sesleri beni şok ederek kendime getirdi.

I sertleşti, gözlergenişletme.Conner yapmadı kımıldadı. Avuçlarımı mermer göğsüne bastırdım, çılgın gözlerim görüş alanımıza girmek üzere olan ayaklara doğru kaydı. Ona dönüp baktığımda, yüzüne yayılan hain sırtıştan nefret ederek ellerimi göğsüne vurdum.

Sonunda, sadece birkaç saniye kala geri çekildi ve banyoya kaçmama izin verdi. Derin nefesler alarak lavaboya doğru yürüdüm ve eski makyaj tezgahına yaslandım.

Lanet olsun, çok yakındı.

Babam ya da Umberto Conner'ı bana bu kadar yakın görseydi ne olurdu emin değildim. Babam o adamla evlendiğimi biliyordu ama bunun bir yük olduğunu düşünüyordu. Conner'la aramızda kıvılcımlanan kimya hakkında bir fikri olsaydı tekrar düşünür müydü? Umberto gitmiş olsaydı

Conner'dan sonra onurumu korumak için, İrlandalılar anlaşımadan cayar mı?

Conner olmadan, babamın evinde bir mahkûm olmaya geri dönecektim. Bunun olmasına izin veremezdim. Bana ihtiyacı yoksa ya da çok fazla risk oluşturduğuma karar verirse beni öldürürdü. Hiçbir şeyin nişanı bozmamasını sağlamalıyım.

Banyo kapısı açıldığında ağır bir iç çekiş omuzlarımı sıktı. Conner'ın kapı aralığını doldurmasını bekleyerek arkamı döndüm ama beni karşılayan Pippa'nın ışıltılı yüzüydü.

Hemen yanına koştum ve minnetle kollarımı ona doladım.

"Sana ulaşmak Başkan'a ulaşmaktan daha zor, biliyor musun?"

Göğsümden sessiz bir kıkırdama yükseldi.

Pip geri çekildi ve beni inceledi. "Neler oluyor, Em? Neden kilit altındasın ve nasıl oldu da niğanlandın? Yani, beni yanlış anlama, o çok seksi biri, ama lanet olsun! Bu birdenbire ortaya çıktı." Gözleri irileşti. "Hamile değilsin, değil mi?" diye tısladı.

Başımı kararlılıkla salladım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ona mesajla birkaç bilgi vermiştim ama yüz yüze açıklayamadığım için bazı şeyleri belirsiz tutmuştum.

Çantamdan not defterimi çıkardım.

İttifak önerildiğinde babam beni gönüllü yaptı. Sanırım Conner sessiz bir eş fikrini sevdi.

Pip'in gözleri biraz daha kısılsaydı, hiç göremeyecekti. "Affedersiniz?"

Bir kez daha kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. Onu bu şekilde kışkırtmamalıyım.

Aslında o kadar da kötü değil. Ve bahsettiğin gibi, göze hoş geliyor. Bu yüzyılın en hafif deyimiydi.

"Görünüğ her Ėey değildir." Pip ters ters baktı. "Bilmiyorum, Em. Bir Ėeylerin yolunda gitmediğine dair kötü bir his var içimde. Bu Ėekilde

O adamlar neredeyse senin üzerine atlıyorlardı ve baban seni saklıyordu. Bir şeylerin ters gittiğini hissettim." Kaşlarını kaldırdı ve sırttı. "Yardıma ihtiyacın varsa bir kez göz kırp." Eğildi ve güldü.

Titrek bir gülümsemeyi zorladım, gözyaşlarımın ani sızısıyla savaştım ve fark etmemesi için not defterime geri döndüm.

Her şey yolunda, söz veriyorum, ama belki onu araştırabilirsin. Neye bulaştığımı bilmeme izin ver.

Derin bir nefes alarak tekrar onun bakışlarıyla karşılaşmıştım ve duygu seline kapılan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim. Pip'in sıcak bal rengi bakışları cam gibiydi.

"Evleneceğine ve Nora Teyze'nin burada olmayacağına inanamıyorum." Kolyemi hafifçe okşadı, sonra beni çabucak kucakladı. "Tamam, arama ekibi gönderilmeden önce acele edip oraya dönsek iyi olur."

Başımı salladım ve sırttım, Tanrı'ya hâlâ Pip'e sahip olduğum için şükrettim. Dünyam değişmek üzereydi ama ona sahip olduğumu bilmek bağımlı dik tutmamı sağlayacaktı.

HER ZAMAN İÇGÜDÜLERİNE GÜVEN. BU BENİM YAŞADIĞIM İNANÇTI VE Bana iyi hizmet etmişti - hayatımı birçok kez kurtarmıştı - bu yüzden şimdi onu terk etmek üzere değildim. İçgüdülerim Noemi ile babası arasında bir şeyler olduğunu söylüyordu ve Noemi yanıldığımı ne kadar inandırıcı bir şekilde söylese de bu hissi görmezden gelemezdim.

Yemek boyunca algılarımı Fausto'dan ayırmadım. Umberto tam bir baş belasıydı ama o sadece bir uşaktı. Eğer

İtalyanlarla bir sorun yaşanacaksa, Fausto bunun merkezinde yer alırdı.

Kendi kendime, ne olursa olsun bu işin dışında kalmam gerektiğini söyledim. İtalyan ailesinin işlerine burnumu sokmak pek hoş karşılanmazdı ama benden başka birinin Noemi'ye elini sürmesi düşüncesi, onun tüm soy ağacını kırmızının tonlarına boyamak için içimi kaşındırıyordu. Onlar onun ailesiydi. Onu korumak onların göreviydi ve bu görevde başarısız olurlarsa, gazabım acımasız olurdu.

Umursamamalıyım. Sessizliğinin onun varlığını bile unutmamı sağlayacağı umuduyla onu özellikle gelinim olarak seçmişim. Sanki onun o ateşli kararlılığını görmezden gelebilirmişim gibi. Bir odadaki varlığı tanıdığım çoğu erkekten daha gürültülüydü, kalçalarının her zarif salınımı ve zümrüt gözlerinin anlayışlı fiskeşiyle dikkatleri üzerine çekiyordu.

Onun kaleme aldığı her bir kelime, babasının yaptığı binlerce konuşmaya bedeldi.

Cesur kişiliğine her yeni bakışında, gücünün nereden geldiğini ve neden onun olağanüstü biri olduğuna inandırıldığımı daha fazla öğrenmek istiyordum. Bana gerçek söylenmiş olsaydı, bu karmaşanın içine asla düşmezdim. En iyi zamanlarda bile dikkatim dağınıktı ve kendime karşı dürüst olursam giderek saplantı haline geliyordu. O bodrum katındaki koridorda dudaklarımı onunkilere bastırmamış ve parlak dudaklarının tadına bakmamış olmam bir mucizeydi. Ellerimi duvara sabitlememin nedeni bu ve bir tanığın yaklaşmasıydı. Parmaklarımın onun beline dolanmasına ve vücudunu kendime doğru çekmesine izin verseydim, sahip olduğum her türlü kontrol parçalanırdı.

Ve beni ilk gördüğünde ayak parmaklarına kadar kızarması? Tanrım.

Tatlı ve şımarık. Ölümcül bir kombinasyondur ve günlerim gözlerimin önünde azalıyordu.

Bağlantımıza karşı gösterdiği direnç beni ona sahip olma konusunda daha da kararlı hale getirdi. Vücuduna sahip olmak kolay olsa da

İkna etmeye çalıştığında, zihinsel takıntısının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Başka kimse olmadığını söylediğinde ona inandım. Bu durumda, bir sorun görmüyordum. Evlenecektik ve aramızdaki sıcaklık tavan yapmıştı. Öyleyse neden karşı çıkıyordunuz? Neden arzuya boyun eğmiyorduk?

Bu sadece benim şansımdı. Ya da karma. Jimmy ve onun kadere olan inancı, görmezden gelebileceğim bir eş bulmaya çalışmamın kendi hatam olduğunu, kendimi bana katlanamayan bir kadının peşinden koşmaya mahkûm ettiğimi söylerdi.

"Komik bir şey mi var?" Jimmy, restorandan çıktığımızda kaldırımda bana katılarak sordu. Diğer herkes çoktan ayrılmış ya da arabalarına binmişlerdi. Noemi'nin babasıyla gidişini izlemek için beklemiş, onlar uzaklaştıktan sonra düşüncelere dalmıştım.

"Sadece kendime gülüyorum."

"Anladığım kadarıyla gülmek için bir neden yok. Bu gece iyi iş çıkardın, Con." Elini omzuma vurdu. "Ufukta hepimiz için harika şeyler görüyorum. Kardeşlerim ve ben, babanla birlikte bu organizasyonu New York'ta yok olmaktan kurtardık ve şimdi sen ve bir sonraki nesil geleceğimizi sağlamlaştıracaksınız. Korkulacak ve saygı duyulacak bir güç olduğumuzu tüm dünyaya göstereceğiz."

"İttifak kesinlikle yardımcı olacaktır, ancak ne olursa olsun kendimizi kanıtlamamız gerekecek." Arnavutlar ve diğerleri, sahip olduğumuz yeni gücü göstermeden sessizce gecenin karanlığına karışmayacaklardı.

"Elbette, ama İtalyanlarla aynı safta yer almanız kendimizi yeniden tanımlamanın sadece ilk adımı," diye ekledi Jimmy komplocu bir tavırla, sesi kısık bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Öyle mi? Bana planın geri kalanını anlatacak mısın?"

Omuz silkti. "Polisler zaten cebimizde - lanet olası gücün yarısı İrlandalı - ama eğer zincirin daha yukarısında... mesela... valilikte... daha iyi bir kontrol elde edebilirsek, o zaman gerçekten güzel oturmuş oluruz."

"Evan Alexander saygıdeğer bir adamdır. Bu ayrıcalığa sahip çok fazla politikacı yok, ama vali onlardan biri. O balığı yakalamakta zorlanacaksın." Amcama baktım, dudaklarının kendini beğenmiş kıvrımını merak ediyordum.

"Bu tür şeyler bazen komik bir şekilde gerçekleşiyor." Bana baktı. "Sen ve oradaki kız arkadaşın gibi. Onu nasıl izlediğini gördüm."

"Onlar söz konusu olduğunda dikkatli olmak benim için en iyisi."

Jimmy'nin sırtışı sanki bahanemin saçmalık olduğunu zaten biliyormuş gibi büyüdü.

"Bak," dedim sessizce. "Sadece ne olursa olsun benim bir Byrne olduğumu bilmeni istiyorum. Her zaman ve her şeyden önce bir Byrne olacağım." Bu ittifak ilk gündeme geldiğinden beri aklımın bir köşesinde Jimmy ve diğerlerinin İtalyanlarla olan bağlarım nedeniyle beni daha az güvenilir görmeye başlayabilecekleri endişesi vardı. İrlandalı köklerimin her zaman üstün geleceğini bildiğinden emin olmak istedim.

Vaftiz babam ellerini yüzümün iki yanında kavuşturdu ve gözlerimin içine baktı. "Sen iyi bir çocuksun Conner. Eğer senden şüphe duysaydım bu senaryoyu asla düşünmezdim. Anladın mı?"

"Teşekkürler, Jimmy." Göğsümde garip bir sıcaklık yayıldı, sonra devam ettiğinde üşüdüm.

"Mia Genovese'nin bu gece burada olmamasının nedeni bu mu? O ve kocası bu ittifakın önemli bir parçası gibi görünüyordu."

Haklı olduğunu bildiğim için yüzümü buruşturdum. "Çok fazla, çok erken gibi geldi. O benim annem değil Jimmy ve ben de aksini iddia etmeye hazır değilim."

Dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Sanırım buna saygı duyabilirim. Pekâlâ, Brenna muhtemelen arabada sinirleniyordur. Gitsem iyi olacak."

"İyi geceler, Jimmy Amca."

"Sakin ol, Con." El salladı ve beni saatler önce park ettiğim sokağa doğru yürümeye bıraktı.

Sürücü koltuğuna oturduktan sonra cebimden telefonumu çıkardım ve Mia Genovese'den cevapsız bir arama olduğunu fark ettim. Derin bir iç geçirdim, sonra cevapsız mesaja tıkladım ve öz annemin sesini dinledim.

"Merhaba Conner. Ben Mia. Mia Genovese. Bir ara kahve içebilir miyiz diye merak ediyordum. Eğer vaktin varsa seninle konuşmayı çok isterim. Bilirsin... sadece ikimizin olabileceği bir zaman. Eğer bu konuda rahatsan tabii. Her neyse, saçmalıyorum. Bana haber ver yeter. Tamam. Hoşça kal."

İşte tam da bu yüzden en başta onunla tanışmak istememiştim. Bir ailem vardı. Başından beri beni isteyen bir ailem. İçimdeki boşluğu doldurmak için garip buluşmalarda acı çekmeme gerek yoktu. Onunla tanışmak hiçbir şeyi değiştirmemişti. Ve onun vicdan azabını dindirmek için herhangi bir zorunluluk hissetmiyordum. Onun duygusal travması benim sorunum değildi.

Telefonu kapattım ve sinir bozucu cihazı yanımdaki bardak tutucuya attım. İlgilenmem gereken daha acil meseleler vardı, mesela yeşil gözlü bir baştan çıkarıcıyı kafamdan nasıl çıkaracağım gibi.

Müdavimlerimden birini arayıp ihtiyacım olan tek şeyin iyi bir sikiş olduğunu kendime hatırlatmak akıllıca olurdu ama bunun yerine beni soğuk bir düşün beklediğini hissediyordum. Tam bir salak.

Ve ben sadece kendimi suçluyordum.

HAYATINIZ TEHLIKEDEYSE KULAK MISAFIRI OLMAK TAMAMEN KABUL EDILEBİLİR.

denge. En azından, babamın ofis kapısının önünde durup kapıyı sallamadan yaklaşabildiğim kadar yaklaşırken kendime bunu söyledim. Conner'ın birkaç dakika önce geldiğini duymuş ve ofis kapısı kapanır kapanmaz aceleyle aşağıya inmiştim. İkisi ittifakı ve düğün planlarını tartışıyorlardı, dinlememek olmazdı.

"Kabul konusunda bir sorun yaşanmadı, ancak tören için tarafsız bir yer seçmenin akıllıca olacağını düşünüyorum."
Derin

Conner'ın sesinin melodik akımı ipek gibi akıyordu. Her zamanki gibi son derece rahat görünüyordu.

"Katılıyorum," diye cevap verdi babam. "Midtown'daki Saint Francis Xavier'i öneririm. Her iki grubu da barındırabilecek kadar büyük ve herhangi bir gruba bağlı olmayan birkaç yerden biri. Ayrıca, Midtown bize resepsiyon için en iyi seçenekleri sunuyor. Konuk listemizi sınırlamak zorunda kalmak istemiyorum."

"Kilisenin bu kadar kısa sürede müsait olacağını düşünemiyorum."

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim." Babamın sesinde sinsi bir neşe vardı. "1 Ağustos'ta anlaşıştık ve bunu değiştirmek için bir neden göremiyorum."

Ağustos'un ilk günü mü? Vay anasını!

Sadece iki kısa hafta kalmıştı. Nişan resmen ilan edildiğine göre işlerin hızlı ilerleyeceğini biliyordum ama iki hafta hiç de zaman değildi.

Babamın erişiminden kaçma arzuma rağmen, hayatımı değiştirecek böyle bir olayın bu kadar çabuk gerçekleşme ihtimali başımı panikle döndürüyordu. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki, kapı açılıp Umberto'yla yüz yüze geldiğimde hazırlıksız yakalandım.

Kalp atışlarımı hızlandıran yeni bir dehşet dalgası beni ele geçirdi.

Onu nasıl unutmuş olabilirim? Babam onu her zaman yakınında tutardı ve tartışma odanın uzak tarafında rahatça gerçekleşiyor olsa da, ekstra değişkeni hesaba katmamıştım. Bir bahane bile uyduramayacak kadar şok olmuştum.

Üç adam da bana bakarken ağzım bir karış açık, gözlerim faltaşı gibi açılmıştı.

"Özür dilerim, Conner. Görünüşe göre kızım terbiyesini unutmuş." Babam yavaşça masasındaki sandalyeden kalktı, gözleriyle bana doğru ateş püskürüyordu.

Conner'ın bakışları bir an için benden babama kaydı, sonra elini umursamazca salladı. "Merak etmesi çok doğal," dedi sesi kayıtsızlıkla karışık. "Kadınları ve düğünleri bilirsın. Burada olmasına sevindim,

Aslında. Onunla konuşmam gerekiyordu. Bunu unutmadan önce şimdi yapsam iyi olur." Cevap beklemeden ayağa kalktı.

"Sanırım bir dakikam var," diye kestirip attı babam, onaylamadığını gizlemeye çalışmadan.

Conner, babamın ses tonundaki uyarıdan tamamen habersizmiş gibi bana doğru ilerlemeye devam etti. Bir saniye bile inanmadım. İrlandalı ne kadar ince bir çizgide yürüdüğünü çok iyi biliyordu ama yine de umursamıyordu.

Kapıdan uzaklaştım, kalbim kulaklarımda ısrarlı bir davul gibi çarpıyordu.

Conner huysuz Umberto'yu geçtikten sonra oturma odasına ve arka verandamıza doğru ilerledi. Ilık bir yaz sabahıydı ama Conner beni delici bir kutup bakışıyla süzdüğünde kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"Senin bundan daha zeki olduğunu sanıyordum Noemi," dedi sessizce.

Omurlarımın her biri sertçe birbirine kaynaştı, çenem sıkıca kenetlendi.

İçinde bulunduğum durum hakkında hiçbir fikri yokken beni kınamaya nasıl cüret eder? Evet, daha dikkatli olmam gerekiyordu ama beni azarlamak ona düşmezdi. En azından şimdilik.

Umutsuzca saldırmak ve dilimi kemiren zehirli kelimeleri kusmak istiyordum ama yanımda bir not defteri getirmemiştım. Sessizliğim beni kelepçelemişti.

Conner iç geçirdi ve ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp notlar uygulamasını açtı ve bana uzattı.

Bana cevap verme şansı veriyordu ama bu konuda pek de heyecanlı olmadığı belliydi. Bu jest öfkemi yatıştırdı. Sadece birazcık. Hâlâ ahmağın tekiydi.

Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.

Yazdıklarımı okudu, sonra fırtınalı mavi gözlerini yüzümde sabitledi. "Hayatın boyunca o adamın çatısı altında yaşadığını ve bu kadar dikkatsiz olmaman gerektiğini daha iyi bilmen gerektiğini biliyorum." Sanki az önce bir şey olmuş gibi başı bir parça eğildi.

aklına geldi. "Tabii... itaatsizlik senin için yeni bir şey değilse." Sanki beni sıkıştırmak istiyormuş ama izlendiğimizi biliyormuş gibi küçük bir adım attı. "Ne kadar korunaklısın?"

Bu konuşma nasıl bu kadar çabuk sapmıştı? Birkaç kalp atışı içinde endişeden öfkeye ve öfkeli bir utanca dönüştü. Conner'ın benim dengemi bozmak gibi doğal bir yeteneği vardı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve cevap vermek istemeyen bakışlarımı ona diktim.

Çalkantılı bakışları alevlendi, aç ve kayrak gibi karanlıktı. "Hiç öpüldün mü?" Sesi asfalttaki gevşek çakıl taşları gibi alçaldı. İçimi titretecek kadar derindi.

Cevabım evetti ama kendimi savunmak için yoğun bir ihtiyaç hissediyordum. Bu adamın beni saf bir çocuk oyuncağı olarak görmesine zemin hazırlamak istemiyordum. Ayrıca, daha önce öpülüp öpülmediğim onu hiç ilgilendirmezdi.

Telefonu elinden kaptım ve yazmaya başladım.

Bir adamı canlı canlı yaktın mı?

Karşılık olarak sırtıması beni iliklerime kadar dondurdu.

Neden? Telefonu ona geri ittim. Conner cevabını seslendirmek yerine yazdı. **Çünkü bunu hak etmişti.**

"Şimdi soruma cevap ver, Noemi." Başparmağını kaldırıp alt dudağımın üzerinde gezdirdi, bu dokunuş vücudumun çok daha mahrem bir yerinde ateş yaktı. "Başka bir erkeğin ağzı seninkine değdi mi?"

Cevap vermeyi reddettim. Zorlukla nefes alabiliyordum.

Bakışları dudaklarıma indi ve hain bedenim yaz esintisine karşı çaresiz bir kamış gibi onunkine doğru sıralandı. İşte o zaman beni orada, gözümün önünde öpebileceğini fark ettim. Bu inanılmaz derecede tehlikeliydi. Babamın tepkisini ölçmenin hiçbir yolu yoktu ama yine de bu kadar zorlayıcı ve ezici birinin bana sahip çıkmasının nasıl bir şey olacağını bilme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum.

Evet, lisede iki farklı erkek tarafından öpülmüştüm ama bu uysal karşılaşmaların Conner'ın bana hissettirecekleriyle kıyaslanabileceğinden şüpheliydim. Sadece gözlerindeki bakış bile duygularımı esir alıp beni sebepsiz bir yere götürmeye söz veriyordu.

Neyse ki Conner'ın kontrolü benden daha iyiydi. Beni utanç verici bir şekilde soğuk ve başıboş bırakarak uzaklaştı.

"İçeri dönsek iyi olur," diye mırıldandı dalgınca, sesinin yıpranmış kenarları etkilendiğinin tek işaretiydi.

Onu içeri kadar takip ettiğimde, benimle özel olarak konuşmak için yaptığı numaranın babamın öfkesini yatıştırmaktan başka bir şey olmadığını fark ettim. Conner beni kendi yıpratıcı yöntemiyle koruyordu. Bir dahaki sefere beni kızdırdığında bunu hatırlamam gerekecekti, ki şüphesiz kızdıracaktı.

Babama bakmadan aceleyle yukarı çıktım. Daha fazla azarlamadan gitmeme izin vermesi küçük bir merhametti, ama bunun tek nedeni daha sonra yalnız kalana kadar beklemeye karar vermesiydi, böylece zehrini gözlemlenmeden kusabilecekti. Kapımda onun kötü niyetli varlığını hissettiğimde odamda sessizce kitap okuyordum.

"Tıpkı annen gibisin, seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokuyorsun." Babam yaklaştı ve göğsümdeki narin çan kolyeyi kaldırdı. Kolyeyi benden koparmaması için dua ettim ama onun yerine sadece dudak büktü. "İki hafta içinde bu evden ayrılmış olabilirsin ama Sante hâlâ yanımda olacak, o yüzden aklına aptalca fikirler getirme." Kolyeyi bıraktı ve ters ters baktı. "Bir daha yerini unutursan, kimin şahit olduğu umurumda olmaz. Sana biraz saygı öğreteceğim."

Tanrım, odamdan çıkarken kitabımı kafasının arkasına fırlatmak istedim. Bir kez olsun karşısına dikilip ona ne kadar zavallı bir korkak olduğunu söyleyebilmeyi diledim. Egoist narsisizmiyle beni her hedef aldığı anda dilimi yakan asitli kindarlığı serbest bırakmak için.

Daha da iyisi, ona yaptıklarının bedelini ödetmek isterdim. Ona bir ders vermeyi.

Conner'la evlenmek bir ömür boyu aynı hayal kırıklığına uğramış çaresizliği yaşamasına mı yol açacaktı?

Nişanlım babamla aramızdaki gerilimi azaltmak için araya girmişti ama bu onu iyi bir adam yapmıyordu. O bir suçluydu. Bir bakıma kabadayıydı ama onun yanında babamın yanında hissettiğim kıyamet duygusunu hissetmiyordum. Hastalıklı bir şekilde, onunla itişip çekişmekten neredeyse zevk alıyordum. Onunla ilgili bir şey beni içine çekiyor ve yaşadığımı hissettiriyordu. Onun farklı olduğunu düşünecek kadar saf mıydım?

Bir adamı canlı canlı yaktı, Em. Ne kadar farklı olabilir ki? Ugh. Ne karmaşa ama.

Dikkatimi dağıtmak için telefonumu elime aldım ve Pip'ten Conner hakkında bilgi istediğimi hatırladım.

Ben: Bir şey buldun mu?

Ne demek istediğimi anlardı.

Ben de sana bir e-posta göndermek üzereydim. Tamamdır!

E-postamı açtım ve mesaj görünür görünmez tıkladım. Babamın hesabıma erişimi vardı ama Pip'in bana Conner hakkında bilgi göndermesini umursayacağını sanmıyordum.

İşte bulabildiklerim. Yakın zamana kadar Byrne ailesi Jimmy, Brody ve Tully Byrne tarafından yönetiliyordu ve Conner'ın babası Seamus Reid de onlara yardım ediyordu. İki hafta önce, Brody kulüplerinden birinin dışında Arnavutlar tarafından vuruldu. Tully her zaman daha pasif bir role sahipti, bu yüzden şimdi işleri çoğunlukla Jimmy yürütüyor. Söylentilere göre, genç nesil yönetimi devralmaya başlıyor - Brody'nin oğlu Oran ve Jimmy'nin en büyüğü Keir. Conner da onlarla birlikte hak iddia ediyor. Grup yasadışı kumar kulüpleri işletiyor ve bir yeraltı dövüş pisti işletiyor. Onlar

tırnaklarıyla kazıyarak iktidara geri döndüler. Yalan söylemeyeceğim, oldukça acımasız görünüyorlar.

Conner hakkında pek bir şey bulamadım. Yirmili yaşlarının sonunda. Tek çocuk. Polis kaydı yok, ki bu biraz şaşırtıcı görünüyor. Operasyonlarının kumar kısmıyla bağlantılı. Bastion adında bir kulüp işletiyor. Hepsi bu kadar.

Conner'ın amcasını bilmiyordum. Yakın mıydılar? Nişanım ne kadar sinir bozucu olursa olsun, ailesinin kaybı için üzüldüm. Yakın birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. İçimden bir ses, onun kaderin böylesine acımasız bir dönüşünden etkilenmeyecek kadar duygusuz olduğunu düşünmüyordu.

Ben: Teşekkürler, tatlım.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Ben de, Pip. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.

İçinde yaşadığımız dünya bu.

Pippa: Sanırım.

Tüm bu olanlardan sonra sonsuza dek mutlu olmanı umuyordum. Bu değil. Kuzenim cesurdu ve hatta bazen korkusuz görünüyordu, ama içten içe onun da hepimiz gibi endişelendiğini biliyordum. Onun yükünü arttırmak yerine, ki bu hiç yardımcı olmazdı.

iyimser olmaya çalıştım.

Ben: Asla bilemezsin, Pip 😊

Geçtiğimiz yıl öğrendiğim bir şey varsa o da hayatın göz açıp kapayıncaya kadar değişebileceğiydi.

İnsanlar öldü. Servetler değişti.

Hayatım üzerinde bir nebze de olsa kontrol sahibi olmayı tercih ederdim ama biraz şansa güvenmem gerekiyorsa, öyle olsun.

BİR MİLYON YIL GEÇSE DE KENDİMİ OTURURKEN BULACAĞIMI HIÇ DÜŞÜNMEMİŞTİM.

düğün organizatörümle görüşürken babamın yanındaydı. Tek bir okul gösterisine katılmamış ya da hayatımdaki en unutulmaz olayların hiçbirinde bulunmamıştı. Düğünümü onunla birlikte planlamak gülünç görünüyordu.

Babamın annemi öldürme ihtimali de öyle.

Ama annem ölmüştü, babam suçluydu ve ben düğün cehenneminde onun yanında sıkışıp kalmıştım. Tek umut ışığı benim

yakında kayınvalide olacak. Mirren Reid son derece nazik ve arkadaş canlısıydı. Belki iyimserlikte fazla ileri gitmiştim ama içimde onun benim için değerli bir müttefik olabileceğine dair bir his vardı. Hatta belki bir arkadaş.

Neredeyse iki saatimizi detayları konuşarak geçirdik. Çoğunlukla, planlamacıya elimizden geldiğince rehberlik ettik ve o da her şeyin gerçekleşmesi için lojistik işlerini halledecekti. İşimiz bittiğinde babam gitmesi gereken bir toplantısı olduğunu söyledi ve Umberto'ya Conner'ın ofisine evrakları bırakmak için kısa bir mola verdikten sonra beni eve bırakması talimatını verdi.

Saniyeler önce hissettiğim yorgunluğun tüm izleri kayboldu.

İrlanda kumar kulüplerinden birine mi gideceğiz?
Kısa ziyaretimizde onu görebilecek miyim?

Kasabayı geçerken içimi yadsınamaz bir heyecan duygusu kapladı. Kanımın akmasını sağlayan şey sadece merak mıydı, yoksa daha da yıkıcı bir şey mi? Gerçekten de onu görmek için sabırsızlanıyor muydum? Eğer cevabım evetse, bunun tek nedeninin evden dışarı çıkmama nadiren izin verilmesi olduğunu kendime söyledim. Herhangi bir sosyal etkileşim benim için canlandırıcı bir değişiklikti. Bunun adamın kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Evet...

Umberto dışarıdan pek bir şeye benzemeyen dört katlı tuğla bir binanın önüne park etti. Bana yakın durmam ve uslu durmam için telkinde bulunduktan sonra bizi içeri götürdü. Lobi kuşkusuz dışarıdan daha moderndi, ama yine de ev hakkında yazacak bir şey değildi. Duvarlar siyaha boyanmıştı ve ortada orijinal tuğladan yapılmış bir resepsiyon masası duruyordu. Şehrin gece çekilmiş büyük sanatsal fotoğrafları duvarları süslüyor, tavandan sarkan düzinelerce küçük ışıkla aydınlatılıyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Kısa siyah saçlı güzel bir kadın bizi karşıladı. Tamamen siyah saten giymişti; atletik vücuduna mükemmel uyum sağlayan dar bir pantolon ve

Bir askısı sağ omzunun üzerinden sarkan, uyumlu bir bluz. Hayran olduğum, kendinden emin ve cesur bir görünümdü.

Umberto homurdandı. "Evet, yapabilirsin." Kelimeleri nefesinin altında ama ikimizin de onu duyduğunu bilecek kadar yüksek sesle mırıldandı.

Ayağımı dizinin arkasına vurup onu yere düşürmek için içimde pençeleşen bir dürtü vardı. Bunun yerine dudaklarımı incelttim ve ona özür dileyen bir bakış attım.

Kadın kedigillere özgü bir eğlence sırtışıyla parladı. "Reid için mi buradasın?"

"Evet, buralarda mı?"

"Bir bakalım. Beni takip edin." Bizi bir dizi çift kapıdan geçirdi ve bir dizi ofisin bulunduğu bir koridora götürdü.

Onu monitörler ve süslü bir şömine ile tamamlanmış modern bir yönetici kurulumunun bulunduğu ancak Conner'ın olmadığı son ofise kadar takip ettik.

"Sanırım yukarıda katta," dedi neşeyle. "İsterseniz siz onu ararken biz hanımlar burada bekleyebiliriz."

Umberto bana çelişkiye düşmüş gibi baktı, ben de ona bıkkın bir bakış attım ve "Burada başımı nasıl bir belaya sokabilirim ki?" dedim.

"Kıpırdama," diye tersledi koridorda kaybolmadan önce.

Gözleri turkuaz ve altının çarpıcı bir bileşimi olan kadın karnının derinliklerinden güldü. "Ne soytarı ama. Özür dilerim. Sanırım senin bir arkadaşın olabilir."

Başımı kararlılıkla salladım.

"Güzel." Elini uzattı. "Ben Shae."

Elim serbest kaldığında not defterimi çıkardım ve adımları yazdım.

Sırıttı. "Kim olduğunu biliyorum, Noemi. Ailedeki herkes seni tanıyor."

Süper.

I tutulan yukarı ve Kağıt, rahatlamış ne zaman o patladı gülmekten.

"O kadar da kötü değil."

Conner'la akraba mısınız?

"Kuzenim ama aynı zamanda kulüpte onunla birlikte çalışıyorum. Benim babam Brody Byrne'dı."

Pippa'dan öğrendiklerimi hatırlayınca yüzüm düştü.

Kaybınız için çok üzgünüm.

Omuz silkti ve şöminenin önündeki kırmızı deri kanepeyi işaret etti. "Bu da hayatın bir parçası sanırım." Bana doğru eğilerek oturdu, bir kolunu kanepenin arkasına attı. "Böyle şeylere karşı korunmaya çalışırsın ama olur böyle şeyler."

Shae'nin tam bir baş belası olduğu izlenimini edindim. Ailemizde erkeklerle birlikte çalışan çok fazla kadın tanıımıyordum ve İrlandalıların da muhtemelen aynı olduğunu düşündüm.

"Bu akşam gelmemem gerekiyordu," diye devam etti. "Ama geldiğime memnunum. Sessiz Mancini'yle tanışmayı merak ediyordum." Başını eğdi, kaleydoskopik gözleri beni inceliyordu. "Tam olarak beklediğim gibi değil."

Kaşlarımı kaldırarak onu açıklaması için cesaretlendirdim.

Shae kıkırdadı. "Sanırım utangaç ve ağırbaşlı birini bekliyordum ama bu sen değilsin, değil mi?"

Not defterimde düzgünce kaydardım. **Ses olmaması fikir olmaması anlamına gelmez.**

Gözlerinde bir eğlence kıvılcımı belirdi. "Hayır, kesinlikle öyle değil. İşte tam da bu yüzden senden hoşlanacağımı düşünüyorum Noemi." Parmakları kulağından sarkan uzun gümüş küpeyle oynadı. "Peki söyle bana, tüm bunlar hakkında ne hissediyorsun? Conner ve düğün hakkında?"

Bu sadece hayatın bir parçası. Sözlerini ona geri çevirdiğimde sııttım.

"Yok artık." Sııttı ama hemen ayıldı. Ruh halindeki değişimle birlikte gözlerindeki mavi ve altının nasıl baskınlık mücadelesi verdiğini izlemek büyüleyiciydi. Elini benimkinin üzerine koymak için uzandığında, gözleri erimiş kehribar rengine bürünmüştü. "Eminim bunların hiçbirisi kolay değildir. Konuşacak birine ihtiyacın olursa, ben buradayım. Her zaman."

Açık sözlülüğü ve teklifindeki samimiyet beni şaşırtmıştı. Ona küçük bir gülümseme verdim ve başımı salladım.

O anda kapı pat diye açıldı. Tüm dikkatim anında Conner'ın gözlerinde cinayet ışıltılarıyla kapı aralığında durduğu yere yöneldi.

İçgüdüsel olarak elimi onunkinin altından çektim. Nedenini bile bilmiyordum. Yanlış bir şey yapmıyorduk ama içimden bir ses bunun bu adam için önemli olmayacağını söylüyordu.

Umberto'nun arkasından odaya girdi. "Shae, bugün seni beklemiyordum."

"Görünüşe göre her türden beklenmedik misafiriniz var," diye cevap verdi cesurca. "Şanslıyım ki müstakbel gelininle tanışma fırsatı buldum. Çok güzel bir kız, Reid. Sen şanslı bir adamsın." Conner boynunu önce bir yöne, sonra diğer yöne çevirdi. "Çok ince bir çizgide yürüyorsun, Shae. Sana önerim

"Kendini zora sok."

Sert sözleri karşısında irkildim, kuzeninin bana karşı nazik davranmasına neden bu kadar çirkin davrandığı konusunda kafam karışmıştı. Belki de böyle huysuzdu çünkü Shae şaşırmış görünmüyordu. Ayağa kalkarken sırtıttı; dişlerinin ve cüretkârlığının muzaffer bir parıltısıydı bu.

Evet, ondan hoşlandım.

"Sen de Berto," diye bağırdı Conner korumama, ama gözleri bana kilitlenmişti. "Nişanlımla biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Ha?" Umberto gözlerini Shae'nin geri çekilen kıcından ayırdı.

"Dışarı. Şimdi," diye tersledi Conner.

Umberto kaşlarını çattı, gözleri sadece kısa bir an için bana kaydı. "Her neyse dostum. Çabuk ol yeter," diye homurdandıktan sonra ağır adımlarla odadan çıktı.

Conner bileğinin bir hareketiyle kapıyı kapattı. İlk kez takım elbise ceketini giymemişti ve açık mavi gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı, böylece tenini kaplayan mürekkebi görebiliyordum. Diğer ön kolunun çıplak olduğunu görünce şaşırdım.

Mürekkep. Gümleğinin geri kalanının altında ne vardı? İstesem de istemesem de iki hafta içinde öğreneceğime dair bir his vardı içimde.

Koltuktan kalktım, odada artan gerilim beni ayağa kaldırdı. Conner'ın öfkeli olduğunu hissediyordum ama nedenini bilmiyordum. Dikkatini dağıtmak umuduyla defterimi almak için çabaladım.

Bu sabah düğün organizatörüyle görüşüm.

Notu elime aldım ama bana yaklaşırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Hayatımda hiç kimse bana bu kadar ateşli bakmamıştı. Nefesimi kesmişti. İyi ya da kötü anlamda, emin değildim.

"Bir daha kimsenin sana böyle dokunduğunu görmek istemiyorum."

Şaşkınlıkla geriye doğru irkildim. **Sadece nazik davranıyordu.**

"Bu saçmalık, ama ne olursa olsun, umurumda değil. Erkek ya da kadın, birinin sana hoşlanmadığım bir şekilde dokunduğunu görürsem, lanet parmaklarını keserim."

Ona bakakaldım, tamamen şaşkına dönmüştüm. Bu mağara adamı tavrı da nereden çıkmıştı? Bana sevgililerimiz olabileceğini ve tüm bu evliliğin profesyonel bir anlaşma olduğunu söyleyen oydu. O adam nereye gitmişti?

Birbiriyle çarpışan pek çok düşünce beni bombardımana tuttu. Ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden yüzeye çıkan ilk şeyle devam ettim. **Resepsiyonda dans edeceğiz. Hepsinin bacaklarını kesecek misin?**

Bu bir meydan okumaydı. Ne kadar saçma davrandığını göstermek için.

Niyetim ondan kaçtı.

"O zaman düğün organizatörünü aramanızı ve dansı gündemden çıkarmanızı öneririm." Bunu mutlak bir ciddiyetle söyledi.

O senin kuzenin, Conner. Hiçbir şey olmadı.

"Bunun için onunla sadece ringde hesaplaşacağım, ama diğer herkes adil bir oyun. Onu senden daha iyi tanıyorum ve sadece nazik davranmadığından eminim."

Kaşlarım onun iması karşısında çatıldı. Shae bana asılıyor muydu?

"Şimdi anlıyorsun," diye mırıldandı.

Ohhh.

Not defterimin sayfasını çevirdim ve tekrar bir şeyler karaladım.

Öyle bile olsa, ikimizin de sevgili olmasına izin verdiğini söylemiştin.

Sayfayı daha az kuvvetle tuttum, şaşkınlık kavgamı yumuşattı. Conner'ı babamdan biraz daha iyi bir alternatif olarak düşünmeye başlamıştım. Yanılmış mıydım? Onunla birlikte bir hayat, ailemin evinde geçirdiğim son aylardan daha mı baskıcı olacaktı?

Gerginliği azaltmam onu daha da kızdırdı. Daha da yaklaştı, delici gözleri benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. "Hayır, ben değişimin adil bir oyun olduğunu söyledim. Yani ben yoldan çıkarsam sen de çıkabilirsin. Ama şu an için, arasında olmak istediğim sadece bir çift bacak var ve durum bu olduğu sürece, karşılığında aynısını bekliyorum." Elimi tuttu ve cevap vermeme fırsat vermeden beni ofisten dışarı çıkardı.

Arkasından sendeleyerek giderken, şaşkınlıktan düşüncelerimi güçlkle bir araya getirebildim. Ayrıcalık mı bekliyordu? Ya onunla seks yapmak istemiyorsam? Bedenim istiyordu ama zihnim o kadar emin değildi. Sanki bir gün ilgisini kaybedebilirmiş gibi konuşmuştu - bu tam da korktuğum türden bir şeydi. Eğer ona karşı bir şeyler hissediyorsam, böyle bir ihanet çok üzücü olurdu. Kendimi bana bağlı olmayan bir adama teslim etmek istemiyordum.

Conner beni Umberto'ya teslim etti. Arabasının arka koltuğuna geçtim ama etrafımdaki hiçbir şeyi fark etmedim. Conner'ın dudaklarımdaki parmağını düşündüm. Kalçamdaki eli ve kulağımın dibinde fısıldadığı müstehcen sözleri. Beni istiyordu ve Shae'nin elinin benimkinin üzerinde olmasına karşılık olarak yoğun bir şekilde sahiplenici davranmıştı. Ama bu uzun vadeli bir bağlılığa dönüşecek miydi? Yoksa bana olan ilgisi sadece anlık bir arzu muydu?

İnkâr edilemez yoğunluğu bana ilişkimizin bir

potansiyeli olabileceğini düşündürdü. Olabileceğini... daha fazlası. Conner

bana uçarı bir tip gibi gelmedi. O daha çok ya hep ya hiçti. Ve eğer gözünü bana diktiyse... bu her şeyimi istediği anlamına mı gelirdi?

Belki de sadece hüsnü kuruntuydu. Emin olamadım.

Göğsümdeki garip çarpıntı beni dehşete düşürdü. Conner'ın kendisinden korkmam gerekirdi ama beni daha çok korkutan, uyandırdığı duygulardı. Bana değer verebileceğine dair en ufak bir umudumun olması bile tehlikeli bir işaretti. Bir adamı diri diri yaktığını itiraf etmişti; böyle biri aşık olabilir miydi? Neden bu soruyu aklımdan geçiriyordum ki?

Eğer asi duygularımı kontrol altına alamazsam, başım büyük bir belaya girecekti. Tek sorun, nasıl yapacağımı bilmiyor olmamdı. Conner savunmamı her seferinde küçük bir çatlaktan kırıyordu. Vazgeçecek türden bir adam değildi. Eğer gözünü beni fethetmeye diktiyse, mahvolmuştum.

OceanofPDF.com

HIÇBİR ZAMAN KEŞKELER ÜZERİNDE DURMADIM, ÖZELLİKLE DE SÖZ KONUSU BENİM

Geçmiş. Evlatlık verilmemiş olsalardı hayatlarının neye benzeyeceğini merak ederek bir ömür geçiren pek çok evlatlık çocuğun aksine, ben bunu hiç umursamadım çünkü anlamsızdı. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Hayatına devam et.

Daha önce hayatımı sorgulamamıştım ve öz annemin kimliğini öğrenmek hiçbir şeyi değiştirmede. Aksine, bu sadece benim tam olarak olmam gereken kişi olduğumu doğruladı.

olmak. İster İtalyan ister İrlandalı olayım, kanunun yanlış tarafında gelişmem gerekiyordu.

Ahlaki pusulam doğuştan hatalıydı ve daha da önemlisi, böyle olması hoşuma gidiyordu.

Suçluluk duygusu zayıfların yaşadığı anlamsız bir duyguydu.

Aklımı biliyordum ve eylemlerime sahip çıkıyordum, böylece hayatımda güvenle yürüyebiliyordum. Jimmy'nin bir İtalyanla evlenmem yönündeki isteğini kabul ettiğimde, bu kararıma bağlı kalmıştım. O zamanlar bu bağlılığın ne kadar derinine ineceğimi bilmiyordum ama Shae'yi Noemi ile gördüğümde içimde bir şeyler koptu.

Sadece nişanlımı becermek istemiyordum; onun her şeyini istiyordum. Vücudunu ve teslimiyetini. Onun güvenini ve itaatini.

Ateşli öfkesi ve alaycılığı bile.

Hepsi benimdi ve paylaşmaya niyetim yoktu.

Shae gerçek bir tehdit değildi. Nasıl hissettiğimi bilseydi asla bölgemi ihlal etmezdi. Ama artık bildiğinden emindi. Ama bu onu beni sinirlendirmekten alıkoymazdı. Başka kimse cesaret edemezken bana Reid demesi gibi. Bunu yıllar önce bırakmıştım; bir Byrne olmadığının altını çiziyordu. Kimse bu saçmalıktan kurtulamazdı ama Shae kardeşim gibiydi. Odadaki en ateşli kızı tavlamakta olduğu kadar boks ringindeki rakiplerini alt etmekte de başarılı olan muhteşem bir biseksüel kız kardeş. Brody Amca onu iyi eğitmişti.

Beynim onun benim olanı çalmaya cesaret edemeyeceğini bilse de, içimdeki arkaik hayvan öfkeden deliye dönmüştü. Onları birlikte görmekten nefret ediyordum ve ellerinin birbirine değdiğini gördüğümde neredeyse cinayet işleyecektim. Bu çok samimiydi ve ikisi arasında beni öfkeliendiren bir yakınlık olduğunu gösteriyordu.

Kıskançlık bana göre değildi. Hiçbir zaman bir kadını kıskanacak kadar istememiştim.

Ama beni en çok rahatsız eden şey, Noemi'ye istediğim tek kişinin o olduğunu söylediğimde yüzünün buruşmasıydı. Sanki ikimizin düşüncesi

Evliliğin profesyonel bir anlaşmadan daha fazlası olması onu yıkmıştı.

Pişman olacağım bir şey söylemeden ya da yapmadan önce onu hemen oradan çıkarmak zorundaydım. Suçluluk duygusu gibi, ben de pişmanlık duymayı sevmezdim, ancak daha sonra bunun için kendime saldırıp nefret etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım.

Hissettiğim bu tüketen ihtiyacın tek taraflı olmasına imkân yoktu. Eğer ben bu boğucu karasevda duygusuna saplanıp kaldıysam, o da bunu kesinlikle hissedecekti. Bana ne kadar ait olduğunu ona kanıtlamak için bedenini ve ruhunu çırılçıplak soyacaktım. Ne gerekiyorsa yapacaktım.

Eğer bu tehlikeli yolda yürümek zorundaysam, bunu tek başıma yapmayacaktım.

Ama Noemi temkinliydi. Onu korkutup kaçırmamak için doğru miktarda güç ve baştan çıkarma kullanmam gerekecekti. Bu, kontrolümü sağlam tutan tek güvenceydi. O gider gitmez arabama bindim ve doğruca spor salonuna gittim. Eğer içimdeki cinayete meyilli enerjinin bir kısmını dışarı atmazsam patlayacaktım.

Her zamanki gibi, Bishop zaten orada bazı çocuklarla saçmalıyordu. Beni görür görmez konuşmasını bitirdi ve koşarak yanıma geldi.

"Hey, dostum. Ben de seni arayacaktım. Adamımdan istediğin bilgiyi aldım."

Spor çantamı omzuma attım ve devam etmesi için çenemi kaldırdım.

"Her şeyi gözden geçirdim. Okul kaydı ve ders dışı aktiviteleri oldukça standart görünüyordu. Tüm dosyada dikkatimi çeken tek bir şey vardı ama bu hiçbir şey olmayabilirdi."

"Anlat bana."

"Tıbbi kayıtları, annesinin ölümüne neden olan araba kazasında köprücük kemiğinin kırıldığını ve başka ezikler olduğunu gösteriyor ama boğazında gerçek bir hasar yok. Emniyet kemerinden kaynaklanan bir çürük var ama nefes alamamasının fizyolojik bir açıklaması yok."

ses. Doktor, olası bir duygusal travmanın bir faktör olduğundan bahseden bir not bile bıraktı ve babasına danışmanlık önerdiğini ancak teknik olarak bir yetişkin olduğu ve gizlilik yasalarını ihlal edeceği için daha fazla ayrıntıya girmediğini söyledi. Kaza raporunun tamamını okudum ve her şey yasal görünüyordu. Müfettiş bizim adamlarımızdan biri değildi ama hiçbir şey tehlikeli görünmüyordu. Dediğim gibi, bir şey olmayabilir. Sadece dosyayı size göndermeden önce bu konuya değinmek istedim."

Travma. Kaza kolay atlatılamazdı ama tanıdığım kadın travma geçirmekten çok uzaktı. Eğer sessizliği fizyolojik değilse, sebebi neydi? Neden altı ay boyunca tek kelime etmemişti ve neden babası onun bu durumunu sorgulamadan kabul etmişti?

Aklıma yatmayan bir şeyler vardı ve bir açıklama bekliyordum.

"Harika bir iş çıkardın, Bishop." Elimi omzuna attım. "Üstümü değiştirip seninle ringde buluşacağım."

"Seni biraz hırpalayayım, ödeşmiş oluruz." Megawatt gücünde bir sırtışıyla parladı.

"Rüyada görürsün, pislik." Karnına hızlı bir yumruk indirdim ve misilleme olarak yumruk attığında soyunma odasına doğru eğildim.

Boktan günüm biraz daha iyi geçiyordu. Hâlâ ringde biraz stres atmam gerekiyordu ama o kadar da kana susamış değildim. Odağım yok etmekten ziyade stratejiye dönmüştü. Kafesteki kuşu öyle ya da böyle öttürmenin zamanı gelmişti.

SANTE MUTFAKTA DURMUŞ, AÇIK BİR DOLABA BAKIYORDU.

Ertesi sabah aşağı indiğimde. Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki ben yaklaşına kadar beni duymadı.

Elimi omzuna koydum ve soru sorarcasına ona baktım.

Kahve fincanı koleksiyonumuzun bulunduğu dolaba bakıyordu. Annem tam bir kahve fanatığıydı, özenle hazırladığı cappuccino rutinine bağımlıydı.

her sabah dini olarak. Okula gitmediğim yaz aylarında her sabahı onunla birlikte mutfakta geçirir, onun rutinini paylaşırdım. O gittiğinde, onsuz evde kahve içmeye dayanamazdım. Kahve içme ritüellerime ilk kez bu yüzden başlamıştım. Kafeine ihtiyacım vardı, ama yanında kalp ağrısı olmadan.

"Bu çok garip. Bazen neredeyse öldüğünü unutuyorum. Cappuccino makinesini çalıştıracakmışım gibi onun için bir kupa çıkarmaya başladım, sonra ne yaptığımı fark ettim. Kas hafızasıydı. Sanki bedenim bir şekilde unutmuştu." Kapıyı kapattı ve bana baktı, tatlı kahverengi gözleri korumasızdı ve acıyla doluydu.

Nasıl hissettiğini biliyordum. Ve hiçbir kelimenin bunu düzeltmeyeceğini biliyordum, bu yüzden kollarımı ortasına doladım ve ona sarıldım.

Tanrım, onu çok seviyordum. Onu kaybetmeye de dayanamazdım.

"Teşekkürler, küçük büyük," dedi usulca.

Uzaklaştığımda not defterimi aldım. **Benimle kahve içmeye gelmek ister misin?**

Dudakları inceldi. "Babamın birlikte dışarı çıkmamızdan hoşlanmadığını biliyorsun." Her kelimesi iç çatışmalarla doluydu. Belki de bu onun mantıklı düşünmesine yardım etme şansımdı.

Bunun saçma olduğunu biliyorsun, değil mi?

"Bana açıkladı, ben de anladım sayılır. Annemi kaybettikten sonra, birlikte dışarı çıkmamız ve aynı anda ikimize de bir şey olması riskini almak istemiyor. Tamamen yalnız kalırdı." İşte bu yüzden bu zavallı tatlı çocuğa tapıyordum. Lucciano suç ailesinin bir parçası olmayı ve babamızı etkilemeyi ne kadar çok istese de, kalbi saf altından yapılmıştı. Bu onu naif gösteriyordu ama bu masumiyet asla lekelenmesini istemediğim bir saflıktan kaynaklanıyordu.

Başımı salladım, keşke o nazik kalbine zarar vermeden onu kaçırabilseydim.

Otuz dakika sonra kahve dükkânımda oturmuş, dumanı tüten bir kapuçinoyu yudumluyor ama tadına bile bakmıyordum. Hâlâ kardeşimi nasıl kurtaracağımı bulmaya yaklaşmamıştım ve bir gün önce Conner'dan ayrıldığımda çok öfkelenmişti. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Bir yanım sabırlı olmam gerektiği konusunda ısrar ederken, diğer yanım zamanımın tükenmekte olduğunu haykırıyordu.

İki hafta sonra evlenmiş olacaktım.

Babamın kontrolünden çıkmış olacaktım ama Sante'ye zaten sahip olduğumdan daha az erişimim olacaktı. Ve Conner bana muhtemelen daha fazla fiziksel özgürlük verecek olsa da, kalbimi çalma ve beni daha da savunmasız bırakma potansiyeline sahip olmasından korkuyordum. Durumuma nasıl bakarsam bakayım, kendimi umutsuz hissediyordum.

Öyle bir melankoli içinde debeleniyordum ki, tuvaletten çıkıp arka kapıdan sokağa doğru çekildiğimde hazırlıksız yakalandım. Sert bir el ağzımı kapattı, vücudum yapışkan bir korku tabakasıyla kaplanırken kalbim midemin derinliklerine gömüldü.

"Şşşt, sakın ol. Benim."

Conner mı? O ne halt ediyordu?

Tutuşuna karşı koymayı bıraktım, düzensiz nefeslerim hızla etrafımızdaki durgunluktaki tek ses haline geldi. Baharatlı tıraş losyonunun tanıdık kokusu ciğerlerimi doldurduğunda, onun tutuşuyla daha da rahatlardım.

Paniğimin azaldığını hissettiğinde elini indirdi ve beni kendisine doğru çevirdi. Sertçe açılmış kaşları bakışlarını gece yarısının tonlarına ve acımasız bir kararlılığa bürümüştü.

Kaslarım yüksek bir alarm durumuna geri döndü, kıvrılmış ve hazırды.

"Konuşmamız gerek. Yalnız konuşmalıyız. Ve baban o pisliğin nefesini sürekli ensende hissettiğinden, bu en iyi yoldu."

Yaptığı açıklama gerginliğimi bir nebze olsun azaltmadı.

"Dün gece bazı ilginç okumalar yaptım. Bir şeylerin ters gittiğini hissettim ve bir arkadaşımdan bilgi toplamasını istedim.

Sizin ve ailenizin. Okul kayıtlarınız. Aile geçmişiniz. Tıbbi kayıtlar."

Vücudumdaki her kas çelik gibi sertleşerek ciğerlerimin bir gram bile hava almasını engelledi.

"Doktorların sessizliğiniz için hiçbir açıklama yapmamasını çok ilginç buldum. Bazen garip şeyler olur ve bunu kabul etmeye hazırım. Ama doktorunuzun izlenimlerinin psikosomatik bir travma tepkisine işaret ettiğine dair dosyanıza bir not düştüğünü biliyor muydunuz?" Conner, Ralph Lauren bluzum kirli sokak duvarına dayanana kadar beni geriye doğru yürüttü. "Şimdi, tatlı küçük Noemi, seni kendi fikirlerimi oluşturacak kadar uzun süre izledim ve bir şeyler bana doğru gelmiyor. Ne düşünüyorum biliyor musun?" Durakladı, ben başımı sallayana kadar devam etmedi. "Bence sesinde hiçbir sorun yok."

Ve işte oradaydı.

Beni hiç tanımayan bu adam nasıl olmuştu da hilemi herkesten daha hızlı anlamıştı? Sessizliğim uzadıkça bu andan, sırlarımın sert bir rüzgârda ipek bir eşarbin iplikleri gibi çözüleceği günden daha çok korkuyordum.

Ellerimi serbest bırakmak ve not defterimi çıkarmak için kıpırdandım, ancak Conner yırtık pırtık sayfaları parmaklarımdan çekip yakındaki bir çöp kutusuna attı.

İnatla inkâr ederek başımı salladım. Konuşmayı reddederek. Herhangi bir şeyi kabul etmeyi.

"Artık oyun yok, Noemi. Bana lanet olası gerçeği söyle," diye bağırdı.

Tüm vücudum panikle sarsıldı ama adrenalin hızla savaş ya da kaç tepkimi tetikledi.

Bu adam kim olduğunu sanıyor? Bunu yapmaya hakkı yok. Benden bir şey talep etmeye.

Öfke beni ele geçirirken gözlerim kısıldı. Göğsüne defalarca vurarak onu geri çekilmeye zorladım ve o da bana izin verdi ama sadece biraz. Ona saldırmamalıydım, ama tek çarem buydu.

Dilimi yakan yakıcı kelimelerin dudaklarımdan dökülmesini engellemek için yapabileceğim tek şey buydu.

Her seferinde birkaç santim, duvardan uzaklaştık ve ben tüm hıncımı onun Armani kaplı göğsünden çıkardım, ta ki o yetip ellerimi tutana kadar.

"İstediğin kadar bağırıp çağırabilirsin ama bazı cevaplar almadan bu sokaktan ayrılmayacağım. Ve eğer bana bir cevap veremiyorsan, belki de babana sormalıyız."

Vücudumdaki her molekül soğudu ve beni olduğum yerde dondurdu.

Conner telefonunu çıkardı. Bu görüntü beni tekrar harekete geçirdi ama şimdi hareketlerim çaresizlikten çılgına dönmüştü. İki elimle kolunu kavradım ve durması için sözsüzce yalvardım.

"Kelimeler, Noemi," diye sıkılmış dişlerinin arasından mırıldandı. "Kelimelere ihtiyacım var."

Telefonu elinden almaya çalıştım. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı ve bir hıçkırık boğazımı tırmaladı. Elimden gelen her şeyi yaptım ama Conner beni kolayca atlattı ve iki elimi de tek eliyle kavradı.

Başparmağını kullanarak babamın iletişim bilgilerini çıkardı ve ekranı görebileceğim bir yere getirdi. "Baban doktorun şüphelerinden haberdar mı?"

Sormak için babamın umursamış olması gerekirdi. Sessizliğimin nedeni onun gözünde önemsizdi. Conner'ın tehdidinin beni korkutmasının nedeni sessizliğimin seçici olduğunu öğrenmesi değildi. Sorularının, müstakbel kocama ne söylemiş olabileceğim ya da söylememiş olabileceğim konusunda babamın şüphelerini artırmasından korkuyordum. Babamın öfkesini hissetmek için onu ele vermeme gerek yoktu. Önemli olan tek şey söylemiş olabileceğime inandığı şeydi - annemin kaza geçirdiği gün olanları Conner'a anlatmış olabileceğime.

Babamın ne yapacağını düşündükçe ürperiyordum.

Yenilgi tüm gücümü yağmaladı, beni yorgun ve boş bıraktı. Gözyaşı dolu gözlerim Conner'ın sert bakışlarına kilitlenirken ellerim iki yanıma düştü. Uzak bir siren

çaresizliğin pis kokusuyla birlikte havada sürükleniyordu.

Eğer bunu yaparsam, geri dönüşü olmayacaktı. Ama başka bir seçenek göremiyordum. Sessizliğimi bozmalı ve ona gerçeğin bu parçasını vermenin diğer alternatiften daha iyi olacağına inanmalıyım.

Titrek bir nefes aldım ve dudaklarımı araladım. "Lütfen... yapma." Kelimeler hissettirdikleri kadar çığ geliyordu. Ham, savunmasız ve çaresiz.

Conner'ın gözleri şaşkın bir hayranlıkla açıldı, sanki tehdidinin işe yarayacağını tam olarak beklemiyormuş gibiydi. Sonra elleriyle ensemini kavradı ve alını alnıma değene kadar beni kendine çekti. Gözleri ruhumun derinliklerine öyle bir dalmıştı ki, beni ikiye böleceğinden korktum.

"Bundan sonra bana sesini mi vereceksin?" Kendi sesi yumuşamıştı ama sözleri hâlâ sorudan çok emir niteliğindeydi.

Yanıt olarak başımı salladığımda, eli boynumda uyarıcı bir şekilde sıkılaştı.

"Evet, söz veriyorum." Daha fazla soru sormasını ve cevap talep etmesini engellemek için her şeyi yapardım.

Beni bu kadar kolay ele geçirebildiği için yıkılmıştım ama aynı zamanda zorla da olsa nihayet sırlarımın ilkinin ortaya çıkmasından dolayı şaşırtıcı derecede rahatlamıştım. Altı ay boyunca, bildiklerimin ağırlığını en ufak bir rahatlama olmadan taşıyılmıştım. Böylesine duygusal bir boşalmanın ardından bedenim sallanarak beni Conner'ın sıcaklığına yaklaştırdı, gözlerim göğsüne düştü.

Belki duygular beynimi karıştırmıştı, belki de sadece aptallıktı, ama bir parçam Conner'ın aradığım güvenlik olduğuna inanmak istiyordu. Bakışlarımı tekrar Conner'ın kılere çevirdiğimde parmaklarım onun tasarımcı ceketine dolandı. Gözlerindeki safir kırıkları neredeyse tamamen gölge tarafından tüketilmişti.

"Bana öyle bakmamalısın, Noemi. Karşı koyacak kadar onurlu biri değilim."

Kontrolü bu adama devretmenin çok iyi hissettirmesi dışında ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir kez olsun sorumlu olmamak ve sadece kaderin yol göstermesine izin vermek. Altı ay boyunca her günün her dakikasını her hareketimi düşünerek geçirmiştım. İyi ya da kötü, Conner seçeneklerimi ortadan kaldırıyor ve sadece ... olmamı sağlıyordu.

Böyle bir cazibeye nasıl karşı koyabilirdim ki? "Belki... belki de yapmanı istemiyorum."

Conner'ın eli saçlarımda dolaşarak başımı nazikçe geriye doğru çekti.

Gözlerimde parladığını gördüğü şey her neyse inledi, sonra alt dudağımı dişlerinin arasına aldı, durgun ve yavaşça.

Nefesim kesildi, sanki daha güneyde bir yerdeymiş gibi dişlerinin sürtünmesini hissettim. Vücudumun başka bir parçası onun öpücüğü için ağrıyor ve ihtiyaçla şişiyordu. Daha fazlası için çaresizdim. Eğilerek dudaklarımı dudaklarına bastırmaya çalıştım ama ağzını ulaşamayacağım bir yerde tuttu.

"Benim adım. Söyle," diye yumuşak bir sesle emretti.

Bunun neyle ilgili olduğunu anlamamıştım ama kısa bir an için, onu yakınımda tutmak için her şeyimi verebilirdim.

"Conner," diye nefes aldım.

"Siktir." Dudaklarıma sınırsız bir vahşilikle sahip olmadan önce şiddetli küfür onun derinliklerinden yırtıldı. Hissizleşmişim, sıcak tarçın tadı ve erkeksi açlığın ötesinde hiçbir şey anlayamıyordum. Nefes alamıyor ya da düşünemiyordum. Direnmek için isteksizdim.

Beni bastırılamaz bir arzuyla ele geçirdi ve mümkün olduğunu hiç hayal etmediğim bir şekilde kalbimi kuşattı. Dilinin her baştan çıkarıcı hareketi, adının ruhumun yüzeyine kazınan bir başka harfiydi. Her düşünce ve duygunun onun etrafında toplanması hiç zaman almayacaktı.

O çok bağımlılık yapıcıydı. Çok tüketiyordu.

Onun ilgisini tatmak asla yeterli olmazdı. Her şeyi arzulayacaktım ve o benim yörüngemin merkezi olacaktı. Hayattaki tüm amacım.

Öpücükten uzaklaştım, mantıklı zihnim panikle çılgılık atıyordu.

"Bunu yapamam," diye bağırdım kısık sesle, elini çekerek.

"Bana nedenini söyle." Sert talebinin altında yatan incinme duygusu içimi parçaladı.

Başımı salladım. "Bu çok fazla... Ben..."

"O zaman en azından neden bu kadar uzun süre sessiz kaldığınızı söyleyin."

Dudaklarım kenetlendi ve vücudum çelik gibi bir kararlılıkla sertleşti.

Conner demir kapının gözlerimin önünde yıkıldığını görmüş olmalıydı çünkü elleri gevşedi ve kendimi kurtarmama izin verdi.

Ona son bir kez ters ters bakarak konuyu kapatmasını istedim.

O da aynı derecede kararlı bir bakışla cevap verdi.

Asla.

KAYGAN ZEMİN YÜZYILIN EN HAFİF DEYİMİYDİ.

Noemi'yi öpmek daha çok bir kara deliğe doğru yürümek gibiydi, onun çekim gücüne karşı çaresizdim. Onun tek bir tadına baktım ve yeryüzünde onu sistemimden temizleyecek kadar büyük bir güç yoktu.

Ve onun sesi. Tanrım, onun sesi.

Husky ama kadınsı, isminin dudaklarındaki sesi neredeyse dizlerimi büküyordu. Ve onun konuştuğunu ilk duyanın ben olduğumu bilmek? Kelimelerin zorla söylenmiş olması umurumda değildi.

ondan. Onun o kısmına ulaşan tek kişinin ben olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu. Engellerinin ötesini gören ve onu saklandığı yerden çıkaran kişi. Bütün gün onun konuşmasını dinleyebilirdim, ama bunun yerine benden kaçtı ve bu da beni tamamen farklı bir şekilde sarmal haline getirdi.

Kadın beni delirtti. Üzerimdeki hakimiyetine karşı öfke duymak istiyordum ama daha büyük bir parçam onun teslim olmasına ihtiyaç duymakla meşguldü. Bir düşmana yaptığım gibi gerçeği ondan öğrenmek istemiyordum. Gerçeği ayaklarıma sermesini istiyordum. Özgürce. Kayıtsız şartsız.

Eninde sonunda olacaktı.

Şimdilik, ona ihtiyacı olan boşluğu vermeliydim. Sessizliğini motive eden her neyse onu hâlâ bağlıyordu. Bana bir açıklama yapmaması beni kızdırıyordu. Yakında bir gün cevaplarımı alacaktım ve o zaman ona da sahip olacaktım.

Deliliğin pençelerini içime batırdığını hissettiğimde, kendimi onun peşinden gitmenin hayatımı daha da kötüleştireceğine ikna etmeye çalıştım. Sonra içimdeki en karanlık parçalar, onu elde ettiğimde pençelerimdeki ısrarın azalacağını söyleyerek bana karşılık verdi. Onun teslimiyetini kazandıktan sonra, doymak bilmez arzum nihayet yok olacaktı.

Bunlar bariz yalanlardı ve bunu biliyordum. Büyüyen dürtümü rasyonalize etmek için kendimi beslediğim bir şey.

Sanki içimdeki karanlığın bir gerekçeye ihtiyacı varmış gibi.

Noemi söz konusu olduğunda, mantığımın ötesindeydim. Karasevda, kanıma karışan bir zehir gibi beni ele geçirmişti.

"Bu kaş çatma biraz daha derinleşirse, o güzel yüzünü sonsuza dek mahvedecek." Shae bana göz kırptı ve masama oturdu.

Noemi ile yaptığım görüşmeden sonra, düşünmemek için ayak işleriyle meşgul olmuştum. Yapacak işim kalmayınca ofise erken geldim ama kendimi umutsuzca dalgın buldum.

"Karıma bir daha dokunursan yüzüne yapacaklarımdan daha iyidir," diye homurdandım.

Shae'nin gözleri büyüdü. "Siz ikiniz benim bilmediğim bir yemin mi ettiniz?"

"Anlambilim. Ona elini sürmemen gerektiğini biliyordun." Zaten karanlık bir ruh halindeydim ve Shae'nin varlığı da yardımcı olmuyordu. Onu kadınlar üzerinde çalışırken görmüştüm ve çoğu erkekten daha iyi baştan çıkarabildiğini biliyordum. Onları birlikte gördüğüm için çok sinirlenmiştim. O sırada Noemi'yi öpmemiştim bile. Dürüst olmak gerekirse onu neredeyse hiç tanıımıyordum bile ama bunların hiçbir önemi yoktu. Hiçbir şey onun söz konusu olduğu yerde beni ele geçiren vahşi sahiplenme duygusunu azaltmıyor gibiydi.

Shae sağ elini kalbinin üzerine koydu ve diğer elini havaya kaldırdı. "Yemin ederim, şu andan itibaren Noemi'ye dokunmayacağım." Dudakları sinsi bir sırıtişla kıvrıldı. "O istemediği sürece."

"Yemin ederim, Shae. Çok ince bir çizgide yürüyorsun."

"Sakin ol, Reid. Senin bölgene girmiyorum ama bir düşün."

Aileden kimseyi tanımıyor. Biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız ve onun yerinde olsaydım kendimi ne kadar yalnız hissedeceğimi hayal edebiliyorum, özellikle de konuşamamak." Masadan kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Sadece bir arkadaşının olmasının onun için iyi olacağını düşünüyorum." Duraklayarak, bana öyle bir bakış attı ki, bu bakışla

başka biri olsaydı silahımı çekerdim.

Siktiğimin Shae'si.

"Beni bir dene kadın, seni tuvalet görevine vereceğim. Ömür boyu," diye seslendim arkasından, hayal kırıklıklarımın ağırlığıyla ofis koltuğumda geriye yaslandım.

"Tuvalet görevi mi? Lanet olsun! Bunu hak etmek için ne yaptı?" Bishop kapı aralığını doldurdu, fazla iri kahverengi gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Seni ilgilendirmez," diye homurdandım. "Seni burada gördüğüme şaşırdım. İşi bırakıp spor salonuna taşındığını düşünmeye başlamıştım." Bishop tam bir baş belası olabilirdi ama onu hayatım boyunca tanımıştım. Doğal olarak sağ kolum olmuştu ve sporla ilgili yaptığım hemen her şeyi biliyordu.

iş. Ona hayatım pahasına güvenmişim. Yine de Noemi ikilemimi onunla paylaşmakla ilgilenmiyordum.

"Çocuklar arayıp aşağıda beni bekleyen bir misafirleri olduğunu söylediklerinde, iş ve zevki birleştirebileceğimi düşündüm." Taşındığını fark etmediğim beyaz havluyu kaldırdı, kan lekeleri havlu kumaşı lekeliyordu.

Sustum. "Benden saklıyor musun?" Bu şeytanların bazılarını kovmak için tam da ihtiyacım olan şey bir mahkûmdu.

Bishop'ın cevap sırtışı neredeyse manyakçaydı. "Arnavut bu sabah 58th Street kulübünün etrafında dolanırken yakalandı. Onu alt kata indirdik."

"Lanet olsun, neden bana söylemedin?" Ayağa kalktım ve ceketimi çıkardım.

"Sadece senin için onu gevşetiyorum."

Kollarımı sıvamayabile bitirmeden ofisimden çıktım. Bazı insanların hiç öğrenmemiş olması iyi bir şeydi çünkü bugün buna ihtiyacım vardı.

Bodrumdaki çift amaçlı depo odamız, tek bir sarkıt ampulün altındaki sandalyeye bağlı orta yaşlı bir adam dışında şu anda boştu. O ve ikna için kullanılan çeşitli aletlerle kaplı küçük bir metal masa.

Bishop haklıydı. Adam yara bere içindeydi ve kan sıçramıştı ama kalıcı bir hasar yoktu. Yakında şarkı söylemeye hazır olacaktı.

Daha önce aklımda dönüp duran tüm düşünceler duruldu ve içim huzurlu bir dinginlikle doldu. Amacın kesinliği ve intikamın sevinci.

"Sanırım arkadaşımız henüz konuşma havasında değil?" Bishop'a masaya yaklaşarak sordum.

"Hayır, büyük bir adam olduğunu düşünüyor."

Mükemmel.

Akülü matkabı ellerime aldım, ağırlığını hissetmekten keyif alıyordum. Tutsağımıza doğru döndüğümde, acınası maskesi düşmeden önce gözleri kısa bir süreliğine dehşetle parladı

yerine oturtmak. En sevdiğim kısım buydu. Ne kadar çabuk kırıldıklarını izlemek.

"Bunu yapmak zorunda değiliz dostum. Bana patronunun ne planladığını söyle ve bu iş çabucak bitsin." Lütfen, lütfen yapma.

Cam gibi siyah gözleriyle bana baktı, sonra da tükürdü. Sert davranmalarına bayılıyorum.

Matkabı hızlandırdım ve ucunu dizine gömdüm, matkap ucunu kemik ve kırıkdağın içine doğru ittim.

Histerik feryatlar odayı doldurdu.

Tatbikat oldukça etkiliydi, bu yüzden onlar konuşmaya başlamadan önce çok derine inmem gerekmedi. Çıglıklarını duyduğumda geri çekildim ve beklentiyle ona baktım. Adamın yüzü alçalmış ve görünmez olmuştu.

"Bütün gün bekleyemem, göt herif," diye kestirip attım.

Adam yüzünü benimkine doğru kaldırdığında, hıçkırık sandığım şey aslında manyakça bir kahkahaydı.

"Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş," dedi, kelimeleri hafif aksanlı ve acıdan boğuk boğuktu. "Mancini'nin kızı tam bir ödül. Böylesine... tatlı bir küçük amcığı kaybetmek... yazık olurdu." Başını güçlkle dik tutabiliyordu ama yine de muzaffer bir edayla gülümsemeyi başarıyordu çünkü yüzümü karartan intikamcı öfkenin sinirime dokunduğunu biliyordu.

Hiç bilmediğim bir öfke beni ele geçirdi, tüm mantıklı düşüncelerimi çaldı ve beni harekete geçirdi.

Pantolonumun kemerinden silahı çıkardım ve onu karnından vurdum. Kendime engel olamadım. Böyle bir pislik saçtığı ve benimle nişanım hakkında konuşmaya cüret ettiği için onu cezalandırmalıyım.

"Kahretsin. Bunu gerçekten yapmamalıydın," dedi Bishop Arnavut'un çıgılları üzerine.

Hem evet hem hayır. Hayatına o anda son vermek istemiştım ama acı çektiğini bilmenin zevkini de kendimden esirgeyemezdim. "Karnından vurularak ölmenin ne kadar sürdüğü hakkında bir fikrin var mı?

Hâlâ çok vaktimiz var. Ve belki, gerçekten ama gerçekten nazikçe sorarsa, her şey bitmeden beynine bir kurşun sıkarım."

Bishop kıkırdadı. "Sanırım yerleşsem iyi olacak."

Homurdandım, kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Arnavut sadece ölmekle kalmayacak, muhtemelen son nefesini verdiği bize bilmek istediğimiz her şeyi anlatacaktı ve ben de onu kurtçuklarla dolu bir yara ve çirkin yüzünün her yarığına kazınmış bir acıyla eve gönderebilecektim.

Hayat, her şeyin iyi yanını bulmakla ilgiliydi.

OceanofPDF.com

O ÖĞLEDEN SONRA SHAE'DEN BEKLENMEDİK BİR MESAJ ALDIM.
akşam yemeği için ona katılmamı istedi. Evin dışında bir arkadaşla vakit geçirme ihtimali o kadar cazipti ki izin istemek için babamı kızdırmayı göze aldım. İrlandalı kadınlar arasında yerimi almamın benim için ne kadar önemli olduğunu açıklayan bir not hazırladım ve metinle birlikte ona gösterdim. Kabul etti ama her zamanki gibi üstü kapalı tehditler savurduktan ve Umberto'nun refakat etmesini emrettikten sonra.

Sabah yaşadığım felaketten sonra dikkatimi dağıtacak bir şeye çok ihtiyacım vardı, bu yüzden beni hangi kısıtlamalarla zincirlediği umurumda değildi. O lanet evden çıkmaya ve kendi çıldırtıcı düşüncelerimden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Alçak tavanlı ve her masasında parıldayan mumlar olan şirin bir Fransız restoranında buluştuk. Umberto karşımızda oturuyordu. Shae ona merakla baktı ve bana bir çocuğun kumdan bir kaleyi yere indirmeden hemen önce nasıl incelediğini hatırlattı.

"Kaslarını her yere götürüyor musun?" İlk tanıştığımızda olduğu gibi muhteşem görünüyordu. Hiç kötü bir saç günü geçirip eşofman mı giydiğini yoksa doğuştan mı mükemmel olduğunu merak ettim. Yorucu görünüyordu ama biraz da kıskanıyordum.

Not defterimi çıkardım, dünyanın geri kalanının konuşabildiğini bilmesine hazır değildim. Umarım Conner bu küçük bilgiyi aramızda tutmuştur.

Ne yazık ki. Pedi ona doğru kaydırdım.

"Babanın seni korumak istemesi iyi bir şey," diye kabul etti.

Keşke hepsi bu kadar olsaydı. Umberto, annemin öldüğü gün koruyuculuktan hapishaneye dönüşmüştü.

Davet için teşekkürler. Evden dışarı çıkmak güzel.

"Tabii ki! Kulüpte birlikte yeterince zaman geçiremedik."

Soru sormak için kaşlarımı kaldırdım. **Conner burada olduğunu biliyor mu?**

Shae ve benim birbirimizle arkadaş olmamız fikrinden hoşlanmadığı konusunda oldukça açıktı. Onun saçma emirleri umurumda değildi ama başının belaya girmesini de istemiyordum.

"Hayır, ama sorun değil. Bunu atlatacaktır." Yaramazca sırttı.

Sunucu uğradı ve içki siparişlerimizi aldı. Ben Pinot Grigio istedim, sunucu içki kartı vermeyince rahatladım.

Yasal içki içme yaşının bir yıl gerisindeydim. Shae biraz daha büyüktü, muhtemelen Conner'ın yaşına yakındı.

"İyi dayanıyor gibi görünüyorsun. Bir tarih belirlendi mi?"

1 Ağustos.

Islık çaldı. "Bu kadar çabuk mu?"

Başımı salladım. **Beklemek için gerçek bir neden yok.**

"İki tarafın da geri adım atmayı planlamadığını varsayarsak acele etmek için de bir neden yok."

Sanırım iki taraf da anlaşmayı yapmak için sabırsızlanıyordu.

"Sanırım haklısın," dedi gözlerinde meraklı bir parıltıyla. "Anladığım kadarıyla vazgeçmek zorunda kaldığın bir erkek arkadaşın yok?"

Başımı sallarken yanaklarımın üst kısımları sıcaktan kavruldu. "Bu iyi." Eğlenerek sırtıttı. "Daha iyi Bir kalp kırıklığı dağının altından böyle bir anlaşmaya girmek.

Haksız da sayılmazdı. İşlerin her zaman daha kötü olabileceğini kabul ederek yeni doldurduğum şarabımdan bir yudum aldım, sonra bakışlarım öfkeli bir safir bakışa takılınca sustum. Conner, Shae'nin arkasındaki koridorun gölgelerinde Umberto'dan gizlenmiş bir şekilde duruyordu.

Beni yanına çağırdı.

Kalbim adrenalın dalgasına cevap vermek için çırpındı. Vücuduma uslu durmasını emrettim. Conner o sabah beni alt etmişti ve ona tekrar üstünlük sağlamayı reddediyordum.

Kendimi toparlayarak Shae'ye bir not ilettim, tuvalete gitmek için izin istedim ve kendimden emin bir şekilde savaşa doğru yürüdüm. Ya da en azından kendime güveniyormuş gibi görünüyordum. İçimde titreyen bir karmaşa vardı.

"Ne yapıyorsun burada?" Yeterince yaklaştığım anda tısladım.

Conner elimi tuttu ve sorumu duymazdan gelerek beni koridorda ilerletip küçük bir malzeme odasına götürdü

Tamamen. Olay ıkarma riskini almak istemediğim için direnmedim. Kapıyı açık bırakmıştı ama içerideki tek ışık loş koridordan szlen ışıktı.

"Onunla konuşmuyorsun." Yumuşak bir sesle yaptığı gözlem merakla ve adını koyamadığım başka bir şeyle doluydu. Samimi ve baştan çıkarıcı bir şey.

Başımı salladım.

"Senin sesin, Em," diye mırıldandı dizlerimi titreten ballı bir otoriteyle. Ve lakabımı ilk kez onun dilinden duyuyordum. Uzun süren mırıltısı, pahalı bir spor arabanın mırıltısı gibi göğsümün derinliklerinde yankılandı.

"Başka biriyle konuşmaya hazır değilim."

Çenesi kalktı. "Hazır değilsin ama Shae'yle gizlice yemeğe ıkmışsın."

"Korumamı yanıma almanın sinsilik olduğunu söyleyemem. Ayrıca, bir arkadaşımla akşam yemeği planımı size bildirmem gerektiğini bilmiyordum."

Conner arkamda durana kadar etrafımda dolandı. Eliyle saçlarımı yavaşça omzumun üzerinden geçirerek tüm vücudumun titremesine neden oldu. Konuştuğunda dudakları kulağımdan birkaç santim uzaktaydı. "Shae'nin aklındaki son şey arkadaşlık, seni temin ederim. Ve eğer o beyninde bir gram kendini koruma duygusu kaldıysa, sana bir daha dönüp bakmayacaktır."

Yüzümü geçirdim, dudaklarımızı bir nefes kadar ayırdığımı çok geç fark ettim. "Bana iyi davrandığı için onu incitecek misin?" Nefes nefese sordum.

Dik durup önüme doğru yürümeye devam ederken dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "O kadın benim olanı istiyor. Bunu daha iyi bilmeli." Ben itiraz edemeden homurdanarak devam etti. "Adamlarımın yarısından daha iyi boks yapıyor. Onun için endişelenmene gerek yok."

"Ne kadar sert olduğu umurumda değil. Senin fkeni hak etmiyor. Kızması gereken biri varsa, o da benim. Nasıl oldu da

Burada olduğumuzu biliyor muydun?"

Göz kapakları sadece küçük bir safir şeridi görünecek şekilde indi. "Benim olanı korumazsam nasıl bir adam olurum?"

"Henüz senin değilim." Kelimeleri söylerken bakışlarını tam olarak tutamadım. Bakışlarının yoğunluğu çok fazlaydı. Ya da belki de kelimelerin kendisi zorluyordu çünkü yalan söyleme konusunda her zaman berbattım ve yalanın acılığını tadabiliyordum. Bu beni şok etti. Bu adama neden sadakat duyduğumdan emin değildim ama içimde filizlenen suçluluk duygusu oradaydı.

Conner ellerini yüzümün iki yanına koydu ve dudaklarını tekrar kulağıma yaklaştırdı.

"Yalancı, yalancı," diye fısıldadı, tenimdeki sıcak nefesi tüm bedenimi ısıtıyordu. "Kanıtlayayım mı?" Sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi, emiyor, tadıyor, yutuyordu.

En ufak bir itirazda bulunmadan, onun dokunuşuyla nefessiz kalan gönüllü kurbanı oldum. Kan merkezime hücum ederken tüm vücudum titriyordu. Dudaklarım bir iniltiyle ayrıldığında, alt dudağımı arasına aldı ve son öpüştüğümüzde yaptığı gibi serbest bırakırken dişlerini sıyırdı. Ama bu sefer, acı veren bir bıçakla biten son bir ısırık verdi.

Sarsılarak geri çekildim ve parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. Kıpırmızı olmuşlardı.

"Beni ısırdın mı?" Şaşırmış bir halde ona ateş ettim.

Gözleri tehlikeli bir eğlenceyle parlıyordu. "Böylece kime ait olduğun konusunda kimsenin kafası karışmaz."

Elim hiç düşünmeden geri çekildi, saldırmaya hazırды ama o tepkimi önceden sezmişti. Yıldırım hızıyla elimi havada yakaladı ve ellerim arkamda kenetlenmiş halde beni döndürdü. "Oraya geri dönme zamanı," dedi alaycı bir tavırla. "Dışarıdaki o pisliğin seni aramaya gelmesini istemezsin."

Conner beni serbest bıraktı, sonra da iyi bir önlem için kığıma vurdu.

Ona taze sütü kesebilecek bir bakış attım.

Aceleyle masaya dönüp kan izlerini yalayarak temizledim ama dudağımın kızarmış ve şişmiş olacağını biliyordum.

Shae bana şöyle bir baktı ve sırttı. "O burada, değil mi?"

Kimmiş o? Çenemi meydan okurcasına kaldırdım.
Sipariş verelim. Açlıktan ölüyorum.

Erkeklerin hayatıma karışmasına izin vermeyi çoktan bırakmıştım. Conner. Umberto. Babam. Hepsinin. Beni manipüle etmeye ve benimle oynamaya çalışabilirlerdi ama günün sonunda kendi kendimin efendisiydim. Takip etmeyi ya da savaşmayı seçtim. Bu hayattan kimi ve ne istediğime ben karar verdim ve şu anda bir arkadaşımın lanet olası bir akşam yemeği yemem gerekiyordu.

Şarabımı kaldırarak kadehimi onunla tokuşturdum ve sağlıklı bir yudum aldım, ardından aceleyle kadeh kaldırdım.

Ataerkilliği sikeyim.

Shae kahkahalara boğuldu, ben de hemen arkasımdaydım.

YEMECTEN SONRA RESTORANDA KALMAK ZORUNDA HİSSETMEDİM.
Noemi ile baş başa. Aslında Shae için endişelenmiyordum ama birlikte olduklarını duyduğumda, kendimi bilinçli bir karar vermeden o yöne doğru giderken buldum. Noemi'nin yeni vokal yeteneklerini kullanıp kullanmayacağını bilmem gerekiyordu, ancak cevapla ne yapacağımdan emin değildim.

Not defterine bir şeyler karaladığını gördüğümde içimde çelişkili duygular savaştı. Bencil gururu onu tanımayı seviyordu

sesi tamamen benimdi. Elimden gelse onun her parçasını kendime saklardım. Sorun şu ki, onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar çok sorum oluyordu. Neden bu kadar uzun süre sessiz kaldığını kendime sayısız kez sormuştum. Aklıma birkaç bariz cevap geldi ama hiçbirini deşifre olduktan sonra neden bu hileye devam ettiğini açıklamıyordu.

Neden sessiz kalma ihtiyaçı hissetti ki?

İçgüdülerim bana bir nedeni olduğunu ve bunu ortaya çıkarmam gerektiğini söylüyordu ama nasıl? Belirsizlik içimi kemiriyor, bu da beni sadece sinirlendiriyordu. Son zamanlarda bu benim için değişmez bir şey gibi görünüyordu ve bir kızı lanet olası yükünü benimle paylaşmaya ikna etmekten çok daha önemli işlerim vardı.

Bu anlaşmayı kabul etmek asla bu şekilde gelişmemeliydi. Noemi'yi seçmemin tek nedeni işleri basit tutmaktı. Karım ve hayatım tamamen ayrılmıştı. Artık onu düşünmeden ya da sorumluluklarımdan kaçıp gölgelerde bir sürüngen gibi durup onu izlemeden beş dakika bile geçiremiyordum.

Restorandan çıktığımda Shae'nin kahkahaları havada dans ediyordu ve bana sinirlerimi boşaltmak için mükemmel bir fırsat sunuyordu. Gösterişli kırmızı BMW i8'ine doğru yürüdüm ve sustalı bıçağımyı çıkardım, titanyum bıçağı sırtarak sırtının derinliklerine batırdım.

Bu arkamdan iş çevirdiğın için.

Sadece tek lastiğı değiştirdim. Yedek lastiğı vardı ve nasıl değiştirileceğini biliyordu, bu yüzden onu yolda bırakmaktan endişe etmedim. Bu sadece bir rahatsızlıktı. Sevgi dolu kuzeninden eğlenceli bir ders ve şüphesiz kime teşekkür edeceğini çok iyi biliyor. Bilmeseydi hiç eğlenceli olmazdı.

Uzaklaşırken Mancini'nin kullandığı siyah Caddy'yi gördüm ve sırf sırtmak için ona da aynı hizmeti vermeyi düşündüm ama vazgeçtim. Noemi'nin eve sağ salım dönmesini istiyordum ve bir savaş başlatmak niyetinde değıldim. Yine de, onun için, başlatabilirdim.

Boku yemiştim.

Bir kadının yanında hiç böyle hissetmemiştim... hiç.

Dudaklarındaki şarap tadı ve bana bastırıldığı narin kıvrımlarının sıcaklığı, vücudumun ergenlik çağından beri yapmadığı şekilde hareket etmesine neden oldu. Çıldırtıcı ve gülünçtü. Kontrolümü zorlamasından nefret ediyordum ama bir türlü doyamıyordum.

Eğer aletimin istediği gibi olsaydı, onu deponun duvarına dayayıp sikerdim. Tanrı'ya şükür ki kendimi biraz tutabildim. Eğer daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamışsa, bekaretini bir malzeme dolabında almayacaktım. Tam bir canavar değildim.

Oysa ben ikiyüzlü biriydim.

Her gece kulüplerimize gelen, rulet çarkını bir kez daha çevirebilmek için ellerindeki tüm parayı harcayan kumar bağımlıları hakkında hep en kötüsünü düşünmüştüm ama Noemi bana bağımlılığın ardındaki çaresizliği anlamamın ilk işaretini veriyordu. Mantık ya da gerekçe yoktu, sadece ihtiyaç ve saplantı vardı.

Zar benim bağımlılığım değildi ama yeşil gözlü bir İtalyan'ın bağımlılığım olabileceğinden korkuyordum.

SHAE İLE AKŞAM YEMEĞİ KESİNTİSİZ DEVAM ETTİ.

Umberto yarılan dudağımı hiç fark etmedi ve babam da gecem hakkında beni sorgulamak için odama gelmedi. Her an ortaya çıkacağından emin bir şekilde onu bekledim. Ama dakikalar ilerledikçe ve iki kadeh şarabın verdiği keyif sinirlerimi yatıştırdıkça, yatağıma uzandım ve uyku beni ele geçirene kadar kısa süreli mutluluğun tadını çıkardım.

Etrafımda olup biten her şeye rağmen Shae ile eğlenmişim. Kaçmaya çok ihtiyacım vardı. Takılmak için bir şans

Bir arkadaşım la dışarı çıkıp hayatım paramparça değ ilmiş gibi davranacaktım.

Annem öldük ten ve ben hastaneden taburcu olduktan sonra, günlerce yatakta dünyadan saklandım. Gerçekliğ imden ve yokluktan apseye dönüş en, zehirli zalimliğ iyle hayatıma bulaş an babamdan. Onun iyi bir adam olmadığını her zaman biliyordum - annemle olan ilişkisi gösteriş ten ibaretti ve özü yoktu - ama iş lerin gerçekten ne kadar yanlış olduğunu fark etmemiş tim. Ta ki o güne kadar.

Onunla birlikte arabada olmamam gerekiyordu ama Tanrı'ya şükürler olsun ki arabadaydım, yoksa gerçe ğ i asla öğrenemezdim. Babamın her şey i planladığını ve neden güzel annemin ölmesini istediğini biliyordum. Son nefesini vermeden saniyeler önce bana her şey i anlatmış tı.

Her şey i biliyordum ve o zamandan beri bu bilgiyle ne yapacağı ma karar veriyordum.

Ş imdilik cevap... hiçbir şeydi. Sante'nin ve benim bu serpintiden sağ çıkacağ ımızdan emin olana kadar böyle bir kumarı göze alamazdım. Ve zaman geç tikçe öfkem ve kararlılığ ım daha da artıyordu. Bir yolunu bulacaktım.

Bu arada, uğ raş mam gereken dik kafalı bir İ rlandalı vardı. Conner'ın yemeğ imi böldüğ üne ya da bana sahip çıkma şek line inanamıyordum. Beni işaretlediğine.

Neden böyle cesur bir açıklama yapma ihtiyacı hissetmiş ti? Ertesi sabah yatakta ne kadar yatarsam yatayım ve onun motivasyonlarını düşünürsem düşüneyim, hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Seks istediğini biliyordum ama evliliğ i benden daha fazla istemediğini en baş ta söylemiş ti. Öyleyse bu kıskançlık neden? Sadece baş kalarının onun olduğ umu bilmesini mi istiyordu? Erkekler böyle bölgeci olabilirler. Bu beni fiziksel olarak gerçekten istediğ i anlamına gelmiyordu. Öyle değ il mi?

Onu anlamıyordum, dilimden onun baş tan çıkarıcı tadını da çıkaramıyordum - viski ve baş tan çıkarıcılığ ın yakıcılığ ıyla tarçın karış ımı. Diş lerimi fırçalamam ve belki de beynimi suyla yıkamam gerekiyordu. Kaybetmeye devam edemezdim.

kendimi onun düşüncelerinde buldum. Sağlıklı bir fantezi dozuyla zenginleştirilmiş anı kırıntıları.

Derin bir nefes çekerek sonunda kendimi yataktan kaldırıp duşa girmeye zorladım. Conner Reid'in sonsuz gizemleri üzerinde düşünmek beni hiçbir yere götürmeyecekti ve hazırlanmam gereken bir gelin partisi vardı. Etta Teyze benim için bir son dakika yemeği düzenliyordu. Conner'ın ailesinden olduğu kadar benim ailemden de hanımlar davet edilmişti.

Teyzem bir gelinin en az bir duşa ihtiyacı olduğu konusunda ısrar etmişti. Annemin yapacağı işleri üstlendiği için kendini sorumlu hissettiğini biliyordum, bu yüzden onunla tartışmadım. Onun gözünde kutlama partisi bir kutlama işaretiydi. Bir destek gösterisi ve neşe kaynağıydı. Şahsen ben bu garip kadın topluluğunun arasında oturmaktansa koltuk altlarımı paslı bir usturayla tıraş etmeyi tercih ederdim ama bugünlerde çoğu şeyde olduğu gibi benim tercihim önemli değildi.

Umberto beni Etta Teyze'nin toplantı için tuttuğu çay salonuna götürdü. Yola çıkmadan önce evde bir an Sante'nin bana eşlik etmesine izin verilebileceğini düşündüm. Bu, evden uzakta birlikte geçirebileceğimiz nadir ve korunmasız bir an olabilirdi ama babam Umberto beni almak için eve dönene kadar yerimde kalmamı emretti. Babam bizi ayrı tutmak konusunda çok titizdi. Ve eğer babamın evde mikrofon ve kamera kullandığından bu kadar emin olmasaydım, Sante'ye evde gerçeği anlatmayı deneyebilirdim. Arabalar bile şüpheliydi. Babamdan hiçbir şeyi saklayamazdım.

En iyi tasarımı olan kılıf elbisemi giymiş ve kendime olan güvenimle omuzlarım geride, boyalı dudaklarımda bir gülümsemeyle restorana girdim.

Hiçbir asker savaşa zırhsız gitmez ve bu da siperlerde geçirilen bir saatten daha azı olamazdı. Sessiz ucube, herkesin aval aval bakması için kör edici ışıklar altında bir sahneye yerleştirildi. Umarım, en azından benimle ve içinde bulunduğum durumla kendi aralarında tartışamayacak kadar dikkatleri dağınık. Çünkü

Bildiğim kadarıyla hiç kimse bizimki gibi bir ittifak girişiminde bulunmamıştı.

İtalyanlar ve İrlandalılar benzin ve Zippo kadar iyi anlaşıyorlardı. Aynı Katolik kiliselerine bile gidemezlerdi. Herkes eski Aziz Patrick Bazilikası'nın İrlandalılara, Kutsal Ayin Kilisesi'nin ise İtalyanlara ait olduğunu bilirdi. Rahipler bile bu sınırları aşmaya tenezzül etmiyordu. Duşum gibi son derece tehlikeli bir etkinliğe kimsenin gelip gelmeyeceğini merak ediyordum, ama daha iyi bilmeliydim.

Merak korkudan bile daha güçlüydü.

New York'un yeraltı dünyasının eşleri ve kızları böylesine cazip bir dedikodu fırsatını kaçırmak istemiyorlardı. Bir avuç davetli dışında tüm davetliler geldi ve çay salonunun tamamı kadınlarla doldu. Bir yığın hediye girişin yanındaki iki masayı doldurdu ve binadaki her göz sırayla bana baktı. Her şey çok etkileyiciydi ama korku göstermemem gerektiğini biliyordum. Bu insanların arasında olmazdı. Bu tam da onların görmek isteyeceği şeydi.

Bunun yerine, sessizliğime rağmen başımı dik tuttum ve köylülerle konuşma zorunluluğu olmayan bir kraliçeymişim gibi davrandım. Hanımlar beni tebrik etti, kim olduklarından ve yaklaşan nikâh için ne kadar heyecanlı olduklarından bahsetti. Gülümsedim ve başımı salladım, elimi onlarınkiyle birleştirdim, sonra da bir sonraki konuğa bir bakış atarak onları gönderdim.

"Selam aşkım. Nasılsın bakalım?" Etta Teyze kısa bir durgunluk sırasında bana hızlıca sarıldı.

Başımı salladım ve o kadar gülümsemekten acıyan yanaklarımdaki ağrıya rağmen sııttım.

"Güzel, güzel. Bir süre daha sükûnet bulamayabilirsiniz, o yüzden fırsatınız varken tuvalete gitmenizi öneririm." Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Debriyajımı kaptığım gibi gösterdiği yöne doğru aceleyle ilerledim ve teşekkür etmek için ona bir öpücük gönderdim. Arabaya bindiğimde

Aniden dolan mesanemi boşaltmaya çalışırken adrenalinin azaldı ve yalnızlığımın verdiği rahatlığı terk etme konusunda isteksizleştirdim.

Başımı ellerimin arasına alarak dirseklerimi dizlerime dayadım ve duşa girenler katılmak için kendimi motive etmeye çalıştım. Ben enerjimi toplayamadan birkaç kadın tuvalete girdi, kıkırdayan sesleri güvenle kısılmıştı.

"Bu çok utanç verici - bir erkeğin tanrısının ağırbaşlı bir dilsiz zincirlenmesi - ama en azından bu onun hala müsait olacağı anlamına geliyor. Onu tatmin etmesine imkân yok. Bunu bilmeliydim." Kadınsı ses sinsisi bir sırıtışla kıvrıldı. Tam olarak kimin konuştuğunu bilmiyordum ama tipini yeterince iyi tanıyordum. Muhteşem. Acımasız. Tamamen kendine hizmet eden.

"Bu çok iğrenç, Ivy," dedi diğeri. "O senin kuzenin değil mi?"

"Evlilik yoluyla," diye alay etti ilki. "Ayrıca o evlatlık, seni iffetsiz. Akraba olduğumuz falan yok."

Evlatlık mı? Pippa bundan bahsetmemişti. Bu gerçeğin onun radarından nasıl kaçtığını merak ettim.

"Yine de," dedi namuslu kadın. "Kulağa iğrenç geliyor." Durakladı. "Sence evlat edinilen herkes bir aile üyesiyle çıkıp çıkmadıkları konusunda endişelenmek zorunda mı?"

Kadınlar aynaların önünde süslenirken sessizce bu soruyu düşündüler. Conner'ı asla tatmin edemeyeceğim iddiasını kemirmeye devam ettim.

Bu ifade neden derimin altında kaşınıyor ve tırmalıyordu?

Onu tatmin etmeyi hiç düşünmemiştim. Ben tüketilecek bir meta değildim. Eğer kocam sadık değilse, bu benim değil onun suçuydu.

Bu boş kadınların söylediği hiçbir şey önemli olmamalıydı, ancak kendimi ve ilişkiyi savunma ihtiyacıma engel olamadım. Şaşırtıcı bir şekilde, başka biri benden önce davrandı.

Benimkinin yanındaki kabin açılırken üçüncü bir ses yükseldi. "İğrenç olan, zaten zor durumda olduğu belli olan bir kadının diğerini yerden yere vurması. Günümüzde ve bu çağda birbirimizi desteklemeliyiz, birbirimizi sırtımızdan bıçaklamamalıyız."

ANIMIN GELDİĞİNİ HİSSEDEREK, azarlamasının yarattığı duraksamayı omuzlarımı dikleştirerek kabinden çıkmak için kullandım. Gözleri anında üzerimdeydi ama hiçbirine cevap vermedim. Bunun yerine, mümkün olan en baştan çıkarıcı şekilde mükemmel bir kat kıpkırmızı ruj sürdüm, dudaklarıma güzel bir şaplak attım ve dışarı çıkmadan önce aynadaki izleyicilerime göz kırptım.

Kendimi hiç bu kadar muzaffer ve aynı zamanda yıkılmış hissetmemiştim.

Gösterimle ilgili her şey yerli yerindeydi. Hiç bu kadar kendimden emin görünmemiştim. Ama içimde bir karmaşa vardı.

Zamanı geldiğinde, Conner karısı olarak benden tam olarak ne isteyecekti? Düğün gecesi ve sonrasındaki haftalar yeterince korkutucuydu, peki ya bundan beş ve on yıl sonrası? Gerçek bir bağ kurabilecek miydik? Umurumda mıydı?

Conner'ın gece geç saatlerde eve döndüğünü, boynundaki deride yabancı bir ruj lekesi olduğunu hayal ettim.

Asimetrik yakamın altından yakıcı bir öfke yükseldi.

Kocamın başka kadınlarla yatmasını istemiyordum. Neden? Sebep olacağı utanç yüzünden tabii ki. Midem belirsizlikle çalkalandı. Utanç, nedenin bir parçasıydı ama resmin tamamı değildi. İtiraf etmekten nefret ediyordum ama beni istemesini istediğim için ondan uzaklaşmasını istemiyordum.

Lanet olsun, başım belada.

Tek istemem gereken Conner'ın beni rahat bırakmasıydı. Hayatlarımızı nadiren kesişen paralel dünyalarda huzur içinde yaşamak. Ama durum böyle değildi. Ondan daha fazlasını istiyordum, bu da kendimi kalp kırıklığına açtığım anlamına geliyordu.

"Hey, bir saniye bekle," diye seslendi banyoda bana destek olan kadın. Benden sonra dışarı fırlamıştı ve bana yetişmek için acele ediyordu. Döndüğümde, kıpkırmızı dudakları benimkilerden bile daha parlak ve gözleri benimkilerin yanında soluk kalacak kadar yeşil, genişçe sırtıyordu. Kesinlikle göz kamaştırıcıydı.

Elini sıkmak için uzattı. "Bunun için özür dilerim. Biraz heyecanlandım. Benim adım Giada. Giada Genovese. Conner'ın üvey kız kardeşiyim. Ve o farelere aldırmayın. Sadece kıskanıyorlar. Kız kardeşlerim hemen şurada ve bir dakikanız varsa sizinle tanışmak isterler."

Zaten dilsiz olmasaydım, nutkum tutulurdu. Üvey kardeş mi? Gürültülü kişiliğinden mi yoksa kim olduğu gerçeğinden mi daha çok etkilendiğimden emin değildim. Genovesler İtalyan'dı. Conner'ın nasıl İtalyan bir üvey kardeşi olabilirdi ki?

Şaşkınca başımı salladım, kolumdan tutup beni odanın arka tarafındaki bir masaya doğru çektiğinde onunla birlikte tökezledim.

"Cam ve Val, bakın kimi buldum." Giada sırtıttı. "Noemi, bunlar Camilla ve Valentina, benim iki küçük kız kardeşim."

Her birine başımı salladım ve gülümsedim. En büyüklerinden daha ağırbaşlı olan iki genç kadın beni nazik bakışlar ve nazik bir el sallama ile karşıladı.

"Bir erkek kardeşimiz olduğunu keşfedeli çok olmadı, şimdi bir de baldızımız oldu! Çılgın zamanlar, değil mi?" Giada saçmaladı. "Kesinlikle bir araya gelmemiz gerekecek. Moretti ailesinden pek kimseyi tanımıyorum, o yüzden bizi tanıştırmam gerekecek, gerçi Conner'ın bizi etrafta ne kadar istediğinden emin değilim. Her şey çok yeni. Annem

buralarda bir yerde. Eminim o da sizinle tanışmayı çok ister."

Gözlerim her birine kayıyor, neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordum. Not defterimi çıkarıp sorular sormaya başlayamadan sarışın kız kardeş konuştu.

"Bunun için daha sonra zamanımız var, G. Şimdilik Noemi'nin geri dönmesi gereken misafirleri olduğuna eminim. Onun zamanını tekelleştirmek istemeyiz."

"Elbette, özür dilerim. Kendimi kaptırdım. Sizinle tanışmak gerçekten çok güzel ve tebrikler!" Beni bir kez daha şaşırtarak hızlıca kucakladı.

Masamı bulmak için arkamı dönmeden önce üçüne el salladım. Kafam o kadar karışmıştı ki ailemin yanına nasıl döndüğümü bile hatırlamıyordum.

"Hey, Em. Orada mı takılıyorsun?" Pip neşeyle sordu.

Bakışlarıyla buluşmak için döndüğümde, gözlerimi genişleten dehşeti yok edemedim.

"Oh, tatlım. Her şey yoluna girecek, her şey. Her şey." Durdu, beni inceledi. "Seni endişelendiren parti mi... yoksa o mu?"

Kendi karmakarışık düşüncelerimi çözemedi ondan bakakaldım.

Anlamış gibi görünerek yüzünü buruşturdu. "Bu çok fazla. Ve sana yanan adamdan hiç bahsetmemeliydim. O sadece bu hayat, bunu biliyorsun, değil mi? İnsanları ateşe vermesi sana zarar vereceği anlamına gelmez."

Pip onun ne kadar haklı olduğunu fark etmedi, ama o bana her yaklaştığında beni ateşe veriyordu ve ben de tam olarak bu şekilde zarar görüyordum.

Oh, ironi.

Sessiz bir kıkırdamayla ofladım.

Pip rahatlayarak gülümsedi. "Hadi gel. Birkaç mimoza içelim. Bu ikimizi de daha iyi hissettirir."

Başımı salladım ve beni orta masaya götürmesine izin verdikten sonra içki aramak için ortadan kayboldu. Duygularım

hala yüzeyde kalmış olmalı çünkü Etta Teyze de beni görür görmez iyi olup olmadığımı sordu.

Not defterimi çıkardım.

Conner'ın İtalyan üvey kız kardeşleri var mı? Ona sorgulayıcı bir şekilde baktım.

"Kimse sana söylemedi mi?" diye sordu, kaşları birbirine çatılmıştı. Başımı salladım.

"Evlat edinilmişti. Her şey kısa süre önce ortaya çıktı. Detayları bilmiyorum, sadece Mia Genovese'in öz annesi olduğunu biliyorum."

Tekrar bir şeyler karalamadan önce başım anlayışla yavaşça geriye eğildi.

Üç kız kardeşiyle yeni tanıştım. Kafam karışmıştı.

Kıkırdadı. "Sanırım bu anlaşılabilir bir şey." Elimi kendi elinin içine aldı. "Hey, sana bir elbise almaktan hiç bahsetmediğimizi fark ettim. Bunu nasıl atladık bilmiyorum. Yarın gitmek ister misin?"

Sıcak bir şekilde gülümsedim ve başımı salladım. Cevap sırtışı o kadar iç açıcıydı ki ölüleri bile geri getirebilirdi. "Mükemmel. Bugün burada işimiz biter bitmez bir randevu ayarlayacağım."

Başımı salladım ve ona sarıldım. Eğer annemi kaybetmek zorunda kalırsam, onun yerine ikiz kardeşinden daha iyisi olamazdı. Son birkaç gündür teyzemin yanında olmak, babamın bizi bu kadar uzun süre ayrı tutmasının ne kadar zalimce olduğunu anlamamı sağladı. Buna ihtiyacım vardı. Ona ve onun sevgisinin verdiği güce ihtiyacım vardı.

Bir saat sonra, parti nihayet sona ererken odanın öbür ucunda tanıdık bir çift sıcak kahverengi göz gördüm. Sırtarak Sante'nin duvara yaslandığı yere doğru koştum ve onu sımsıkı kucakladım. "Vay canına, küçük Büyük. Kolay Orada." Bu ikinci o vardı Benden daha uzun boylu olduğu için bana küçük ablam demeye başladı. Bu çok hoşuma gitti ve bu sevgiyi duymak ona daha sıkı sarılmamı sağladı.

Kıkırdadı ve ölümcül pençemden kurtuldu. "Biricik kız kardeşime kendi hediyemi vermeden evlenmesine izin veremezdim ve bunun iyi bir zaman olduğunu düşündüm."

Babam burada olduğunu biliyor muydu? Sante kendi başına mı gelmişti?

Birden ayıldım ve bunun ona annemiz hakkındaki gerçeği anlatmak için bir şans olup olmadığını merak ettim. Ya da belki onunla kaçmak için.

Küçük, sarılı paketi kabul ederken ellerim titredi.

"O kadar da heyecan verici değil. Titremene gerek yok," diye alay etti, titrememin onun hediyesiyle hiçbir ilgisi olmadığını bilmeden.

Beyaz altın bir bileziği ortaya çıkarmak için ambalajını açtım. Üzerinde Mancini yazan düz bir plakanın iki yanında narin bir zincir vardı.

"Böylece bizi unutmazsın," dedi sessizce.

Hediyesi inanılmaz derecede düşünceliydi. Ona tekrar sarıldım, bu kez gözlerim yaşarmıştı, sonra da söz konusu kapıya işaret ettim.

"Evet, seni almaya geldik."

Biz mi? Bir kova dolusu soğuk su beni tepeden tırnağa ıslattı.

Yüzümdeki soruyu görmüş olmalı. "Evet, babam dışarıda bekliyor. Hazır mısın?"

Boğazımdaki ani yumruyu yutmaya çalıştım. Bağımlı sallayarak beklemesi için parmağımı kaldırdım, sonra Pip ve Etta Teyze'ye veda etmeye ve teğekkür etmeye gittim. Hediyelerin evime teslim edileceğini söylediler. Daha az umursayamazdım ama kibarca bağımlı salladım.

Arabaya vardığımda, tekrar gözaltına alınan bir suçlu gibi arka koltuğa kaydım. Umutsuzluk, o gün yaşadığım duyguların roller coaster yolculuğundaki bir başka çöküştü. Eve döndüğümde tek istediğim yatağa girip bir hafta boyunca uyumaktı ama

daha iyi bilmeliydim. Hayatım bana ait değildi ve günüm biteli çok olmuştu.

OceanofPDF.com

"BİR DAKIKA İÇİNDE DÖNECEĞİM. BERTO'NUN YARDIMIMA İHTİYACI VAR.

garaj." Sante koltuktan kalktı. Birlikte en son çıkan James Bond filmini izliyorduk.

Kaşlarımı kaldırarak televizyonu işaret ettim.

"Durdurma konusunda endişelenme. Ne kadar kalacağıma dair bir fikrim yok." Gözlerini devirdi, sonra odadan çıktı.

Acelem olmadığına karar verdim ve yine de filmi durdurdum. Diziyi izlemekten çok kardeşimle takılmakla ilgileniyordum. Ev fazladan görünüyordu

Patlama dolu aksiyon filmi sessizliğe gömüldükten sonra. O kadar sessizdi ki, ön kapı çalındığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Sürekli gözetim altında olmadığım bir zamana dönerek koltuktan fırladım ve aceleyle ön kapıya gittim ama kapıyı açmadan önce durdum. Babam akşam için dışarıdaydı, ama etrafta kimse yokken kapıyı açtığımı öğrenirse muhtemelen kriz geçireceğini biliyordum. Ama yine de çocuklar garajdaydı. Her kim geldiyse görmezden mi gelmeliydim? Beklemeleri için kapıdan bağıramazdım.

Uygulamamdan güvenlik kamerası görüntülerine ulaşabilirdim ama aylar önce erişimim elimden alınmıştı. Bir şansımı deneyip kapının yanındaki pencereyi örten perdenin arkasından bakmaya karar verdim. Yandan pek bir şey göremedim ama siyah bir gülle mürekkeplenmiş erkeksi bir elde Kelt düğümünü sallayan tanıdık bir yüzük görmem yeterli oldu. Conner buradaydı.

Fazla düşünmeden dışarı çıktım ve bileğinden tutarak onu girişten uzaklaştırdım ve kameraların tam olarak ulaşmadığını hatırladığım bir noktaya doğru köşeye çektim.

"Burada ne işin var?" Karanlıkta ona tısladım, aniden benim için değil de babam için uğramış olabileceğini fark ettim. Bir gün önce restorana sürpriz bir şekilde gelmesinden sonra aklında tek bir şey olduğundan endişelenmişim, o da iş değildi.

"Sana kendimi açıklamak zorunda olduğumun farkında değildim." Tehditkâr bir şekilde öne doğru eğildi.

Gözümü korkutmak istemediğimden kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ince geceliğimin altına sütyen giymediğimi fark ettim. Telaşımı belli etmemeye çalıştım. "Bu küçük kural her iki taraf için de geçerli olduğu sürece sanırım olmaz," diye kibirli bir şekilde karşılık verdim.

Dudakları hınzırca bir sırıtışla büküldü. Bir elini yavaşça pijama gömleğimin eteklerine uzattı ve

Kumaş parmağın etrafında dönene kadar parmağımı tuttu, sonra beni kendisine doğru çekti. "İyi denemeydi ama hayır. Bu işler hiç de böyle yürümüyor. Aslında, bana en azından bir açıklama borçlusun. Yaşayan başka bir insanla hiç konuşmaman umurumda değil ama annem bana bugün duşta hâlâ sessiz olduğunu söyledi ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum."

Annesine konuşabildiğimi söylemiş miydi? Söylemiş olsaydı etrafta duyulur muydu? Kahretsin. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

"Sadece babama bazı şeyleri nasıl açıklayacağımı bulmam gerekiyor. Konuşabildiğimi öğrendiğinde, neden daha önce konuşmadığımı bilmek isteyecektir. Herhangi bir varsayımda bulunmasını istemiyorum." Daha doğrusu, neden şimdi konuşmayı seçtiğimi bilmek isteyecekti. Düğüne kadar sessiz kalmayı başarabilirsem, belki gizlice kaçabilir ve Donati Amca'ya bildiğim her şeyi anlatabilirdim.

Evet, sonra Sante'ye ne olacak?

Ugh! Bir plan yapmam gerekiyordu. Babam yaptıklarının bedelini ödemeliydi ama bu süreçte kardeşimi kaybetme riskini göze alamazdım. Her seferinde aynı lanet sorunla karşı karşıyaydım. Ya Sante'yi koruyamazsam? Ya babamı durdurmanın tek yolu kardeşimi sonsuza dek kaybetme riskini göze almaksa?

Bu ihtimali zor hazmediyordum.

"Açıklanacak ne var ki?" Conner iç tartışmamı keserek sordu. "Annenin ölümünü işliyordun... tabii bundan daha karmaşık değilse?"

Tanrım, durması lazım!

Kendimi hüsrana uğramış ve kapana kısılmış hissediyordum. Giderek artan öfkelenme isteğime ek olarak, sinsi banyo kraliçesinin sözleri aklıma geldi. Ağırbaşlı dilsiz. Onu asla tatmin etme.

Bir santim daha yaklaştım ve çenemi meydan okurcasına kaldırdım. "Bazen insanlar karmaşıktır. Dilsiz bir gelin seçen bir adam gibi, muhtemelen onun varlığını kabul etmek zorunda kalmamak için, ama bir nedenden dolayı, onun bulunduğu her yerde ortaya çıkmaya devam ediyor."

Küçük bir adım daha attım. Göğsünün sıcaklığı çakıllı
meme uçlarımı, tişörtümün kumaşını

Gömleğim onu sıyrarak içime küçük şimşekler çaktırdı.

Ona karşı durma hissi beni nefessiz bıraktı ve en iyi şekilde başımı döndürdü. Babama asla böyle karşı koyamazdım ama Conner'ın yanında kendimi cesur hissediyordum. Güçlenmiş.

Davranışlarımı inceleseydim, güvenlik duygusuna bağlı güvenimin kökenini keşfedebilirdim, ama oraya gitmek umurunda değildi. Conner'a düşman gibi davranmak kalbimi ona karşı korumanın tek yoluydu.

Sırtımı duvara yaslayıp sert bedenini bedenime bastırırken gözlerindeki maviliğin her zerresi akıp gitti. "Konuşmak istemeyen biri için çok fazla fikrin olduğu kesin." Sesindeki pürüzler tenimi tırmalıyordu.

"Bir erkeğe göre çok gözlemcisin." Belden aşağı bir vuruştı, ama cevaplarım tükeniyordu.

"Ve yalnız kalmak isteyen biri için çok küçük bir şort giymişsin."

Pürüzlü parmak uçları pijama şortumun kumaşının altından sol uyluğumu yavaşça sıyrıp kalça kemiğime yakın külotumun dantelli kenarına ulaştığında dudaklarım sudan çıkmış balık gibi açılıp kapandı. En ufak bir nefes alışverişinden fazlasını yapamıyordum. Ciğerlerim, vücudumun geri kalanıyla birlikte konsantrasyon içinde donmuş, parmaklarının bir sonraki adımının nereye gideceğine odaklanmıştı.

Külotumun elastik kenarını kaldırarak bir parmağının ucunu aşağıya kaydırды, soluk soluğa verdiğim yanıt karşısında gözleri parladı. Tecrübeli bir taktisyenin ölçülü sakinliğiyle parmağını gerilmiş kumaş boyunca yavaşça aşağı kaydırды. Zihnim ne kadar ileri gidebileceğinin belirsizliğiyle kıvılcımlanıp püskürdü, ama önüme ulaştığında, yarığımdan birkaç santim ötede, bebek mavisi dantelin altından kaydı ve bağlantımızı kesmeden önce uyluğumda bir kuyruklu yıldızın kuyruğu gibi bir kor izi bıraktı.

"Hiç tanımadığın bir adamla karanlıkta yalnız kalmamalısın." Sesi gırtlaktan çıkmıştı, çiğ ve

İstiyordum. Bu ses bacaklarımın arasında uyandırdığı derin sızıyı dindirdi.

"Düğün gecemizde de bana aynı uyarıyı yapacak mısın? O zamana kadar birbirimizi daha iyi tanıyacağımızdan şüpheliyim." Sesimi sert çıkarmak istiyordum ama her kelimem bir öncekinden daha soluksuzdu.

Cevap veren bakışı kesinlikle vahşiydi. "İhtiyaçtan damlayan amının kokusunu alabildiğim zaman mı? Hiç sanmıyorum. Şimdi ben zaten benim olanı almaya karar vermeden önce içeri gir."

İğrenç sözleri tenimi gıcırdatıyor ve beni içten dışa doğru ısıtıyordu. Birinin benimle bu kadar kaba bir saygısızlıkla konuştuğunu hiç duymamıştım ve daha fazlası için ne kadar çaresiz olduğumdan utandım.

Duvardan hızla uzaklaştım ve ön girişe doğru koştum. Dev metal kapıyı açtığımda, zihnim bir duygu kasırgasına dönüşmüştü, Sante'yi görünce kekeleyerek durdum. Girişte adımlarımın ortasında donmuş bir halde duruyordu, kısık bakışları benden omzumun üstündeki bir noktaya kayıyordu. Hızlı bir bakış, ağabeyimin öfkesini alevlendirenin Conner'ın uzaktaki geri çekilen formu olduğunu doğruladı. Kapıyı çarparak kapattım ve aceleyle ona doğru koştum, onu bir kalem ve kâğıdımın olduğu oturma odasına çektim.

Bana kısa bir soru sormak istedi, siz de Umberto ile meşguldünüz. Açıkladım, kelimelerim kağıda dökmek için acele ettiğimden neredeyse okunaksızdı.

"Onunla dışarıda tek başına olmamalıydın, Noemi. Özellikle de nasıl giyindiğini düşünürsek. Tanrım, ya sana zarar verseydi?" Ergenlik duyguları ve koruma içgüdüleri içinde hızla bir fırtına kopardı.

Bir hafta içinde kocam olacak. Bir öfke dalgasıyla bunu belirttim, sonra kendimi azarladım. Durumu yatıştırmam gerekiyordu, kavga çıkarmam değil.

"Evet, peki ya senden faydalandıysa, sonra da anlaşılmadan caydıysa - o zaman ne olacak?"

Eğer Conner'ın bu kadar iğrenç biri olduğunu düşünüyorsa, babam beni o adamla evlendirirken öylece oturmaması gerektiğini söyleyerek ona kızmak istedim. Ama Sante'nin de bu konuda benim kadar az söz sahibi olduğunu biliyordum.

Hiçbir şey olmadı. Üzülmen için bir sebep yok, tamam mı? Ben iyiyim. Yalvarırcasına ona baktım, sonra oturma odasını işaret ettim. Kaşları çatık bir şekilde orada öylece durunca elini tuttum ve onu kanepeye çektim. İsteksizce de olsa onu sürüklememe izin verdi.

Filmimize geri döndük, ancak yanımda asla tam olarak rahatlamadı. Bir saat sonra, babamın eve dönüş sesleriyle bölündük. Doğrudum ve yavaşça dönüp kardeşime baktım, ne bulabileceğim konusunda temkinliydim. Tahmin ettiğim gibi, çenesindeki sert kesik ve kaşlarının sert çekimi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Conner'ın ziyaretini babama anlatmayı planlıyordu.

Başımı salladım, küçük sarsıntılı hareketlerle, sözsüzce yalvardım.

Ayağa kalkarken dudakları kararlılıkla inceldi. Babamın elbise ayakkabılarının takırtısı bir bombanın tik takları gibi saniyeleri geri sayıyordu.

"Siz ikiniz ve şu aksiyon filmleri. Bıkmadınız mı onlardan?" Babam homurdanarak kristal sürahinin kapağını açtı ve kendine iki parmak viski doldurdu.

"Sadece zaman öldürüyorum," dedi Sante, sesi tanıdık çocuksuluğunu kaybederek. "Bu gece bir ziyaretçimiz vardı."

Babamın gözleri önce kardeşime, sonra da bana kaydı. Sonunda görünmez olmayı öğrendiğimi umarak kanepede hareketsiz kaldım.

"Reid uğradı. Umberto'yla birlikte yeni hararet göstergesini takmasına yardım etmek için garaja gitmiştim." Durakladı, bakışları kısa bir süreliğine benimkine kaydı ve bir özür parıltısı hemen yerini sert bir kararlılığa bıraktı. "Noemi kapıyı açtı ve onunla dışarıda konuştu."

Babam ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı. Bakışları bana yöneldiğinde, gözlerindeki öfke onu tüm insanlığından

arındırdı. Mide bulantım

Midem şimdi öfkeyle çalkalanıyor, boğazıma tehlikeli bir şekilde baskı yapıyordu.

İçkiyle ilgili tüm düşünceleri unutan babam bana doğru ilerledi.

"Bir şey olmadı ama bilmen gerektiğini düşündüm. Hepsi bu," diye ekledi Sante, sanki ani bir vicdan azabı onu geri adım attırmış gibi.

Babam onu tamamen görmezden geldi. Üzerime çıkacak kadar yaklaştığında, bir yılan gibi hızla saldırdı, bileğimden yakaladı ve beni ayağa kaldırdı. "Sana dokunmasına izin mi verdin?" Öfkeli tükürükler yüzümü kapladı, babamın alnındaki damarlar şişti. Onu hiç görmediğim kadar öfkeliydi ve bu beni dehşete düşürüyordu.

Başımı çılgınca salladım, bileğimdeki kemikler o onları birbirine çarparken acı içinde çığlık atıyordu.

"Tek ihtiyacım olan şey, düğünden önce seni becermesine izin vererek bunu mahvetmen ve ona geri adım atması için bir sebep vermen."

Yine tek yapabildiğim başımı sallamak ve bana inanması için dua etmek oldu.

"Bir daha sakın böyle bir şey yapma, duydun mu beni?" Yanağını yanağıma yaklaştırdı, sonraki sözleri sadece benim kulaklarım içindi. "Bu işi berbat edersen, annen gibi çabuk olmaz. Keşke hiç doğmasaydım dedirteceğim sana." Geri çekildi ve siyah bakışlarındaki çılgın öfke, ölümcül sözünü mühürledi.

Gözlerim dolu dolu başımı salladım ve ondan uzaklaştım, kaçma ihtiyacı her zerremi pençeliyordu. Sonunda yumuşadı.

Odadan koşarak çıktım, Sante'nin yanından geçerken yüzüne bakamadım. Hayal kırıklığımın ve kızgınlığımın ortaya çıkacağını biliyordum ama bunların hiçbirinin tamamen onun suçu olmadığını da biliyordum. O sadece bir çocuktuk, şimdi ne kadar erkek gibi görünse de. Babamızın sadist oyunlarında bir piyundu.

Gençken hiç yanımda olmadığı için adamdan nefret ettiğimi sanıyordum ama nefretin ne olduğunu bile bilmiyordum. Şimdi ise bu duyguyu yakından tanıyordum. Nefret damarlarımda kavurucu bir yol açıyor ve beni içten içe parçalıyordu. Fausto Mancini beni öyle ya da böyle yok etmeye kararlı bir zehirdi.

OceanofPDF.com

BİLEĞİME ISLAK BİR BEZ KOYDUM, GERİ DÖNMEK İSTEMEDİM.

Buz için alt kata. Sabah olduğunda, cildimin yüzeyinin altında çirkin mor bir halka oluşmuştu.

Bunun benim hayatım olmasından nefret ediyordum.

Daha önce hiç çürük saklamak zorunda kalmamıştım ama annemin saklayıp saklamadığını merak ettim. Onu benden almadan önce de böyle bir hayatı var mıydı? Benim haberim olmadan ona bu kadar acımasız davranmış olabilir miydi?

Cevabı asla bilemeyecek olsam da, muhtemelen sonsuza dek aklımdan çıkmayacaktı. Annem fırtınalı bir gökyüzündeki gökkuşağıydı. Limonatanın içindeki şeker ve her şeyi daha iyi yapan pembe streç bandajdı. Onunla ilgili her şeye tapardım ve burnumun dibinde acı çekebileceğini düşünmekten nefret ederdim.

Güne hazırlanırken boğucu bir bulut ruh halimi kararttı, ama sabahı Etta Teyze ve Pip'le elbise alışverişinde geçireceğimi bildiğim için onu süpürmek için elimden geleni yaptım. Onları göreceğimi bilmek bile yüreğime su serpiyordu. Kısa bir süre teyzeme babamın kötü davrandığından şüphelenip şüphelenmediğini sormayı düşündüm ama bu soru sadece bir sorgulamaya yol açabilirdi. Merakımı bastırmak, o kurtlar sofrasını açmaya değmezdi. En azından şimdilik.

Sahip olduğum tek geniş altın manşet bileziğe uygun bir kıyafet seçtim ve morluğumu gizlemek için aksesuarı kullandım. Saçlarımı at kuyruğu yaptım ve kalbimdeki umutla Umberto'yu bulmak için aşağı indim. Gelinlik seçme vakti gelmişti.

Lenox Hill ve Midtown East yakınlarındaki iki modern binanın arasına sıkışmış olan butik giyim mağazası dışarıdan pek bir şeye benzemiyordu ama içerisi koyu renkli ahşap zeminler ve kristal avizelerle modern bir zarafete sahipti. Ben geldiğimde Pippa ve annesi, Pip'in iki küçük kız kardeşiyle birlikte çoktan içeri girmişlerdi. Umberto'yu kapıda bıraktım ve yeşil kadife bir kanepede gruba katıldım.

"Aman Tanrım, bunun olduğuna inanamıyorum." Pip beni görür görmez ayağa fırladı ve bana sarıldı.

Son haftalarda yaşadığım tüm çılgınlıkları ağzımdan kaçırarak kendi inançsızlığımı paylaşmak çok cazip geliyordu ama dudaklarımı mühürlü kalmaya zorladım.

"Biliyorum," diye ekledi Etta Teyze. "Bunu söylemeyeceğime yemin ettim çünkü bunun üzücü bir olay olmasını istemiyorum ama keşke Nora da burada olabilseydi." Teyzem bana sarıldı ama hemen geri çekildi ve ellerini havada salladı. "Tamam, bu kadar yeter. Bugün sadece mutlu düşünceler!"

Pip ve ben güldük. Diğer kızlar etraflarındaki dünyadan habersiz telefonlarının bağında oturuyorlardı.

"Bu bizim güzel gelinimiz olmalı!" Çok uzun boylu, çok zayıf bir kadın gülümseyerek oturma alanında bize katıldı. "Ben Stella. Mükemmel gelinliğı bulmak için sizinle birlikte çalışacağım."

Elini sıktım ve Etta Teyze'nin bizi tanıştırmasına izin verdim.

Etta, "Randevuyu alırken alışılmadık bir zaman kısıtlamasıyla çalıştığımızı açıkladım," dedi.

"Noemi buradaki ilk kişi değıl ve son kişi de olmayacak. Bu bir sorun olmamalı. Sadece açık fikirli ve biraz yaratıcı olmamız gerekebilir." Stella aynı fikirde olduğundan emin olmak istercesine kaşlarını kaldırdı.

Hemen başımı salladım.

"Harika! Şimdi bana ne hayal ettiğini söyle."

İKİ SAAT SONRA, bir gelinliğim vardı. Daha da şaşırtıcı olanı, onu gerçekten sevmiştim. Gelinlik sade ama zarifti; fiyonklar, büstler ya da kabarık etekler yoktu. Narin dantel üst katman, ışıltılı ama beni disko topu gibi hissettirmeyecek kadar doğru miktarda boncuk işiyle vurgulanmıştı. Kolsuz korsajın askıları omuzlarımın uzak kenarlarına otururken, yaka göğüslerimin arasından aşağıya doğru iniyor ve mütevazı göğsümle uyumlu bir şekilde çalışıyordu. Arkası da önünü yansıtıyordu ama belime kadar iniyordu ve A kesim eteğı üzerime yapışmayacak kadar kloştı ve çok kısa bir trene dönüştü.

Gelinlik, sergilendiğı yakın tarihli bir gelinlik fuarı için değıştirilmişti, bu yüzden zaten neredeyse mükemmel bir şekilde uyuyordu. Dükkâna girdiğimde hiçbir şeyi umursamayı beklemiyordum ve hızla yaklaşan teslim tarihimi göz önünde bulundurarak yarı düzgün görünen her şeyi seçmeye tamamen hazırdım. Şimdi, yapamadım

Conner'ın bu elbiseyle benim hakkımda ne düşüneceğini merak etmeyi bıraktım.

Bu düşünce tarzı tehlikeliydi. Önemsemiğimi ima ediyordu ve önemsememeliydim.

Etta Teyze dükkândaki kanepede oturduğum yere yaklaştı ve bana doğru eğilerek dikkatimi çekti. "Em, tatlım. Babanın seninle bu konuda konuştuğundan şüpheliyim ve Nora'nın ölmeden önce bunu halledip halletmediğini bilmiyorum, bu yüzden doğum kontrolü hakkında bir şeyler sormak istedim." O bana garip garip bakarken ben de ona bakakaldım.

Beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

Doğum kontrol hâpi kullanmıyordum ama bunun tek nedeni buna ihtiyacım olmamasıydı. Kendimi evliliğe saklamak için özel bir söz vermemiştim. Seks hiç aklıma gelmemişti. Lisedeyken pek kimseyle çıkmadım, mezun olduktan sadece yedi ay sonra annem öldü. Hayatım bu şekilde gelişti.

Artık yirmi yaşında bakire bir gelin olmama günler kalmıştı ve hayır, doğum kontrolünü düşünmemiştim. Conner'la ilk resmi görüşmemden sonra, bunun bir sorun olmadığını söyleyebilirdim. Ama işler değişmişti. Beni istediğini açıkça belli etmişti. Bunun yaratacağı duygusal etki konusunda o kadar endişeliydim ki diğer komplikasyonları tamamen unutmuştum.

Çocuklar için hazır değildim.

"...ve belki Katolik bile değildir," diye saçma sapan konuşmasına devam etti Etta Teyze. "Demek istediğim, İrlandalı ama hepsi Katolik değil ve o zaman bile doğum kontrolü konusunda sorun olmayabilir. Bazen doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yapmalıyız, yoksa hepimiz bir çocuk denizinde yüzüyor oluruz," diye fısıldadı komplocu bir tavırla.

Dudaklarımdan neredeyse bir kıkırdama fişkırıyordu. Conner'la konuşmaya başladığımdan beri sesimi kendime saklamak gittikçe zorlaşıyordu.

Sadece biraz daha uzun. Yapabilirsin.

"Ama her neyse, bunu anlamak için bolca vaktin olacak. Sadece zihinsel olarak hazırlanabilmen için bundan bahsetmek istedim. Ve ihtiyacın olursa seve seve yardım edeceğimi bilmeni istedim." Elimi okşadı ve memnun görünerek başını salladı.

Ona teşekkür eden bir not yazdım ve bununla ilgileneceğimi garanti ettim. Nasıl yapacağımdan emin değildim ama kendi kendime yemin ettim ki bu ödün vermek istemediğim bir tavizdi.

Alışverişimiz bittikten sonra Etta Teyze, Umberto'yu öğle yemeğinde onlara katılmam için ikna etti. Birlikte o kadar güzel vakit geçirdik ki, annem ölmeden ve dünyam başıma yıkılmadan önceki halimle karıştırabilirdim. Babam hayatımı tehdit etmeden ve aniden bir nişanlım olmadan önce.

Geçmişin bu kesiti, eve döndüğümde öğleden sonrasının geri kalanında mutlu anılarla dikkatimi dağıtmaya yetti. Müzik dinledim ve bir ev tadilatı programı izledim. Düşüncelerimi, teslim tarihlerinin, babaların ya da nişanlıların olmadığı mutlu öte dünyada tutmak için her şeyi yaptım.

Bazen bir kızın kafasını bir günlüğüne kuma sokması gerekir.

Bu konuda da oldukça başarılıydım, ta ki o akşam kapı zilinin sesi odamda yankılanana kadar. Merdivenlerin başına geçtim ve aşağıdaki girişi görmeyecek şekilde durdum. Pek sık ziyaretçimiz olmazdı. Conner olup olmadığını merak ettim ama emin olamadım. Bariton bir sesin kadife telleri fark edilemeyecek kadar yumuşaktı.

Çaresizce merak ediyordum ama davet edilmeden alt kata inersem babamın gazabını tekrar kazanmaktan korkuyordum. O ejderhayı dürtmeye hiç niyetim yoktu. Neyse ki, kader merakımı gidermek için araya girdi.

"Noemi, aşağı gel ve biriyle tanış." Babamın sesi kulaklarımda gümbürdüyor, göğsümün boşluğunda yankılanıyordu.

Gizlice dinliyormuşum gibi görünmemesi için bir saniye bekledim, sonra zarıfçe aşğıya süzöldüm, gözlerim şimdiye kadar gördüğüm en vahşi yakışıklı adamlardan birine takıldığında neredeyse merdivenlerde tökezliyordum. Ataları Viking gemilerini terk edip köyler yerine toplantı odalarını basmaya yeni gelmiş gibi görünüyordu. Okyanus gözlerinin üzerine sert gölgeler düşüren kalın kaşları ona önsezili bir görünüm verirken, mükemmel bir pompadour şeklinde geriye taranmış gür sarı saçları onu lüks bir kulübe sokabilirdi. Kare şeklindeki çenesindeki tıraşsız tüyler, mükemmel dikilmiş takım elbisesiyle tezat oluşturunuyordu, aynı şekilde gülümsediğinde uygun olandan biraz daha fazla kesici diş gösteriyordu. Küçük Kızıl'ı selamlayan kurt gibi. Bu adamla ilgili her şey bir çelişkiydi. Bir muamma. Son derece büyüleyici ve son derece ürkütücüydü.

Zorla gülümsedim.

"Noemi, bu Keir Byrne, Conner'ın kuzeni. Babasıyla nişan yemeğinde kısa bir süre tanışmıştınız - Jimmy Byrne."

Gözlerimi adamdan ayırdım, babamın söylenmemiş bir mesaj ilettiğini hissediyordum. Anladığımı belli etmek için çenemi biraz aşğı indirdim.

Bu adam önemliydi. İrlanda örgütünde güçlü bir oyuncu.

"Benim için bir zevk." Elini uzattı. "Nişan yemeğini kaçırdığım için özür dilerim ama başka bir işim vardı." Sesini yakından duymak ve sahip olduğu güç tüylerimi diken diken etti. Yumuşak bir şekilde söylediği her kelime etrafındakileri dikkatle dinlemeye zorluyordu. Onun melodisiyle dans etmeye. Bu incelikli hâkimiyet uygulaması etkileyiciydi.

"Bildığınız gibi," diye araya girdi babam. "Noemi trajik bir kaza sonucu sesini kaybetti. Onunla konuşmak kolay değil, bu yüzden ofisime geri dönebiliriz."

Keir yerinden kıpırdamadı. "Bu bir sorun değil. Conner birkaç dakika daha burada olmayacak. Bunun bana ailemize yeni katılan kişiyi tanımak için zaman kazandırabileceğini düşündüm. Bu bir sorun değil.

her gün bir yabancıyı kabul ediyoruz." Konuştuğu süre boyunca gözleri benimkileri esir aldı. İnceliyor. Değerlendiriyordu.

Ne arıyordu? Ne bulacağını düşünüyordu?

Çok endişelenmedim çünkü ne ona ne de ailesine karşı kötü bir niyetim vardı. Hissettiğim tüm olumsuzluklar kendi kanımdan ve canımdan olanlar içindi.

Babam isteksizce de olsa kabul etti. Belli ki tanıştırmayı yapıp varlığımdan mümkün olduğunca çabuk kurtulmayı umuyordu ama Keir'in başka planları vardı.

Babamın dudakları inceldi. "Oturma odasında oturalım. Noemi, defterini ve kâğıdını getirmen gerekecek." Gözlerini Keir'e dikti. "Bu şekilde iletişim kuruyor," diye açıkladı sanki ben eğitilmiş bir maymunmuşum gibi. "Muhtemelen bir noktada işaret dilini öğrenmesi gerekiyor ama annesinin ölümünden sonra bu pek öncelikli bir konu değil."

Sesine zorla yedirdiği yapmacık keder karşısında dişlerimi sıktım. Sanki babam yaptıklarını örtbas etmek dışında onun ölümünü bir an bile düşünmemişti. Birden izlendiğimi fark edince gözlerim Keir'e kaydı. Babamın arkasından attığım bakışı görmüştü.

Onun keskin gözlerinden bir şey saklamanın mümkün olup olmadığını merak ettim. Tepkimi merak ettiyse de anlayamadım. Kesinlikle hiçbir şey belli etmiyordu. Adam sakinliğin ve kontrolün Dalai Lama'sıydı. Bu sinir bozucuydu. Conner kontrollüydü ama soğukkanlılığı o kadar da mutlak değildi, en azından ben etraftayken. Dün geceki gibi. Tam bir kaosa saniyeler kaldığını hissediyordum ve onun üzerinde böyle bir etkim olduğunu bilmekten zevk alıyordum. Keir dizginlerini o kadar sıkı tutuyordu ki hiçbir şeyin onu sarsabileceğini sanmıyordum.

Gülümsemeye zorlayarak kendimi duygularımdan arındırmaya çalıştım. Eğer hissetmezsem, gösteremezdim.

"Sizinle tanışmayı çok isteyen iki aile üyesi daha var," dedi Keir, koltuğun bir ucuna oturmuş, kolunu tahtındaki bir kral gibi arka minder boyunca uzatırken. Yanına oturmam için bana işaret etti. "Paddy

ve Nana Byrne, büyükannemiz ve büyükbabamız ve ailemizin kurucuları. Bugünlerde dışarı çıkmaları zor ama ziyaret etmek istediler. Eğer senin için de uygunsa Fausto, Noemi'yi yarın evlerine götürüp onlarla tanıştıtabilirim diye düşündüm. Artık nadiren dışarı çıkıyorlar."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, ne yapacağımı bilemiyordum.

Keir ve ben ikimiz de siyah gözlerini bana dikmiş olan babama baktık.

"Düğünden önce başka bir adamla yalnız kalmasının uygun olduğundan emin değilim." Sante odaya girip konuşmamıza dahil olduğunda babam rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Noemi ile gitmekten mutluluk duyarım." Kardeşim Keir'le el sıkışmak için eğildi. "Sante Mancini, Noemi'nin kardeşi. Sen de Keir Byrne olmalısın." Umutsuzca bir erkek olmak ve bana yardım etmek istiyordu. Bu kalbimi kırdı çünkü o kadar bilgisizdi ki. Babam gözetim olmadan gitmemizi asla kabul etmezdi.

"Teklifin çok nazikçe Sante," diye karşılık verdi Keir. "Ama eminim ki baban onu güvende tutamayacağımızı düşünseydi kızını vermezdi."

Hoşnutsuzluk babamın yüzündeki kırıksıklıkları derinleştirdi. Onun adına yapılacak herhangi bir tartışma Keir'e ve tüm Byrne ailesine karşı açık bir saygısızlık olacaktı. Kabul etmekten başka çaresi yoktu ve Keir de bunu biliyordu.

"Elbette, sana güveniyorum. Ama o benim tek kızım. Düğüne bu kadar yakinken itibarına zarar vermek istemem. Adamlarımdan birini seninle birlikte gönderirsek, bu beni rahatlatır." Babam başka bir yol denedi.

Keir gözlerini kırpmadan babama baktı. "Ailelerimiz dışında biri sorsaydı endişenizi anlardım ama Conner benim kuzenim. Ona eşlik etmem pek de uygunsuz sayılmaz."

Keir'in babamla tartıştığına inanamıyordum. Çoğu erkek bu konuyu açmaya zahmet etmezdi ama Keir

Belli ki çoğu erkek gibi değildi. Geri adım atacak gibi değildi ve babam da bunu hissetmiş olmalıydı.

"Sanırım büyükanne ve büyükbabana kısa bir ziyaret sorun olmaz." Gözleri benimkilere kaydđ ve bunun benim için ne anlama geleceğini merak ettim. Misafirimiz gittikten sonra öğreneceğime hiç şüph e yoktu.

Elim, benekli morlukları gizlemek için bütün gün sağ bileğime taktığım kelepçe bileziği dalgınca kapattđ.

"Söylesene Noemi, herhangi bir hobin ya da ilgi alanın var mı?" Keir tartışmaya son noktayı koyarak sordu.

Müzık. Eskiden hep şarkı söyledim ama sadece kendim için. İrlandalı gangsterin saygısını kazanmak için açıklanamaz bir ihtiyaç hissederek daha düzgün yazmaya çalıştım. Onunla ilgili bir şey etkileme arzusu uyandırđıyordu.

"Belirli bir tür var mı?"

Sesimi geri kazanacağıma dair boş güvenceler vermemesini takdir ettim. Herkesi kandırmak yeterince kötüydü. İnsanlar beni teselli etmeye çalıştđında daha da kötü hissediyordum.

Her türden, ama özellikle anlamlı sözleri olan baladlar. Neden kendimle ilgili asgari düzeyden daha fazlasını paylařtđımdan emin değildim. Yine, sadece onunla ilgili bir şeydi.

O daha yorum yapamadan ön kapının zili çaldđ. Hepimiz Sante'nin girişe doğru yürümesini izledik, sonra Conner'ın bariton sesi odaya süzöldü ve tenimde tüyler ürpertti.

Köşeyi döndüğünde soğukkanlı bir kayıtsızlığın timsaliydi. Bakışları Keir'den bana doğru kayarken tenimi yakmasaydı buna inanabilirdim.

"Zamanlamamızı yanlış mı yaptım?" Conner kayıtsızca sordu.

"Hayır," dedi Keir o mükemmel ses tonuyla. "Sevgili gelininizle daha önce tanışma fırsatım olmamıştı, o yüzden birkaç dakika erken uğrayayım dedim."

Keir'in su rengi bakışlarındaki meydan okuma mıydı?

Conner'dan dalga dalga yayılan hoşnutsuzluk düşünöldüğünde, büyük olasılıkla. "Tanıştırmak istediğini bilseydim, seve seve yardım ederdim."

Sonunda Keir'in buz gibi tavrında en ufak bir kırılma oldu; hınzırca bir eğlenceyle dolu bir gülümseme. "Tanıştırma konusunda yardımına ihtiyacım olduğunu düşünmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun."

"Tanışmaktan bahsetmişken," diye araya girdi babam. "Keir, Noemi'yi yarın büyükanne ve büyükbabanızla tanıştırmayı önerdi."

Keir'in başı yavaşça dönerek babama baktı. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez babamın yüzü kızarmıştı.

"Çok düşünceli biri," diye mırıldandı Conner kayıtsızca. "Beyler, işe koyulalım mı?"

"Elbette," diye kabul etti Keir. "Böylesine önemli bir düğünde düşman Arnavutların sorun çıkarmasına izin veremeyiz. Noemi, benim için bir zevkti. Sabah daha fazla sohbet etmek için sabırsızlanıyorum. On diyelim mi?"

Başımı salladım, garip bir belirsizlik dalgası başımın üzerinde tünüyordu.

Keir saygıyla başını salladı, sonra da babama yolu göstermesini işaret etti. İki adam ve kardeşim babamı odadan çıkarken takip ettiler, Conner bana öfkeli bir bakış fırlattı.

Yalnız kaldığım anda kemiklerim sıcak suyun içindeki küp şeker gibi eridi. Kanepeye uzandım ve tavana baktım, bir sandviç hazırlayıp kendimi yukarı sürüklemeyden önce kendime gelmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Görünüşe göre babam akşam yemeği boyunca çalışacaktı ve gecenin geri kalanında saklanmaktan çok mutluydum.

Zorba İrlandalılarla yaşadığım dramın akşam için sona erdiğini düşünerek hindi ve peynirimi yedim, ardından pijamalarımı giydim. Küçük bir erkek kardeşle büyüdüğüm için banyoda üstümü değiştirmek benim için bir alışkanlıktı. Sante artık odama nadiren habersiz giriyordu, bu yüzden şaşırmıştım.

Kapıyı açtığımda odamın dolu olduğunu gördüm. Ama yatak odamın penceresinde duran kardeşim değildi.

"Conner, burada ne yapıyorsun?" Fısıldadım, gözlerim açık yatak odası kapısına kaydı.

Yavaşça döndü ve amansız bakışlarını üzerime dikti.

Buluşmalarından sonra babamla başa çıkma konusunda endişelenmişim ama zihinsel olarak beni yiyip bitiren iki metre boyundaki öfkeye hazırlıklı değildim. "Keir'den uzak durmalısın." Sesinin kadife karanlığı ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"O senin kuzenin," diye tısladım sessizce, gözlerim yine kapı aralığına kaydı. "Tam olarak ne olacağını düşünüyorsun?"

Babamın beni evde kalmaya zorlayabileceğini biliyordum ama bunu Conner'dan da almak zorunda değildim. Prensip olarak reddettim.

Tehditkâr gövdesinin her santimi üzerimde yükselene kadar yaklaştı. "Sana uzak durmanı söylüyorum, yoksa sonuçlarından hoşlanmayacaksın."

"Ne yapacaksın, parmaklarını mı keseceksin?" Bana dokunan herkesi sakat bırakmakla ilgili daha önceki yorumunu hatırlayarak ona tükürdüm.

Daha da yaklaşarak dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Beni dene ve gör." Dudakları kulak mememi çekiştirip kafa derimden parmak uçlarıma ve daha aşağılara doğru çığ gibi büyüyen bir karıncalanmaya yol açacak kadar baskı yapmadan önce, sözleri şehvetli ve dayanılmaz bir şekilde okşuyordu.

Nefesim kesildi, kelimeler ağızımdan kaçtı. Öfke, ezici arzuya karışarak nefesimi kesen baş döndürücü bir kokteyl oluşturdu.

Kendinden memnun olan Conner sırtıttı ve vals yaparak uzaklaştı.

TAM BİRİNİ TANIDIĞINIZI DÜŞÜNDÜĞÜNÜZDE, ONLAR GIDER VE seni şaşırtabilir.

Conner ve Keir gider gitmez babamın odama hücum edeceğine ve ertesi sabah gitmemi engellemek için sahte bir hastalık uydurmamı isteyeceğine bahse girerdim. İptal edersem bunun ne kadar şüpheli görünebileceğinden bahsedip bahsetmemeyi ve Byrne ailesini gücendirmek istemediğimizi ona hatırlatıp hatırlatmamayı tartıştım.

Bekledim. Ve bekledim.

Babam hiç ortaya çıkmadı ama zihinsel enerjim boşa gitmedi çünkü hala bir savaşım vardı.

Odamın ışığını kapattıktan dakikalar sonra telefonum çalmaya başladı. Gözlerimi açtım ve karanlığa baktım.

Bu benim telefonum değildi, ya da en azından aşına olduğum bir zil sesi değildi, ama kesinlikle odamda bir yerden geliyordu. Yatağımdan fırladım ve sese odaklanmadan önce başucu lambamı açtım. Şifonyerimin üzerinde daha önce hiç görmediğim ucuz bir kontörlü telefon duruyordu ve bilinmeyen bir numara çalıyordu.

Hangi cehennemden gelmişti? Ne zamandır orada duruyordu?

Şaşkınlığımı üzerimden attım ve cevap düğmesine bastım. Sesi aramaksızın lanet şeyi susturmanın en hızlı yolu buydu. Sessizlik geri geldiğinde, ne yapacağımı bilemez bir halde cihaza baktım. Diğer uçta kimin olduğunu bilmeden konuşamazdım. Bu çok riskliydi. Yavaşça telefonu kulağıma götürdüm.

"Noemi, bu sana son uyarım." Conner'ın sesi yaz fırtınasından önceki sıcak bir esinti gibi etrafımı sardı. "Sabah Keir'le gitme."

Bilmem gerekirdi. Sessiz kalacak ya da özel konuşmalarının duyulmasına izin verecek türden bir adam değildi. Telefonumun güvenli olmadığını doğru bir şekilde tahmin etmiş ve bir alternatif sunmuştu. Sadece güvenliğimi sağlamak için kullanmış olsaydı, telefon nazik bir jest olurdu. Sesindeki tehditkâr ton düşünüldüğünde, müdahalesi bir can simidinden çok bir tasma gibi hissettirdi.

"Hâlâ gideceğimi düşündüren ne?" Birinin beni duyabileceğinden endişelenerek fısıldadım.

"Çünkü seni tanıyorum."

"Beni tanıyor musun?" Alay ettim. "Daha bir hafta önce tanıştık."

"O zaman bana yanıldığımı söyle. Bana gitmeyi planlamadığını söyle." Sesi beni meydan okumaya teşvik edercesine okşuyor ve ikna ediyordu. Sanki ona direnmemi istiyordu.

Belirsizlik beni susturdu.

Kafesteki bir kuş gibiydim, kurtulmak için çırpınıyordum. Her talep boynuma geçirilen bir başka tasma gibiydi. Eğer babam değilse, Conner beni her yanlış adımda ölümcül olabilecek bir yöne doğru itiyordu.

Beni göremese de başımı salladım, görünmez bağlarımdan kurtulmaya çalışıyordum.

"Hayır, Keir'le uygunsuz bir şey yapmayacağım," dedim aceleyle. "Sadece bana güvenmeyi öğrenmen gerekecek." Eğer bu adamın beni kontrol etmesine ve benden şüphe etmesine izin verirsem, sonsuza dek onun karısı değil esiri olurum. Bunun olmasına izin veremezdim. Ayrıca, Keir'in babamın zorbalığına karşı gösterdiği etkileyici direnç, belki bana yardım etmeye istekli olabileceği konusunda bana umut verdi. Jimmy Byrne'ün oğlu olarak böyle bir karar verebilecek konumda olduğu kesindi. Nişanlığının kırılğan egosu ne olursa olsun, bunu birçok nedenden dolayı yapmalıydım.

Tartışmalarını ve tehditlerini dinlemek istemediğim için aramayı sonlandırdım ve yatağıma uzandım. Zor olmayı sevmezdim ama Conner'ın beni kontrol etmesine izin veremezdim. Eğer ona bir santim bile verirsem, kalbim dâhil her şeyimi alırdı.

Uzun dakikalar boyunca, tamamen onun geri aramasını bekleyerek gergin bir şekilde yattım. Ama bir gecede ikinci kez, bir adam sessizliğiyle beni şaşırtmıştı. Telefon bir daha hiç çalmadı. Ekranı hiçbir mesaj gelmedi.

Doğru kararı verdiğimden ve artan endişemin yersiz olduğundan emin olarak telefonu yatağımın altına gömdüm ve ışığı kapattım. Uyku kolay gelmeyecekti ama en azından denemek zorundaydım. Önümde büyük bir gün vardı.

Bir farkındalık duygusu beni kendime getirdiğinde gözlerimi daha yeni kapatmış gibi hissediyordum. Saatim gece 2'yi gösteriyordu ve ev sessizdi ama kalbimin güm güm atışı kulaklarımda yankılanıyordu. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Bakışlarım odayı taramak için kalktı ve yatak odamın duvarına yaslanmış bir adam silüetine kilitlendi. Büyük figür ay ışığının süzülmesiyle aydınlanmıştı.

açık pencereden. Şeklini tanımak için yüzünü görmeme gerek yoktu. Conner buradaydı. Yatak odamdaydı.

Bütün gece bunu mu planlamıştı? Daha önce odamdayken pencerenin kilidini açmış olmalıydı. Onu reddedeceğimden bu kadar emin miydi? Bu konuda tam olarak ne yapmayı planlıyordu? Gitmemem için beni yatağıma mı bağlayacaktı?

Yatağımdan kalkıp ondan uzaklaşmaya başladım ama Conner duvarı itti. Hareketi beni sakinleştirdi. Aramızdaki mesafeyi kapatmasını dikkatle izledim. Göğsüm titreyen nefeslerle inip kalkıyor, tüylerim diken diken oluyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Sonunda sordum, cevabını istediğimden emin değildim.

"Seni uyarmıştım, Noemi." Karanlık mırıltısı dudaklarımdaki nefesi emdi.

Titredim. "Ama daha gitmedim bile."

Yorganı çekerek bacaklarımı ortaya çıkardı. Manzaranın tadını çıkardıktan sonra, ay ışığında esrarengiz görünen karanlık bakışlarını benimkilere dikti.

"Sonuçlarla yüzleşme zamanı geldi."

"Ne-" Kolları beni içine hapsetmeden, dudakları dudaklarımı yakalamadan önce panikleyecek zamanım bile olmamıştı. Azgın bir akıntıydı ve ne kadar mücadele edersem edeyim, beni yükselen sularında sürükleyip götürüyordu. Onu istemek istemiyordum ama o kadar iyi hissettiriyordu ki. Vücudunun baskısı. Açgözlü arzusunun çekiciliği. Ona karşı çaresizdim.

Emredici dokunuşu boğazımın derinliklerinden yasak bir inilti kopardığında aramızdan erkeksi bir memnuniyet sesi geçti.

"Lanet bir rüya gibi hissediyorsun," diye homurdandı, dudakları çeneme ve boğazıma doğru kayıyordu.

Bacaklarımın arasında giderek artan bir baskı oluşmaya başladı. Kalçalarımı yuvarladım, umutsuzca içimde yükselen ağrıyı hafifletmeye ihtiyaç duyuyordum. Pençeleme ihtiyacı. İnanılmaz derecede iyi hissettiriyordu ve en son ne zaman hissettiğimi hatırlayamıyordum.

zevk-saf neşe ya da mutluluk. Dopamin beni uyuşturdu, tüm kendini koruma veya strateji düşüncelerini sildi.

Eğer bu benim cezam olsaydı, seve seve kabul ederdim.

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu ama umurumda değildi. Sadece daha fazlasını istedim.

İnce pijama üstümü kaldırdığında ve ağzı göğsümün üzerinde kapandığında, dünyanın dönmeyi durdurabileceğini düşündüm. Bu baş dönmesini açıklayabilirdi. Hangi yönün yukarı ya da aşağı olduğunu bilmeden serbestçe düşüyormuşum gibi hissediyordum.

Bunu ne kadar ileri götürmeyi planlıyordu? Umurumda mıydı?

Hayır. Pek sayılmaz. O benim nişanlımdı, değil mi? Ve çok iyi hissettiriyordu. Değişiklik olsun diye iyi hissetmeye hakkım yok muydu?

Conner yanımda dinleniyordu, iri bir eli kaburgalarımın altına, kalçama, oradan da bacaklarımı ayırdığı uyluğuma doğru kayıyordu. Ona karşı koymadım ama kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. Vücudumun daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı bir kısmı şimdi ona açıktı ve sadece ince bir pamuklu kumaş tabakasıyla korunuyordu.

Bakışları bana dokunduğu yerde kilitli kaldı, eli yavaşça uyluğumun iç kısmını okşayarak daha da yukarı çıktı ama vücudumun onun dokunuşu için çılgılık attığı yerin hemen yakınında durdu.

"Bana bunun benim olduğunu söyle." Bir parmağını külotumun elastik kenarının altına kaydırды. "Bana başka hiçbir erkeğin sana dokunmadığını söyle." Sesi bir uçuşumun kenarı gibi sivriydi, ham ve korumasızdı. Gözleri nihayet benimkilere kaydığında, bana bakan şiddetli ihtiyaç karşısında nefesim kesildi. Sanki insanlığının son kalıntıları bir ipliğe tutunmuş gibiydi.

Onun üzerindeki etkimden büyülenmiş bir halde başımı salladım. "Başka yok... sadece sen," diye fısıldadım.

Korku aniden damarlarımda buz gibi bir akım yarattı.

Bana zarar vereceğinden endişelenmiyordum, en azından fiziksel olarak.

Beni endişelendiren kalbimdi. Conner'ın varlığı bu kadar

tüketirken duygularımı bu karışımın dışında tutmam nasıl mümkün olabilirdi? Onunla hiçbir şey basit değildi, en azından seks.

Dudaklarım itiraz etmek için aralandı ama eli ağzımın üzerinde durdu, dudaklarına sinsi bir gülümseme yerleşirken başını yavaşça iki yana çevirdi.

Sonra diğer eli külotumun altından tamamen kayarak seksimi avuçladığında beynim kısa devre yaptı. Ne söylemeyi planladığım bir yana, kendi adımları bile hatırlamıyordum. Uzun, kaynar bir parmak içime daldırıldığında, sonra uyarılmamı klitorisime ve aşağıya doğru yaydığında değil. Zaten daha önce hiç hissetmediğim kadar elektriksel bir ihtiyaçla kıvranıyordum. Bir de onun dokunuşu eklenince neredeyse yıldızları görecektim.

Bir eli hâlâ ağzımda olan Conner beni cömert, baştan çıkarıcı vuruşlarla parmaklıyor, huzursuz etimi geliştiriyor ve alay ediyordu. Vücudum onun hareketleriyle eğildi ve yalvardı. Göğsüm dışa doğru bastırıp sırtımı yataktan kaldırdığında, dişlerini meme ucumu sıyırmak için kullandı. Bu acı, bir fitili yutan alev gibi doğrudan klitorisime bir elektrik darbesi gönderdi. Kıvılcım çekirdeğime ulaştığında, vücudum kör edici bir zevkle tutuştu.

Sıvı sevinç beni yiyip bitirirken, Conner tam doğru anda elini ağzımdan çekerek dudaklarımdan ilkel bir salıverme çığlığının fırlamasına izin verdi. Sanki içimdeki enerji kontrol altına alınamayacak kadar büyüktü ve ses şeklinde dışarı çıkmıştı ve Conner ne olacağını tam olarak bilerek her şeyi harekete geçirmişti.

Çığlık kafamın içinde yankılandı, düzensiz nefeslerimi ve hızla atan kalbimi bile bastırdı.

Farkına varma ve panik, bir tavşanın kokusunu alan kızgın köpekler gibi orgazmımın kalıntılarına kovaladı.

"Ne yaptın sen?" Nefes aldım, gözlerim kocaman olmuştu.

Sante'nin odası benimkinin hemen yanındaydı. Ağlamam sırasında uyumuş olma ihtimali var mıydı?

Kıpırdamadan durdum, ciğerlerim nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

Koridorda bir kapı gıcırdadı. Sante.

Conner'ı üzerimden iterek harekete geçtim. "Dışarı çıkmalısın. Gitmek zorundasın!" Tısladım, yenik düştüm

panik içimi pençeliyordu. Gözlerim çılgınca kapalı yatak odamın kapısına kaydı, sonra kıpırdamayı reddettiğini fark ettiğimde Conner'a döndü.

"Yarın gitmeyeceğine söz ver," dedi, pişmanlıktan eser yoktu.

Sante'nin beni duymasından bu kadar rahatsız olmasaydım, öfkelenirdim ama düşüncelerim duygularımı kabul ettiremeyecek kadar dağınıktı.

"Gitmen gerek, hemen!" Ellerimi göğsüne vurdum, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu.

"Em? Sen miydin o?" Sante kapıdan usulca seslendi.

Göğsüm hıçkırıklara boğuldu, hayal kırıklığı göğsümü bir mengene gibi sıktı. "Tamam, sen kazandın. Gitmeyeceğim, sadece git. Lütfen." Bu sefer onu pencereye doğru itmeme izin verdi, kaşları sanki beni manipüle etmek istiyormuş ama benim bu kadar içgüdüsel bir tepki vereceğimi hesaba katmamış gibi artan bir şaşkınlıkla gerildi.

Ne düşündüğü umurumda değildi. Sadece onu evimden çıkarmak zorundaydım.

Conner'ı pencereden dışarı çıkarırken kapı hafifçe vuruldu. Pencereyi kapatmak için ellerimi kaldırdığımda Conner'ın bakışlarındaki tüm zafer işaretleri öldürücü bir öfkeye dönüştü. Neyi fark ettiğini görmek için bakışlarımı kaldırdım ve ay ışığının kollarımın üzerinden süzülerek bileğimdeki çirkin mor halkayı aydınlattığını fark ettim.

Bakışlarımız çarpıştı ama bunun için zamanım yoktu. Pencereyi zorla kapattım, sonra perdelerimi çektim, Conner'la ilgili tüm düşünceler bir kenara itildi ve kendimi onun eylemlerinin sonuçlarıyla başa çıkmaya hazırladım.

Yatak odamın kapısı açıldı ve Sante'nin iri gözlü bakışları benimkilerle buluştu.

"Em?" dedi o kadar kalp kırıcı bir şefkat ve umutla ki kalbim tam ortasından çatladı.

Elimi boğazıma götürdüm, numaranın bittiğini biliyordum. "Bir kâbustu," diye geveledim. Çığlığım sesime yalanı gizlemek için uygun bir cızırtı verdi ve sanki aylardır konuşmuyormuşum gibi görünmeme neden oldu. "Bana sesimi geri verdi." Sesime, üzerimde beliren önseziyi aşarak toplayabildiğim kadar coşku kattım.

Sante bana doğru koştu ve beni kendisine doğru kaldırarak sımsıkı sarıldı. Onun sevincine tanıklık ederken dudaklarımda içten bir gülümseme belirdi. Sanki yıllar sonra yeniden bir araya gelmişiz gibi beni kendi etrafında döndürdü.

"Bu inanılmaz! Herkese anlatmak için sabırsızlanıyorum." Beni tekrar ayağa kaldırdı ve alnımdan sevgiyle öptü. "Sesini duymanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu bilemezsin. Bunu çok özlemiştim."

Sırıttım. "Emin misin? Şimdi sana yine patronluk taslayabilirim." "Denediğini görmek isterim, küçük büyük." Gülümsemesi oda çok aydınlık olduğu için geceden gündüze.

"Oh, yapacağım. Şimdi yatağa dönmen gerekiyor. Hâlâ gecenin bir yarısı."

Sante çenemi iki eklemimin arasına sıkıştırdı. "Eski günlerin hatırına bunu sana bırakıyorum." Bana bir kez daha sarıldı, sonra kapıya doğru çekildi. "İyi geceler, Em. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Sante," diye cevap verdim, duygular boğazımı sıkıyordu.

Kapı kapandığında, saatler önce uyumaya gittiğimde olduğu gibi yine yatak odamın karanlığında yalnızdım, ancak hiçbir şey aynı değildi. Sabah olduğunda babam mucizevi iyileşmemden haberdar olacaktı ve bunun benim için ne anlama gelebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

SAATLERCE UYANIK KALDIM. İLK BAŞTA, VÜCUDUM TITRIYORDU Conner'ın beni sırrımı açıklamaya zorlamasına öfkeliydim. Herkesin yanında neden hâlâ sessiz kaldığımı merak ediyordu ama beni bu şekilde ortaya çıkaracağını hiç düşünmemiştim. Sonra öfkeme rağmen yaptığı şey için ondan nefret etmediğimi fark ettiğimde bir umutsuzluk dalgasına kapıldım. Belki de bileklerimi gördüğünde gözlerinde uyanan farkındalıktı. Yaptıklarının yankıları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Artık biliyordu.

Sadece çocukça davranmadığımı biliyordu. Ayrıca babamın onurlu bir adam olmadığını da onaylamıştı. Bu, ittifakı tekrar gözden geçirmesine neden olur muydu?

Tanrım, umarım değildir.

Conner'a ve onun sağladığı kaçışa ihtiyacım vardı. Acımasız olabilirdi ve yolsuzluk kariyeriyle evli olabilirdi ama içimden bir ses onun babamla aynı olmadığını söylüyordu. Hem de hiç. Conner grinin her tonuna sahipti, bu da ona tek bir etiket yapıştırmamı engelliyordu. Bu da onun hakkında ne hissetmem gerektiğini bilmemi zorlaştırıyordu. Kesin olarak bildiğim tek şey vücudumu nasıl hissettirdiğiydi. Göbeğim o gittikten sonra uzun süre en lezzetli şekilde şişmiş ve hassas kalmıştı.

Daha önce hiç orgazm olmamıştım. Belki tuhaftım ama kendime hiç dokunmamıştım. Gençken böyle bir ihtiyaç hissetmemiştim ve annemin ölümünden sonra bu aklımdaki son şeydi. Erkek arkadaşlarımla öpüşmüştüm ve ellenmiştim ama hiçbir zaman daha ileri gitmemişti. Serbest bırakılmanın böylesine patlayıcı bir haykırma ihtiyacına neden olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer bilseydim... onu durdurabilir miydim?

Bu sorunun cevabını sevdiğimden emin değildim.

O anda ona olan ihtiyacım diğer her şeyden daha ağır basıyordu. Belki de derinlerde bir yerde, bu maskaralığın sona erdiğini öğrendiğimde hissedeceğim rahatlamayı tahmin etmiştim. Bu rahatlatanın verdiği ağırlıksızlık, ezici endişemi gidermeme yardımcı oldu.

Bir hafta daha.

Elbette, düğüne kadar bir hafta hayatta kalabilirim.

Düğün.

Bir ürperti tüm bedenimi sarstı.

Birinci Ağustos'ta, odama girip beni baştan çıkaran ve sonra da zorlayan adamla sonsuza dek birlikte olacaktım. Ona karşı koyma şansım var mıydı?

Conner'la evlenip aşk ve evliliği ayrı tutabileceğimi düşünmüştüm ama şimdi... o kadar da emin değildim. İrlandalı adamla ilgili hiçbir şey bir evliliğe sığacak kadar temiz ve düzenli değildi.

Umduğum gibi güvenli küçük bir kutu. Bir depremi kontrol altına almaya çalışmak gibi. İmkansızdı. Kendim ya da içinde bulunduğum durum üzerinde hiç kontrolüm yokmuş gibi hissediyordum. Bu yüzden Conner'ın itirazlarına rağmen Keir'le gitmeye karar verdim. Hayatım üzerinde bir parça kontrolüm varmış gibi hissetmeye ihtiyacım vardı.

Kararımın ardındaki diğer neden daha çocukçaydı ama hiç umurumda değildi. Conner'ın davranışları kıskançlık kokuyordu. Yoksa neden kuzeniyle vakit geçirmeme engel olsun ki? Conner beni kendine saklamak istiyordu ve bir yanımdan bundan hoşlanıyordu. Bir psikiyatrist muhtemelen yıllarca babasız kalmamı ve ciddi baba sorunlarını suçlayacaktır. Ama umurumda değildi. Conner'ın beni tamamen kendine istediğini bilmek göğsümü garip bir sıcaklıkla doldurdu.

Ve bunun yanı sıra, onun bana hissettirdiği kadar güçsüz hissettirebileceğimi bilmek hoşuma gidiyordu. Sefalet arkadaşlığı sever falan filan.

Muhtemelen ejderhayı dürtüyordum ama kendime engel olamıyordum. Conner'ın düğmelerime basma şekli, karşılık vermemeyi imkânsız kılıyordu.

Bunun nedenini irdelemek yerine, sonunda kendimi tekrar uyumaya zorladım. Ertesi sabah uykusuzluktan sersemlemiş olmalıydım ama gözlerim açılır açılmaz adrenalin damarlarımda dolaşmaya başladı.

Kıyamet günüydü.

Saçım ve makyajım için fazladan zaman harcadım. Kaçınılmaz olanı geciktirmek için her şeyi yaptım. Cesaret edebildiğim kadar süslenip püslendikten sonra isteksizce aşağıya indim. Babam çoğu sabah yaptığı gibi elinde gazetesi ve kahvesiyle yemek masasında oturuyordu. Sante telefonunda geziniyordu, ben odaya girdiğimde yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Hey, Em!" Nefes nefese bir bekleyiş içinde durdu. Utangaç bir gülümseme verdim. "Hey, Sante."

"Gördün mü baba! Sana söylemiştim. İnanılmaz değil mi?"

İkimiz de babamıza baktık, ben kardeşimden çok daha

az hevesliydım.

Kâğıdı yavaşça kucağına indirirken babamın bakışları beni hemen kesiverdi. "Hayret verici. Bunca zaman sonra."

Bakışlarımı indirdim ve bana ayrılan koltuğa yerleştim.

"Kutlamak için bir parti vermeliyiz," dedi kardeşim. önerdi.

"Sanırım düğün için zaten yeterince şey yapıyoruz," diye cevap verdim, bu konuyu kapatması için dua ederek. İstediğim son şey dikkatleri üzerime daha fazla çekmekti.

"En azından yemeğe gidebiliriz," diye karşı çıktı. "Bu çok hoş bir fikir," dedi babam, saçlarını diken diken ederek. ensem diken diken oldu. "Neden Umberto'yu bulup takvimimi temizlemesini söylemiyorsun? Sonra Carbone'da rezervasyon yaptırmaya bakarsın."

Sante odadaki gerginlikten habersiz bana göz kırptı. Sanki iki ayrı paralel boyutta yaşıyor gibiydik. Onunkinde babam, ailesi için güçlü olmak adına elinden geleni yapan sert ama sevgi dolu bir babaydı. Benimkinde ise ikimiz de babamızın manyak melodisiyle dans eden kuklalarđık.

Elbette, erkek varis olarak Sante her zaman babamın daha fazla ilgisini çekmişti. Bir bakıma, çok farklı iki gerçeklikte büyümüştük. Ona bildiklerimi anlatma fırsatı bulduğumda, alternatif bir gerçeği göz önünde bulundurmaya istekli olacağını umuyordum.

Titrememin fark edilmeyecek kadar hafif olmasını umarak su bardağıma uzandım. Masa babamla benim aramda bir bariyer görevi görüyordu. Bu da bir şeydi ama onun yerine birkaç metre betonarme olmasını tercih ederdim.

"Tam da bu aileden ayrılmak üzereyken geri dönen sesindeki tesadüfün ötesini göremediğimi sanma." Yumuşak bir sesle söylediği sözler boğazıma dolandı ve sıktı.

Eğer aptalı oynarsam ya da onu yalanlarsam, kendimi hedef haline getirecektim. Tek yapabileceğim ölü taklidi yapmak ve çabucak yoluna devam etmesini ummaktı.

"Belki de onlar arkanızdayken bir tür güce sahip olduğunuza inanıyorsunuz."

Sinirlenmesini önlemek için çaresizce başımı bir parça salladım.

Babam telefonunu kaldırdı ve ekrana baktı. "Sanırım durum böyle olsaydı, bunu düzeltmek yeterince kolay olurdu. Durumunun ne kadar tehlikeli olduğunu sana her zaman hatırlatabilirim." Kısa bir mesaj yazdı, sonra telefonu yere bıraktı, ruhsuz bakışları bana döndü.

Konuşmadan önce boğazımdaki korkuyu temizledim. "Ailemi onları asla riske atamayacak kadar çok seviyorum," dedim usulca. Sözlerim etrafımızdaki kutup havasında donmuş ve yere çarpmış gibiydi. Bu kadar az güvenen bir adam için hiçbir anlamı yoktu.

Koridorun aşağısından gelen kükreyen bir lanet gerginliği yararak kalbimi göğsümden söküp aldı. Sante'nin sesini tanıyarak ayağa fırladım. Yaklaşmaya devam eden küfürlerinin mırıltısı, panik içinde eriyip gitmemi engelleyen tek şeydi.

"İyi misin?" Kardeşimin mutfağa girdiğini duyunca seslendim.

"Evet, sadece elim," diye homurdandı. "Umberto yanlışlıkla parmaklarımı kapıya sıkıştırdı. Sadece bir kazaydı ama çok acıttı. Bir parmağım kırılmış olabilir."

Dondurucunun kapısı ve buzluktaki hışırtı yemek odasına kadar ulaştı. Tüm bu süre boyunca babam kılını bile kıpırdatmadı. Ona baktım, gözlerim telefonuna kaydı ve gözlerinde bir kin parıltısı yakalamak için tam zamanında ona geri döndüm.

Bunu o yapmıştı.

Bana bir mesaj vermek için oğlu ve varisi Sante'ye zarar vermişti. Bembeyaz masa örtüsünün üzerine kusmak istedim.

Bir parçam onun gerçekten de şüphelendiğim kadar acımasız olmadığını ummuştum ama o bu hayali başarıyla yıktı. Fausto Mancini safkan bir canavardı.

Çenem isyan eden mideme karşı sıkıştı ve içimden sefil babama hakaretler yağdırmak için ani bir dürtü geldi. İçimde kaynayan meydan okumayı görmesine izin veremezdim.

Ben. Ona karşı hareket edeceğimden şüphelenirse, ne yapacağını tahmin edemezdim.

"Belki de odanızda aracınızın gelmesini bekleseniz daha iyi olur. Bu size içinde bulunduğunuz durumun ne kadar tehlikeli olduğunu düşünmek için zaman kazandırır." Pek de ince olmayan bir emirdi ama seve seve itaat ettim. Onun zehirli varlığından sonsuza dek kaçırmaktan başka bir şey istemiyordum.

BİR SAAT SONRA Keir Byrne'ün tunç grisi Mercedes'ine bindim. Umberto onu içeri aldıktan sonra onu neredeyse sürükleyerek evden çıkarmıştım. Babam ortadan kaybolmuştu ve benim de etrafta bekleyip garip bir karşılaşma riskine girmek gibi bir niyetim yoktu. Neyse ki Umberto ben misafirimizle kaçarken tartışmamıştı ve Keir de akıllıca davranarak sorular için arabaya binmemizi beklemişti.

"Bana deli diyebilirsin ama sen daha dün dilsiz değildin?" diye sordu bana doğru bakmadan.

Derin bir nefes aldım, tekerleklerin her dönüşü beni evden biraz daha uzaklaştırırken deri koltukta rahatladım. "Evet, biraz çılgınca ama dün gece çılgılık attığım bir kâbus gördüm. Sesimi kaybetmiş gibiydim." Omuz silktim.

"Kutlama yapmak için bir nedene benziyor." Gözleri bana dikildi, o mavi derinliklerde keskin bir zeka yansıyor.

Sanki zaten biliyormuş gibi hiç şaşırmadığını hissettim. Conner ona söylemiş miydi? Sırdaştan çok rakip gibi görünüyorlardı ama ben ne bilirdim ki? Bu İrlandalı adamlar tam bir gizemdi.

"Kesinlikle beklenmedik bir şeydi."

Yanlardan saran siyah güneş gözlüklerini takarak aramızda bir bariyer görevi gördü. Gerçi pek bir şey fark etmiyordu. Gözleri pencereden çok aynaydı. Onunla ilgili her şey bizi korumak için tasarlanmış gibiydi.

Gizli görüntüyü görmek için gözlerinizi çaprazlamak zorunda kaldığınız o üç boyutlu görüntüler gibi. Koyu renk kot pantolonu ve deri botlarıyla serap ve illüzyon gibiydi. Dar tişörtü, sıkı kontrollü kişiliğiyle tam bir tezat oluşturan çok sayıda renkli dövmeyle ortaya çıkarıyordu - Viking'in bulmacasının bir başka parçası. Acaba kimse resmin tamamını görebildi mi?

"Biliyor musun, babamı senin gibi zorlayacak, adamlarından birini bizimle gönderme isteğine karşı çıkacak pek fazla insan yoktur." Onu merak ediyordum. Beni soru sormaya cesaretlendirecek kadar.

Keir sırttı. "Tartışmıyordum; sadece pes etmedim. Eğer uğruna savaşmazsan bu dünyada hiçbir şey elde edemezsin."

"Bu Umberto'yu bizimle istemediğin anlamına geliyor. Bu senin için neden önemli?"

"Belli değil mi?" diye sordu. "Seni yalnız istedim." Yola dönmeden önce gözleri bana kaydı.

Midem sanki sert bir dönüş yapmışız gibi alçaldı ve yön değiştirdi. Keir soruma cevap verirken aynı zamanda muğlak kalmıştı. Omurgamın tabanında bir huzursuzluk belirdi.

"Conner ile yakın mısınız?" Aralarındaki ilişkiyi daha iyi anlarsam, Conner'ın kuzeniyle bu gezintiye çıkmama neden bu kadar karşı çıktığını anlayabileceğimi umarak sordum. Güvenliğime yönelik bir tehdidi gözden kaçırmadığım için dua ettim. Conner'ın itirazının kıskançlıktan kaynaklandığına ikna olmuştum ama daha fazlası varsa başım beladaydı.

"Hepimiz Byrne çocukları olarak birlikte büyüdü. Ailemiz birbirine yakındır." Yine bana baktı ve beni anlamaya çalıştığını hissettim ama ne şekilde olduğundan emin değildim. "Ailenizden ayrılmanın zor bir ihtimal olduğunu tahmin ediyorum."

Elbisemdeki görünmez tüyleri temizledim ve omuz silktim. "Hayat değişimden ibarettir. Ve ben de tam olarak dünyanın öbür ucuna taşınmıyorum.

ülke ya da başka bir şey."

"Yine de, diğer aileleri düşünecek şekilde yetiştirildiğinizi hayal edemiyorum. Diğer organizasyonlar. Bu büyük bir şok olmalı."

Sadakatimi mi sorguluyordu? Bir çeşit köstebek gibi davrandığımı mı düşünüyordu?

"Babam çocukken pek ortalıkta değildi, bu yüzden bu tür şeyler benim dünyamın bir parçası değildi," diye açıkladım sert bir tonda, omurgam sertleşti.

"Bazen fazla bir şey gerekmez. Birkaç ince ima, birinin dünyaya bakışını renklendirebilir," diyerek zorladı.

"Zalimlik de öyle. Bu, her şeyden çok bir şeyleri perspektife oturtuyor, kişinin önceliklerine odaklanıyor ve sadakatleri yeniden tanımlıyor."

Keir bana o kadar uzun süre baktı ki arabayı çarpacağından endişelendim. Nerede durduğumu hissediyorsa, mesajımın alındığını umuyordum. Kimin kimin için çalıştığı umurumda bile değildi. Benim için önemli olan tek şey sevdiğim insanları korumaktı.

Sonunda yola dönüp baktığında homurdandı.

Bunu geçtiğime dair bir işaret olarak kabul ettim ve kısa yolculuğun geri kalanında ikimiz de sessiz kaldık.

"NANA, Paddy, bu Noemi Mancini. Conner'ın nişanlısı." Keir kenara çekilerek beni büyükanne ve büyükbabasına takdim etti.

Elimi Padrick Byrne'e doğru uzattım ama o teklifimi görmezden gelerek beni kucakladı.

"Talihsiz bir İtalyan doğumu, ama o yeşil gözlerle İrlandalılar için yaratıldığına şüphe yok." Geri çekildi ve göz kırptı. Sözlerindeki İrlandalı tonu şakacılığa katkıda bulunuyordu ama gözlerindeki keskinlik altta yatan bir şeyi ima ediyordu

Güçlüydü. En az seksen yaşında olmalıydılar ama Paddy'nin zamanında çok vahşi olduğuna dair bir his vardı içimde.

Nana onu kovdu ve iki elimi de avuçlarının arasına alarak, bakışlarını önümde gezdirdi. "Tepeden tırnağa çok güzelsin, genç kız. Buraya gel." Beni kucağına çekti.

"Sizinle tanıştığımıza çok memnun olduk," diye ekledi Paddy. "Ama sizi getiren neden Conner değil?"

Cevap vermek için dudaklarımı araladım ama Keir benden önce davrandı. "Meşguldü ve benden onu getirmemi istedi."

"Ah, bizim için çok mu meşgul? Belki, ama böyle güzel bir gelin için kesinlikle değil. Bir dahaki görüşmemizde ona ağzının payını vermem gerekecek." Nana koltuğuna geri otururken bana baktı. "Öğrenmen gereken ilk şey bu - onlara asla bir santim bile verme, bu Byrne adamlarına değil. Alırlar ve bir mil kaçarlar."

Paddy homurdandı. "Çocuk daha evlenmeden başına dert mi açıyorsun, Aine? Sopanı tut."

Ona öyle bir bakış fırlattı ki, yeni açmış bir çiçek bile solup kül olabilirdi. Gülmemek için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım.

"Yanılıyorsam söyle," diye devam etti Paddy, "ama bana dilsiz olduğunu söylediklerine yemin edebilirim." Kırıksık eliyle kirli çenesini ovuşturdu ve beni inceledi.

"Öyleydin," diye açıkladım. "Ama kaderin garip bir cilvesi, sesim altı ay aradan sonra dün gece geri geldi."

Nana istavroz çıkardı. "Onun tarzı bu değil mi? Sadece tahmin edebileceğimiz mucizeler yaratıyor. Daha geçen hafta Paddy benim sormama bile gerek kalmadan çöprü dışarı çıkardı." Gözlerini alaycı bir ifadeyle kocasına dikti.

Nana Byrne'e resmen hayran olduğuma karar vererek sııttım.

Ön kapı çalınmadan önce birkaç dakika konuştuk.

"Peki, bu kim olabilir?" Paddy ayağa kalkarak kimseye bir şey söylemedi. Ona doğru ilerleyemeden

Girişte kapı açılıp kapandı ve Conner küçük partimize katıldı.

"Ne güzel bir sürpriz, Paddy," diye bağırdı Nana. "Kim olduğunu görüyor musun? Conner bizi görmeye gelmiş."

"Ben yaşlıyım, kör değilim," diye homurdandı Paddy. "Geldiğine sevindim evlat. Bu çok uygun."

Conner büyükannesi ve büyükbabasına sarıldı, yumuşak gülümsemesinde bir sevgi vardı. "Katılıyorum Paddy. Gelinimi tanıtmak için burada olmam çok doğru." Önce Keir'e sonra da bana ters ters baktı.

Nana elimi sıktı ve sırtıttı. "Peki bu inanılmaz haberi biliyor muydunuz? Kızımız yeniden konuşabiliyor!"

"Aslına bakarsanız, biliyordum. İlk seslerini yayınladığında bunu ilk öğrenen kişi olacak kadar şanslıydım." Conner'ın şeytani bakışları beni koltuğuma mıhladı ve birden çiçekli kumaşın içinde eriyebilmeyi diledim.

Nana ve Paddy onun imalarından habersiz görünüyordu ama Keir sırtıttı.

Alevler yanaklarımı yaladı.

Deli gibi görünmeden koluna bir yumruk indirebilseydim, indirirdim. Onun yerine Conner'a, "Burada olmana şaşırdım," diye çıkıştım. "Başka planlar yaptığını sanıyordum."

"Hiç de değil. Fırsat buldukça buraya uğrayıp ninemi ziyaret etmeye çalışıyorum."

Nana homurdandı. "Bu duyduğum en saçma şeylerden biri."

Kötü gizlenmiş bir kahkaha attım.

"Peki," diye devam etti Conner. "Ziyaret etmek istememiş olsaydım, bunlarla hazırlıklı gelir miydim?" Taşındığını fark etmediğim kâğıt torbayı kaldırdı ve büyükannesine uzattı.

Kaşları eriyerek alaycı bir sırıtışa dönüştü. "Affedildin." Çuvalı aldı ve içine baktı. "Portakal dilimleri! Onları ne kadar sevdiğimi bilirsin." Portakal jöleli bir şeker çıkardı ve sanki insanoğlunun bildiği en değerli lezzetmiş gibi bir köşesini ısırdı. Kabul etmek gerekir ki, bunlar özel bir şekerçi dükkânına gidip alabileceğiniz türden şekerlerdi,

yani Conner

gelmeyi planlamıştı. Bunun kendi isteğiyle mi olduğunu yoksa en başından beri ona karşı çıkacağımdan mı şüphelendiğini merak ettim. "Çay olmadan tatlı yiyemezsin," dedi Nana. "Bir çay iç. Otur Con. Paddy," diye bağırdı. "Git ve bize çay getir."

Ona kaşlarını çattı ama ayağa kalktı ve odadan çıktı.

"Bunlardan birini denemelisin, genç kız." Yaşlı kadın açtığı torbayı uzattı. "Bunlar benim en sevdiklerim."

Memnuniyetle uzanıp yarım daire şeklinde bir dilim çıkardım ve bir ısırık aldım. Conner'a bakıp gözlerinin üzerimde olduğunu hissettiğimde, bakışlarını sertleştiren katıksız öfke karşısında şok oldum. Sonra bakışlarının bileğime yöneldiğini fark ettim; morluğumun kalıntılarını örten altın kelepçeyi hâlâ takıyordum. Kontrolünün her zerresi kısıtlamaya odaklanmıştı. Yalnız kaldığımızda bir açıklama yapmak için ısrar edecekti ama şimdilik bana bir erteleme verildi.

BISHOP'UN HALSIZ KIÇINI YATAKTAN SÜRÜKLEYİP

O sabah ilk iş beni aradı. Gecenin büyük bir bölümünde Arnavutça'yı bitirmek için uyumamıştı ama yorgun olması umurumda değildi. Noemi'nin yatak odasının penceresinden gizlice çıktığımdan beri düşüncelerimi bulandıran duygu fırtınasının üstesinden gelmeye çalışıyordum.

Kendimi bok gibi hissettiğimi söylemek hafif kalırdı. Bana babasının konuşabildiğini bilmesine hazır olmadığını söylemişti. Onun isteklerine saygı duymak yerine, hayal kırıklığına uğramıştım.

açıklama yapmadı ve konuyu zorladı. Bu aptalca bir hareketti ve işlerin bu kadar kötü olduğunu bilseydim bunu asla yapmazdım.

Tenindeki koyu halkayı gördüğüm anda içeri girip cevaplar istemek istemiştım ama zaten yeterince şey yapmıştım. Yaptığım şey yüzünden babasının ona zarar verip vermediğini düşünmekten uyuyamıyordum. Morluktan onun sorumlu olduğuna dair doğrudan bir kanıtım yoktu ama en mantıklısı buydu. Sessizliği ve morluk birbiriyle bağlantılıydı. Sadece nasıl olduğundan emin değildim.

Onun konuşabildiğini bilmek neden onu üzsün ki? Cevabı tahmin bile edemezdım.

İçimi kemiren endişe ve hayal kırıklığı, büyükannemlerin evine gitme nedenimin bir parçasıydı. Hâlâ bana itaatsizlik etmeyi planladığını biliyordum ve onu görüp babasının ona el sürmediğinden emin olmam gerekiyordu. Benim yüzümden ona zarar verirse, onu diri diri yakmaktan daha kötüsünü yapardım.

Pişmanlık duyan biri değildim. Yaptıklarımından kaç kez pişmanlık duyduğumu bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim ama dün gece bunlara bir yenisini daha eklemişti. Ona dokunduğum için pişman değildim, bu tam bir mükemmellikti. Vücudu benim için canlanmıştı. Altımda kıvranışının her saniyesini sevmiştim ama onu asla böyle manipüle etmemeliydim.

İğrenç suçluluk duygusu deniz meltemindeki tuz gibi üzerime yapışmış, yaptıklarımı sürekli hatırlatıyordu. Noemi'yi Keir'le görmek öfkemi kontrol altında tutmaya yetmişti. Başka bir adamın kadınına çalacak bir tip değildi. Pek sayılmazdı. Ama ailemizde liderlik rolünü üstlenmeye hazır iki erkekten biri olarak benden üstündü. Evlilik ittifakına girmesinin aile için daha iyi olacağına karar verirse, yapabileceğim çok az şey olurdu.

Aklımdan çıkmayan bu olasılık ve suçluluk duygusu cebimden küçük mavi bir kutu çıkarmamı sağladı. Yüzüğü ona herkesin önünde vermeyi planlamamıştım. Onun söz konusu olduğu yerde benimle ilgili her şey tahmin edilemezdi. Tek bildiğim

Herkes benim olduğunu bilsin diye yüzüğümü parmağına takmak istediğimi söyledim.

En çok da onu.

"Bunu kuyumcudan yeni aldım," diye ağızımdan kaçırdım. "Yüzüksüz gelin olmaz."

Noemi'nin gözleri büyüdü.

Memnuniyet göğsümde kabardı. Onu gafil avlamak hoşuma gidiyordu.

Elini tutarak onu ayağa kaldırdım ve kutuyu açtım. Geleneksel bir elmas nişan yüzüğü değildi. Standart bir çift değildik. Dikdörtgen kesimli safirin uygun olduğunu düşünmüştüm ve kaşlarını kaldırmasına bakılırsa haklıyım. Platin yüzük tam oturmuştu.

Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum ve usulca fısıldadım: "Böylece kime ait olduğunu unutmazsın."

Yutkundu, boynuna doğru bir kızarıklık yayıldı.

Bu anla ilgili her şeyi ne kadar çok sevdiğimi fark etmek rahatsız ediciydi - yüzüğümü parmağında görmek ve bana verdiği tepki. O lanet şey için harcadığım küçük serveti umursamaya bile cesaret edemiyordum.

"Pekala, kızım. Bir bakayım!" Nana heyecanla söyledi.

"Oh, Con.

Nefes kesici."

İki kadın birbirine sokulurken Keir'in dikkatini çektim ve ön girişe doğru işaret ettim. Ayağa kalktı ve beni dışarı kadar takip etti, dudaklarının kenarında alaycı bir gülümseme vardı. Biz bir aileydik ama bazen o kendini beğenmiş suratını yumruklamak istiyordum.

"Bana buraya bir kadın için kavga etmeye gelmediğimizi söyle," dedi kaygısız bir neşeyle.

"Gerekli olduğunu düşünmediğin sürece olmaz. Ne de olsa o benim nişanlım."

Sadece o sinir bozucu buz gibi bakışıyla baktı, çenesini hafifçe kaldırarak yeni etiketi bu kadar çabuk sahiplenmeme şaşırdığını söyledi. Beni başarılı bir şekilde kışkırttığı için ona bu zevki tattırmayı reddettim ve bu işin peşini bıraktım.

"Burada işimiz bittiğinde onu eve götüreceğim," diye haber verdim.

Keir sarışın bir kaşını kaldırdı. "Babası onu benim gözetimime vermekte pek acele etmedi. Onu sana teslim edersem ne hissedeceğinden emin değilim."

"Onun ne düşündüğü gerçekten umurumda değil. Bileğindeki morluklar hakkında konuşmak istediğim kişi o."

En büyük kuzenim oyulmuş granitin içinde hareketsiz kaldı. "Öyle mi?" "Sanırım. Bu yüzden uğramam gerekiyor."

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu sakince.

Çoğu insan Keir'in soğukkanlı olduğunu düşünürdü - mükemmel bir şekilde vurdumduymazdı - ama ben onu bundan daha iyi tanıyordum. Onu çocukken kavgadan sürüklenirken, çenesinden salyalar akarken ve gözlerinde delilik varken görmüştüm. Şu anda kendini bu kadar sıkı kontrol etmesinin tek nedeni, yüzeyin altında sürekli bir duygu fırtınası kopuyor olmasıydı. Ve böyle zamanlarda, bu duyguların serbest kalmaya ne kadar yakın olduğunu hissederdim.

"Hayır, ben hallederim. Anlaşma yapılmadan önce onu kızdırmak istemiyorum. Sadece bazı kurallar koymam gerekiyor."

Keir başıyla onayladı. "Durum değişirse bana haber ver."

Kuzenim Noemi'ye olan hislerim konusunda benimle oynamaktan mutluluk duymuştu ama konu bir kadına kötü davranılması olduğunda ikimizin de espri anlayışı yoktu. Bu konuda arkamı kollayacağını biliyordum.

Şimdi, müstakbel gelinimden bazı cevaplar almaya başlayalım.

Eve dönüş ilginç bir yolculuk olacaktı.

AKUAMARIN YA DA TURKUAZ DEĞİL.

eli koyu maviydi.

Conner'ın gözlerinin tam tonu.

Bu şekilde, kime ait olduğunuzu unutmazsınız.

Bir saat sonra arabasında otururken, sözleri zihnimde tekrarlandı, gözlerim yüzüğe yapıştı. Benim için seçtiği taşın, göz alıcı irisleriyle aynı materyalden elde edilmiş gibi görünmesi tesadüf değildi.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Bazı açılardan, bu jest kişisel hissettirdi. Samimi. Uzun süredir birlikte olduğum bir erkek arkadaşım yüzük için böyle bir düşünceye sahip olsaydı, seçiminin romantik doğası karşısında bayılırdım. Ondan bir parça hep benimle olacaktı. Ama bizim durumumuz böyle değildi. Bana karşı gerçekten bir şeyler hissetme ihtimali var mıydı, yoksa ben sadece başka bir kazanım, yüzük de onun markası mıydı?

Göğsümde dalgalanan garip ağrıyı ovuşturdum.

"Ne sıklıkla?" Sessiz sesi arsenik katılmış sıvı çikolata gibiydi.

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Sana ne sıklıkla elini sürüyor?"

Tabii ya. Keir bana Conner'ın beni eve götüreceğini söylediğinde bunun olacağını biliyordum ama yüzük dikkatimi dağıtmıştı. Sekiz karatlık bir değerli taş bir kıza bunu yapar.

Yavaş, temizleyici bir nefes aldım. "Eskiden benimle hiç uğraşmazdı," diye açıkladım, ona bir şeyler vermem gerektiğini biliyordum. "Annemin ölümünden sonra işler değişti. O kadar da kötü değil. Sadece çabuk sinirleniyor."

Conner gözlerini yoldan ayırmıyordu ama öfkesi direksiyonu sıkıca kavrayışından anlaşılıyordu. "Annene böyle bir şey yaptı mı?"

Yine o sızı göğsümü yaktı.

"Eğer yaptıysa bile, buna hiç tanık olmadım. Aynı şeyi pek çok kez merak ettim ama bundan emin olabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Kardeşin sana bunu yapmasına izin mi verdi?"

Başım yana savruldu, gözlerim kocaman oldu. "Hayır! Tabii ki hayır. Sante'nin hiçbir fikri yok. Sakın onu suçlamaya kalkma."

Conner gözlerini bana dikmiş, kimi isterse onu suçlayacağına dair sessiz bir uyarıda bulunuyordu. Koltuğuma geri döndüm ve dudaklarımı karşılık vermek için araladım ama buna fırsatım olmadı. Araba aniden yana savruldu, üst bedenim kapiya çarptı.

Conner öldürücü bir küfür savurdu ve yörüngemizi düzeltmek için direksiyonu sıkıca kavradı.

"Bu da neydi?" Neye çarptığımızı görmeye çalışarak ağladım.

"Yüzünü öne dön, Em. Başını eğ," diye emretti. "Birileri ölmek istiyor." Son kısmı homurdanarak söyledi, gözleri dikiz aynasına kaydı.

Yine arkamızdaki araba bize arkadan çarptı ve Conner'ın BMW'si yana savruldu. Byrnes'ler şehrin hemen dışında, ağaçların ve tepelik, virajlı yolların olduğu birkaç bölgeden birinde yaşıyordu. Birkaç mil daha gidersek eyaletler arası yola geri dönecektik ama o kadar uzun süre dayanabileceğimizden emin değildim.

Derimin altından buz gibi bir korku nehri akıyordu. Gürültülü bir silah sesi kulaklarımda çınladığında, hızla atan kalbim bir avuç atışı atladı.

Bir saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Arabanın arkası titreyip zıplayarak lastiğin patladığını haber vermeden önce kafa karışıklığının yerleşmesi için yeterli bir süreydi.

"Orospu çocuğu," diye tükürdü Conner, aniden hantallaşan arabanın direksiyonunu kavrayarak. Lastiklerimizden birini patlatmışlardı. Peşimizdekilerden kaçmak için hız yapıyorduk ve şimdi tam bir kaosu eşitiydik.

Arabaların yanından uçarak geçtiğime dair anılar ve annemin çılgınca çığlıkları bana saldırdı. Buhar ve duman havayı doldururken, kırık camlar ve kan gölüne dönmüş metaller eğilip bükülüyordu.

Dehşet, görüşümü bulanıklaştırmak ve nabzımı tehlikeli seviyelere fırlatmak için kalp kırıklığıyla sınıksız sarıldı.

"Anne," diye bağırdım. "Hayır, anne."

Bedenim bir yandan diğer yana sarsılmadan hemen önce bir kol göğsüme çarptı. Lastikler kulaklarımda gıcırıyor, neredeyse erkeksi küfürlerin sesini bastırıyordu.

Geçmişim ve şimdiki zaman o kadar bulanıklaşmıştı ki hiçbirine anlam veremiyordum. Araba durduğunda, düşünemeyecek kadar şaşırmıştım. Sadece onu kurtarmam gerektiğini biliyordum.

"Anne, lütfen ölme." Emniyet kemerime yapıştım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve nefeslerim sık, çılgınca patlamalar halinde üflüyordu. "Dayan anne. Geliyorum. Geliyorum." Lanet emniyet kemerini çıkaramıyordum. Parmaklarım sallanıp titriyor, serbest bırakmayı bir türlü beceremiyor, paniğimi daha da artırıyordu.

Nefes alamıyordum.

Göremiyordum, nefes alamıyordum ve neler olduğunu bilmiyordum.

"Emy, bebeğim. Sakin ol." İki büyük el yüzümün iki yanını kavradı ve beni dönmeye zorladı. "Şşş, bebeğim. Her şey yolunda. Burada benimlesin. Yanındayım." Kristal berraklığında mavi gözler. Conner.

Annem değil.

Gerçekliğe geri döndüğümde nefes alışım yavaşladı. Conner'la birlikte gidiyordum ve arabamız çarpmıştı ama iyiydik.

Sert başparmaklarıyla yanaklarımı sildi, gözleri gözlerimin derinliklerinde yanıyordu. "Sakinleşmene ihtiyacım var, Noemi. Bu iş henüz bitmedi," dedi yumuşak bir sesle ama ısrarla.

Gözlerimi arabanın arka tarafına çevirmeye çalıştım ama yüzümü onunkine doğru tuttu.

"Gözlerini benden ayırma, bebeğim. Şimdi yere yatmanı ve sessiz olmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Başımı salladım.

"Aferin kızıma," diye fısıldadıktan sonra bir elini aşağıya kaydırarak emniyet kemerimi çözdü ve torpido gözünü açarak siyah bir tabanca aldı. Yere baktı, sessiz bir emir verdi.

Gölgelerin içine doğru kaydım.

Conner silahın sürgüsünü geri çekti, eli kapı koluna gitti.

Yeni bir korku tadı aniden boğazımı tıkadı. Onlarla yüzleşmek için oraya gidiyordu. Ölmemizi isteyen adamlarla yüzleşmek için. Ya onu öldürürlerse? Neden bu düşünce

beni bu kadar korkutuyor muydu? Sadece babama geri dönmekten mi korkuyordum, yoksa daha fazlası mı vardı?

Conner'ın canlı gözlerinin anneminkiler gibi donuk ve cansız olduğunu hayal ettiğimde göz kapaklarım kenetlendi ve bu görüntüyü şiddetle reddettim. Onu kaybetmek istemiyordum. Düşüncesi bile bana işkence ediyordu.

Kapıyı açtığında nefesim kesildi ve irkildim. Hemen dışarı çıkmadı. Arkamızdan açılan ateşin kesilmesini bekledi. Durakladıkları anda yukarı doğru fırladı. Bir dizi kendi patlaması etrafımızdaki havada yüksek sesle çınladı.

Ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım, yanaklarımdan bir damla yaş daha süzüldü. Sessizlik, buruşmuş gözlerimi açmam için beni ikna edene kadar gözlerimi tekrar kapattığımı fark etmedim bile.

Yalnızdım.

Zihinsel kalemin sınırlarının ötesinde neler olduğunu görmeme yardımcı olabilecekmiş gibi gözlerim açıldı. Nabzımın atışını duymak için zorlandım ama bir araba vızıldayarak geçene kadar kulaklarıma hiçbir ses gelmedi. Dikkatimin dağılması başka bir mermi dizisini tetikledi.

Ateş eden Conner mıydı yoksa saldırganımız mı? Tanrım, neler olduğunu bilmemekten nefret ediyordum.

Saniyeler sonra, gırtlaktan gelen küfürlerle birlikte bir dizi gümbürtü duydum; bir kavga.

Conner biriyle boğuşuyor olmalı.

Peşimizde birden fazla adam mı vardı? Ya sayıca üstünse? Dudağımı acımasızca çiğnedim, çaresizlikten bunalmıştım.

Tek bir el silah sesi duyulup ardından kulakları sağır eden bir sessizlik geldiğinde, bir göz atmak zorunda kaldım. Sürücü koltuğuna süzülerek, hâlâ açık olan kapıya yaklaşırken gizlenmek için elimden geleni yaptım. Gerekirse dışarı fırlayabilecek bir pozisyona geldiğimde, durumu ölçmek için yukarı ve etrafa göz attım.

Conner elindeki silahı uzatmış bir şekilde duruyordu. Göğsü hızlı bir şekilde inip kalkıyor, gözlerini soluna çeviriyor ve

Silahı, yerde yatan biri olduğunu düşündüğüm kişiye doğrultulmuştu.

Bir ayağımı yavaşça yere koydum ve arabanın tavanına bakmak için ayağa kalktım. Sonra bir anda bir dizi olay meydana geldi.

Görünüşümü fark eden Conner başını bana doğru çevirdi, tam o sırada yüzümden birkaç santim ötedeki metal çatıdan bir silah sesi geldi. Yere düştüm ama olay yerinden kaçan bir adamı görmeyi başardım.

"Tanrım," diye kükredi Conner, yanıma koşmadan önce uzaklara doğru bir dizi el ateş etti. "Seni vurdu mu? Yaralandın mı?" Gözleri vücudumu taradı.

Başımı salladım. "Beni yakalayamadı. Hâlâ dışarıdalar mı?"

Yanımda çömelen Conner uzun bir nefes alarak başını geriye attı. "Tam olarak değil. Biri öldü, diğeri kaçtı."

"Kim olduklarını ya da ne istediklerini biliyor musunuz?"

Bakışlarımız bu kez çarpıştığında, öfkeli bir intikam bana bakıyordu.

"Arnavutlar." Bu kelimeyi iğrenç bir küçümsemeyle telaffuz ediyorlardı. Geçmişlerinden emin değildim ama bir şey çok açıktı. Conner onlardan nefret ediyordu. "Arabaya geri dön. Yedek lastiği takıp seni eve götüreceğim."

Dediğini yaptım.

Lastiği değiştirmesini beklerken, arabanın içi garipliğe dönüşen boğucu bir belirsizlikle doldu. Duygularım karmakarışıktı. Ne kadar düşünmemeye çalışsam da aklım sürekli Conner'ın yüzümdeki ellerine, benden birkaç santim uzaktaki gözlerine ve acıyan kalbime merhem olan sözlerine dönüyordu. İnanılmaz derecede tatlıydı.

Şşş, bebeğim. Sorun yok... Ben yanımdayım.

Sözleri kafamın içinde sonsuz bir döngüde oynadı. Tamamen histerik bir haldeydim. Vurulmadan önce beni sakinleştirmek istemesi çok mantıklıydı ama kalbim onun hareketlerini okumak istiyordu. Önemsemesini istedim.

Kendimi tamamen kaybettiğimi gördüğü için hakkımda ne düşündüğünü ancak hayal edebilirdim. Tam bir bunalımdaydım.

İç çekerek dirseğimi kapıya dayadım ve elimi gözlerimin üzerine koyarak günün bir an önce bitmesi için dua ettim.

Conner sürücü koltuğuna oturduğunda kobalt rengi gözleri tamamen buz tutmuştu. Dengesiz düşüncelerinin doğası ne olursa olsun, araya girmeyecektim. Yolculuğun geri kalanında ikimiz de sessiz kaldık.

Altı ay sonra ilk kez eve vardığımda rahatlamıştım. Conner benimle kapıya kadar yürüdü. Umberto kapıyı açtığında gitmesini bekliyordum ama babamı sordu ve yukarı çıkmamı söyledi. Tartışacak ne cesaretim ne de isteğim vardı. Ancak odama vardığımda Conner'ın babamla görüşmek istemesinin birden fazla nedeni olabileceğini fark ettim. Ölüme yakın deneyimimizi tartışmak istediğini sanmıştım ve olaydan dakikalar önce ne konuştuğumuzu unutmuşum.

Conner beni incittiği için babamla yüzleşir miydi?

İçimi büyük bir panik dalgası kapladı, ama kendi güvenliğim için değil. Son birkaç saat içinde ikinci kez Conner için endişeleniyordum.

"KANLA KAPLI OLMANIZIN BİR NEDENİ VAR MI?" FAUSTO MANCINI evinin girişinde bana katıldığında gelişigüzel bir şekilde sordu.

Bugün zaten bir adam öldürmüştüm ve ellerim bir diğerinin canını almak için ağrıyordu. Fausto'nun kızını tartakladığını bildiğim halde onu görmek öldürücü bir öfkenin yüzeye çıkmasına neden oldu. Sakin görünmek için her şeyimi zorladım. "Buraya dönerken küçük bir sorunla karşılaştım."

Gözleri merdivenlere doğru kaydı. "Sanırım kızım sağ salim geri döndü?"

"Zarar görmemiş ama sarsılmış. Onu odasına gönderdim." Bakışlarımı önümdeki ellerime indirerek yavaşça yaklaştım. "Her şey çok farklı olabilirdi. Noemi yaralanabilirdi ve teknik olarak henüz evli olmasak da onu kendi sorumluluğum olarak görüyorum." Bakışlarımı onunkilere doğru kaldırdım ve ona sert bir bakış fırlattım. "Eğer biri benim korumam altındaki bir kadına zarar verirse, o pislği paramparça ederim. Bugün o adamlardan birine bir kurşun sıktım, diğeri de onu yakaladığımda keşke yapsaydım diyecek."

"Ve bunu bana neden söylüyorsun?" Fausto dudağı kıvrılmaya başlayarak sordu.

"Müstakbel kayınpederim olarak bunu bilmenin senin için iyi olacağını düşündüm. Benim olanı korurum." Ona bu kadar çok kelimeyle seslenmemiştim ama mesajımın alındığından hiç şüphem yoktu. "Şimdi izin verirseniz, ilgilenmem gereken bir işim var." Başımı salladım ve kendimi dışarı attım. Son kibarlığım da sona ermişti.

Onunla yüzleşmek iyi hissettirdi. O piçin onu izlediğimi bilmesini istedim. Noemi'yi ona emanet ederken kendimi rahat hissetmemin tek yolu buydu. Onu izlediğimi bilirse, hiçbir saçmalığın yanına kâr kalmayacağını anlayacaktı.

Yine de ne olur ne olmaz diye aile reisine ulaşip bir görüşme yapmanın en iyisi olacağına karar verdim. İtalyanlar tamamen yapı ve kurallarla ilgiliydi. Fausto sadece bir kaptan olarak ittifakla ilgili önemli kararlar alamazdı. Fausto'nun yalan söylemeye başlaması ihtimaline karşı Moretti'nin patronunu kendi bakış açımdan haberdar etmem akıllıca olacaktı. Bu çatışmanın bir savaşa dönüşmesini istemiyordum.

İKİ SAAT SONRA, arabamı bir tamirhaneye bırakmış ve Bishop'un iğrenç sarı Mustang'ini ödünç alarak Renzo Donati ile rıhtımdaki bir ofiste buluşmuştum. Beş ailenin her biri belirli alanlarda uzmanlaşmıştı. Moretti ailesi tamamen mavi yakalı işçilerle ilgiliydi - çelik fabrikaları, takımıcılar ve liman işçileri.

Renzo'nun babası Agostino, organizasyonun başıydı. Don ya da patron ya da nasıl adlandırmak istiyorlarsa. Onunla konuşmak isterdim ama patronla görüşmek nadiren mümkün olurdu. Oğluyla, alt patronla idare etmek zorundaydım.

Adamla daha önce hiç tanışmamıştım ama ilk izlenimlerim aynı dili konuştuğumuzu gösteriyordu. Aslında, gözlerindeki sezgisel parıltı bana Keir'i hatırlattı.

Renzo kurnazdı.

Pahalı takım elbisesinin kesiminden kendini rahatça ifade edişine kadar bu açıkça görülüyordu. Kendini beğenmiş ya da gösterişli değil, sadece kendinden emin bir otorite.

"Bu oldukça alışılmışın dışında. Bunu biliyor olmalısınız," dedi Renzo selamlama amacıyla.

"Normalde örgütümüzün başı olarak amcamın ulaşması gerektiğinin farkındayım, ancak bu konu biraz hassas. Resmîyet yerine sağduyulu olmayı tercih ettim."

Ağır dövmeleli mafya babası çenesini kaldırarak merakını uyandırdığımı belirtti.

"Fausto Mancini'nin kızını nişanımızdan çekmeye çalışabileceğine dair endişelerim var," diye devam ettim.

"Öyle mi?"

"Bu bir olasılık, evet."

"Peki bunu size düşündüren nedir?" diye sordu. "Meselenin hassasiyeti burada yatıyor."

Renzo körfeze bakan büyük pencerenin önünde yavaşça volta atıyordu. "Anladığım kadarıyla bugün oldukça üzücü bir saldırıya kurban gitmişsiniz. Fausto kızının güvenliğinden endişe ediyorsa, bu makul bir endişe gibi görünüyor."

Noemi için tehlikeli olduğumu ima etmesi beni rahatsız etmedi. Gerçeği ortaya çıkarmak onun işiydi ve üzerinde durduğum zeminin sağlam olduğunu biliyordum.

"Eğer bir düşmanın sorun çıkarması bizi evlenmeye uygunsuz hale getirmeye yetseydi, hiçbirimizin karısı olmazdı." Ona sert bir bakış fırlattım. "Noemi'yi güvende tutacağım, tıpkı bugün yaptığım gibi. İttifakımızın bir babanın yersiz korkuları yüzünden başarısız olması için hiçbir neden göremiyorum. Ayrıca," diye devam ettim biraz daha temkinli bir şekilde, "babasının çatısı altında zarar görme ihtimalinin benim gözetimimde olduğundan çok daha yüksek olduğunu keşfettim." Anlamımın aramızdaki havada sürüklenmesine izin verdim, inatçı bakışlarım onunkinden hiç ayrılmadı.

Renzo tamamen hareketsiz kaldı. "Bu oldukça büyük bir suçlama."

"Hassas bir konu, öyle değil mi?"

Çenesini biraz kaldırdı, sonra bakışlarını pencereden dışarı çevirdi. "Endişeleriniz not edildi."

Renzo bana aktardığım bilgilerle ne yapabileceğine dair herhangi bir işaret vermedi. Yine de sezgilerim bana onun onurlu bir adam olduğunu söylüyordu. Noemi'nin güvenliğini sorguladığımda sağ gözünde ufak bir tik görmüştüm. Belki de yanıliyordum ama aile içi şiddeti benden daha fazla kabullenmediği hissine kapıldım.

Saldırıya uğradığımdan beri içimde oluşan düğüm nihayet hafifledi.

"Zaman ayırdığın için minnettarım, Donati. Babana en iyi dileklerimi ilet."

Başıyla kovulduğumu işaret etti. Benim için hava hoş. Söylemeye geldiğim şeyi söylemiştim. Şimdi bir sonraki işe geçme zamanıydı.

Mustang'e geri döner dönmez Bishop'ı aradım ve ona peşimizden gelen arabanın plakasını verdim.

"Bak bakalım sahibi hakkında ne bulabilirsin. Peşimizden gelen pisliklerle doğrudan bir bağlantısı olduğunu sanmıyorum ama bir ipucu olabilir. O orospu çocuğunun bulunmasını istiyorum."

"Evet, efendim. Bugün spor salonuna geliyor musun?"

Arnavut'la dövüşürken kırıdığım eklemlerimi hâlâ temizlememiştim. Her damla kana değerdı ama bir gün için bu kadarı yeterliydi. "Belki yarın."

Olanları ve Noemi'nin ne kadar korktuğunu düşünmek için tam bir gün geçirdikten sonra, eklemlerim ne kadar kırılmış olursa olsun bir çıkışa ihtiyacım olacaktı.

"Buna güveniyorum," dedi Bishop telefonu kapatmadan önce.

Tanrım, umarım o piçi buluruz. Noemi'nin babasına elimi süremezdim ya da onun yaşadığı travmayı ortadan kaldıramazdım ama o Arnavut piçine acı çektirebilirdim ve bunun her dakikası hoşuma giderdi.

OceanofPDF.com

BEKLEDİĞİM SİLAH SESİ HIÇ GELMEDİ. BILMIYORDUM.

Ama Conner'ın öfkesi ve babamın dengesizliği düşünüldüğünde, alt kattaki olağanüstü sessizlik beni şaşırttı. Ürkütücü bir sessizlik.

Beni arabadan bakmaya iten sessizlik aklıma geldi. Conner'ın silahı hâlâ havada dururkenki acımasız yoğunluğu tüyler ürperticiydi. Cinayet işleyebileceği bir sır değildi, ama bunu canlı renklerle görmek başka bir hikâyeydi, özellikle de bunu bizi kurtarmak için yapmışsa. Onu izlemek

Başka bir adamı öldürmek birçok nedenden dolayı beni dehşete düşürmeliydi. Yine de tek yapabildiğim sıcak bir rahatlama battaniyesi toplamaktı. O adamları acımasızca takip etmeseydi ölmüş olacaktım.

Kalıcı olarak susturuldu.

Babam yaptıklarının bedelini asla ödemeyecekti ve sesini çıkarmadığım için bu benim suçum olacaktı. Odamın sessizliğinde otururken zaman kaybetmeyi bıraktığımı fark ettim. Donati Amca'ya annemin ölümüyle ilgili gerçeği anlatmalıyım.

"Onları hangi yalanlarla besliyorsun?" Babam öfkeyle dişlerini sıkarak odama daldı. "Lanet olası ağzını açacağını biliyordum."

Onu hiç bu kadar manik görmemiştim.

Koşarak yatağa geri dönmeye çalıştım ama çok geç kalmıştım. Eliyle gömleğimi kavradı ve beni kendisine doğru çekti, yüzlerimiz birkaç santim ayrıydı. O kadar yakındık ki, ondan yayılan deliliğin kokusunu alabiliyordum. Göğsümün derinliklerine ulaşmış ve yumruklarıyla ciğerlerimdeki havayı sıkmış gibi hissetmeme rağmen kendimi mücadele etmemeye zorladım.

"Her ne yaptıysan, bunu düzelteceksin. Duydun mu beni? Evlendikten sonra istediğinizi yapmakta özgür olduğunuzu düşünüyorsanız, bir daha düşünün. Biz kan bağıyız. Bana herkesten daha çok bağlısın ve bu gerçeği unutursan, bedelini kardeşin öder. Bu işi batırırsan, bunu hissedeceğini garanti ederim."

Sözlerindeki şiddet vaadini daha önce hiç bu kadar net duymamıştım. Adam tamamen aklını kaçırmıştı.

Yanıt vermemi beklemeden beni itti. Yatağıma geri düştüm, başım komodinin kenarına çarptı. Gözlerimi sımsıkı kapatarak irkildim ve gözlerimi açtığımda babam gitmişti.

Kaz yumurtası olmamasını umarak başımı hafifçe ovuşturdum.

İrlandalıların onun hakkında ne düşündüğü konusunda neden bu kadar endişeliydi? Neden bu evliliğe bu kadar yatırım yapmıştı?

ve ittifak?

Ne düşündüğünü tahmin bile edemezdim çünkü adamı hiç tanıımıyordum. Aynı çatı altında geçirdiğimiz yirmi yıldan sonra babam hâlâ tamamen yabancıydı.

İlerleyen bir pişmanlık dalgasını reddettim ve kararlılığımı sıkıca sarıldım. Yatağımdan kalkarak tek kullanımlık telefonu yatağımın altından aldım ve odamdan gizlice çıkmadan önce cebime soktum.

Babamın dinleme ihtimalinin düşük olduğu bir yer bulmam gerekiyordu. En iyi seçeneğimin garaj olabileceğine karar vererek, göze çarpmamaya çalışarak alt kata ve evin arka tarafına doğru süzıldüm. Gizli kameraları izleyen biri varsa şüpheli görünmek istemiyordum.

Kendini dinle. Hayatın nasıl bu kadar çılgınlaştı?

Hiçbir fikrim yoktu. Bir dakika önce liseden mezun olan normal bir gençtim, sonra annem öldü, devamsız babam çözüldü ve kardeşimle kaçmanın yollarını planlıyordum.

Belki hikayemi Lifetime TV'ye satarak kaçacak kadar para kazanabilirim.

Başımı salladım ve garajın karanlık bir köşesindeki telefonu çıkardım. Pippa'nın numarasını çevirdim, bilinmeyen numaraya rağmen cevap vermesi için dua ettim.

"Alo?" Sesinde belirsizlik ve biraz da kızgınlık vardı.

"Pip! Benim." Yüzündeki şoku hayal ettiğim de sırtıtmaktan kendimi alamadım.

"Em? Sen misin?"

"Evet! Dün gece sesimi geri aldım."

"Bu inanılmaz!" Heyecanlı haykırışı kesildi. "Bir dakika. Neden beni yabancı bir numaradan arıyorsun? Ve fısıldıyor musun?"

Tamam, işte bir şey yok.

"Çok şey oldu. Hepsine giremem ama işte önemli noktalar. Bu Conner'ın bana verdiği telefon, böylece eski telefonumu kullanmak zorunda kalmıyorum."

"Neden eski telefonunu kullanamıyorsun?" diye sordu, kafası iyice karışmıştı.

"Annem öldüğünden beri babam... farklı."

"Bu yüzden mi bunca zamandır evden çıkmadın?" diye ağzından kaçırdı.

"Evet."

"Em, bu kulağa biraz çılgınca geliyor. O kadar aşırı korumacı ki kendi telefonuyla bile konuşamıyor musun? Aramalarını falan mı izliyor?"

"Biliyorum, kulağa biraz çılgınca geliyor." Konuyu daha fazla uzatmak istemediğim için konuşmayı başka bir yöne çektim. "Ve eğer bu yeterli değilse, Conner ve ben bu sabah büyükanne ve büyükbabasını ziyaretten dönerken saldırıya uğradık."

"Saldırı mı? Ne oluyor lan? Kim tarafından?"

"Tam olarak emin değilim ama bizi yoldan çıkardılar - lanet olası bir lastiği patlattılar - sonra da bizi vurmaya çalıştılar."

"Tanrım, Em. Sen iyi misin?"

"Evet, Conner oldukça... etkileyiciydi." Dudağımı ısırdım ama Pip ses tonumdaki hayranlığı sezmiğ olmalıydı.

"Öyle mi?" diye sordu, imalı bir şekilde. "Belki de işler daha iyi gidiyordur?"

Kelimelerimi dikkatle seçerek durakladım. "İşlerin doğru yönde ilerlediğini düşünüyorum diyelim." Eğer niyetime karşı geliştirdiğim kafa karıştırıcı duyguları düşünmezsem, işler iyiye gidiyordu. "Sesimi geri kazandığım için çok mutluyum. Bu yüzden aramak zorunda kaldım. Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum."

"Çok tatlısın ama... beni biraz korkutuyorsun. Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?" diye sordu.

Bir duygu yumağı boğazımı tıkadı. "Son olaylar bakış açımı değiştirdi, hepsi bu. Ne kadar zamanımız olduğunu asla bilemeyiz ve sen benim için sana söylemeden bir dakika daha geçirme riskini alamayacak kadar önemlisin."

Pip sustu. "Kahretsin, Em. Şimdi de sen beni boğdun. Ben de seni seviyorum kardeşim."

"Seni daha çok seviyorum," diye fısıldadım.

"Dinle," dedi, sesi her zamanki gibi çıkıyordu. "Orada neler olduğunu bilmiyorum ama bana ihtiyacın olursa ara. Tamam mı?"

"Kesinlikle." Sırıttım. "Sonra konuşuruz, Pip."

"Buna emin olabilirsiniz."

Takip eden hafta beyaz danteller, yaz çiçekleri ve düğün koordinatörüyle yapılan sayısız telefon görüşmesiyle geçti. Conner'ı sadece bir kez gördüm, o da prova yemeğimizdeydi. Tüm akşam boyunca etrafımız ailemizle çevriliydi, bu da esaslı bir konuşma yapmamızı engelledi.

Hafta boyunca ne düşündüğünü sürekli merak ettim. Mesaj atmamış ya da aramamıştı. Araması gerektiğinden değil. Birbirimize aşık değildik ve bunu hatırlamam akıllıca olurdu ama aramızda bir şeylerin değişmeye başladığını hissediyordum. Sonra hiçbir şey olmadı. Bir yaz fırtınasının güneşli gökyüzünde buharlaşması gibi.

Bu belirsizlik midemi düğüm düğüm etti.

Düğünümüzde ondan ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Provadayken düşüncelerinin onu nereye götürdüğünü anlamayı umuyordum ama bütün akşam son derece soğukkanlıydı. Akşam yemeği törenden bir gece önce değil, iki gün önce düzenlendi. Alışılmadık derecede kısa olan zaman çizelgemiz, geleneklerden taviz vermek zorunda olduğumuz anlamına geliyordu. Zerre kadar umurunda değildi. Umursadığım tek şey Sante'yi bütün hafta boyunca bir kez bile görmemiş olmamdı. Provaya kadar görmedim ve babam birlikte beş dakika bile geçirmediğimizden emin oldu. Bir mesaj gönderiyordu. Yüksek sesle ve net bir şekilde aldığım bir mesajdı ama bu beni caydırmak yerine daha da kararlı hale getirdi. Fausto Mancini yaptıklarının bedelini ödeyecekti.

Temmuz ayının otuz birinci günü, evleneceğim günden bir gün önce, Umberto'ya beni annemin mezarına götürmesini söyledim. Gökyüzü bir yaz günü için alışılmadık derecede karanlıktı. Batıl inançlara meyilli biri için uğursuz bile denebilirdi. Bu kasvetli atmosferi takdir ettim. Durgunluktaki bir şey beni anneme, esintili ve güneşli bir günde olduğundan daha bağlı hissettirdi.

İlk günlerde onu sık sık ziyaret ettiğim yerde süslü granit mezar taşını buldum. Anıt benim favorim değildi. Tasarımı babam yaptırmıştı, muhtemelen öldürdüğü kadını ne kadar özlediğini kanıtlamak için gösterişli bir övgünün iyi bir yol olduğunu düşünüyordu. Ben daha iyi biliyordum. Ve annemin, mezarının üzerinde gösterişli bir mezar taşı istemeyecek kadar gerçekçi ve gösterişsiz olduğunu biliyordum.

"Hey, anne." Çimlerin üzerinde bağdaş kurarak otururken sesim boğazımdaki düğümü zorlamaktan incelmmişti. Öldüğünden beri onunla ilk kez yüksek sesle konuşuyordum ve sözcükleri dile getirmemle ilgili bir şey kederimin yeniden su yüzüne çıkmasına neden oldu. "Seni çok özledim anne."

Kendimi sakinleştirmek için birkaç yavaş, eşit nefes aldım.

"Yarın evleniyorum. Biliyorum, daha önce gelip sana söylemeliydim. Yine de her şey bulanıktı. Adı Conner Reid ve İrlandalı. Kimin aklına gelirdi ki?" Bir ot kopardım ve yavaşça ortadan ikiye ayırdım. "Aslında o kadar da kötü değil. Sanırım başka insanları öldüren bir adam hakkında bunu söyleyebilmem biraz saçma ama olan oldu. Belki de hiçbirimiz düşünmek istediğimiz kadar medeni değiliz." Durakladım, devam ederken sesim yumuşadı. "Keşke babam hakkındaki gerçeği daha önce bilseydim. Keşke mutlu olup olmadığını ya da tüm bunların bizim için bir gösteri olup olmadığını bilseydim."

Göğsüm o kadar daraldı ki omuzlarım çöktü.

"Çok üzgünüm anne. Sante'ye yardım etmek için elimden geleni yapacağımı bilmeni istiyorum. Bunu isteyeceğini biliyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." Elimini uzatıp göğsünün olduğunu hayal ettiğim çimenlere bastırdım. "Seni her zaman seveceğim."

Tek bir damla gözyaşı serbest kaldı ve yanağımdan aşağı süzüldü. Onunla konuşmakla ilgili bir şey bana sonunda veda ediyormuşum ve onsuz devam ediyormuşum gibi hissettirdi. Neye devam edeceğimi bilmiyordum ama yirmi dört saatten kısa bir süre içinde bunu öğrenecektim.

OceanofPDF.com

"BU ANNEMINDİ. ANNEN VE BEN BUNU evlendik." Etta Teyze küçük, zarif bir kameo iğneyi uzattı. "Bu senin ödünç alacağın bir şey olabilir. Eteğinin altına kolayca saklayabileceğin kadar küçük ve bize iyi şans getirdi. İşte, arkanı dön."

"Teşekkür ederim, Etta Teyze. Çok nazıksın." Dediğini yaptım, şans konusunda tartışmadım. O kendi evliliği için böyle düşünüyor olabilirdi ama annemin kendi evliliği için aynı şeyi söyleyeceğinden şüpheliydim.

"Bu muhteşem safir yüzük, göz alıcı yeni bir elbise ve annenin eski kolyesi ile artık her şeyi hallettin." İğneyi eteğimin altına sokmayı bitirdi ve arkamı dönmem için beni dürttü. "Nefes kesici görünüyorsun, küçük Emy. Leonora'nın burada seni izlediğini biliyorum. Dönüştüğün genç kadınla çok gurur duyardı."

Gözyaşlarım boğazımın arkasını yaktı çünkü o kadar emin değildim. Gurur duyacak mıydı? Yoksa kendi yürüdüğü tehlikeli yolda benim de yürümemi görmekten nefret mi ederdi?

Etta Teyze'ye sarıldım ve kabaran panik duygusu içinde ona teşekkür ettim. Yaklaşan kıyamet beni pençesine almış, sanki duvarlar etrafımı sarıyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. "Benim için gidip Conner'ı getirebilir misin?" Tiz bir sesle sordum.

Kaşları birbirine sıkıca düğümlendi. "Emin misin, tatlım? Damadın gelini görmemesi gerektiğini biliyorsun..."

"Lütfen, Etta Teyze. Bunu yapmadan önce onunla konuşmam gerek."

Başını salladı, odadan çıkarken gözlerinin kırıışıklarında endişe okunuyordu. Adım atmak istedim. Kaslarımdaki gergin enerji kıpırdamadan oturmamı zorlaştırıyordu ama elbisemin kuyruğu adım atmamı zorlaştırıyordu. Bunun yerine pencerenin önünde durdum ve kilisenin yanındaki büyük meşe ağacının yapraklarının esintiyile sallanışını izledim, ta ki uğursuz bir farkındalık içime girip ensemden omurgamın dibine kadar bir ateş yakana kadar. Döndüğümde, Conner kusursuz bir üç parçalı takım elbise giymiş olarak kapının girişinde duruyordu, esrarengiz bakışları üzerimdeydi.

Yumruklarımı geniş göğsüne vurmak ve bu kadar dayanılmaz derecede yakışıklı ama görünüşte ulaşılmaz olduğu için ona bağırarak istedim. Onu uzun zamandır tanı mıyordum ama bu karmaşık adamı tam olarak anlamak için bir sonsuzluğun yeterli olacağından emin değildim. Ama anlamak istiyordum. I

Onu istedim ve bunun için kendimden nefret ettim. Asla sahip olamayacağım bir şeyi isteyecek kadar zayıf olduğum için.

Her seferinde ölçülü bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Söyleyecek bir şeyin mi var? Çünkü bunun kuralları çiğnemek olduğuna oldukça eminim."

Yutkundum, boğazım aniden kurudu. "Bunu neden yaptığını bilmem gerek. Neden benimle evlenmeyi kabul ettin?" İrlandalılar ittifak olmadan da gayet iyi hayatta kalabilirdi. Yararlıydı ama zorunlu değildi. Sorarak ne aradığımı bilmiyordum ama cevabını duymam gerekiyordu.

Cevap vermeden önce soruyu uzunca bir süre bekletti. "Aileme karşı görevim. Güç elde etmek. Boğucu yeşil gözler ve ateşli bir mizaç. Sen bir gün seç; ben sana bir neden söyleyeyim. Her dakika değişiyor."

Ama en azından içinde bir yerlerde, kararının bir parçasıydım. Bir parçası beni istiyordu, sadece ailemin temsil ettiklerini değil. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Başımı salladım, panik dalgası yerini genel bir endişe duygusuna bıraktı. Bütün hafta nerede olduğunu ve neden bana ulaşmadığını sormak istedim ama bu çok fazla gibi geldi. Bu gerçek bir ilişki değildi; bana kur yapmıyordu. Daha fazlasını beklememeliydim.

Conner daha da yaklaştı, elini enseme doladı ve yüzümü ona doğru çevirdi. "Sadece gözlerini benden ayırma. Başka kimseyi düşünme, tamam mı?" İçimi sızlatan huzursuzluğu hissetmiş olmalıydı.

Başımı salladığımda göğsümü bir sıcaklık kapladı.

"Pekala. Şimdi şu gösteriyi bitirelim." Hareket etmeden önce gözleri dudaklarıma kaydı. "Yemek için yeterince iyi görünüyorsun, Noemi." Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Ve ben açlıktan ölüyorum." Bu yorumuyla ciğerlerimdeki tüm havayı emdikten sonra arkasını döndü ve uzaklaştı.

Saniyeler sonra teyzem Pippa ile birlikte yeniden ortaya çıktı, ikisi de heyecanlı bir enerjiyle doluydu.

"Bütün kilise dolu, Em. Bu delilik."

"Hiç yardımcı olmuyorsun Pip," diye çıkıştı ona.

Yüzünü buruşturdu. "Yine de sorun değil. Tek yapman gereken koridorda yürümek ve orada durmak. Büyütülecek bir şey değil."

Sonra hayatımın geri kalanında kendimi İrlandalı bir gangstere bağlayacağım ve belki de ilk kez seks yapacağım. Evet, sıradan bir cumartesi.

Derin nefes alın, yavaşça verin.

"Saçınız ve makyajınız mükemmel. Elbisen çok zarif. Bu iş sende," dedi Etta Teyze. "Tören bir Katolik düğününün olabileceği kadar kısa olacak, sonra resepsiyonda istediğin kadar uzun ya da kısa kalabilirsin. En azından büyük çaplı bir akşam yemeği vermiyoruz. Onlar sonsuza dek sürüyor."

Düğün koordinatörüyle uzun tartışmalardan sonra, kilisenin yakınındaki bir otelin balo salonunda pasta ve şampanya resepsiyonuna karar vermiştik. Koordinasyon için ekstra yemek servisi yoktu. Ezberlenmiş yeminler yok. Özel okumalar veya performanslar yok. Sadece kısa bir yürüyüş, tekrarlanan birkaç kelime ve kabul ediyorum. Bunu yapabilirim.

Hayır, içine doğduğum hayattan kaçmayı başaramamıştım ama bu mutsuz olmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu. Hayatımın diğer alanlarında neşe bulabilirdim. Mükemmel bir kocaya sahip olmak her şey demek değildi. Tek uyarı, daha fazlasını ummak, aşka inanmak için kendimi kandırmamaktı. Bu benim için söz konusu değildi. Eğer kalbimin bağlanmasına izin verirsem, bu sadece yıkıma yol açardı.

Conner'ın karısı olabilirim ama o benimle tanışmadan önce mafyayla evliydi.

"Vakit geldi, tatlı kız. Hazır mısın?" Etta Teyze gözlerinde kederli bir parıltıyla bana soru sorarcasına baktı.

Endişelenmesini istemediğim için gülümsemeye zorladım. "Olabileceğim kadar hazırım."

Pippa bana buketimi uzattı ve annesi bizi salona götürmeden önce duvağımı yüzüme örttü. Katedralin girişine yaklaştıkça Pachelbel'in Kanonunu çalan bir yaylı çalgılar dördlüsünün hafif tınları daha da yükseldi.

Neredeyse

Kalbimin çarpması kadar gürültülü, evli bir kadın olana kadar saniyeleri geri sayıyordum.

Devasa bir kiliseydi - şehrin en büyüklerinden biriydi - yüzlerce misafirle ağzına kadar doluydu. İnsanlar duvarlar boyunca, parlak renkli vitraylardan oluşan devasa panellerin altında duruyordu. Düşün, insanları gezici bir sirk gibi uzaklara çekmişti ve ben de en önemli cazibe merkeziydim.

Giydiğim peçe elbise mağazasında modası geçmiş bir geleneğin parçası gibi görünüyordu ama Etta Teyze'nin beni ikna etmesine izin verdiğim için Tanrı'ya şükrettim çünkü dünya ile aramda bir bariyer illüzyonu sağlıyordu. Mahremiyetin küçük bir karışımı.

Umarım, babamın koluna girdiğimde dudağımda beliren hırıltıyı gizlemiştir.

Ancak işin kötü tarafı, peçe Conner'ı çok iyi görmemi de engelliyordu. Masmavi gözlerini seçemesem de mihraptaki gururlu halini tanımakta sorun yaşamadım. Tam olarak söylediği gibi yaptım ve diğer her şeyi -babamı, seyircileri, beklentileri

-Ve sadece önümdeki adama odaklandım.

Sonunda Conner'a kilisenin önünde ulaştığımızda, öne çıktı ve duvağını yüzümden kaldırdı - bu görev genellikle gelinin babasına bırakılırdı. Babam ne yapacağından emin değilmiş gibi beceriksizce durdu. Conner'ın gözleri benimkilere dikilmişti ve keşke ne düşündüğünü bilseydim. Sürekli bir gizem olsa da, babam şüphesiz kızgındı. Conner herkesin önünde babamın rolünü gasp ederek babama açıkça saygısızlık etmişti. İçinde kaynayan öfkeyi ancak hayal edebilirdim.

Düşünden sonra eğer istemezsem bir daha eve dönmek zorunda kalmayacağımı düşünmek muazzam bir rahatlamaydı. Elbette, resepsiyondan sonraki saatler farklı bir endişe ile dolu olacaktı. Yeni evimde yeni kocamla ilk kez yalnız kalacaktım ve ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Conner uzun uzun gözlerimin içine baktı ve sonunda babama dönüp elini sıktı. Nişanlım babamın yanağını öpmesine ya da tek bir kelime söylemesine bile fırsat vermedi. Kendini aramıza soktu, sonra beni mihraba doğru yönlendirdi ve babamın bana yaklaşmasını engelledi.

Bu küçük engelin üstesinden geldikten sonra törene geçtik. Buketimi tek refakatçim olan Pippa'ya uzattım. İkimiz de birer refakatçiyle işleri olabildiğince basit tutmuştuk. O benim yanımda dururken Conner da kuzenlerinden biri yerine bir arkadaşını sağdıcı olarak seçmişti.

Rahibin sözleri sanki başka bir dildeymiş gibi içimden geçti. Duyamıyor, göremiyor ya da düşünemiyordum. Tek yapabildiğim nefes almaya odaklanmak ve bayılmamaya çalışmaktı.

Yenilenen vokal yeteneklerimle ilgili söylentiler hızla yayılmış olmalı çünkü yemin etme zamanı geldiğinde kilise fısıltı denizine dönüşmemiştir.

"Noemi, Conner'ı yasal kocan olarak kabul ediyor musun? Onu seveceğine, teselli edeceğine, iyi ya da kötü, zengin ya da fakir, hastalıkta ve sağlıkta onu onurlandırıp koruyacağına ve diğer herkesi bir kenara bırakarak, ikiniz de yaşadığınız sürece sadece ona sadık kalacağına söz veriyor musun?"

Ciğerlerime zorla hava
çektim. "İstiyorum."

Üç harf. İki kelime. Sonsuza dek kaybedilen bir hayat.

Bir erkek olarak Conner'a bu dünyada bir kadının ancak hayal edebileceği özgürlükler verilmişti. Kendini adıyordu ama benimle aynı derecede değil çünkü yeraltı suç dünyasında bir hayatı çoktan kabul etmişti. O koridorda yürürken, kaderimi birden fazla şekilde mühürlemiştim. O anda kendime bunun boşa gitmesine izin vermeyeceğime dair yemin ettim. Evliliğimden elde edebileceğim her türlü gücü babamı alaşağı etmek için kullanacaktım.

Kabul ediyorum dediğimde buna odaklanmıştım.

Bu sessiz yemin yüksek sesle söylenmemiş olabilir, ancak yeni kocama ettiğim yemin kadar muazzam hissettirdi.

"Gelini öpebilirsin." Rahibin neşeli anonsu dikkatimi tekrar şimdiki zamana çekti, tam o sırada Conner'ın dudakları dudaklarımın üzerine indi, bir eli beni kendine doğru çekerken, diğeri sanki kaçabileceğimi düşünmüş gibi enseme sıkıca kavradı.

Koşmak aklımdaki son şeydi. Seyircilerin önünde iffetli bir öpücüğün nasıl bu kadar erotik hissettirebileceğini anlamaya çalışmakla meşguldüm. Zorlu dudaklarının sertliği. Beni hafifçe dengesiz tutarak nazikçe altına eğmesi.

Ama asıl darbe öpüşmenin sonunda geldi.

Dudaklarımızı bir arada tutarak tek bir kelime fısıldadı.

Kutlama dörtlüsü neşeli bir şarkıya başladı ve kiliseyi müzikle doldurdu. Rahip bizi karı koca ilan ederken kalabalık ayağa kalktı ve alkışladı. O sırada kafamda tek bir kelime yankılanırken inanamamaktan başım dönüyordu.

Benimkini.

KATEDRALDEN EL ELE ÇIKTIK. YÜZÜMDE BİR GÜLÜMSEME VARDI.
İçimde kızgın bir arı kovanı gibi kaynayan endişeyi
gizlediğini umarak yüzümü buruşturdum.

Conner ve ben evliydik.

Artık Bayan Noemi

Reid'dim.

Bir araya gelen kelimeler kafamda yabancı bir ses
oluşturdu.

Hayatımla ilgili hiçbir şey tanınabilir değildi.

Hadi ama, Em. Varoluşsal bir krizin zamanı değil.

Gözlerimi tekrar tekrar kırıştıtararak örümcek ağlarını uzaklaştırdım ve nihayet cemaatin meraklı bakışlarından kurtulduğumuzu fark ettim.

Conner bizi koridordan geçirerek tören öncesinde hazırlık yapmak için kullandığımız odalardan birine götürdü. Biz birkaç portre çekerken konuklar caddenin aşağısında resepsiyona doğru kısa bir mesafe yürüyeceklerdi. Daha sonra, büyük girişimiz için bir limuzinle resepsiyona gidecektik. O zamana kadar bekledik. Tek başımıza.

Küçük Pazar okulu odasına girdiğimizde elimi bıraktı. Pencere perdeleri kapalıydı, içeriye sadece küçük ışık kırıntıları girebiliyordu. Kendimi aç bir aslanın inine girmiş gibi hissediyordum, içimdeki her şey dışarı çıkmak için çılgılık atıyordu.

Düğünden önceki günlerde konuşmamız gerekirdi ama o aramadı, ben de aramadım. Bu anı çok daha garip bir hale getirdi.

"Bunu sen yaptın," dedi sessizce, odadaki gerginliği yararak.

"Şüphe mi ettin?"

"Ayağa kalkmış olsaydım şok olmazdım." Duvara yaslandı, başparmağı alt dudağında yavaşça geziniyordu.

"Nefes almaya devam etmeyi tercih ederim," diye mırıldandım.

Conner'ın gözleri tehditkâr bir şekilde karardı. İma ettiğim şeye sinirlenmişti - gerçi babamın tacizinin mi yoksa onunla evlenme konusundaki isteksizliğimin mi onu daha çok rahatsız ettiğinden emin değildim. Her iki durumda da kendimi açıklamadım. Kendimi zaten savunmasız hissediyordum. Ona kendimden daha fazla bir şey anlatmak beni derimden yaralayabilirdi. Eğer baskıya boyun eğip bir parçamın onu istediğini itiraf etseydim, tepkisinin sadece babama karşı duyduğu hoşnutsuzluğun bir yansıması olduğunu keşfedersem, ölçüsüz bir şekilde utanırdım. Bir günde ancak bu kadar duygusal gerginliği kaldırabilirdim.

Ne yazık ki Conner bu notu almamış.

Yaklaştı, gözlerini son anda bileğime indirdi. Parmağını Sante'nin bana verdiği bileziğin altından geçirdi ve elimi, üzerindeki yazıyı okuyabileceği kadar kaldırdı.

"O pisliğe nasıl sadakat gösterebilirsin?" diye alay etti.

"Bunu bana kardeşim verdi." Elimi çektim. "Bunun babamızla hiçbir ilgisi yok."

Morluklarım nihayet solmuştu ama hayali bir sızı bileğimi sararak hatırlatıyordu.

"Kardeşiniz bu isimle ve temsil ettiği her şeyle gurur duyuyor. Bu nasıl olur da babanı ve onun yarattığı itibarı ilgilendirmez?"

"Çünkü Sante farklı. Tatlı biri." "Naif."

Dudaklarım inceldi, ona karşı çıkamadım. "Babamızın yaptıklarından dolayı ondan nefret edemem," diye açıkladım, savunmam düşüyordu. Bakışlarımı kaçırınca birden kendimi mahcup hissettim ve kapıya doğru döndüm. "Muhtemelen gidip fotoğrafçıyı aramalıyız."

Conner'ın sağ eli karnıma doğru uzandı ve beni kendisine doğru çekti. Elbisem neredeyse sırtsızdı ve göğsünden gelen kavurucu sıcaklığın pelüş kadife bir örtü gibi vücudumu sarmasına izin veriyordu. Yine de, damarlarımı sıvı magmaya dönüştüren şey, arka tarafıma yasladığı sert sikiydi. İç sıcaklığım o kadar hızlı yükseldi ki ateş püskürtmeme saniyeler kalmıştı.

Yeni kocamın dudakları kulağıma yaklaştı, sol eli nazikçe boğazımdan aşağı süzüldü. "Sinirlendiğinde çok seksi oluyorsun." Sesindeki kaba kısıtlama tenimde geziniyor, meme uçlarımı sıkıca çakılmış incilere dönüştürüyordu.

Kendime engel olamayarak titrek bir nefesle ona doğru eğildim. Boğazımdaki el köprücük kemiğimin üzerinden elbisemin yakasına doğru ilerledi ve bir parmağının ucunu

altından çıldırtıcı bir şekilde yavaşça göğüslerimin arasındaki V'nin dibine doğru sürüklendi.

"Resepsiyondan sonra bunun her santimetrekaresinin tadına bakacağım. O zamana kadar bu fikre alışmanı öneririm." Beyanatını göğsünden benimkine doğru yankılanan ve içimin derinliklerinde biriken gürleyen bir nefesle noktaladı.

Böylesine baştan çıkarıcı bir erkekliğe nasıl karşı koyabilirdim ki? Karşı koyamazdım.

Daha da kötüsü, istemedim.

Bedenim nereye giderse kalbim de onu takip edecekti. Yeni kocama karşı bir şeyler hissetmeye çoktan tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım. Birkaç şefkatli söz ve koruyucu jest daha ve ben gidiciydim. Kendime bu savaşın mücadele etmeye değip değmeyeceğini sormalıyım. Eğer yenilgi kesirse, en azından düşüşün tadını çıkarmalıyım. O zaman işler çirkinleştğinde ve kaçınılmaz olarak aramıza bir şey girdiğinde, en azından denediğimi söyleyebilirdim. Kocama her şeyimi verdiğimi söyleyebilirdim.

Bu korkutucu yeni bir bakış açıydı. Hem korktuğum hem de zevk aldığım bir bakış açıydı. Kendimi böyle bir savunmasızlığa açabilir miydim? Bunu anlamak için yaklaşık iki saatim vardı.

Limuzinde tam bir sessizlik içinde yan yana oturduk. Conner bir pencereden dışarı bakarken ben de diğer pencereden dışarı bakıyordum, ikimiz de resepsiyona giden kısa yolda kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk.

Arabanın etrafında dönüp kaldırıma çıkmama yardım etmeden önce bana sessizce "Orada bekle," dedi ama tehdit olup olmadığını kontrol etmek için etrafı kolaçan etmeden önce değil. Her zaman tetikteydi ve bunun beni ne kadar güvende hissettirdiğini takdir ediyordum.

Ellerimiz yine kenetlenmiş bir şekilde otelin lobisine ve ziyafet salonuna doğru yürüdük; personelden ve tanımadığımız kişilerden gelen tebrik telaşına

gölümseyerek ve başımızı sallayarak karşılık verdik. O gün

Düğün koordinatörü bizi balo salonu girişinin dışında bekliyordu. Geldiğimizi anons etti ve isimlerimizin söylendiğini duyduğumuzda kapıları açıp salona girdik. Yüzlerce insan alkışladı. Daha da fazlası. Balo salonunda neredeyse bin kişi toplanmış olmalıydı. Bir okyanus dolusu dikkatli göz bizi inceliyor, her hareketimizi incelemeye hazır bekliyordu.

En azından törende tek yapabildikleri gözlemlemektir. Şimdi ise yere bir avuç kuş yemi düşen güvercinler gibi üzerimize geliyorlardı. Fısıltıyla söylediği sözler kulağımın dibinden geçene kadar Conner'ın eğildiğini fark etmemiştim bile.

"Nefes al, Noemi."

Elimi onun elindeki ölümcül tutuşu bırakması için zorladım. Çıldırıldığını anlamasına şaşmamalıydı. Parmaklarına giden kan dolaşımını neredeyse kesmiştim.

Elini tamamen bırakmaya çalıştım ama o ayrılmaya izin vermeyerek beni sıkıca kavradı.

Sonraki yarım saat boyunca sürekli tebriklerini sunan insanlarla karşılaştık. Konuşmanın çoğunu Conner yaptı. Ben onun yanında pasif bir şekilde durdum, liderliği onun almasına izin vermekten çok mutluydum, ta ki bana ağırbaşlı bir dilsiz diyen gelin partimdeki kadını görene kadar.

Omurgam dimdik oldu.

Mantık, kimsenin ne düşündüğünü umursamamam gerektiğini ve evliliğim sadece bir paravandan ibaretse kıskanmama gerek olmadığını söylüyordu ama içimdeki ilkel taraf mantığa siktir git diyordu.

Yaşlı bir çiftle selamlaşırken yeni kocama yaklaştım ve elimi şefkatle kolunun kıvrımına attım. Hareketlerim son derece doğalmış gibi kolunu sırtıma dolayarak beni yanına çekti, eli sahiplenici bir şekilde kalçamda duruyordu. Banyodaki kadın bir adım öne çıktığında Conner'ın eli beni sıktı.

"Ivy, uzun zaman oldu. Nasılsın?"

Güzel sarışın kızardı, aniden beklenmedik bir utangaçlık nöbeti geçirdi. "Çok uzun zaman oldu! Ben iyiyim ama bir ara öğle yemeği yiyip hasret gidermeliyiz," dedi kedigil bir sırtışla.

Conner kıkırdadı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sanırım şu anda ellerim dolu. Bu arada Shae'yi gördün mü? Eminim tanışmayı çok ister." Sonra bakışlarını sıradaki kişiye çevirerek onu etkili bir şekilde başından savdı.

Kendim yapsaydım ona daha iyi bir yer veremezdim.

Genişçe gülümsedim. "Seni tekrar görmek güzel, Ivy," diye ekledim, kendimi tutamayarak.

Hışımınla uzaklaşmadan önce gözleri parladı. Conner bana sorgulayan kısa bir bakış attı.

"Benim düşümdüydü," dedim açıklama olarak, sonra bir sonraki misafire döndüm.

Birkaç dakika sonra hoparlörden bir gırtlak sesi duyuldu. Agostino Amca, Conner'ın amcası Jimmy Byrne ile birlikte uzak duvardaki küçük bir sahnede duruyordu. İki adam evliliğimize ve ailelerimizin geleceğine kadeh kaldırdı. İkisi de heybetli bir duruş sergiliyordu, Jimmy Agostino'dan biraz daha eğlenceliydi. Bu iki etkileyici figürün kendi ailelerinin saygısını ve bağlılığını nasıl kazandıklarını kolayca görebiliyordum.

Tanrıya şükür babamdan konuşması istenmemiştir. Ne söyleyeceğini ancak hayal edebiliyordum.

Kadeh kaldırmalar biter bitmez düğün koordinatörü bizi pasta masasına götürdü. Bu kadar çok misafirin olduğu bir pasta masasından çok bir tatlı barına benziyordu. Gelin ve damat pastalarımız uzun masalar dizisinin ortasını süslüyordu, diğer tatlı ikramlar da alanın geri kalanını sanatsal bir çöküş gösterisiyle dolduruyordu, her iki uçta da bir kase şekerlenmiş portakal dilimleri dikkatimi çekti. Tatlı menüsünü onayladığımızda bunların listelendiğini görmemiştir, bu da Conner'ın tatlı menüsünü **onaylamamış** olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

büyükannesi için de dahil edilmesini sağlamayı kendine görev edinmişti.

Kalabalığın çoğu kendi aralarında konuşmakla meşgulken bize en yakın konuklar etrafımızda toplanıp bizi izlediler. Fotoğrafçı için standart pasta kesme pozunu verdik ve limonlu gelin pastasından bir dilimi tabağa yerleştirdik.

Yeni bir geline yakışır şekilde gülümsedim, rolümü oynadım ama pasta kesildikten sonra ne yapacağımdan emin değildim. Pasta planlarımız hakkında konuşmamıştık.

Kararsızlığımı gören fotoğrafçı seslendi. "Noemi, ona bir ısırık ver!"

Etrafımızdaki seyirciler alkışladı.

Derin bir nefes alarak çatalla küçük bir parça kestim ve yeni kocama uzattım. Conner sunduklarımı itaatkâr bir şekilde yedi, bu sırada gözleri beni yutuyordu.

Tüm vücudum sıcaktan kızardı.

Ellerim aniden titreyerek tabağı ona uzattım. Beni besleme sırası ondaydı ama Conner'ın başka planları vardı. Parmaklarını kullanarak bir parça kek kopardı ve ısırıldığı lokmayı dudaklarıma götürdü. Açıklanamaz bir cesaretle, kirpiklerimin altından ona baktım ve pastayı parmaklarının arasından yedim, ağzımdan kayarken başparmağını emdim.

Gözlerindeki masmavi ışıklar tehlikeli bir şekilde parıldarken, kendini kontrol etmek için kullandığı liflerin koptuğunu neredeyse duyabiliyordum.

Kendini muazzam derecede tutmayı başararak, kendi dudaklarını başparmağının etrafına sardı ve emdi, dilini sadece birkaç saniye önce benimkinin olduğu yerde gezdirdi.

Ateşle oynamamam gerektiğini bilmeliydim. Beni yakıp kül etmesi için bana dokunmasına bile gerek yoktu, arzu sıvı napalm gibi damarlarıma çarpıyordu.

Arkamda bir boğaz temizlendi ve kalbim yeniden harekete geçti. Döndüğümde, Sante'yi gördüğüme çok sevindim.

Bana sırtıarak bakıyordu. Pasta tabağını yere bıraktım, sonra kollarımı küçük kardeşime sıkıca sardım.

"Tebrikler, Em. Muhteşem görünüyorsun. Gerçek bir prenses gibi."

"Teşekkürler, Sante." Geri çekildim ve yakasından tuttum. "Sen de gayet iyi temizliyorsun."

Yaramazca sırtıttı ve kaşlarını oynattı. "Fark eden tek kişi sen değilsin. Bu kıyafeti daha sık giymem gerekebilir."

Uzun sürmese de günün ilk gerçek gülümsemesini sırtıttım. Ayın güneşi gölgelemesi gibi, babamın yaklaşımı Sante'nin omzunda tehditkâr bir şekilde belirdi.

"Yeni evliler o kadar popüler ki, kendi kızımın düğününü kutlamaya fırsat bulamadım." Babam sevgili kızına hayranmış gibi ellerimi genişçe tuttu. "Harika görünüyorsun, Noemi. Tebrik ederim."

Beni kucaklamak için kendine çektiğinde kaskatı kesildim. Beni bıraktığı anda Conner'ın arkamdaki varlığını hissettim.

"Fausto," diyerek babamı kuru bir şekilde selamladı ama saygısızlık etmemek için elini uzattı.

"İkiniz balayına karar verdiniz mi?" Babam hayatımızla ilgileniyormuş gibi yaparak sordu.

"Henüz o noktaya gelmedik ama daha çok zamanımız var."

"Tabii ki hepimizin küçük Reid prensi ya da prensesinin ilk kez sahneye çıkacağı için heyecanlı olduğunu biliyorum."

Yüce İsa. Onun için ben buyum. İttifaklar ve üreme için kullanılan güzel bir piyon.

Hiç babalık içgüdüğü yok muydu?

"Daha yeni kabul ettim dediler, baba. Bebekleri sormaya başlamadan önce onlara birkaç gün verelim," dedi Sante, alışılmadık bir atılganlık sergileyerek babamı azarlayarak.

Kalbim onun için acıyordu. Henüz öğrenmesi gereken her şey için. Fausto Mancini'ye sadık kalmaya devam ederse şüphesiz çekeceği acılar için.

Conner kuru bir sesle, "Belki bugünlerde," dedi. "Bize müsaade edin." Conner bir elini sırtıma koyarak bizi onlardan uzaklaştırdı ve attığımız her adımda ailevi bağların koptuğunu hissettim.

Artık bir Mancini değildim ama kendimi henüz bir Reid gibi de hissetmiyordum. Tanrı'ya şükür Pippa ve annesi hâlâ yanımdaydı. Onlar olmasaydı, kendimi tamamen başıboş hissederdim.

OceanofPDF.com

YAPABİLSEYDİM O PISLIĞI BOĞARDIM. BU
Noemi'nin babasının yanında nasıl gerildiğini görünce onu
oracıkta vurasım geldi. İlk tanıştığımızda bunu nasıl fark
etmediğimden emin değildim, sadece görücü usulü evlilik
kavramı dikkatimi dağıtmıştı.

Noemi'nin artık ondan kurtulduğu için cesaretleneceğini
düşünebilirdim, ama onun üzerinde hâlâ bir gücü olduğunu
hissettim. Bu beni çok kızdırdı, o kadar ki rahatsız ediciydi.

Bir kadınla evlenmeyi istemeye istemeye kabul etmekten, onun duygu ve düşüncelerini takıntı haline getirmeye nasıl başlamıştım? Bu evliliğin sadece görev ve sadakatimi kanıtlamakla ilgili olması gerekiyordu. Her nasılsa, bakış açım iki kısa hafta içinde tamamen değişmişti.

Noemi bana neden onunla evlenmeyi kabul ettiğimi sorduğunda ona gerçeği söyleyemedim. O benim kızımdı ve nedeni de buydu. Sadece yasaların ya da kilisenin gözünde değil. Onun benim olduğumu iliklerime kadar biliyordum.

Sadece iki lanet haftadan sonra bu nasıl bir çılgınlıktı?

Biri için birbirimizle konuşmamıştık bile-

Kısmen delicesine meşgul olduğum için, ama aynı zamanda kafamı dik tutmak için. Artan bağımlılığın beni ele geçirmesini engellemek için ondan uzak durmam gerekiyordu.

Sikeyim.

Bana ne haltlar oluyordu?

Artık kendimi bile tanıyamıyordum. Sinirimi yatıştıran tek şey Noemi'nin kendi çelişkili duygularıyla boğuştuğunu görmektir. Bundan hoşlanmıyor olabilirdi ama onu her seferinde küçük bir zaferle kazanıyordum. Aramızdaki manyetik çekimin kaynağı ne olursa olsun, bu karşılıklıydı. Bu da hayal kırıklığımı yatıştırmaya yardımcı oluyordu.

Yeni gelinim kabul sırasında bana doğru yaklaştığında daha da meraklandım. Ivy'nin bir adım öne çıktığını gördüğümde neler olduğunu anladım. Noemi hak iddia ediyordu.

Bu hissi sevmediysem ne olayım.

Ivy'yle bir geçmişim olduğunu nereden bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama adını alnıma dövme olarak yazdırsa bile bundan daha açık olamazdı.

Beni şikayet ederken göremezdiniz. Etrafımda bir çember oluşturabilirdi ve ben sadece gülerdim, kendi kıskançlığım yüzünden pozitif olarak ikelleştiğimde tek kelime edemeyeceğini bilmekten memnun olurdum.

Bunun er ya da geç olması kaçınılmazdı.

Elbisesinin içinde kraliçe gibi görünüyordu. Zarif omurgasının her santimini ortaya çıkarmak için kafasına yığılmış saçları, kraliyetten başka bir şey değildi. Odadaki her erkeğin ona karşı bir ilgisi vardı ama ona dokunabilen tek kişi bendim. Tadına bakabilecek.

Geçen her dakika arzuyla daha da kuduruyor, onu yalnız yakalamak için yanıp tutuşuyordum. Mia Genovese resepsiyondan iki saat sonra bana yaklaştığında sabır kuyum kurumuştı. Noemi'nin dikkati kuzenleri tarafından dağıtılmıştı. Mia bu fırsatı benimle özel olarak konuşmak için kullandı.

"Tebrikler Conner. Hepimiz senin adına inanılmaz mutluyuz."

"Teşekkür ederim. Burada olmanıza sevindim." Öz annemle olan kısa karşılaşmamızın sona ermesini umarak sıkıca gülümsedim ama gözlerindeki umutsuz parıltıdan bunu anlamalıydım.

"Bir dakikanızı alabilir miyim? Belki koridorda sadece bir dakika?"

"Bunun gerçekten yeri ve zamanı olduğundan emin değilim," dedim sertçe. Bana kalırsa tek doğru zaman hiçbir zaman değildi.

Ellerini ovuşturdu ve dudaklarını çiğnedi. "Biliyorum. Sana mesaj bıraktım. Sadece-"

"Sorun değil Mia, gerçekten. Geçmişle ilgilenmiyorum. Hayatımın gidişatından çok memnunum, bu yüzden suçluluk duymaya gerek yok." Noemi bize katıldığında elimi güven verici bir şekilde koluna koydum.

"Mia, değil mi?" diye sordu, kadını tanıyor olması beni şaşırtmıştı. İkisi de İtalyan'dı ama iki ayrı organizasyonun parçasıydılar.

"Evet, seni tekrar görmek çok güzel. Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun, canım." Mia gülümsedi.

"Çok teşekkür ederim." Noemi bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Mia ve ben gelin partimde kısa bir süre tanışma şerefine nail olduk."

Ah, demek bu her şeyi açıklıyor. Noemi'ye yeni keşfettiğim ilişkimden bahsetmemiştim. Bu bir sır değildi. Tek bildiğim, ailesinin ona çoktan iğrenç detayları anlatmış olduğuydu.

"Kızları da getirdim," diye ekledi Mia. "Seninle tanışacakları için çok heyecanlandılar."

"Evet, Giada bir ara bir araya gelmekten bahsetmişti." Noemi soru sorarcasına bana baktı. Onun bu düşüncesini takdir ettim çünkü kadınların birbirlerine yakınlaşmaları konusunda ne hissettiğimden emin değildim.

"Eminim bunu çözmek için zamanımız olacak," diye zorladım. "Şimdilik birkaç misafiri daha karşılamamız gerekiyor." Mia'ya başımı salladım ve Noemi'nin ani çıkışım karşısındaki şaşkın bakışlarını görmezden gelerek onu uzaklaştırdım. Neyse ki bir açıklama için ısrar etmedi.

Mia geçtiğimiz haftalarda birkaç kez bana ulaşmıştı ama garip özürler dilemeye ve hiçbir amaca hizmet etmeyen suçluluk dolu açıklamalar yapmaya hiç niyetim yoktu. Hayatımdan gerçekten memnundum. Evlat edinilmem sevgi dolu bir aile, zenginlik ve ayrıcalıkla sonuçlanmıştı. O sırada bana bakamayacak durumdaydı, bu yüzden en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Onu desteklemedikleri için ailesinden etkilenmemiştim. Bu gerçek, genel olarak İtalyanlar hakkındaki algımı her zaman renklendirmişti. Yine de ona karşı özel bir kırgınlığım yoktu.

Geçmiş geçmişte kaldı. Hikayenin sonu.

Son rezervlerimi de tüketerek bizi balo salonunun girişine doğru yönlendirdim. Gecemizin resepsiyon kısmına perde çekme vakti gelmişti. Yeni karımla yalnız kalmaya hazırdım.

ŞAMPANYA İÇİN TANRI'YA ŞÜKÜRLER OLSUN. BEN OLSAM ÇOK GERGIN OLURDUM.

Alkolün duyularımı körelten sakinleştirici etkisi olmasaydı enkaz halindeydim. Hâlâ kendi kaotik duygularımın havuzunda yüzüyordum ama en azından tüm bu belirsizlik yüzünden kusmam gerekmemiştir.

Conner'ın apartmanına varmamız yarım saat sürdü ve tüm yolculuğu sessizlik içinde geçirdik. Birbirimizin yanında ama yalnızdık. Karı koca. Tamamen yabancıydık.

Ama bu Conner için önemli değildi. Benimle ilgili planlarını açıkça belirtmişti.

Hayatıma el koymuştu ve şimdi bedenim de onun olacaktı.

Nefes al, Noemi.

Conner şehrin ortasındaki en yeni yüksek apartmanlardan birinde yaşıyordu. Ben, müstakil evlerin ve şaşırtıcı sayıda ağacın bulunduğu bir kenar mahallede büyümüştüm. Midtown Manhattan'ın yakın çevresini görmeye alışık olsam da, orada hiç yaşamamıştım. Bu bile bir alışma süreci olacaktı. Tanrı korusun, bu evlilikle ilgili herhangi bir şey kolay ve tanıdık gelebilirdi.

Loş ışıklı alana girdiğimde geniş dairesinin her yönünü inceledim. Moderni ama aşırı soğuk değildi. Nehre bakan masif pencerelerden oluşan bir duvar ile açık alan yaşam alanı. Açık gri taş tezgahlı kum rengi dolaplar ve zengin deve ağacı zeminler. Hatta görünümü yumuşatan birkaç büyük ev bitkisi bile vardı. Acaba onları canlı mı tutuyordu yoksa onlarla ilgilenen bir hizmetçisi mi vardı? Paramı bir hizmetçiye yatırdım.

Krem rengi büyük deri koltuğun yanından geçip, akşam karanlığında şehri gösteren pencereye doğru yürüdüm. Otuz katlı manzara alkole ıslanmış midemin bulanmasına neden oldu. Arkamı döndüğümde Conner'ın gömleğinin kollarını sıvarken beni izlediğini gördüm. Ben etrafa bakınırken ceketini ve yeleğini çıkarmıştı ve şimdi tüm dikkatini bana yöneltmişti.

"Eviniz çok güzel," diye teklif ettim, oturma alanının ortasına doğru ilerledim ama kanepeyi stratejik olarak aramızda bıraktım.

"Eşyalarınız bugün erken saatlerde teslim edildi. Bir kısmı yerleştirildi ama geri kalanını senin ayırman gerekecek." Kanepenin etrafında bana doğru ilerlemeye başladı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

Onun için için yanan mavi bakışlarını tutmak dehşet vericiydi ama aynı zamanda gerekli de hissettiriyordu. Onun aralıksız bakışları

beni emretti ve sinirlendirdi. Beni tahrik etti ve şaşırttı. Daha önce deneyimlediğim her şeyden daha samimiydi. Günah çıkarmak gibiydi, sadece daha karanlık, daha baştan çıkarıcı. Günahlarımı şeytanın kendisine itiraf etmenin nasıl bir şey olabileceğini hayal ettim.

Conner arkamdan yaklaştı, kendinden emin parmakları elbisemin askılarını omuzlarımla üzerinden kaydıldı. "Artık burası senin olduğuna göre sana etrafı gezdirmek için bolca vaktimiz olacak."

"Öyle mi?" Nefes aldım, umutsuzca aklımı başımda tutmaya çalışıyordum. Onun uyandırdığı arzuya kendimi kaptırdığımı hissedebiliyordum.

Dönmeye çalıştım ama Conner'ın elleri omuzlarımla yerinde tuttu, sonra açıkta kalan omurgamı yavaşça okşadı. "Benim olan artık senindir," dedi dikkati dağılmış bir şekilde.

Kalbim göğsümün sınırlarına çarpıyordu. Eğer ondan uzaklaşmazsam bu savaşı kaybedecektim. Bana neredeyse hiç dokunmamıştı ve tangamı kaplayan uyarılmanın kayganlığını hissedebiliyordum. Eğer ona biraz daha zaman tanırsam, beni ahlaksız bir arzu birikintisine dönüştürecekti.

"Regl dönemimdeyim," diye ağzımdan kaçırdım, gözlerim kendi sözlerim karşısında şok içinde açıldı.

Usta parmaklar elbisemin fermuarını aşağı kaydırarak ağır boncuklu elbisenin eriyip yere düşmesine neden oldu. Üzerimde tanga ve beyaz saten topuklu ayakkabılardan başka bir şey olmadan hareketsiz duruyordum. Erkeksi bir takdir gümbürtüsü kollarımda ve bacaklarımda tüylerimi diken diken etti. Elleri kalçalarımda durduğunda, kaybetmekte olduğum bir savaşta olduğumu hissederek gözlerimi kapattım.

Conner dizlerinin üzerine çöktü, sonra ellerini kullanarak beni döndürdü, böylece yüzü karnımdan birkaç santim uzaktaydı. Ben itiraz edemedi eğildi ve burnunun ucunu yarığımdan geçirdi, bunu yaparken uzun, durgun bir nefes aldı. Gözlerini tekrar benimkilere kaldırdığında, hınzır bir zaferle parlıyorlardı.

"Hiç sanmıyorum, küçük Emy. Öyle olsaydın da bu beni durdurmazdı."

Bir eli karnımın üzerindeydi ve beni geriye doğru itti. Kendimi yakalamak için hareket ettiğimde bacaklarımın arkası kanepeye çarptı ve geriye, minderlerin üzerine düştüm. Conner anında bacaklarımın arasına girdi, vücudu kalçalarımı açık tutuyordu.

"Sana aç olduğumu söylemiştim." Sonra ağzı üzerimdeydi, tangamın ince ipeği arasından göbeğimi yalıyordu.

Başım geriye doğru savruldu, vücudumdaki her sinir onun dokunuşuyla aydınlandı. "Conner," diye soluk soluğa kaldım, düşünme yetimi kaybetmişim.

"İşte böyle, bebeğim. Ben senin bu tatlı amını yerken sen de benim adımı söyle."

Elleri kalçalarımındaki kumaşı çekiştirerek tangayı yırttı ve ağzı tekrar üzerimdeydi, bu sefer aramızda hiçbir şey yoktu. Eğer parmaklarının iyi hissettirdiğini düşündüysem, klitorisimdeki dili saf bir coşkuydu. Kendisine daha iyi erişim sağlamak için kalçalarımı geriye doğru bastırduğunda, yardım etmek için ellerimi dizlerimin arkasında kenetledim. Kendimi tamamen teslim etmişim, onun yarattığı hislerin kölesi olmuşum.

Conner, dişlerini iç uyluğumun üzerinde gezdirmek için duraklamadan önce vücudumu yüksek bir çılgınlığa nasıl ikna edeceğini biliyordu, merkezime yerleşmek için yeterince uzun süre verdi, sadece beni tekrar tekrar çalıştırmak için. Elleri vücudumda dolaşüyor, hassas meme uçlarımı koparıyor ve damarlarım zevkle dolana kadar duyularımı karıştırıyordu.

"Lütfen, Conner. Daha fazlasına ihtiyacım var." İhtiyacım o kadar büyüktü ki, ulaşmamın hemen dışında alay eden o zor zirveye giden yolu bulamazsam delireceğimi düşündüm.

Amıma karşı kıkırdadı. "Aferin kızıma," diye mırıldandı şişmiş etime karşı, sonra iki kalın parmağını içime kaydırды. "Çok sıkı amına koyayım." Sözcükleri giderek azalıyordu ama ben sadece belli belirsiz farkındaydım çünkü o parmaklar içimi okşuyordu

Diliyle klitorisimi okşamaması beni umutsuzca arzuladığım serbest kalmaya doğru fırlattı.

Sadece haykırmadım. Çığlık attım.

Tüm vücudum kasıldı, kaslarım titredi ve sinirlerim saf elektrik mutluluğuyla titreşti. Dalga dalga, o kadar sıcak ve ezici bir hisle örtülüydüm ki hareket edemiyor ya da düşünemiyordum.

Conner, elleri kalçalarımın dış kısmında nazikçe aşağı yukarı gezinirken, kendimden geçmem için bana zaman tanıdı. Duyularım geri geldiğinde, benimle seks yapıp yapmayacağını merak ettim. O da boşalmak isterdi, değil mi? Kendi boşalmasını yaşamadan çekip gitmekten memnun olacağını düşünemiyordum.

Kendimi toparlayarak dudağımı ısırdım ve kararsızca onun anlamsız gözlerine baktım. "Biz...? Sen... yapmayacak mısın?" Sözcükleri söyleyemiyor gibiydim, saflığımdan duyduğum utanç özgüvenimi zedeliyordu.

Conner ayağa kalktı ve hâlâ giyinik olan beni yukarıdan inceledi. "Henüz hazır değilsin ve ben de sen hazır olmadan seni sikmeyeceğim." Dönmeye başladı ama elim onun elini kavradı ve onu durdurdu.

Ben daha tam olarak düşünemedim oldu. Belki şampanyanın etkisiydi ama bu adamın ilgi odağı olmak istiyordum. Bana verdiklerini ona da verebilmek istiyordum.

Koltuktan kalkarak dizlerimin üzerine çöktüm ve kemerini çözmeye başladım. Yırtıcı bakışlarıyla beni mızrak gibi süzdü. Kanepeye doğru adım attığında, teklifimi reddediyor olabileceğini düşündüm ama bunun yerine bir yastık kaptı ve ayaklarının dibine bıraktı. Beklenmedik nezaketi karşısında nazik bir gülümsemeyle yastığın üzerine diz çökmek için hareket ettim.

"İşte yine başladın, dünyaya gizli bir romantiğin gözünden bakıyorsun," dedi eliyle çenemi kavrayarak. "Olmadığım bir şeymişim gibi davranma. Sadece rahat olmanı istiyorum, böylece sikimi istediğim kadar emebilirsin."

Neden erkekler hep yumuşak taraflarını gizleme ihtiyacı hissederler? Her neyse. Yaptığı şey çok tatlıydı ve ben de onun bu konudaki kaba yaklaşımını görmezden gelmeyi seçtim.

Orgazm ve alkolün etkisiyle pantolonunu indirirken ellerim zar zor titriyordu. Bir erkeğin penisine hiç bu kadar yakın olmamıştım. Ve Conner'ın fermuarına baskı yapan etkileyici şişkinliğe bakılırsa, devasa boyutlardaydı.

Bir kendinden şüphe seli beni ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığına ve kendimi telafi edilemeyecek şekilde utandırmak üzere olduğuma ikna etmeye çalıştı. Yine de, aynı derecede amansız bir merak dalgası, yolda kalmamı talep etti. Onu ellerimde hissetmeye ve dudaklarımı ona dolamanın nasıl bir şey olduğunu görmeye ihtiyacım vardı. Onun çözülmesini ve bunun sebebinin ben olduğumu bilmesini istiyordum.

Pantolonunu ayak bileklerine kadar indiren Conner, başparmağıyla iç çamaşırını aşağı doğru sıyrarak kalın sikinin öne doğru sallanmasını ve bana doğru uzanmasını sağladı. Anında hayranlık içinde kaldım. O kadar kalındı ki, elimi tamamen etrafına dolayamadım ve ucundaki pürüzsüz deri sanki yalanmak için yapılmış gibiydi. Tabanını yavaşça kavrayarak dilimi bir lolipop gibi sikinin başında gezdirdim.

Conner tısladı. "Bu iyi hissettiriyor bebeğim, ama bana daha fazlasını vermeni istiyorum. Beni inciteceğinden korkma." Elini benimkinin etrafına yerleştirdi ve kavrayışımı sıkılaştırdı, ellerimizi şaftının tabanında yukarı ve aşağı hareket ettirdi, sonra ağzımı yaklaştırmak için diğer elini kullandı. Ağzımı açarak onu içime aldım ve hemen öğürdüm.

"Şşş, sorun yok. Boğazını gevşet. Yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Gözyaşları gözlerimi yaktı ama kötü bir şekilde değil, daha çok bir refleks gibi. Aslında bu beni biraz kızdırdı. Bunu yapabilmek istiyordum ve bedenimin buna karşı çıkmasına izin vermeyecektim.

Kararlılığımı toparlayarak, genişçe açtım ve boğazımı davetsiz misafiri kabul etmesi için ikna ettim. Garip hissettirdi, ama dokunuşumla vücudunu saran beklenmedik

ürperti her şeye değdi. Cesaretleterek elimi sıktım ve başladım

Başımı kaldırıp indiriyor, emiyor ve şevkle yalıyordum, artık hareketlerimde kendimi daha rahat hissediyordum.

"Tanrım, lanet olsun, Em. Boşalacağım." Eli başımın arkasına bastırarak geri çekilmemi engelledi. "Ağzın çok iyi hissettiriyor."

Sesindeki gerginliği duyunca kirpiklerimin arasından ona baktım. Tek gereken buydu. Gözlerimiz buluştuğu anda başını geriye attı ve serbest kaldığını haykırdı. Tuzlu özü ağzımı doldurdu. Bu hoşuma gidecek bir şey değildi, ama bu oydu. Erkeksi ve evcilleşmemiş -bana duyduğu arzunun bir ürünü- bu kısmı bağımlılık yapabiliyordu.

Conner pantolonunu düzeltirken çenemdeki tükürüğü silmek için elimin tersini kullandım, sonra da ayağa kalkmama yardım etti. İşte o zaman gariplik geri döndü.

İnsanların tek gecelik bir ilişkiden sonra kaçmakla ilgili şaka yapmalarına şaşmamalı. Eğer böyle bir şey olsaydı, ben de kaçmak isterdim. Ama burası artık benim evimdi ve orada yaşayan adamla evliydim.

Vay anasını.

Conner gömleğini çıkardı ve bana uzattı. "Yatak odası bu tarafta."

Gömleği giydim ve onu karanlık bir koridora kadar takip ettim. "İstemiyorsan seninle aynı odayı paylaşmak zorunda değilim."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Kendi odanı istediğini mi söylüyorsun?"

"Um... Sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse bunu gerçekten düşünmemiştim. Sanırım bunları düşünmekten kaçındım."

Şömineli ve geniş bir özel balkonu olan, şaşırtıcı derecede rahat bir oda olan ana süite doğru ilerledi. Renk düzeni benzerdi ama biraz daha koyu tonlanmıştı. Sakinleştirici. Dekorasyonu kim yaptıysa renk katmak için grimsi bir mavi kullanmıştı. Conner'ın gözlerinin ilham kaynağı olup olmadığını merak ettim.

"Kıyafetlerin dolapta, ama istediğın buysa onları taşıyabiliriz."

Konuştduğunda dikkatimi tekrar ona çevirdim, omuzlarındaki gerginliği fark ettim. Konuşurken de bana bakmadı, sadece en-suite banyoya doğru yürüdü ve soyunmaya başladı. Ben de dikkatle onu takip ettim. Atletini çamaşır sepetine attığında, onu geri çıkardım ve üzerimdeki elbise gömleğiyle değiştirdim.

Kıpırdamadan durdu, her hareketimi izliyordu.

"Bu iyi mi? Eşyalarımın nerede olduğundan emin değilim ve bu gece etrafı araştırmak için çok yorgunum."

"Hayır, benim için sorun değil." Gözlerinde eskiden beri var olan açlık kıvılcımı geri döndü. "Sanırım mahrem eşyaların burada." Dolaptaki çekmeceleri işaret etti.

Bir çift pembe külot bulup üzerime geçirdim, sonra da saçımdaki tokaları çıkarmak için makyaj masasına gittim. Bu işlem gereğinden uzun sürdü çünkü gözlerim sürekli onun çıplak göğsüne ve güçlü bacaklarına takılıyordu. Onu ilk kez iç çamaşırlarıyla görüyordum. Boxer külotu güçlü kalçalarını sımsıkı sarıyordu.

Spor ayakkabılarını ve tişörtünü giydikten sonra kapıda durup işimi bitirmemi bekledi. "Aç mısınız?"

"Evet. Sanırım öyleyim." Tören saat ikide, resepsiyon ise üç buçukta başlamıştı. Pasta ve şampanya içmiştik ama yemeğe geçmemiştik.

Conner bizi evin içinden mutfağa doğru götürdü. Arkasından yürürken, onun hareketlerini beğendiğimi fark ettim. Gereksiz bir gösteriş olmadan kendinden emin ve güçlüydü. Bana bir yarış atını anımsattı - damızlık olmamasına rağmen hızlı ve doğru koşan mazlum bir tür. Cesareti öğretilmemiş ya da üretilmemişti; doğuştan geliyordu, çenesindeki hafif yarık kadar doğaldı.

"Eviniz güzelmiş," dedim sessizliği doldurma ihtiyacı hissederek.

"Bizim yerimiz."

"Doğru... bizim yerimiz," diye mırıldandım. "Buna alışmak biraz zaman alacak."

"Bara oturun. Risotto sever misin?"

Kaşlarım saç çizgime çarptı. Yemek yapmayı teklif etmesine mi yoksa İtalyan yemeği yapmasına mı daha çok şaşırdığımdan emin değildim.

Omzunun üzerinden sırttı. "Kimseye söyleme ama annem İtalyanca'ya bayılır. Genel olarak yemek yapmayı çok sever ve ben de tek çocuk olduğum için onunla mutfakta çok zaman geçirdim." Modern mekânda doğal bir rahatlıkla hareket ediyor, yüksek kaliteli pişirme tavaalarını ve sıfırdan malzemeleri çıkarıyordu. Genoveses'lerle olan bağlantısını sormayı düşündüm ama vazgeçtim. Bir nevi normalliğe adım atıyorduk ve ben de ortalığı karıştırmak istemiyordum.

"Keşke size bir sürü İrlandalı yemek tarifi bildiğimi söyleyebilseydim ama bu yalan olurdu. Yemek yapmayı biliyorum ama çoğunlukla İtalyan yemeği." Onun önerdiği gibi oturmak yerine buzdolabından tereyağı ve parmesan çıkardım.

"En sevdiğin bir şey var mı?" diye sordu, kesme tahtasında soğan doğramaya başlarken.

Onun yanındaki tezgâha yaslandım ve neredeyse rahat hissetmeye başladığımı fark ettim. Muhtemelen en iyisi bu konu hakkında çok fazla düşünmemekti, yoksa endişelenip dengemi bozabilirdim. "Sanırım favorim annemin bana öğrettiği enchilada güveci olurdu."

"Seni kırmak istemem ama bu İtalyanca değil."

"Çoğunlukla İtalyan yemeği pişirdiğimi söyledim, taze kalması için araya birkaç yemek daha atıyorum." Soğan yüzünden gözlerimin acıdığını hissederek onu keserken izledim. "İrlanda yemeğinin ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Patates," diye alay etti. "Arada bir sosisle birlikte bir sürü patates. Çoban pastası ya da güveç. Doyurucu yemekler - viskiyi emmesi için bir şeyler yemeliyim." Soğanı bir çorba kaşığı zeytinyağıyla ısınan tavaya attı, sonra telefonunu kontrol etti.

"Kahretsin," diye homurdandı, cızırdayan tavaya bakarken kaşlarını çattı. "Gitmem gerekiyor. Bunu bitirebilir misin?"

"Gidiyor musun?" Sözcükler kastettiğimden daha suçlayıcı çıkmıştı.

"Bu bir sorun mu?"

Başımı hızla salladım. "Hayır," diye teminat verdim. "Burada benimle birlikte biri olacak mı?"

Kalın siyah kaşları birbirine yaklaştı. "Olması gerekiyor mu?"

"Hiç de değil. Sadece uzun zamandır evde yalnız kalmama izin verilmiyor. Garip hissediyorum."

Yüz hatlarını tehditkâr bir gölge kararttı. "Burası bir hapisane değil, Noemi. Dışarı çıkarken yanında benim ya da adamlarımdan birinin olmasını tercih ederdim ama sana hükmedecek birine ihtiyacın olmadığını düşünmek istiyorum." Bir saniye daha beni inceledi. "Üstümü değiştirmem gerek."

On dakika sonra gitmişti.

Evli ve yalnız, tıpkı annem gibi. Onun için her şey böyle mi başlamıştı? Conner düğün gecesinde bile çağrılabiliriyorsa, onun üzerinde herhangi bir hak iddia edebilir miydim?

Kardeşimin sihirli Eightball'unun muhtemelen söyleyeceği gibi: görünüm o kadar iyi değil.

Göğsümü sıkıştıran batma hissini bir kenara ittim ve risottoya son rötuşları yaptım. Soğurken televizyonu nasıl açacağımı buldum ve bir müzik uygulaması buldum. Gittikçe artan melankolime uygun, unutulmaz bir çalma listesi seçmeyi düşündüm ama kendime izin vermeyi reddettim. Durumum ideal olmayabilirdi ama eskisinden daha iyiydi. Şu an için yalnızdım ve bu altı aydan fazla bir süredir izin vermediğim kadar büyük bir özgürlüktü.

Bir yaz partisi çalma listesi seçtim. Güzel şeylere odaklanmak için havuz partisi melodilerinden daha iyi bir yol olabilir mi?

Yemeğimi bitirdikten sonra müziğin sesini açarak dairenin her yerinden duyulmasını sağladım ve

yeni ev. Misafir odasında bir noktada ayırmam gereken bir yığın kutu buldum ve bir boş yatak odası, Conner'ın ofisi ve egzersiz ekipmanlarına ayrılmış bir odanın daha envanterini çıkardım. Evin büyük bir kısmı bir tarafta, ana süit ise diğer tarafta yer alıyordu ve bu da mahremiyet sağlıyordu.

O tarafa dönerek Conner'ın eşyalarına göz attım, dolabı ve banyoyu inceledim. Tanıdığım çoğu erkek gibi o da komodinin çekmecesinde dolu bir tabanca bulunduruyordu. Nasıl ateş edileceğini biliyordum ama silahlar en sevdiğim şey değildi, bu yüzden onu yalnız bıraktım. Bunun dışında ilgimi çeken bir şey yoktu, çünkü neredeyse hiç eşyası yoktu. Seyahatlerden kalma eşyalar ya da kişisel eşyalar yoktu. Şifonyerinin üzerinde birkaç çerçeveli aile fotoğrafı ve eski bir tespih seti vardı. Hepsi bu kadardı.

Bana biraz yalnız göründü.

Uzun sürmez!

Kendimi sinsi hissederek sııttım ve kutularımın bulunduğu misafir odasına yöneldim. Eğer burası benim evim olacaksa, öyle olsun. Burayı biraz daha benimmiş gibi hissettirecektim. Bundan hoşlanmadıysa, çok kötü. Dügün gecemizde beni yalnız bıraktığı için haklıydı.

"O kadar da ağırbaşlı bir gelin değilim, değil mi Bay Reid?" Kendi kendime kıkırdadım ve eşyalarımı yerleştirmeye koyuldum.

ANA YATAK ODASI ZIFIRI KARANLIK KEN BİR ŞEY
beni uykumdan uyandırdı. Büyük bir elin karnıma
bastırıldığını ve bu elin sırtıma yaslanmış çok büyük, çok
sıcak bir bedene bağı olduğunu fark ettiğimde tüm
vücudum kaskatı kesildi.

"Benim, Noemi. Rahatlayabilirsin." Conner'ın yorgun sesi
etrafımda ılık tereyağı gibi eridi.

"Sadece bir taraf seçtim," diye mırıldandım uykulu bir
şekilde.

Homurdandı. "Şifonyerin her yerinde bok var."

"Ve banyoyu da." Kendi kendime sııttım. "Benim evim, benim bokum."

Tartışamayacak kadar yorgun görünen adam, nefesi hafif horlamalara dönüşmeden önce sadece oflamakla yetindi.

Bir sonraki uyanışımda, perdelerin kenarlarından odaya ışık sızıyordu. Conner artık etrafımda kıvrılmış değildi, ancak bir eli hala hafifçe  n kolumu tutuyordu, sanki uykuda bile beni takip etmeyi başarmış gibiydi.

Yataktan kalktığımda yerinden kıpırdamadı. Eve ne kadar geç geldiğini merak ettim. Onu rahatsız etmek istemediğimden ve işediğimi duyacak kadar rahat olmadığımdan, mutfağa gitmeden önce misafir tuvaletini kullandım.

Conner'ın kilerdeki simitler ve buzdolabındaki krem peynir de dahil olmak üzere şaşırtıcı sayıda kahvaltı seçeneği vardı. Bir  nceki akşam benim için yemek pişirdiğinden, birlikte biraz krep yapabileceğimi düşündüm. Ama önce kahve.

  inde espresso makinesi ve Keurig olan bir kahve barı bulana kadar dolapları açtım. Yanında bir kutu Starbuck's Pike Place Roast fincanı, onun arkasında da bir kutu Green Mountain Hazelnut fincanı vardı. Conner bana yeni aromalı kahveler içen bir tip gibi gelmemişti. Kendime işkence etmeyi sevdiğim için, bunların başka biri için alınıp alınmadığını merak etmeye başladım. Belki de... bir kadın için.

Dudaklarım sanki acı bir şey tatmışım gibi sıkıca büzüldü.

 nceki ilişkilerini sormak hiç aklıma gelmemişti. Bu doğru değildi. Aklımdan geçmişti ama uygun bir zaman hiç gelmemişti. Normalde bir ilişkide bu tür şeyler çiftler birbirlerini tanıdıķ a, zaman içinde doğal olarak ortaya çıkar. Biz hızlı yoldan gitmiştik. Bu adamla evliydim ve onun flört geçmişi hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her şey başladığında biriyle görüşüyor olabilirdi.

İnledim.

"Size makineyi nasıl kullanacağınızı gösterebilirim."

Conner'ın sesiyle irkildim. "Kahretsin, beni korkuttun. Yürürken biraz gürültü yap." Gözlerim onun oturma odasından içeri giren gömleksiz haline takıldığı anda sesimdeki inanç kayboldu.

İsa, Meryem ve Yusuf. Bu manzaraya alışabilecek miyim?

Joggers kalçalarından aşağı sarkıyordu. Nefis göğsünün ve kollarının her santimi sergileniyordu. Mürekkep sol kolunun ve omzunun tamamını kaplamıştı. Desenler tamamen siyahtı ve göğsüne ve sırtına taşıyordu. Göğsünde bir tutam siyah kıl ve kilometrelerce uzunlukta kaslar vardı. -Spor salonlarından alınamayacak kadar kalın, olgun bir tür.

"Şey... Nasıl olduğunu biliyorum aslında," diye mırıldandım. "Annem büyük bir kahve fanatığıydı. Evde bir cappuccino makinemiz vardı. Bu da çok farklı değil."

"İsterseniz cappuccino'ya geçebiliriz. Benim için pek fark etmez." Süslü makinenin düğmesini çevirdi.

"Sanırım espresso kulağa hoş geliyor." Yeni bir yer, yeni rutinler. Kocamla sabah espressosu içmek gerçekten güzel olabilir.

"İstersen simit ve krem peynir var." "Gördüm.

Sen de sever misin?"

"Ben pek kahvaltı seven biri değilim."

"O zaman neden..." Onları benim için aldığını fark ederek durdum. Hepsini benim için almıştı.

Vay be.

İşte yine tatlı olmaya başladı. Garipti. Çiçekli ya da şiirsel değildi, ama o sert dış görünüşünün altında daha yumuşak bir taraf gizleniyordu.

"Bizim için krep yapmayı düşünmüştüm ama bir şey istemiyorsan simit harika olur." Kilerden fırın simidi poşetini çıkardım ve bir simit buldum.

dilimlemek için tırtıklı bıçak. Simidimi kestikten ve ekmek kızartma makinesini bulduktan sonra döndüm ve sırtımı tezgahın kenarına yasladım.

Conner kahveyi hazırlamıştı ve yemek masasından bir şey alıyordu. "Al, bu senin için." Bana yepyeni bir iPhone uzattı. "Benim numaram ve diğer birkaç numara zaten programlanmış. Bishop da içinde. Bana ulaşamazsan onu ara."

"Teşekkürler." Bunu hiç düşünmemiştim ama babamın bana verdiği telefonu kullanmaya devam etmek istemediğim kesindi.

"Ne yapmak istediğine dair bir fikrin var mı?"

Ona boş boş baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Evlendik diye bütün gün burada oturmanı beklemiyorum. Daha önce ne yapıyordun?"

"Okula gidiyordum, sonra annem öldü ve babam hiçbir şey yapmama izin vermedi." Bunu ona söylerken garip bir şekilde utandığımı hissettim. Neden olduğundan emin değildim. Babamın bir pislik olması ya da annemi kaybetmiş olmam benim suçum değildi ama hayatta hiçbir amacım olmadığını itiraf etmek utanç vericiydi.

"Tüm bunlar olmadan önce ne yapmayı planlıyordunuz?"

Omuz silktim. "Tam olarak emin değildim. İlgimi çeken şeyler pek de kariyer türü uğraşlar değildi."

"Ne gibi?"

Tost makinesi arkamdan simidimi fırlatıp beni tezgâhtan uzaklaştırdığında ona gerçeği söylersem ne kadar aptal görüneceğimi düşündüm. Sert göğsüne çarparak nefes nefese kaldım ve erimiş safir gözlerine baktım.

"Affedersiniz," diye fısıldadım.

Conner'ın elleri beni yakaladığı kollarımdan aşağıya, sırtıma doğru indi ve beni kendine doğru çekti. Yüzünü boynuma yaklaştırdı ve içine çekti. "Sabahları hep böyle gergin misin?"

Şimdi gergin ve nefessizdim çünkü siki aramızda hızla sertleşiyordu. Dün gece seks yapmamıştık ama ne kadar bekleyecekti? Hazır olduğumu nasıl anlayacaktım?

Üzerime bir soru yağmuru yağdı ve beni kıpırdanmaya teşvik etti.

"Yanmadan ya da soğumadan simidimi almalıyım," diye mırıldandım ve koşarak ekmek kızartma makinesine geri döndüm.

Yeni kocama baktığımda, ağzı bilmiş bir sırıtışla yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Bu da senin." Tezgâhın üzerindeki cüzdanına gitti ve siyah bir kart çıkararak adanın öbür ucundan bana doğru uzattı. Bir kredi kartı. Ve üzerinde benim adım yazıyordu.

Gözlerim büyüdü.

Conner'ın gözleri kısıldı. "Dur tahmin edeyim, o pislik senin paranı da mı rehin aldı?"

"Sanki param varmış gibi konuşuyorsun," diye yumuşak bir sesle cevap verdim.

Başını salladı ve kahve makinesine dönerek yeni doldurulmuş kapuçinosunu aldı. "Artık paran var. Ne yapmak istediğini düşün. Bu sabah birkaç işim var ama öğle yemeğinden sonra döneceğim. O zamana kadar iyi misin?"

"Evet, tabii ki."

Başını salladı ve muhtemelen hazırlanmak için kahvesini alıp yatak odasına gitti. Biraz şaşkın bir şekilde kendimi bir bar taburesine attım ve simidimin üzerine krem peynir sürdüm. Ne kadar garip. Conner'dan ne beklediğimi bilmiyordum ama bu o değildi. Belki de benimle ilgilenemeyeceğini düşünerek aceleci davranmıştım. Belki de teklif ettiği şey yeterli olacaktı. Özgürlüğüm ve belli ölçüde saygım olursa mutlu olabilirdim. Muhtemelen. Ve param olursa, kardeşimi babamdan uzaklaştırmak için ihtiyacım olan şeylere erişebilirdim.

Sonra ne olacak, dahi? Sence babam Sante'nin gitmesine izin verecek mi?

Yediğim birkaç lokma midemde çalkalandı. Kaçmaya istekli miydim? Sante ile kaçmak için yeterli parayı toplayabilir miydim? Bunu yapmak istiyor muydum? Ve eğer istemiyorsam, bu bir kız kardeş olarak benim hakkımda ne söylerdi? En azından onu kurtarmaya çalışmam gerekmez miydi?

İştahımın geri kalanı büzüştü ve yok oldu.

Sante'nin sesini duymaya ve onun iyi olduğuna dair kendimi rahatlatmaya ihtiyacım vardı. Neden olduğundan emin değildim. Sadece ihtiyacım vardı ama Conner etraftayken aramak istemedim. Kardeşim hakkında zaten kötü düşünüyordu ve işleri bir şekilde daha da kötüleştirmek istemiyordum.

Conner'ın işe gitmesini beklerken hangi telefonu kullanacağımı düşündüm. Bana ilk başta verdiği tek kullanımlık telefon hâlâ bendeydi. Bu, konuşmanın benim tarafını kimsenin izlememesini sağlayacaktı ama Sante'nin telefonunun izleneceğini bilmek gizlilik çabalarını anlamsız kılıyordu. Yeni telefonu kullanabilir ve yeni kocamın her hareketimi takip etmediği konusunda doğruyu söylediğine güvenebilirdim.

Yalnız kaldığım anda kardeşimi aradım, cevap verdiğinde rahatladım.

"Evet," diye bağırdı, bilinmeyen numaraya beni gülümseten bir otoriteyle cevap verdi.

"Hey, küçük kardeşim. Benim."

"Em! Nasılsın?" Sesindeki tüm yapmacıklık eridi. "Çok endişelendim."

"Ben iyiyim. Benim için endişelenmene gerek yok." Ona Conner'la ilgili her şeyi anlatmak isterdim ama babamın duymasını istemiyordum. Kocam hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi. "Neler yapıyorsun?"

"Her zamanki gibi, çoğunlukla," dedi belli belirsiz.

"Çoğunlukla mı?" Merak ettiğimi düşünmemiştim ama Sante cevap verdiğinde sesi gergindi.

"Bu konular hakkında konuşamayacağımı biliyorsun, Em." Savunmacı yanıtı beni ürküttü.

"Evet, meraklı olmak istememiştim. Ateşli bir randevuya çıktığını mı yoksa başka bir şey mi kastettiğinden emin olamadım." Geçıştirmeye çalıştım ama endişe midemi düğümledi.

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Bir şeyler var... Ah!" Öfkeli bir patlamayla sözünü kesti. "Önemli bir şey değil. Ben

İyi olduğunu duyduğuma sevindim. Bak, gitmem gerek. Bu senin yeni numaran mı?"

"Evet. Beni istediğin zaman arayabilirsin."

"Harika. Kendine iyi bak, seni arayacağım." Ben cevap veremeden telefonu kapattı.

Kahretsin. Ona neler oluyor böyle?

Babamız başımızda dikilmeden açık bir konuşma yapmam gerekiyordu. Bavulumu açarken eşyalarımın arasından çıkardığım ocağa baktım ve Conner'ın benim için yaptığını Sante için yapıp yapamayacağımı düşündüm. Tek kullanımlık bir telefonu ona fark ettirmeden ulaştırabilir miydim? Elbette bunu başarabilirdim. Ve oradan, nelerin mümkün olabileceğini kim bilebilirdi ki?

OceanofPDF.com

"İŞLER BEKLEDİĞİMDEN UZUN SÜRDÜ. UMARIM SEN DE Öğle yemeği için bir şeyler bulmaya çalışıyorum." Conner oturma odasında bana katıldı, elleri ceplerindeydi ve gözleri tetikteydi.

"Hiç sorun değil. Bugünlük işin bitti mi?"

"Hayır. Geri dönmem gerek. Sadece kontrol etmem gerektiğini düşündüm." Çenesi sıkıştı, bakışları sanki onu rahatsız eden bir şey varmış gibi sertçe yana kaydı.

"Madem buradasınız, benim de bir işim var."

Kendi kendine konuşur gibi başını salladı. "Sen de benimle gelebilirsin. Kulübe giderken ayak işlerini de halledebiliriz."

Gerildim, beni kendisinin almasını beklemiyordum. Kahretsin. "Tamam. Çantamı alayım. Çantamı alayım." Şansıma lanet ederek aceleyle yatak odasına gittim. Neyin peşinde olduğumu bilmemesini tercih ederdim ama şimdi başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu.

Arabasına bindiğimizde, "Sadece bir eczaneye girmem gerekiyor," diye açıkladım. "Park etmenin zor olduğunu biliyorum, o yüzden gelmene gerek yok." Mümkün olduğunca soğukkanlı görünmeye çalıştım.

Yeni kocam bana bakmadı ya da cevap vermedi. Bunun yerine bir araba yoluna girdi ve arabayı durdurarak bakışlarıyla beni olduğum yerde sabitledi. "Herkesin kanımızın peşinde olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Bir bütün olarak kalmak için tek şansımız birbirimize güvenmek. Sen benim karımsın, hoşuna gitsin ya da gitmesin. Şimdi bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?"

Nedenini bilmiyordum ama gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu. "Kardeşim için endişeleniyorum. Ona vermek için kontrollü bir telefon almayı düşündüm, tıpkı senin bana yaptığın gibi. Böylece babamın haberi olmadan onunla konuşabilirim."

Gerginlik küçük alandaki havayı emiyor gibiydi.

"Birinin o piçi öldürmesi gerekiyor," diye tükürdü Conner. Ne kadar haklı olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu ama bunu yapacak olanın kendisi ve ailesi olması mümkün değildi. Böylesine açık bir savaş eylemi felaketle sonuçlanırdı.

"Sadece Sante ile konuşabilmem gerekiyor, hepsi bu. O zaman her şeyin yoluna gireceğine eminim."

Benim kendime inandığım kadar onun da bana inandığını sanmıyordum ama konuyu kapattı. Bir park yeri bulduktan sonra beni bir eczaneye götürdü ve tek kullanımlık telefonların satıldığı yeri gösterdi. Hatta çalıştığından emin olmak için yeni kredi kartımla ödeme yapmamı bile istedi. Bir parçam tuzağı beklemeye devam etti. Her şey çok kolay görünüyordu. Çok rahat ve

güçlendirici. Beni nasıl kontrol edecekti?

Hareket etme özgürlüğüm de dahil olmak üzere ihtiyacım olan her şeyi bana verseydi ne yapardım?

Bu çok boktan bir düşünce. Babam seni çok hırpalamış.

Conner bizi kulübüne götürürken iç çekmemek için kendimi zor tuttum. Kocamın beni babamın yaptığı gibi manipüle edebileceğini düşünmek istemiyordum ama şüphelerimi bastırmak zordu. Her ihtimale karşı tetikte olmak zorunda hissediyordum kendimi. Hayatın bu kadar çabuk söndürülebilmesi ya da çalınabilmesi akıl almaz bir şeydi.

Kulübün girişi ilk ziyaretimde olduğu gibi sessizdi.

Geceleri nasıl olduğunu merak ettim - insanlar dışarıda

sıraya mı giriyordu, yoksa daha çok gizli kapıları ve gözcüleri olan bir speakeasy gibi miydi? Belki de çok fazla film izlemiştim. Shae bu sefer yoktu, ama düşünümüzdeki sağdıç, Conner'ın kanepesinde uzanıyordu.

ofisine ulaştı.

Conner, "O kadar yorgunsan evine git," diye homurdanarak adamı varlığımızdan haberdar etti. Onunla daha önce kısa bir süre karşılaşmıştım ama konuşma fırsatımız olmamıştı.

"Oh kahretsin. Kusura bakma. Gece geç yattım." Çekici adam ayağa kalktı, iki yanağındaki derin gamzeleri gösteren mahcup bir gülümseme vardı yüzünde. Bana bir golden retriever'ı hatırlatan sıcak kahverengi gözleri ve tepesinde uzun ve asi tuttuğu kıvrıcık siyah saçlarıyla Conner'ın yaşlarında görünüyordu. Güçlüydü; yağsız kaslardan oluşan kalın kordonlar birbiri üzerine katlanmıştı, böylece hortumları omuzlarını eğiyor ve tişörtünün kolları kıvrımlı pazularının üzerinde geriliyordu. Cazibesinin çocuksu doğasıyla, gündelik kıyafetler içinde düğünde giydiği takım elbiseden bile daha sevimliydi.

"Noemi, Bishop'u hatırlarsın," dedi Conner dikkati dağılmış bir halde masasına doğru yürürken.

Aynen öyle. Elimi uzattım, o da memnuniyetle kabul etti.

"Bishop... soyadın bu mu?"

"Hayır, gerçek adım Ewan Bohanan." "Neden Bishop?"

Merakla sordum.

Sırıttı ve izin ister gibi Conner'a baktı. Kocam gözlerini devirdi.

"Lisedeyken bu ismi almıştım..." Işıltılı bir sırıtış fırlattı. "Çünkü ben etraftayken bütün kızlar dizlerinin üzerine çöküyordu."

Histerik bir şekilde gülmemek için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım.

Conner masasının üzerine tünemiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Neredeyse birden fazla kez ölümüne sebep oluyordum."

"Birinin erkek arkadaşı olduğunu nereden bilebilirdim ki?" Kollarını iki yana açarak masum olduğunu iddia etti. "Ve sen arkamdayken hiçbir zaman o kadar kötü olmadı."

"Evet, beni daha fazla pisliğin içine sürükledin. Ringde yaşamam iyi bir şeydi."

"Yüzük mü?" Araya girerek sordum. "Boks ringi," diye açıkladı Conner. "Profesyonel olarak boks yaptın mı?"

"Boks yaptı mı?" Bishop ağzı açık kaldı. "Adamım bir şampiyon olabilirdi, şuna bir bakın!"

İncelemem sırasında çok belli etmemeye çalışarak sıırıttım. Conner gerçekten de etkileyici bir yapıya sahipti. "Sanırım bu parmak eklemlerinin neden yaralı olduğunu açıklıyor."

Conner sıırıttı. "Sebeplerden biri de bu."

Başımı salladım, başka nelerin bu tür bir hasara yol açabileceğini bilmek istemiyordum. İki adamın etkileşimini görmek aydınlatıcıydı. Bishop, Conner'ın daha önce görmediğim farklı bir yönünü ortaya çıkarmıştı. Büyürken çok çekiştiklerini hayal etmişim.

"Pekâlâ, bu kadar saçmalık yeter." Conner ayağa kalktı, bazı kâğıtları çekmeceye tıktırdıktan sonra bana baktı. "Üst katta günün her saati açık olan birkaç masa var. Yukarı çıkıp bir bakmak ister misin?"

"Gerçekten mi?" Onun çalışması gerektiğini ve benim de kendimi eğlendirmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm. Bir tur beklenmedik bir ikramdı.

"Haydi. Bishop, git bir yerlerde işe yara." Conner beni

asansöre götürdü ve küçük bir otelin balo salonuna benzeyen ikinci kata çıkardı.

Vegas temalı bir etkinlik için süslenmişti. Duvarlar kristal apliklerle süslenmişti ve tavanlardan eşleşen avizeler sarkıyordu. Dokulu saten kumaş duvarları zengin bir bordo rengiyle süslüyordu; mekânın tamamında kullanılan aynı renk, altın ve maun ahşap taneleriyle bir araya getirilmişti. Açık odanın ortasında bir düzine kart masası duruyordu. Şu anda sadece iki tanesi açık görünüyordu ve geceleri yoğun saatlerde atmosferin nasıl olacağını merak ettim.

Conner, sanki benim bakış açımdan krallığına bakıyormuş gibi, "Tam etkiyi görmek için gece bir ara gelmen gerekecek," diye düşündü.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Çok güzel, ama bahse girerim geceleri canlanıyor."

Bir anlaşma sesi çıkardı.

"Böyle bir yeri tam olarak nasıl işletebiliyorsunuz? Bu yasadışı değil mi?" Shae'nin bana kendi katındaki her şeyin yasal olduğunu söylediğini hatırladım ve bu beni meraklandırdı.

Conner'ın başı neredeyse gururla eğildi. "Bastion kulübü özel bir hayır kurumudur. Esasen, çok yaratıcı bir muhasebe gerektiriyor."

"Anlıyorum."

"Blackjack oynamayı biliyor musun?" diye bana baktı.

"Ah, evet. Kardeşimle bir sürü oyun oynadık - para için değil, ama bazen Cadılar Bayramı'ndan kalan şekerler için oynardık."

Gülümsemesini bastırarak başını salladı. "Bakalım sende ne varmış."

Masalardan birini işaret etti. Açık olan tek sandalyeye oturdum, krupiyenin koltuğundaki çekici kıvılcık saçlıya gülümsedim, ancak kocamla göz göze gelmekle meşgul olduğu için bana pek bakmadı.

"Bay Reid," dedi boğucu bir ses tonuyla. "Bu hoş bir sürpriz."

Sinir! Sanki burada oturmuyorum bile.

Conner elini omzuma koydu. "Yeni karıma etrafı gezdirmek istedim. Noemi, bu Lena. Lena, Noemi."

Kadın gülümsedi ve kartlarımı dağıttı, gözlerinde kılıflanmış bir hançer vardı. "İyi şanslar."

İş yerinde her gün gördüğü ilgi bu muydu? Eğer öyleyse, kendini işine adanmasına şaşmamak gerekirdi. Kadınların genellikle kendilerini güçlü erkeklere attıklarını biliyordum, ama bunu iş başında görmek başka bir şeydi. Kocamla birlikte.

Kıskançlığın buruk tadını geri yuttum ve elime baktım. İki sekizli. Bölüşmek için yeterince iyi bir el. Her sekizlinin üzerine kapalı kartlar dağıtmayı başardım ve dağıtıcı on yedide kaldığında bana iki kazanan el verdi. Sırıttım ve yanımda oturan adam homurdanıp oyundan çekilince masada bana katılabilen Conner'a bakarak gülümsedim.

Lena yine dağıttı, bu sefer Conner da dahil. Birkaç el oynadık ve Lena'nın kocama gösterdiği açık ilgiye rağmen gerçekten eğlenmeye başlamıştım. Kartlarını toplarken eli ikinci kez baştan çıkarıcı bir şekilde kocamın üzerinde gezindiğinde tahammül sınıırıma ulaştım.

"Biliyor musunuz? Sanırım bir şeyler yemek istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım ve Conner'a döndüm. "Akşam yemeği yiyebilir miyiz?"

Daralan mavi bakışları bana yöneldi. "Evet, tabii ki." Kartlarını masanın üzerine bıraktı. Vedalaşmak için zaman ayırmadan asansöre doğru yürüdüm.

"SÖYLEMEK İSTEDİĞİN BİR ŞEY VAR MI?" CONNER BİR KEZ SORDU arabanın içindeydik. Ruh halimdeki düşüşü fark etmişti ama sinirimdeki bozulmanın kaynağını itiraf etmeye hazır değildim.

"Hayır, sadece açım." Gözlerimi yan camdan ayırmadım.

Kısa bir süre sonra Neary's adında bir restoranın önünde durduk. Dışarıdan küçük görünüyordu ama içeride binanın arka tarafına doğru derinlemesine açılıyordu. Eğer

Tahmin etmem gerekirse, mekânın bina var olduğu sürece - muhtemelen otuzlu ya da kırklı yıllar- açık olduğunu söyleyebilirdim ama iyi anlamda. İrlanda tarzı barın bir sürü cazibesi vardı. Kırmızı vinil kabinler duvarları kaplıyor, İrlanda hatıraları ve antik görünümlü aplikler rahat mekâna sıcak bir parıltı yayıyordu.

"Burası bir aile işletmesi," dedi Conner ve beni uzun odanın ortasındaki boş bir masaya götürdü. "Bu iyi mi, Tally?" Çenesini kaldırarak yakındaki kıvrıcık saçlı sevimli bir garsona baktı.

"Elbette, Bay Reid." Yanına gitti ve baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle ona bir sandalye çekti. "Her zamankinden getireyim mi?"

İnanılır gibi değil.

Böyle mi olacaktı? Kendi lanet evliliğimde kendimi hep üçüncü tekerlek gibi mi hissedecektim?

"Bu harika olur, teşekkürler. Noemi, ne içmek istersin?"

Ofladım ve Conner'a doğru bakmayı reddederek koltuğuma çöktüm. "Kırmızı ev çalışıyor."

Tally yanımdan ayrıldıktan sonra Conner sandalyesini bana yaklaştırdı, küçük masanın bir köşesi aramızda kaldı. "Kıskandın mı?" diye sordu merakla, bir eliyle kirli çenesini ovuşturarak.

"Bunun saygısızlık olduğunu düşünüyorum. Tüm bu kadınlar sanki ben burada değilmişim gibi gözleriyle seni beceriyor."

Gözlerinin arkasından karanlık ve ilkel bir şey geçti. "Kıskanıyorsun." Kelimeleri bu kez yırtıcı bir eğlenceyle söyledi, bir kedinin tuzakta kıvranan bir fareyi izlemesi gibi.

"Bishop ve karşılaştığımız diğer tüm erkekler beni çıplak olarak hayal etseydi buna ne derdin?" Artık dikkatini çekmiştim, bu yüzden ciddiyetle devam ettim. "Eğer bu ilişki gerçek olsaydı, birkaç dik dik bakan göz beni rahatsız etmezdi. Ama gerçek değil ve bu da her şeyi çok daha kafa karıştırıcı hale getiriyor."

Conner'ın yüzü uçucu bir hal aldı - yüz hatları daha keskin, öfkesi daha keskin. "Bu gerçek olsaydı da ne demek?"

Kırpılmış her kelimededen zehir damlıyordu.

"Evliyiz ama bu daha çok bir gösteri, değil mi? Ailelerimiz için bir anlaşma." Her kelimedede kendimi daha da derine gömüyordum ama nasıl olduğundan emin değildim.

Kocam koltuğunda öne doğru eğildi, vücudu öfkeyle kaynıyordu. "Gösteri mi? Sana bir tür aktör gibi mi görünüyorum? Çünkü dilimin ve parmaklarımın üzerine boşalmanın olabildiğince gerçek olduğuna eminim. Sana bunun lanet olası bir anlaşmadan daha fazlası olduğunu söylemiştim."

Kimsenin onu duymaması için dua ederek restoranın etrafına bakarken yanaklarımdaki sıcaklık kavruldu. "Evet, ama bu ne anlama geliyor?"

"Sen benimsin, ben de seninim demek."

"Öyle diyorsun," dedim sessizce, bakışlarımı ellerime indirerek. "Ama senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Ona tekrar baktığımda, belirsizliğimi ve korkumu görmesine izin verdim. İstedığım etkiyi yarattı.

Conner sandalyesinde arkasına yaslanırken omuzları gözle görülür biçimde gevşedi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Bana Genoveses'lerden bahsedebilir misin? Evlatlık olduğunuzu bilmiyordum."

Başını salladı ve garsona içkilerimizi getirmesi için bir dakika verdi. "Birkaç ay önce öz annem bana ulaştı ve iletişime geçmemi sağladı. İlgilenmiyordum ama amcalarım Mia Genovese'nin oğlu olduğumu öğrenince beni onunla görüşmeye zorladılar."

"Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum."

"O kadar da kötü değil. İyi bir hayatım oldu ve onun seçimlerini yadırgamıyorum. Mia bana hamile kaldığında sadece on altı yaşındaymış. Ben doğduktan sonra, beni evlat edinen ailemin gittiği Katolik kilisesine bir dizi tespihle birlikte bırakmış. Annem genç yaşta çocuk sahibi olamayacağını biliyormuş, bu yüzden eline bir fırsat geçtiğinde beni evlat edinme şansını kaçırmamış. En iyisi de bu oldu."

"Sanırım tüm bunlar şimdi biraz daha anlamlı hale geliyor - İrlandalılar ve İtalyanlar bir araya geliyor."

"Baban sana bunların hiçbirini anlatmadı mı?" Gözlerini devirerek başını salladı. "Boş ver. Tabii ki söylemedi."

Omuz silktim. "İki grubun birleşmesi alışılmadık bir durumdu ama bana soru sormanın haddime olmadığı öğretili."

"Bu saçmalığı aklından çıkarabilirsin," diye homurdandı. "Sen benim karımsın, çalışanım değil. Bir sorun olduğunda bana sormanı beklerim."

İddiasını test etmek isteyip istemediğime karar vermek için durakladım. "Hem İrlandalı hem de İtalyan ailelerin bir parçası olmak sizin için ne anlama geliyor?"

Derin bir iç çekti. "Tam olarak emin değilim. Organizasyonlar açısından pek bir şey değişmiyor. Evliliğimiz bile bana Beş Aile arasında özel bir ayrıcalık sağlamıyor. Bununla bir sorunum yok. Daha karmaşık olan kişisel şeyler. Mia sürekli bir araya gelmek istiyor ama ben ilgilenmiyorum. Onun hakkında ne yapacağımı bilmiyorum."

Yaptığı açıklama karşısında kalbim hem daraldı hem de yükseldi. Böyle zor bir durumda olmasından nefret ediyordum ama aynı zamanda bu kadar kişisel bir konuda bana güvenmesinden de heyecan duyuyordum. Bana hiç beklemediğim derecede güven gösteriyordu.

"İşleri ağırdan almamanız için bir neden olduğunu sanmıyorum. Şimdiye kadar çok uyumlu davrandın gibi görünüyor," diye nazikçe önerdim.

Servis elemanı yanımıza gelip bizi esir alan büyüü bozana kadar mavi gözlerini benimkilere dikerek beni inceledi. Menüye bakmak için bir dakikamızı ayırdık, sonra siparişlerimizi verdik. İçinde büyüdüğü kültür hakkında daha fazla bilgi edinmek istediğim için onun önerdiği geleneksel bir İrlanda yemeği seçtim.

Tekrar yalnız kaldığımızda Conner, "Annen hakkında daha fazla şey duymak isterim," dedi. "Ama seni üzecekse değil."

"Size ondan bahsettiğim için mutluyum. Bize her zaman sevgi ve ilgi gösteren harika bir anneydi. Biz

Noel'de zencefilli kurabiye evler yapar ve Paskalya'da kendi yumurtalarımızı boyardık. Bizi okumaya teşvik eden ve internetten bulduğu yeni el işi fikirlerini denemeyi seven biriydi. Bizi çiftçi pazarlarına, sinemaya ve Broadway oyunlarına götürürdü ve bunu yapmaktan mutluluk duyardı. Ona hiçbir zaman yük olduğumu hissetmedim. Onun kadar ilgili ve sevgi dolu bir annem olduğu için babamın yokluğunu pek fark etmedim; ama sanırım Sante bir çocuk olarak bunu daha çok hissetti."

Ben konuşurken Conner'ın gözlerindeki safir ışık ısındı. "Bence annelerimiz iyi anlaşırdı. Ve benim babam seninki gibi bir pislik olmasa da, kesinlikle evdeki otorite figürüydü."

"İtiraf etmeliyim ki bana biraz ürkütücü geldi."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Hayır, korkutucu değil. Birbirine çok sıkı bağlı bir ailenin tek kayınbiraderiydi. Sanırım her zaman kendini kanıtlamak zorunda hissetti." Conner'ın gözleri masaya kaydı ve parmakları viski dolu kadehini beyaz masa örtüsünün üzerinde yavaşça çevirdi. Kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. Bunların ne olduğunu merak etsem de, zorlamak ve sohbetimizin kolay akışını bozmak istemedim.

"Peki ya Bishop? Bana onunla olan geçmişinizden biraz daha bahsedin."

Conner zavallı annesi için üzölmeme neden olan bir dizi hikâyeye başlamadan önce gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. Onun hayatını dinlemeyi seviyordum ve benim hayatım hakkında sorduğu düşünceli soruları takdir ediyordum. Geçirdiğimiz bir saat o kadar çabuk geçti ki ayrılmak konusunda isteksizdim ama Conner'ın gitmesi gereken bir yer var gibiydi. Yemeğimiz biter bitmez ayrılma işlemini başlattı ve beni arabaya kadar geçirdi.

"Bu gece işe dönmek zorunda mıydın?" Kaldırıma yanaştığında sordum.

Bana verdiği tek cevap basit bir hayır oldu. Tekrar park ettiğinde ama apartmana park etmediğinde, pes ettim ve daha fazla bilgi için zorladım.

"Nereye gidiyoruz?"

Başıyla caddenin karşısını işaret etti. Şaşkınlıkla bir dizi köhne işyerine baktım ama arabadan inip onu takip ettim. Beni küçük bir dövme salonunun kapısına götürdüğünde donakaldım.

"Burada ne işimiz var?"

"Ne düşünüyorsun?" Elimi tuttu ve ben zihinsel olarak yetişmeye çalışırken beni içeri çekti.

"Bu Bay Reid değil mi?" diye seslendi tezgâhın arkasındaki bilgisayarın başındaki dövmelerle kaplı kel adam. "N'aber dostum?"

İkili erkekçe bir el sıkışma sarılma kombinasyonu yaptı.

"Uğrayıp yeni eşimi tanıtmak istedim. Birkaç küçük şey için vaktiniz var mı diye soracaktım."

Bekle, bir çift mi? Birkaç dövme mi?

Birden alarm durumuna geçtim.

"Kahretsin, dostum. Tebrikler." Adam bana baktı ve sırtıttı. "Adım Paco."

Karşılığında ihtiyatlı bir şekilde gülümsedim. "Noemi."

"Benim için bir zevk, Noemi." Conner'a geri döndü. "Kesinlikle zamanım var. Önce sen mi gidiyorsun?"

"Bekle. Burada neler oluyor?" Artık paniğimi kontrol edemeyerek ağızımdan kaçırdım.

"Evet," diye yanıtladı Conner, bariz sıkıntımı görmezden gelerek. "Bu ona kendisinininkini nerede istediğine karar vermesi için bir dakika verir."

Gözlerim biraz daha açılırsa, bir tanesinin yuvasından fırlama riski vardı.

"Pardon? Öylece gelip dövme yaptıramam."

"Neden olmasın?" Conner sordu, iki adam da sanki üçüncü bir kolum çıkmış gibi bana bakıyordu.

"Çünkü... Çünkü..."

Lanet olsun.

Neden dövme yaptıramadım? Dövme istiyor muydum? Bu ne olduğuna bağlı.

"Ne alıyorsun?" Her geçen saniye daha da dehşete düşerek sordum.

"Adını bileğimin iç kısmına yazıyorum." Eğildi, gözleri beni olduğum yere sabitledi. "Ve benim adım senin üzerinde bir yerde olana kadar buradan ayrılmıyoruz. Bu şekilde, bunun gerçek olduğunu bileceksin. Kan ve mürekkepten daha gerçek bir şey yok."

Nutkum tutulmuştu. Dövme hakkında. Her şey hakkında.

Conner bana bu evliliğe bağlı olduğunu söylemeye çalışıyordu.

Oturup sağ bileğini masanın üzerine koymasını hayretle izledim ve beni bir kez daha şaşırttı. Bu, üzerinde bir damla mürekkep olmayan koluydu. İsmim tek ve yegâne süs olacaktı.

Yanına bir sandalye çektim ve Paco'nun bölgeyi temizlemesini, ardından boyalı bir şablonu cildine yapıştırmak için transfer kağıdı kullanmasını izledim. İzlemesi büyüleyiciydi. Bırakın ismimin birinin vücuduna kazınmasını, daha önce hiç dövme yapıldığını görmemiştim. Teorik olarak silinebileceğini biliyordum ama yine de inanılmaz derecede etkileyiciydi. Bu bir ifadeydi - karnımda savaşıyor bir sinir ordusuna rağmen karşılık vermek istediğim bir ifade.

Dövme tamamlandıktan sonra zarif yazının üzerine jel sürüldü ve bileği bandajlandı.

Sonra sıra bana geldi.

"Bileğimi de yapacağım." Sesim soluk soluğaydı, ciğerlerim hızla atan kalbime ayak uydurmak için fazla mesai yapıyordu.

"Sağ bilek mi?" diye sordu adam.

"Hayır, solum." Kolumu masanın üzerine koydum.

Conner bileğe baktı, sonra bana döndü, gözlerinde anlayış vardı. Bu, babamın çürüklerle lekelediği bileğiydi. Artık sonsuza dek Conner'ın adını taşıyacaktı.

Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. "Ne kadar acıyacak?"

Paco yüzünü buruşturdu. "Yalan söylemeyeceğim, kesinlikle bir rahatsızlık var ama bileğim diğer yerler kadar kötü değil."

İyi ki başka bir dövme yaptırmayı düşünmüyordum çünkü çok acıyordu. Diğer bölgelerde daha kötü olsaydı? Tabii ki hayır.

Conner'ın ismi tamamlandığında kolumu ellerinin arasına aldı ve kızgın kırmızı teni nazik bir okşayışla okşayarak sanatı inceledi. "Artık bileziğinde hangi ismin olduğu önemli değil; her zaman yanında taşıyacağın benim ismim."

Gözlerimde biriken nemi geri kırpamak zorunda kaldım. Bu kadar sert ve hatta zaman zaman yıpratıcı olan bu adamın aynı zamanda bu kadar nazik ve tatlı olabileceğini düşünmek ne kadar garipti.

Dükkândan yeni mürekkebimizle ve aramızda oluşan kırılğan bağla ayrıldık.

Onun gerçek evlilik kavramını kabul etmeye hazırdım, ancak bunun onun için tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildim. Birbirimize olan bağlılığımızdan mı yoksa daha başka bir şeyden mi bahsediyordu? Aşk kastetmiş olabilir miydi? Ve bana karşı bir aşk beslese bile, görevi ve hırsları karşısında ilişkimiz her şeyden önce gelebilir miydi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Bir adım atıp ona güvenmeyi ve kalbimi açmayı denemek zorundaydım.

Eve dönerken yol boyunca bu riski alıp alamayacağımı düşündüm. Binanın lobisine vardığımızda, Mia Genovese'in görüntüsü Conner'ı durdurduğunda hâlâ düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

"Em, yukarı çıkmanı istiyorum," dedi alçak ve temkinli bir ses tonuyla.

"Her şey yolunda mı?" Endişe içimi kemirirken sordum. Neden onun evine geldiğinden emin değildim ama bir şeyler ters gidiyordu.

"Eminim sadece konuşmak istiyordur. Birazdan gelirim." Hayal kırıklığına uğramış bakışlarını ondan çekip bana dik dik baktı ve itaat etmemi istedi.

Başımı sallayarak onları yalnız bıraktım, içim hiç rahat değildi.

OceanofPDF.com

NOEMI'YI TEK BAŞINA YUKARI GÖNDERMEYİ SEVMİYORDUM AMA HER Mia Genovese'i gördüğümde içimdeki sezgiler bir nebze olsun ürperdi. Neredeyse sinirsel bir enerjiyle titreşiyordu. Bir şeyler dönüyordu ve bu sadece vicdan azabından kaynaklanan bir durum değildi.

Söyleyeceği her şeye karşı kendimi hazırladım ve ona doğru yürüdüm. "Mia, bu bir sürpriz."

Gülümsemesi nazikti ama gözlerinin kenarındaki özür ifadesi dikkatimi çekti. "Conner, çok özür dilerim."

ama seninle bir şey konuşmam gerekiyor. Bilmen gereken önemli bir şey." Sanki onu içini kemiren vicdan azabından uzaklaştıracak bir güce sahipmiş gibi telefonunu eline aldı.

"Hadi oturalım." Bizi isteksizce boş bir oturma alanına götürdüm. Lobiden belli aralıklarla apartman sakinleri geçiyordu ama konuşmalarımız duyulmayacaktı. Duruşumu olabildiğince rahat tuttum ve söyleyeceklerini söylemesine izin verdim.

Koltuğunun kenarına tüneyerek oturdu, gözleri benimle telefonu arasında dans ediyordu. "Buraya gelmemin garip görüldüğünü biliyorum. Böyle bir konuşma için hiçbir zaman uygun bir zaman değil ama içim içimi yiyor."

"Tamam, dikkatimi çektin."

Kendini güçlendirmek istercesine bir yudum hava çekti. "Evlat edinilme koşullarınız hakkında pek bir şey bildiğinizi sanmıyorum."

"Sadece on altı yaşındaydın ve bana bakamayacak durumdaydın," dedim yargılamadan.

"Ailem çok dindardı. Okulda olmadığım zamanlarda kilisemizde gönüllü olarak çalışırdım. Bir yaz, gençlik direktörümüz bazı büyük çocuklarımızın kardeş kilisenin tatil İncil okuluna yardım edip edemeyeceğini sordu. Beklenmedik bir şekilde çok sayıda küçük çocuk kayıt yaptırmıştı ve iki haftalık bir günlük kamp için fazladan birkaç kişiye ihtiyaçları vardı. Tabii ki gönüllü olmaktan mutluluk duydum." Durakladı, değerli bir anının düşkünlüğü yüz hatlarını rahatlatıyordu. "Kilise Aziz Patrick'ti ve babanla orada tanışmıştım."

Biraz daha hareketsiz kalsaydım, öldüğümü sanabilirlerdi.

St. Patrick's yeni doğduğumda götürüldüğüm kiliseydi. Evlat edinen ailemin üye olduğu kilise. Mia Genovese bana babamın kim olduğunu söyleyecekti ve bu onu korkutuyordu.

"Birbirimizi uzun zamandır tanıımıyorduk. Ama o kadar çekiciydi ki hemen aşık oldum. O yaşlarda o kadar saftım ki evlenmeden önce hamile kalabileceğimi düşünmemiştim. Ailem o kadar muhafazakâr ve düzgündü ki benimle seks hakkında hiç konuşmadılar. Annem durumumu anlamadan önce seninle tam altı ay geçirmiştim. Hiçbir şeyden haberim yoktu. Çok korkmuştum, bu yüzden bana söyleneni aynen yaptım.

"Sonraki üç ay boyunca evimizden çıkmadım. Ta ki sen doğduktan bir gün sonra gizlice çıkıp seni büyükannemin tespihiyle birlikte kiliseye götürene kadar. Ailem laik olmayan bir evlat edinme ajansı ile anlaşmış, onları nasıl utandırdığıma dair toplumumuza bilgi sızdırabilecek herhangi bir Katolik hizmetiyle çalışmak istememişti. Kendimi çok güçsüz hissediyordum ama senin için yapabileceğim tek şey seni en azından bir ailen olduğunu bildiğim o kiliseye götürmekti."

Onu hemen o anda durdurabilirdim -bilmek istemediğimi ve bunu geçmişte bırakmasını söyleyebilirdim- ama kelimeler kifayetsiz kaldı. Sessizce oturdum ve önümdeki tren enkazının ortaya çıkışını izledim.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

"Kim olduğunu öğrendiğimde, senin adına ne kadar mutlu olduğumu hayal bile edemezsin. Yalnız olmadığını bilmek." Gözyaşlarını sildi, kelimeleri titremeye başlamıştı. "Sen ve ben tanışırız diye düşünmüştüm, sonra da babana senden bahsedebilirdim. Bir ailesi vardı, görüyorsunuz, bu yüzden bunu dikkatlice yapmak istedim, ama sonra ..." Sözleri hıçkırıklara boğuldu ama gerçeğin çığ gibi büyümesi artık zapt edilemeyecek kadar güçlüymüş gibi devam etti. "Nasıl bilebilirdim ki aynı gece... akşam yemeğimizi yediğimiz gece..." Gözlerini sıkıca kapattı, keder onu ele geçirmişti.

Aynı gece yemeğimizi yedik. Söylemesi gereken tek şey buydu ve ben biliyordum.

"Brody Amca," diye nefes aldım.

Mia cam gibi gözlerini benimkilere dikti ve kederli bir şekilde başını salladı.

Bunca zamandır amcam Brody benim biyolojik babamış ve biz bunu hiç bilmiyormuşuz. O hiç bilmiyordu ve artık hiç bilmeyecekti.

Gerçekliğin acımasızlığı ciğerlerimdeki havayı çalarak bana çarptı.

Hayatımın gidişatından memnun olduğumu sanıyordum. Evlat edinme ve ailemle. Mia'nın söyleyebileceği hiçbir şeyin geçmişi değiştiremeyeceğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Gerçek her şeyi değiştirmişti.

"Çok üzgünüm Conner," diye fısıldadı Mia. "Seni daha önce bulmamın hiçbir yolu yoktu. Zaten ne kadar yakın olduğunuzu bilseydim size söylerdim. Bilmeni isterdim. Bu son iki hafta, her şeyin nasıl geliştiğini bilmek için acı verici oldu. Çok adaletsizdi. Gerçeği senden bir dakika daha saklamak istemedim."

"Bu senin hatan değil," diye mırıldandım dalgınca, söylediklerime inandığımı fark edince şaşırdım. Bunların hiçbirisi için onu suçlamıyordum. Belki ailesini, ama herkesten çok babamı benden alan bir grup insana öfke duyuyordum.

Lanet Arnavutlar.

Brody Byrne ile baba-oğul olarak bağ kurma şansımı çalmışlardı. Peki ne için? Acınası bir gözdağı girişimi için mi? Onlara gözdağı verirdim. Tüm organizasyonlarını yerle bir ederdim.

Öfke intikam hırsıyla silahlandı ve kontrolümün parmaklıklarını salladı.

İçimde bir nefret volkanı patladı, damarlarımdan erimiş öfke nehirleri fişkırdı.

Oradan çıkmam gerekiyordu. Kana susamışlığını bir masuma yöneltmeden önce içimde kaynayan vahşi canavar için bir çıkış yolu bulmalıydım.

"Bunu paylaştığın için teşekkürler Mia." Ayağa kalktım, hareketlerim sert ve koordinasyonsuzdu. "Kolay olmadığını biliyorum

Buraya geldiğiniz için kendinizi suçlu hissetmenize gerek yok. Evlat edinme. Brody. Bunların hiçbirisi senin hatan değildi." Samimiyetimi yansıtmak için bakışlarımı onunkilere dikmeyi başardım ve sonra ona sarıldım. Paylaştığımız ilk kucaklaşmaydı. O da en az benim kadar çalkantılı bir dönemden geçmişti. Onun acısını büyötmeye hiç niyetim yoktu. Acı çekmeyi hak eden o değildi.

"Dinlediğiniz için teşekkür ederim," dedi titreyen bir sesle, ince dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. "Artık seni rahatsız etmeyeceğim."

"Sorun değil, Mia. Gerçekten. Tüm bunları sindirmek çok zor oldu ama sen asla bir zahmet değilsin."

Gülümseyip kapılara doğru çekilmeden önce gözlerinde daha fazla yaş birikti.

Telefonumu açıp Bishop'ı aradım.

"Selam dostum. I-"

Başka bir şey söyleyemeden sözünü kestim. "Plakayla ilgili bir şey bulabildin mi?" Kırılmış her kelime saldırganlıkla kaynıyordu.

"Uh, evet. Bir adresim var, ama-"

"Ver onu bana."

Bishop'ın sesi ayıldı. "Desteye mi ihtiyacın var? Bu adamlar hakkında henüz başka bir istihbaratım yok. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim-"

"Adres," diye onu susturacak kadar vahşice bağırdım, sonra ihtiyacım olan şeyi alır almaz telefonu kapattım.

Yukarı çıktığımda Noemi beni oturma odasında bekliyordu. Onun yanından geçip yatak odasına doğru yürüdüm.

"Dışarı çıkmam gerekiyor," dedim, peşinden gitmek için ayağa fırladığında. "Senin burada kalman gerekiyor."

Benim ölümcül yoğunluğum onun endişesini artırdı.

"Mia ne dedi?" diye sordu, sesi sanki sormaya korkuyormuş gibi kısıktı.

"Şu anda konuşmak istediğim bir şey yok. Yapmam gereken bir şey var." Ana dolabın içinden

ruhsatsız tabancaları gizli bölmelerinden çıkarıp göğüs kılıfıma yerleştirdim.

"Bu babamla mı ilgili? Onunla yüzleşmeyeceksin, değil mi?"

Ona bu fikri neyin verdiğiinden emin değildim ama bunu daha fazla tartışacak kapasitem de yoktu. "Bunu düğünden önce zaten yapmıştım," dedim dikkatim dağılmış bir şekilde her bir silahın fişek yatağını kontrol edip ceplerime fazladan şarjör koyarken.

"Ne? Beni incittiği için onunla yüzleştin mi?"

Sorularını duymazdan gelerek silahlarımı örtecek kadar büyük bir ceket aldım.

"Conner," diye daha güçlü seslendi Noemi. "Bana neler olduğunu anlatmadan buradan ayrılma."

Öfkemin vahşi doğasını dizginleyemeyerek ona doğru döndüm. "Bana babanla aranızın neden değiştiğini söyleyecek misin? Kardeşinle konuşmak için neden kullan-at telefona ihtiyacın olduğunu ya da neden altı lanet ay boyunca konuşmadığınızı?" Bana söylemediği daha fazla şey olduğunu biliyordum. Bana baskı yapmasaydı, bu konuyu arka planda bırakabilirdim ama saçmalıklara ayıracak ne vaktim ne de sabrım vardı.

Noemi'nin dudakları kenetlendi, geniş yeşil gözlerinin ardında bir kapı çarptı.

Beni bu şekilde dışladığını görmek beni daha da sinirlendirdi, kendi hatam olmasına rağmen yine de kendimi durduramadım. Duygularım beni ele geçirmişti.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyerek yanından geçip apartmandan hışımla çıktım.

BİR ŞEYLER KORKUNÇ DERECEDE YANLIŞTI.

Mia ona onu bu kadar üzecek ne söylemiş olabilirdi? İtalyan ailesiyle ilgili bir şey mi? Benim ailemle ilgili olabilir mi? Yoksa neden bana söylemesin ki? Bu ilişkinin gerçek olduğunda ısrar eden ve eşleşen dövmeler öneren Conner'dı. Benim açılmamı ve paylaşmamı istiyordu, o halde aynısını yapamayacak kadar onu üzen ne olabilirdi? Yüzüme bile zor bakıyordu.

Benimle evlendiğine pişman olmasına neden olacak bir şey mi öğrenmişti?

Belirsizlik çıldırtıcıydı. Ama en önemlisi, kardeşim için umutsuzca endişeleniyordum. Conner'ın öfkesinin ailemle bir ilgisi varsa, Sante'nin güvende olduğundan emin olmalıydım. Onunla konuşmak zorundaydım.

Aceleyle yeni telefonuma gittim ve Pippa'yı aradım.

"Alo?" diye sertçe cevap verdi, benim için yeni bir numarayı daha tanımamıştı.

"Pip, benim."

"Hey!" Kuzenimin sesi beni anında sakinleştirdi. "Nasılsın? Evlilik hayatı nasıl gidiyor? Bu gerçek bir telefon mu yoksa başka bir kullan at mı?"

"Bu benim yeni numaram. Ve her şey düşünüldüğünde, iyi gittiğini söyleyebilirim. Conner'ın bazı işleri çıktı ve ben de uğrayıp uğrayamayacağını merak ettim. Evimizi görüp biraz ziyaret edebilirsin." Ondan ne istediğimi yüz yüze açıklamak çok daha kolay olacaktı.

"Bunu çok isterim! Uzun süre kalamayacağım - babamın geç saatlere kadar dışarıda kalmama ne kadar kızdığını bilirsiniz - ama kesinlikle uğrayabilirim."

Ona yeni adresimi verdim, sonra dolabıma gidip çürüklerimi gizlemek için kullandığım altın bileziği buldum ve bu kez yeni dövmemi örtmek için kullandım. Sargıyı çıkarmam gerekiyordu ama Pip'in ne yaptığını görmesindense hassas derimin açıkta kalmasını tercih ettim. Eğer annesine söylerse ve bu haber babama ulaşırsa, onun nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

Sonraki otuz dakika boyunca, resepsiyon onun geldiğini haber vermek için çalana kadar oturma odasındaki pencere duvarında volta attım. Beklendiğini söyledim ve kapıcı, güvenlik kodu ya da anahtar kartı gerektiren asansörler konusunda ona yardımcı oldu. Üst kata çıktığında ona yeni evimi gezdirdim. Yapacağını bildiğim gibi oohed ve aahed yer üzerinde.

"Bu muhteşem, Em. Senin için çok endişelendim, bu yüzden burada tek başına mutsuz olmadığını görmek beni çok rahatlattı."

"Hiç de değil. Hâlâ birbirimizi yeni yeni tanıyoruz ama kesinlikle daha kötüsü de olabilirdi." Devam etmeden önce bir an yanağımı kemirdim. "Sen buradayken senden bir iyilik isteyeceğim."

Nehrin muhteşem manzarasına sırtını döndü, dikkati artık doğrudan benim üzerimdeydi. "Öyle mi?"

"Evime uğrayıp bunu Sante'ye verebilir misin?" Kontörlü telefonu elime aldım. "Babamın orada bulunma nedenini bilmediğinden emin olmalısın."

Keskin gözleri beni olduğum yere mıhladı. "Peki bunu tam olarak neden yapıyoruz?" Eğilip fısıldamadan önce gözleri fal taşı gibi açılmıştı: "Bu Conner'la mı ilgili? Sana zarar mı veriyor?"

"Hayır, hiç de değil!" Ona güvence verdim. "Aslında sorun babamda ama önemli değil."

Sakinleşir gibi oldu ama hâlâ dikkatle beni inceliyordu. "Hiçbir şey mi? Benden kardeşine kullan-at telefon vermeme istiyorsun ve bunun bir şey olmadığını mı düşünüyorsun? Babanın aşırı korumacı olduğunu söylediğini biliyorum ama bu biraz garip geliyor."

Sönük bir şekilde içimi çektim. "Bu uzun bir hikaye ve henüz hakkında konuşamayacağım bir şey. Anlatabildiğim zaman anlatırım ama o zamana kadar yardımın gerçekten işime yarayabilir."

Pip'in omuzları çöktü. "Tabii ki yardım edeceğim, Em." Beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Ama beni çok endişelendiriyorsun."

"Biliyorum ve bunun için gerçekten üzgünüm. Seni bunların içine sürüklediğim için özür dilerim."

Telefonu elimden aldı ve çantasına attı. "Lütfen. Ben bu bok için yaratılmışım. Bir gece Brandon Swanson'ın sporcu askısına kaşıntı tozu koymak için erkeklerin soyunma odasına gizlice girdiğimi hatırlıyor musun?"

Sırıttım. "Bu oldukça epikti." Bir zorbanın sonunda hak ettiğini bulduğunu görmek harikaydı.

"Bunun her sefil dakikasını hak etti."
"Kahretsin, evet, yaptı." Ayıldım ve elimle kolunu sıktım.
"Teşekkürler, abla."
"Her zaman." Göz kırptı ve kapıya doğru döndü. "Seni seviyorum, bebeğim."
"Seni daha çok seviyorum," diye seslendim ona.

YARIM SAAT SONRA, Conner'dan haber alamamıştım ve telefonum brülörden gelen bir cevap mesajıyla çınladığında karmakarışık bir sinir yumağı haline gelmiştim. Telefonu Pippa'ya vermeden önce, çalıştığından emin olmak için ilk mesajı göndermişim bile.

Em? İyi misin?

Ben: Hey! Evet, ama seninle konuşmak istedim. Sante: Aramak mı?

Ben: Hayır, şahsen. Babamın haberi olmadan evden kaçabileceğini mi sanıyorsun?

Sante: ?? Neden bilemiyor?

Ben: Lütfen, bu önemli.

Cevap gelmeden önce konuşma noktaları üç kez belirip kaybolurken endişeyle bekledim.

Nerede? Şimdi mi?

Evet, şimdi. Annemin bizi götürdüğü lokantayı düşünüyordum. Romeo'nun Yeri.

On beş dakika sonra görüşürüz. Benimle:

Conner bana dışarı çıkmamamı söylemişti ama bu çok önemliydi. Sonunda kardeşimle konuşma fırsatı bulmuştum ve bu fırsatı boşa harcamazdım. Ayrıca, Conner her ne yapıyorsa babamla ilgili olmasından endişeleniyordum. Neler olduğunu öğrenmeliydim.

Lokanta yeni dairemle eski evimin ortasıdaydı. Pip'in gelmesini beklerken.

buluşmak için mükemmel bir yer olurdu, eğer şansım olursa. Annem küçükken Sante ve beni milkshake almaya oraya götürürdü. Üçümüz de paylaşırdık, sırayla bir lezzet seçerdik. Güzel anıların bu zor konuşmayı kolaylaştıracağını umuyordum.

Sante beni ışıltılı yeşil vinil kabinlerden birinde gördüğünde, cevap veren gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Bütün bunlar da ne demek oluyor, Em?" diye sordu karşıma geçerken.

"Babam dinlemeden seninle konuşmam gerekiyordu. Annem öldüğünden beri ne kadar paranoyaklaştığını biliyorsun. Aslında konuşmak istememin sebebi o."

"Evet, ama iyi bir nedeni var. Bizim için endişeleniyor." Yarı boş lokantaya göz gezdirdi. "Bu aldatıcı hissettiriyor ve onun arkasından iş çevirmekten hoşlanmıyorum."

"Bizler yetişkiniz, Sante. Özel bir konuşma yapabilmeliyiz." Hayal kırıklığı üzerime çöktü. Benimle özgürce konuşmasını bile sağlayamazken onu gerçeğe nasıl ikna edebilirdim?

Gözlerimi yakaladı, ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Yani şimdi benim bir yetişkin olduğumu kabul etmeye istekli misin?"

Öksürerek bir kahkaha attım, aramızdaki gerilimi azalttığım için rahatlamıştım. Bu ilk adımların en küçüğüydü - taşıdığım bombayı boşaltmaya yetecek kadar bile değildi. Çıldırarak ve inkâra sarılacaktı, o zaman ona asla ulaşamayacaktım.

"Evet, son bir yılda ikimizin de çok büyüdüğünü söyleyebilirim." Gülümsedim ve garson siparişimizi almaya geldiğinde ona bir milkshake söyledim ve aromayı seçmesine izin verdim. "Eski günlerin hatırına."

"Peki babam hakkında seni endişelendiren ne?" Sante daha önceki savunmacı tonundan vazgeçerek sordu.

"Son zamanlarda senin bilmediğin bazı şeyler oldu ve bunlar babamla Conner arasında gerginliğe yol açtı." Doğrudan annemin ölümüne top atışı yapmaktansa daha güvenli bir bölgeye girmeye karar verdim.

Ağabeyim çatal bıçak takımının etrafındaki ambalajı sıyırdı, gözleri aniden işine dalmıştı. "I

Adamla tam olarak ne alıp veremediği olduğunu merak ettim. Sanırım bu yüzden Conner'ın sana zarar verdiğinden endişelendim."

"Hiç de değil." Elimi onunkinin üzerine koyarak hareketlerini durdurdum. "Sante, babam Conner hakkında konuştu mu?"

Gözleri tekrar yere düşmeden önce benimkilere kaydı. "Biraz, ama bu sadece konuşma. Öfkeli biri olduğunu biliyorsun."

"Ama bir şey planlıyor olsaydı bana söylerdin, değil mi? Lütfen bizi uyardığını söyle."

Sante ellerini benimkilerden çekerek geri çekildi. "Bilmiyorum, tamam mı? Neler yaşıadığını bilmiyorum."

"Ama... bir şey mi var?" Cevap almaya ihtiyaç duyarak ve kardeşimin direndiğini hissederek zorladım.

"Büyük bir şey üzerinde çalışıyor ama... bunun sizinle hiçbir ilgisi olmayabilir. Sadece çok stresli olduğunu biliyorum, tamam mı?"

Arkama yaslandım ve yumuşak bir gülümsemeye zorladım. "Sana inanıyorum. Zaten planlarını kimseye anlatacak bir tip değildir. Sadece bilmem gerektiğini düşündüğün bir şey öğrenirsen bana söyleyeceğini umuyorum." Tam olarak bunu söylemeye gelmemiştim ama kardeşimi gidebileceği yere kadar zorlamıştim. İletişim hattını açmış ve en azından ona bir can simidi atmıştim. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Mükemmel bir zamanda gelen garson vanilyalı shake'imizi bıraktı ve bizi daha sığ sulara yönlendirdi. Saatin neredeyse on bir buçuk olduğunu fark edene kadar lokantadaki geçmiş günleri ve çocukluğumuzdan kalan diğer güzel anıları yad ettik.

"Gitsem iyi olacak. Bu gece geldiğiniz için teşekkürler." Kabinden kaydım ve kardeşime kocaman sarıldım.

"Her zaman, küçük büyük. Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Sizi gereğinden fazla dışarıda tutmaktan nefret ediyorum. Başının belaya girmesini istemiyorum."

Sante sırtıttı. "Hayır, kimse gittiğimi bilmiyor. Her şey yoluna g i r e c e k . Gel hadi."

O saatte taksiye binmekle uğraşmamayı tercih ederek onu arabasına kadar takip ettim. Beni yeni evime bıraktı.

Yeni evimi gezdirmek için yakında geleceğime söz verdim. Lobi, resepsiyonda duran güvenlik görevlisi dışında boştu. Otuzuncu kata çıkmak için Conner'ın bana verdiği anahtar kartı kullandım ve daireye giriş kodunu girdim.

İçeri girdiğimde, oturma odasında oturmuş beni bekleyen Conner'ı görünce damarlarım buzla doldu, gözlerinde ölümcül bir parıltı vardı ve göğsüne kan sıçramıştı.

OceanofPDF.com

"SANA BURADA KALMANI SÖYLEMİŞTİM. SANA BURADA KALMADAN GITME DEMİŞTİM.

Adamlarımdan biri ya da ben. Aramadın. Mesaj atmadın. Sadece ... ortadan kayboldun." Conner elindeki kristal bardakta kalan son altın sıvıyı da içti.

Yumuşak bir sesle söylenen her suçlama beni hem çok etkiledi hem de dehşete düşürdü.

"Özür dilerim. Kardeşim için endişelendim ve sonunda ona ulaştım. Konuşmak için buluşmayı teklif etti, ben de gittim. Mesaj atmalıydım." Yalan söyleyebilirdim.

unutmuştum, ama gerçek şu ki, unutmamıştım. Sadece Conner'ın gitmeme izin vermeme ihtimalini göze almak istememiştim. Af dilemek izin istemekten daha iyiydi. Ve gitmeme izin vereceğinden emin olmadığımda, bu riski göze almadım.

Çantamı yere bıraktım ve odaya geçip karşısındaki kanepenin kenarına oturdum. "Bu gece ne oldu?" Ani gidişi. Kan. Yaydığı tehditkâr sakinlik. Tüm bunlar milkshake'imın soğuşunun midemden vücuduma sızmasına neden oldu, ta ki titrememi engelleyemeyene kadar.

"Bu seni ilgilendirmez." Sözleri yüzüme kapanan bir kapı gibiydi.

Tam onunla tartışacaktım ki gözlerinin kısıldığını fark ettim ve kucağımdaki ellerime, daha doğrusu hâlâ dövmemi saklayan altın bileziğe baktığını anladım. Diğer elim sanki şimdi saklamak bir fark yaratacakmış gibi refleks olarak rahatsız edici mücevherin üzerine kapandı.

"Sante'nin görüp babama söylemesini istemedim," diye açıklamak için acele ettim.

"Görüp görmemesi neden önemli olsun ki?" Öfkesi üzerinde tuttuğu zayıf kavrama gerginlikle esnedi ve eğildi. Onun kontrolünü kaybetmesi beni de harekete geçirdi ve suçlarımın hak ettiğinden daha fazlası için suçlandığım için yaşadığım hayal kırıklığını artırdı.

Ayağa kalktım, ellerim kalçalarımda. "Bu seni ilgilendirmez," diye karşılık verdim ona, kendi lafını ona yedirerek. Hayatımdaki erkeklerin etrafında parmak ucunda dolaşmaktan bıkmıştım.

Conner sandalyesinden kalktı ve hızlı bir hareketle elindeki bardağı odanın karşısındaki şömineye fırlattı. Parçalanan kristalin sesi havayı deldi ve aramızdaki gerilimi arttırdı.

"Hiç de değil. Baban senin için bir tehdit ve senin güvenliğinin her zaman benim endişemdir."

Patlamasına aldırmadan ileri doğru bir adım attım ve bir parmağımı göğsüne soktum. "Aynen öyle, Conner.

Her yerinde kan var ve karın olarak, senin ..." olup olmadığını bilmeyi hak ediyorum. Nefesim kesildi, gecenin duygusu aniden beni etkisi altına aldı. "Eğer... yaralanmış olsaydın." Hain gözlerimi öfkeyle sildim, hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarım iznim olmadan serbest kaldı.

"Siktir!" Conner'ın ağzı benimkine çarpmadan önce gırtlaktan gelen küfür duvarlarda yankılandı. Elleri yüzümün iki yanında, sanki soluması gereken hava benmişim gibi ağzımı yağmaladı. Dillerimiz birbirine dolanıyor, dişlerimiz birbirini ısıyor, ikimiz de birbirimizi cezalandırıyor ve tadını çıkarıyorduk.

"Beni delirtiyorsun bebeğim." Alnımızı birbirine yaklaştırdı, aramızdaki tek şey ağır nefes alışverişlerimizdi. "Kan benim değil. Bize saldırdıktan sonra kaçan o Arnavut herifin kanı."

"Onu buldun mu?"

"Evet. Artık sorun olmayacak."

Başımı salladım, parmaklarım gömleğinin düğmelerini açmak için hareket etti. "İyi olmana sevindim," diye nefes aldım ve gömleğini açtım. Gömleğinin geri kalanını vücudundan sıyırdı, sonra atletini çıkardı. Ellerimi gergin teninde gezdirdim ve zarar görmediğinden emin olmak için sabırla etrafında yavaş bir daire çizmeme izin verdi.

Tekrar ona döndüğümde, bileğimdeki kelepçeyi çıkarıp yere bırakırken bakışlarımı onunkilere diktim. Bir özür ve bir söz. Onu incitmek istememiştim ve bunu bir daha yapmamak için elimden geleni yapacaktım.

Gözleri safir gibi parlıyordu. Elbisemin eteğinden tutarak başımın üzerinden kaldırdı ve rahatsız edici kumaşı yere attı.

Etrafımızdaki hava kalınlaştı, bir anlama gebeydi. Niyet ve arzuya.

Gelişmekte olan ilişkimizde bir değişimin eşiğindeydik. Her şeyi değiştirebilecek bir yol ayrımındaydık. Sonuçları o kadar geniş kapsamlıydı ki, birbirimizin karşısında hareketsiz durduk, uçuşumu atlamaktan mı yoksa yavaşça geri çekilmekten mi emin değildik.

"Babam annemi öldürdü," diye fısıldadım, neredeyse yedi ay sonra ilk kez kelimeleri serbest bırakarak.

Aslında hiç seçim yapmadan sıçramayı seçmiştim. Ona açılma ihtiyacı daha fazla direnemeyeceğim kadar büyüktü.

Ben ailemle ilgili çirkin gerçeği açıklarken Conner olduğu yerde kalakaldı.

"Kazayı babam planladı ve benim bildiğimi de biliyor. Beni susturmak için Sante'ye zarar vermekle tehdit ediyor. O kötü bir adam Conner. Sante için endişeleniyordum. Senin için de." Sözlerimi bitirdiğimde kelimeler neredeyse fısıltıya dönüşmüştü.

Yeni kocam ürpertici bir nefes aldı, sonra beni kollarına alırken hırladı. Bacaklarımı beline doladım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım, dokunuşuna açtım.

Nasıl olduğundan emin değildim ama aramızdaki engeller yıkılmıştı. Birkaç hafta içinde onu küçümsemekten, değerini görmeye ve onayını arzulamaya başlamıştım. Bu hem en iyi hem de en kötü sonuçtu çünkü birbirimizi ne kadar istersek isteyelim aramızda her zaman sırlar olacaktı.

Benim ulaşamayacağım bir hayatı vardı.

Mia'nın ziyaretiyle ilgili olarak onu neyin üzdüğünü bana hâlâ söylememiş olması kadar hiçbir şey bunu örnekleyemezdi. Her ne kadar itiraf etmese de bir şey onu Arnavut'un peşinden gitmeye itmişti. Onu suçlayamazdım çünkü ben de tamamen dürüst davranmıyordum. Babamın annemi öldürme nedenini atlamış, onun ölümünün kötü niyetli doğasının bir ürünü olduğunu düşünmesine izin vermiştim ama bundan çok daha fazlası vardı. Conner gerçeği öğrenirse, bu ona babama karşı harekete geçmek için daha fazla neden verecekti. Durum topyekûn bir savaşa dönüşebilirdi.

Sırlar mafya hayatının özüydü ve benim ayrılmak istememin sebebiydi.

Onlardan bir dünya sır saklayan bir adam nasıl olur da karısına ve çocuklarına her şeyden çok değer verdiğini iddia edebilirdi? Bu mümkün değildi. Sırlar ihanet ve güvensizliğe giden yolu açıyordu. Kaçınmak istediğim ama bunun yerine tam gaz ilerlediğim bir yol.

Kendime engel olamadım çünkü her şeye rağmen Conner Reid'i istiyordum.

Ve daha da önemlisi, onun beni istemesini istedim. Beni diğerlerine tercih etmesini.

Bu yüzden onun acımasız yoğunluğunun odağı olduğumda vücudum canlanıyordu. Her yırtıcı bakışını arzuluyordum. Gözlerinin arkasından geçen her değişken düşünceyi ve bağlılığının koruyucu ağırlığını. Arzusunun tüm gücünü hissettiğimde, vücudum mutluluktan ağladı, bizi yatak odasına geri götürürken kanıtlar ipek külotumu ıslattı.

Gözlerden uzak ana süite ulaşmadan önce sütyenimi çözdü, böylece nihayet ayaklarımı indirdiğinde dantelli kumaş omuzlarımdan kayarak sadece en mahrem yerlerimi örttü.

Conner, gözleri aç bir şekilde vücudumda gezinirken, "Muhteşemsin," diye mırıldandı. "Külotunu çıkar ve yatağa uzan. Her yerini görmek istiyorum."

Emrettiği şeyi yaptım, bir yandan da onun son giysilerini de çıkarışını büyülenmiş gibi izliyordum. Onunla ilgili her şey ham güç yayıyordu. Benden o kadar büyük ve güçlüydü ki kendi akıl sağlığımdan şüphe ettim. Bu adamdan biraz korkmamak - ona sunduğum şeyin savunmasız doğasından korkmamak - çılgınca görünüyordu ama korkmuyordum. Buna kadın sezgisi diyebilirsiniz ama bana zarar vermeyeceğini biliyordum. En azından fiziksel olarak.

Çıplak kaldığında, şişmiş sikini eline aldı ve kendini okşamaya başladı. "Benim için bacaklarını aç, bebeğim. Bana ait olanı göster."

Dizlerimi büktüm, yanlara doğru bıraktım.

Conner'ın karın kasları sıkılaştı, kendini kontrol altında tutmak istercesine sikini neredeyse boğazlıyordu. "Bana doğum kontrol hapı kullandığını söyle, Em." Sözleri asfaltta yuvarlanan çakıl taşları kadar kabaydı. Her kelimenin tenime sürtünerek içimi ısıttığını hissettim.

"Düğünden önce bir iğne yaptırdım."

"Şükürler olsun." Kendini bıraktı ve yatağa doğru ilerledi, dudakları dudaklarımı yakalamak için yükselmeden önce meme ucuma kısa bir süre yapıştı. "Aramızda... hiçbir şey... istemiyorum," dedi öpücükler arasında. "Sikimi kırmızıya boyadığını görmek istiyorum." Şaftını kıvrımlarına sürterek kendini salladı.

Ağır sıcaklığı inanılmaz hissettiriyordu. Onu gördüğümde zaten o kadar ıslanmıştım ki, şişmiş klitorisimin üzerinde yumuşak bir şekilde kayarak daha fazlası için ağırıyordu.

"Conner, peki ya... diğer şeyler?" Anımızı bozmak istemedim ama sormak zorundaydım. "Temiz misin?"

"Bebeğim, seni her şekilde korumak benim görevim. Öyle olmasaydım seni asla böyle bir riske atmazdım." Ellerimi başımın üzerinde birleştirdi ve dudaklarıyla vücudumda baştan çıkarıcı bir yol açtı. Dudakları okşarken ve dişleri yutarken çenesindeki tırnaklar gıdıklanıyor ve alay ediyordu. Kendimi onun altında bir tanrıça gibi hissediyordum, tapılıyor ve hayranlık duyuluyordum.

Ağzı göbeğimin üzerine kapandığında, daha önce hiç bilmediğim bir açlık ciğerlerimi sıkıştırdı. Yutkunarak nefes aldım, gözlerim kocaman ama görmüyordu. Yaladı ve emdi, zevkimin yoğunluğunu daha yüksek bir çılgınlığa kadar alay etti. Diliyle bedenime sahip olurken, parmakları da giriş yerimde çalışıyordu. Önce bir, sonra iki. Onları içime soktu, aynı anda hem geriyor hem de yatıştırıyordu.

Basınç çok iyi hissettirdi. Çok doluydu. Çok geçmeden, bir gök gürültüsü patlamasıyla boşaldım, zevk üzerime döküldü, beni iliklerime kadar ıslattı. Vücudumda yukarı doğru hareket etmeden önce benden son damlaları kopardı. Daha fazlası için çok hassas hissediyordum, yine de sikiğin girişime nazikçe dürtmesi

hayata karşı yenilenmiş bir istek uyandırdı. Sanki bedenim istediği şeyin kalbini henüz almadığını biliyordu.

Elleri yine benimkileri buldu, başımın üzerinde tuttu, göğsüm ona doğru yukarı doğru itildi. Dudakları sanki her nefes onu daha da deliliğe sürüklüyormuş gibi ayırık duruyordu. Işıltılı mavi gözleri, akılsız şehvet ile koruyucu bir bağlılık arasındaki çatışmayla parlıyordu.

"Becer beni, Conner. Ben hazırım. Buna ihtiyacım var."

Ve benim basit yalvarışımla, tüm kısıtlama taklitleri çözüldü. Conner direncime çarpana kadar içimde hafifledi. Daha tam olarak içime girmemişti ama yine de dolgunluktan patladığımı hissettim. Nefes nefese kalmıştım, bu yabancı hissiyata alışmaya çalışıyordum. Bu fırsatı ağzımı ele geçirmek için kullandı, sikini içime sokmadan hemen önce dikkatimi dağıtmak için dilini ağzımın derinliklerine daldırdı. Dudaklarımdan çığlığı çaldı, şefkat sağanağıyla acıyı yatıştırdı.

"İşte benim kızım. En kötüsü geride kaldı, bebeğim."

Başımı salladım, göğsüm eforla inliyordu. Ancak yanma hızla azaldı ve iç kaslarımı sıkarak durumu keşfettim.

Conner tısladı, sırtı istemsizce kamburlaştı. "Bunu bir daha yaparsan bu iş çok çabuk biter."

Gülümsedim, boğazımdan küçük bir kıkırdama yükseldi, ancak tekrar sıkıkmama ve ondan başka bir inilti koparmama neden olduğunda yoğunlaştı. Gerçi benim gülüşüm, o durumu tersine çevirdiğinde, kendi kıkırdaması içimde şişmesine neden olduğunda hızlı bir şekilde öldü.

Tanrım, inanılmaz
hissettiriyordu. Utanmadan
inledim.

Nasıl oluyor da bir şekilde onu her yerimde hissedebiliyordum? Sanki içeriden, bedenimin otoyollarına ve ara yollarına erişim kazanmış ve usta bir kuklacı gibi beni yönetebiliyordu.

Conner içime rahatça girip çıkmaya başladı. Her ileri geri hareketi, içimdeki o ekstra hassas sinir demetine sürtündüğünde bir zevk ziliyle noktalanıyordu. Onunla birlikte hareket etmeye başladım, vücudumun talimat veya yönlendirme olmadan bildiği eski bir dansa kayboldum.

Bir elini dizlerimden birinin altına koydu ve bacağıma geriye doğru bastırdı, hareketlerinin etkisini yoğunlaştıracak şekilde beni kendime doğru kıvırdı.

"Bu işi çabuk bitiriyorum, böylece seni çok fazla üzmeyeceğim, ama bir dahaki sefere..." Alt dudağımı ısırды, sonra cehennemin kapılarına vuran bir şeytanın vahşiliğiyle içime girmeye başladı.

Karnımın derinliklerinde kadife gibi bir vaat vardı. Bulutsuz bir gecedeki ay gibi ulaşamayacağım bir yerde duruyor gibiydi. Daha önce orgazm olduğum için zaten doymuştum, bu şekilsiz kıvılcımı kavrayamamam beni rahatsız etmiyordu. Aksine, ilgimi çekmiş ve tamamen zevk yağmuruna tutulmuştum.

Conner'ın derinliklerinden gırtlaktan gelen bir gümbürtü koptuğunda, shaftının içimde şiştiğini ve nabzının attığını hissedebildiğime şaşırdım. Hareketleri yavaşça azalırken tüm vücudu titredi.

Kendine gelmek için fazla zaman tanımadan dizlerinin üzerine çöktü ve içimden çekilişini izledi. Gözleri memnuniyetle parlıyordu.

Öte yandan, yaptığımız şeyin kanıtlarının içimden sızdığını hissettikçe paniklemeye başladım. Bacaklarımı birbirine yaklaştırmaya başladım ama Conner'ın elleri beni hızla yerime sabitledi.

"Çarşafı berbat edeceğim," diye hatırlattım ona, utancım artıyordu.

Gözleri amımdan hiç ayrılmadı. "Sikimde bile değil. Islak amımdan döllерimin damlamasını izlemekten daha seksi bir şey olamaz." Bir parmağını hafifçe açıklığımda gezdirdi, yukarı doğru kaydırды ve birleşik meyve sularımızın özünü soludu.

Odanın ışıkları kısıktı ama yine de parlayan nemin kırmızı tonunu seçebilmem için yeterliydi.

"Bir bakireyle evlenmeyi hiç beklemiyordum ya da bir bakireyi becermek için özel bir ihtiyaç hissetmiyordum, ama aletimin bileceğın tek şey olduğunu bilmek hoşuma gitmiyorsa ne olayım." Gözleri sonunda benimkilere kaydı.

Dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Kendimi evliliğe saklamak gibi bir niyetim hiç olmadı ama bunu yaptığıma memnun değilsen ne olayım."

Gözlerimiz birbirimize kilitlenmişken aramızda garip bir yakınlık geçti. Korkutucu bir elektrik akımıyla odayı ısıttı.

Conner çenesini sıkarak yataktan kaydı. Banyoya gitmeden önce "Orada kal," diye mırıldandı. Döndüğünde bir elinde ıslak bir bez, diğesinde kuru bir bez vardı. Islak bezle yarığımı nazikçe sildiğinde, onu rahatlatıcı bir sıcaklığa kadar ısıttığını keşfetmek hoş bir sürpriz oldu. Yaptığı işten memnun kaldığında beni kuruladı, sonra kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "İşemen lazım, sonra da biraz ağrı kesici al."

"Evet, efendim," dedim şakacı bir şekilde, bu da bana derhal kıcıma bir şaplak kazandırdı.

Ben tuvalete giderken o da bana bir bardak su getirdi. Sonra dişlerimizi fırçaladık ve yatak odasına dönüp üzerimize çöken sırların örtülü ağırlığı altında kıvrıldık.

"ANNEN AGOSTINO'NUN K I Z KARDEŞİYDİ, DEĞİL Mİ?" BEN DE Konuyu sabaha kadar dinlendirmek istedim ama düşüncelerimi bir türlü sakinleştiremedim. Noemi henüz uykuya dalmamıştı, bu yüzden dinlenmeden önce kısa bir konuşma yapmamız gerektiğine karar verdim.

"Evet. O ve Etta Teyze ikizdi ve Agostino Amca da onların ağabeyi."

Korktuğum şey de buydu. "O ve Renzo gerçeğı bilmek isteyecektir, ama bunun bize düşeceğinden emin değılim.

bir şey söyle." Son on dakikadır kafamda bu konuyu tartışıyordum. Anlayabildiğim kadarıyla, çok önemli bir bilgi eksikti. "Fausto karısını neden öldürdü, Noemi?"

Onu kendime sımsıkı sarmıştım, bu yüzden sorum karşısında vücudunun sertleştiğini hissetmek kolaydı. Buna şaşırmadım. Annesinin ölümüyle ilgili gerçeği ilk açıkladığında, bir şeyler sakladığını hissetmiştim.

"Neden olduğu önemli mi?" diye sordu sessizce, sesi aylarca çektiği ıstıraptan yıpranmıştı. Hayatında bu kadar çok acıya neden olan bir adamla yaşamak cehennem gibi olmalıydı.

"Korkarım öyle. Ne olduğunu bilmem gerekiyor." Yine vücudundaki gerginliğin arttığını hissettim ve devam ettim. "Normalde, teşkilatımız dışındaki insanların aile içi anlaşmazlıklarına karışmayız. Ancak ölümünde şiddet uygulayan bir kocadan daha fazlası varsa, amcanızın bilmesi gerekebilir."

"Daha fazlası olsaydı bu işe karışır mıydınız? Babam muhtemelen bu bilginin kaynağının siz olduğunuzu biliyordur."

"Evet ama Donatis'e belli bir sadakat borcumuz var. Kendimizi bir mafya meselesinin içine sokmaktan hoşlanmıyorum ama eğer bu bilgiye sahip olan tek kişi bizsek, bu gerekli olabilir."

Ensemdeki tedirginliğin diken diken olmasına yetecek kadar uzun süre sessiz kaldı.

"Bunun hassas bir konu olduğuna katılıyorum," dedi sonunda. "Bu yüzden bu işi bana bırakmanız gerektiğini düşünüyorum. Bunu aile içinde tutmama izin verin."

Tepkim içgüdüsel oldu. Hayatta karımı potansiyel olarak tehlikeli bir durumun ortasına gönderemezdim. "Böyle bir şey olmayacak Em, o yüzden deneme bile."

Noemi karanlıkta dönüp bana bakmak için elimden kurtulmaya çalıştı. "Lütfen Conner. Amcamla konuşması gereken kişi benim. Başından beri konuşmak istedim ama Sante'yi korumak konusunda o kadar endişeliydim ki erteledim. Ben olmalıydım

ve böylece sen ve ailen bunun ortasında kalmayacaksınız."

Bu hiç hoşuma gitmedi ama tamamen haksız da sayılmazdı. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi savunurdum. "Kardeşinin artık eskisinden daha güvende olmadığını biliyorsun."

İç geçirdi ve kollarıma doğru gevşedi. "Biliyorum ama yapılması gerekiyor. Ve bu şekilde olmasını tercih ederim... diyelim ki seni ve aileni bu işin içine sokmak işleri daha da kötüleştirir."

Mantıklı konuşmasına sinirlenerek homurdandım. "Herhangi bir söz vermiyorum ama bunu düşüneceğim."

Amcasıyla konuşması için bir toplantı ayarlamak o kadar da kötü olmazdı ama katılmamayı da düşünemezdim. Ve eğer orada olursam, bunu kendim de halledebilirdim. Her şey boktan bir durumdu. Seçeneklerin hiçbiri hoşuma gitmiyordu ama her şeyi görmezden gelmek olsa bile bir şey yapmamız gerektiğini biliyordum.

Genç karım uykuya dalarken ben orada uzanıp düşünmeye devam ettim. Konuşmamızdan sonra kendini daha iyi hissetmiş olabilirdi ama annesinin neden öldürüldüğüne dair soruma cevap vermekten kaçındığının farkındaydım. Fausto öfkelenmemiş ve kazara karısına çok fazla güç uygulayarak vurmamıştı. Bir araba kazasında ölmüştü, bu da ölümünün önceden planlanmış olduğu anlamına geliyordu. Bu aile içi değil, cinayetti.

Ama ben de aynısını yapmışken Noemi'yi kendini tuttuğu için nasıl suçlayabilirdim ki?

Ona hâlâ babamdan bahsetmemiştim. Anlatmalıydım ama kelimeler içimde kalmıştı. Gerçek hala çok çığ geliyordu. Gerçek olamayacak kadar inanılmaz.

Mia'nın ifşasıyla ilgili duygularımı sıralamaktan zaten bunalmamış olsaydım, karımın uyandırdığı karmakarışık duygu fırtınası beni kesinlikle uçurumun kenarına iterdi. Eve geldiğimde evi boş bulduğum için çok sinirlenmiştim. Kızgın, endişeli ve çok sinirliydim. Yine de benim için hissettiği gerçek korkuyu gördüğüm an, benim için

Güvenlik, her şey eriyip gitmiş ve geriye kavurucu bir arzudan başka bir şey kalmamıştı.

Kendini bana sunması iyi bir şeydi çünkü onun için o kadar açtım ki, istediğim şeye direnebileceğimden emin değildim. İhtiyacım olan şeye.

Parmaklarımı omurgasının narin girintisinde gezdirdim. Esnek ama güçlü, tıpkı onun gibi.

Bu kadar aldatıcı bir şekilde dayanıklı olan bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Onun kibarlığını istediğimi sanmıştım, ama beni pençesine alan onun şiddetli azmiydi. Onun gücüne saygı duymaktan kendimi alamadım.

Benim dünyamda saygı her şeydi.

Bu da onun saygısını kazanıp kazanmadığım sorusunu akla getirdi. Görünüşe göre kazanmamıştım, çünkü hâlâ sır saklıyordu. Saygı güvenle el ele gider. Buna layık olduğumu kanıtlamak için ne yapmam gerekiyordu?

Kendimi bir kez daha bu soruyla karşı karşıya bulduğum için göğsümde donuk bir ağrı yayıldı.

Küçük bir çocukken yıllarca öz annemin beni neden evlatlık verdiğini kendime sormuştum. Olgunlaştığımda ve onun genç bir anne olduğunu öğrendiğimde, yaptıklarının bana karşı hissettiklerinin bir yansıması olmadığını kabul ettim; ancak bu duyguların yankısı hala anılarımın derinliklerinde kıpırdanıyordu.

Noemi'nin bana karşı olan hislerinden emin olmak istiyordum. Onun da benim kadar geri dönülmez bir şekilde bana çekildiğini bilmek istiyordum ve bunu başarmanın tek bir yolu vardı: Onun soluduğu hava olmak. Kendimi o kadar vazgeçilmez kılmalıydım ki bensiz bir hayat düşünememeliydi. Ve bu sürecin ilk adımı, ne pahasına olursa olsun Fausto Mancini'yi hayatından çıkarmaktı.

ONU KAYBEDEBİLECEĞİM GERÇEĞİYLE YÜZLEŞMEK ZORUNDAYDIM.
NE OLURSA OLSUN

Kardeşimi yanıma çekmek için ne kadar stratejik ya da ustaca bir zemin hazırlarsam hazırlayayım, tüm çabalarımı reddetme ihtimali vardı. Sante ile lokantaya gittiğimden beri bu sonucun olasılığının arttığını hissediyordum. O kadar idealistti ki. Babamızın onayını almak için duyduğu çaresizlik neredeyse elle tutulur bir şeydi. Bu onu babamın en korkunç hatalarını bile göremez hale getirmişti.

Sante gerçeği duymaya hazır değildi ama zamanım tüklenmişti. Annemin ölümünün sağladığı erteleme sona ermişti. Sante'nin babamın planlarında ilerlediğine dair şifreli ipucuna bakılırsa, bir karar vermem gerekiyordu. Conner'ın aile dramına dahil olmasına izin verip onu riske atabilirdim ya da adım atıp ilk hamleyi ben yapabilirdim ki bu da Sante'yi muhtemelen sonsuza dek ulaşamayacağım bir yere itecekti.

Her iki senaryonun da nasıl sonuçlanacağını garanti edemezdim, ancak kocam ve kardeşim arasında bir seçim yapmak zorunda olduğumu hissettim - yapmak zorunda kalacağımı asla hayal etmediğim bir seçim. Ve kesinlikle böyle bir ikilemle karşı karşıya kaldığımda, elimden kayıp gitmesine izin vereceğim kişinin kardeşim olacağını hiç düşünmemiştim.

Conner'ın kollarında yatarken kesinlik kalp kırıklığıyla savaşıyor, göğsümün derinliklerinde bir yarık açıyordu. İçimden ne yapılması gerektiğini biliyordum.

Conner'ı seçmek zorundaydım.

Ben onun için aynı şeyi yapmaya istekli olmazsam, beni ilk sıraya koyacak bir kocaya sahip olmayı nasıl umabilirdim? Bu yüzden Conner annemin ölüm nedenini sorduğunda ona söyleyemedim. Bu işe karışacağı anlamına geliyorsa söyleyemezdim. Eğer o ve diğer İrlandalılar babamın gazabını çekerlerse, hepsi tehlikede olurdu. Onları riske atmadan meseleyi kendim halledebilseydim buna değmezdi.

Conner etrafı koklayıp araya girerken, hamlemi yapmam gerekiyordu.

Kaçınılmaz olanı ertelemekten mi yoksa bir önceki gecenin yorgunluğundan mı bilinmez, ertesi sabah yavaş kalktım. Duşa girdiğimde Conner çoktan gitmişti. Bacaklarım kurşunla ve sorumluluğun ağırlığıyla doluydu. Ancak bu sıkıntılı yükü dengeleyen, bacaklarımın arasında bana umudu ve gelecekteki daha iyi şeyleri hatırlatan erotik bir acı vardı. Bu bana kararımın nedeninin olası sonuçlarına değdiğini hatırlattı.

Bir saat sonra, ne olursa olsun günümle yüzleşmeye hazırdım. O kadar geç başlamıştım ki mutfağa girdiğimde saat öğlene yaklaşıyordu. Midem çalkantılı düşüncelerime ayak uydurmak için hala çalkalanıyordu, topu yuvarlamaya ve Pippa'yı aramaya karar vermeden önce sadece bir muzı zorlamayı başardım.

"Selam, abla. N'aber?" diye sıcak bir şekilde cevap verdi. "Agostino Amca'nın telefon numarasına ihtiyacım var." Sessizlik.

"Neden?" diye sordu ihtiyatla.

Bunun olacağından endişelenmiştim. "Bu gerçekten konuşabileceğim bir şey değil."

"Hayır," diye karşılık verdi. "Kabul edilemez. Bir daha olmaz. Bana neler döndüğünü anlatacaksın. On dakika içinde orada olacağım."

Telefonuma baktım, hat kesikti. Tartışma şansım bile olmadı.

Lanet olsun.

Pip her türlü yalanın farkına varırdı ve benden bir Geyler koparana kadar bu iğni bırakacağından Güpheliydim. Kendimi tutmaya karşı neler söyleyebileceğimi düğündüm, ama birdenbire bunların hepsi anlamsız gelmeye bağladı. Pip'le iğim biter bitmez Agostino Amca'yla konuşacaktım, o yüzden ona gerçeği söyleyebilirdim.

Sözüne sadık kalan Pippa on dakika sonra kapımdaydı. Benimle birlikte mutfak masasına oturur oturmaz en baştan başladım. Damlayan bilgi baraj patlamasına dönüştü, önceki yedi ayın her olayı ve duygusu içimdeki hapishaneden dışarı fıskırdı.

"Orospu çocuğu." Pippa'nın gözlerinde yaşlar birikti ama altın rengi irislerinde parlayan şey öfkeydi. "Ona bunu ödetecek olmana sevindim çünkü birinin bunu yapması gerekiyor."

"Biliyorum."

"Bu kadarı da fazla. Oraya kendim gidip o domuzun bağırsaklarını deşmeden önce bir içkiye ihtiyacım var."

Küçük bir kahkaha attım. "Muhtemelen ben de bir içki alabilirim." Sante ve bu olayın nasıl gelişeceği konusunda çok endişeliydim. Eğer babam Donatis'e gittiğimi öğrenirse ve amcam hemen harekete geçmezse, babamın durdurulmadan önce neler yapabileceğini kimse bilemezdi.

"Ne istiyorsun?" İçki dolabını karıştırarak sordum. "Bir sürü viski var."

Kuzenim yüzünü buruşturarak tüm vücudunu titretti. "Evet, aynı. Votka mı tekila mı?"

"Patrón'u var mı?"

"Ah... evet, arkada biraz var." Parmak uçlarıma basarak geniş cam ÇiÇeyi aldım, sonra Pip'in iki sade shot bardağıyla oturduğu masaya getirdim. "Tuz ve limon?"

"Hayır." Öneriyi elinin tersiyle itti. "Çok fazla kutlama gibi geliyor. Sanırım yanmaya ihtiyacım var."

Buna itiraz edemezdim. Bardaklarımızı doldurduktan sonra benimkini havaya kaldırdım ve berrak sıvıyı geri fırlattım. Pip de aynı Çeyi yaptı, ateÇ boğazlarımızı yakarken ikimiz de öksürdük.

Kendimize geldiğimizde, küçük partimize ağır bir sessizlik katıldı.

"Bunca zamandır, ha?" Pip sonunda sesinin boğ olduğunu söyledi.

"Evet."

"Bilmediğim için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Yapamazdın," diye onu ikna etmeye çalıştım.

Başını iki yana salladı. "Ama bir bakıma öyle hissettim. Evden çıkmamanla ilgili bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Sadece içgüdülerimi dinlemedim. Bu beni kızdırıyor."

"Dinle, altı aydan fazladır ne yaptığını biliyorum ve hala bu konuda bir şey yapmadım," dedim daha güçlü bir şekilde ve iki kadeh daha doldurdum.

"Nasıl yapabildin?" diye aval aval baktı. "Seni esir tuttu çoğu zaman."

"Bir yolunu bulabilirdim," diye mırıldandım.

"Bu oyunu oynayamayız. Yirmi yirmi yaşında olmak ve tüm o saçmalıklar." İçkisini geri attı, ben de müzik setini açıp telefonumu senkronize ederek çalma listelerimden birinden müzik çalmaya başlamadan önce aynısını yaptım. Onları ruh halime göre düzenlemiştim ve bugün en karanlık, en iç karartıcı şarkıları çalmam gerekiyordu.

Müzik başladığında "Conner'la işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Şaşırtıcı derecede iyi aslında." Yanaklarımda bir sıcaklık belirdi. Bunu içkiye bağlaması için dua ettim ama öyle olmadı.

"Aman Tanrım. Yüzün kızarıyor. Siz seks yaptınız, değil mi?"

Bakışlarıyla karşılaştım, benimkiler önceki gecenin erotik anılarıyla parlıyordu.

"Evet! Bir kadeh daha içelim." Şişeyi kaptı ve doldurmaya başladı.

"Lanet olsun, Pip. Bizi zil zurna sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" Ona bön bön baktım ama dudaklarımın kenarlarında beliren gülümsemeyi tam olarak engelleyemedim.

"Hey, eğer şanslıysak, ailemizin ne kadar berbat durumda olduğunu unuturuz."

"Buna içerim." demekten başka ne diyebilirdim ki?

Bundan sonra daha fazla shot içmeyi reddettim ama neredeyse boğ olan midem, bağımlı dönene ve beynimden ağzıma giden filtre bozulana kadar tükettiğim alkolü doğrudan kan dolağıma emdi. Pip ve ben yokluğum sırasında sohbet etmeyi özlediğimiz tüm küçük şeylerden konuştuk. KonuGtuğumuzda büyük meseleleri hallediyorduk ama bu farklıydı. Eskiden böyle konuşurduk - kuzeninin bebek partisi için almayı düşündüğü elbise hakkında konuşur ve en sevdiğimiz dizinin yeni sezonunun neden standartlarımıza uymadığını tartışırdık.

Sohbetimiz kolay ve hafifti ve bir yaz esintisi gibi akıp gidiyordu. Ta ki telefonum çalmaya başlayana kadar.

"Aman Tanrım. Bu Conner." Gözlerim kocaman açılmıştı. "İstemiyorsan cevap verme."

"Doğru, ve kıcıma şaplak mı yiyeyim?" Ne söylediğimi fark ettiğimde dudaklarımı ısırdım ve ikimiz de kahkahayı patlattık. "Şşt... kes şunu," diye tısladım kahkahalarım arasında. Telefonumu elime alıp derin bir nefes aldım ve aramayı kabul ettim. "Alo?"

"Hey. Günaydın mı?"

"Uh, evet. Pip geldi ve ziyaret ettik." Tamamen ayık görünmek için elimden geleni yaptım, kuzenim kıkırdarak iki büküm olduğunda neredeyse çatlayacaktım.

"O da neydi?"

"Oh, sadece Pip aptalca davranıyor. Neyin var senin?" Gülmemek için kendimi zor tuttuğum için gözlerim yağarmıştı.

"Bu sabah Keir ile baban hakkında konuştuk ve bu işi senin halletmene izin veremeyecek kadar çok faktörün devrede olduğuna karar verdik. Söylediklerinizi dikkate alacağımı söyledim ama bu mümkün değil. Yine de bir planımız var ve onun uzak bir anıya dönüşmesi çok uzun sürmeyecek."

"Bekle... ne?" Halsiz beynim söylediklerini algılamakta zorlanıyordu. "Plan mı? Bilmediğin bir şeyi planlayamazsın... Hayır, Conner. Bu... hiç de değil... yapamazsın." Duygularım ve alkol sözcüklerimi birbirine karıştırmış, tam bir düşünce üretememiştım.

Gölgeden daha karanlık bir sessizlik hattın üzerinde sürüklendi.

"İçiyor muydun?" Conner sonunda alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde sordu.

Çenemi meydan okurcasına kaldırdım ama o göremedi. "Ben evli bir kadınıım. Sanırım istersem bir içki içebilirim."

"Öğle yemeğinden önce neden suratınızı dağıtmak istediğinizi söyler misiniz?"

"Hayır." P harfini gururla patlattım. "Eğer istediğin her

şeyi yapabiliyorsan, ben de yaparım. Seni ben seçtim
Conner. Sante'yi değil. Seni seçtim. Ve

her şeyin içine edeceksin... Yani. Ugh!" İçimin derinliklerinden fışkıran mini söylenmemi tutamadım.

"On dakikaya evde olurum." Hat kesildi.

Gözlerim, elini ağzına götürmüş ve kaşlarını saç çizgisine değdirmiş olan Pippa'ya kaydı.

"Kahretsin," diye nefes aldı. Kahretsin doğruydu.

Kuzenim ayağa kalktı. "Çok eğlenceliydi ama artık gitsem iyi olacak."

"Otur o sıska kışının üstüne." Ayağa fırladım ve sandalyesini işaret ettim. "Beni şimdi terk etmiyorsun. Dudaklarımı kanatlandıran içkiyi sen getirdin. Burada kalıp bana tampon görevi görebilirsin."

"Em, bu çok garip olacak."

Başımı salladım, yüzde yüz kararlıydım. "Hayır. Umurumda değil. Sen. Kalıyorsun. Kalıyorsun."

OceanofPDF.com

PIPPA VE BEN BIRLIKTE KANEPEDDE OTURUYORDUK.

ön kapı açıldı. İkimiz de heykel gibi hareketsiz oturduk. Conner yavaşça içeri girdi, bakışlarını bana dikmişti. Kapıyı açık bıraktı, konuşana kadar bu garip görünüyordu.

"Gitme zamanı, Pippa. Bishop seni eve götürmek için lobide." Kuzenimle konuştu ama gözlerini benden hiç ayırmadı.

"Ya gitmek istemezse?" İnatla sordum.

"Bishop'a onu çıkarmasını söyleyeceğim."

Pip'in eli benimkini sıktı. "Sana bunun iyi bir fikir olmadığını sylemiğtim. zgnm bebeğim, ama ben gidiyorum. Sen ve adamın bunu konuğmalısınız."

Mantık bana onun haklı olduğunu ve çok fazla Şey istediğimi söylüyordu ama yine de koğarak uzaklağmasını izlerken kendimi biraz ihanete uğramış hissettim. Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı ve beni bir metre boyundaki öfkeli gangsterle baş başa bıraktı.

Neden bu kadar zgn olduğundan bile emin değildim. Yanlış bir Şey yapmamıőtım. Kurallarından hiçbirini iėnememiőtım ve kesinlikle kimseyi diri diri yakmamıő ya da polise bilgi vermemiőtım. Nağizane fikrime göre bu beni örnek bir mafya karısı yapıyordu. Öyleyse neden onun dikkatli bakışları altında tenim sıcak ve kaőıntılı hissediyordu?

"Güneş daha tam doğmadan içmeye baőlamana neyin sebep olduğunu söylemek ister misin?" diye sordu sinsice yaklaşırken.

"Olduğundan daha kötü görünüyorsun." Sanki güne hiç kötü başlamamış gibi.

"Anladığım kadarıyla normalden oldukça büyük bir sapma var. Seni iğermeyen bir planımız olduğunu ğrendiğindeki tepkine bakılırsa, bunun babanla bir ilgisi olduğunu varsayıyorum. Planlarınızı ihlal ettiğimiz için zgn olduğunuzu söyleyebilirim. Bilmem gereken bir planın var mı?"

Onun delici bakışlarına daha fazla dayanamadım ve koltuktan fırlayıp yürümeye başladım. "Bir planım vardı. Sana söylediğim gibi, babamla olan işleri ben halledecektim. Sonra sen parlak zırhlı bir őövalye gibi beni kurtarmaya geldin." Her kelimedede kendimi daha da çılgına çevirirken kollarımı salladım. "Ve eğer kendini ldrtrsen, seğimim boşa gitmiş olacak. İkinizi de kaybederim, anlamıyor musun?" Yavaőladım ve aklının başına gelmesini umarak yalvarırcasına ona baktım.

"Azıcık bile değil." Sinirlenerek kollarını göğsünde kavuşturdu ve derin bir nefes aldı. "Açıkla bana,

Noemi. Hangi seçim boşa gitmiş olacak?"

"Seni seçiyorum," diye fısıldadım. "Sante'nin elinde kalan tek kişi benim. Onu seçmeliydim ama yapamadım çünkü en çok senin için endişelendim. Eğer bu işe karışırsan seni öldürür."

"Baban mı?"

"Evet. Seni ve onu durdurmaya çalışan herkesi öldürecek. Bu yüzden sana gerçeği söyleyemedim, anlamıyor musun? Çünkü babamın ne planladığını bilseydin, Donatis'e söylemek zorunda kalırdın ve o zaman tehlikede olurdun. Buna izin veremezdim. Oturup senin incinmeni izleyemezdim. Seni ya da kardeşimi korumak arasında seçim yapmak zorunda kalmam beni çok kızdırdı çünkü böyle olmaması gerekiyordu. Sana aşık olmamam gerekiyordu. Kendime asla annem gibi olmayacağımı söyledim. Kendime babam gibi bir adamla evlenmememi söyledim. Sadece kalbimin kırılacağını biliyorum çünkü bunun hiçbir zaman gerçek olmaması gerekiyordu ve sen gerçek olduğunu söylesen bile, örgütüne ettiğin yemin her zaman önce gelecek. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Sana değer vermemem gerektiğini çok iyi biliyordum..." Nefesim kesildi, aylardır yaşadığım endişe ve kaygı beni yakaladı ve söylediklerimin doğru olduğunu fark ettim: Conner Reid'e aşık oluyordum.

Sonunda bakışlarımı kocama çevirdiğimde gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Ben korkularımı ve belirsizliklerimi boşaltırken bir milim bile kıpırdamamış, filtrelenmemiş her düşünceyi ayaklarının dibine kusmuştu. Ne söylediğimden bile emin değildim ama kaynayan bakışları beni delip geçtiğinde iyi gitmediğini anlamıştım. Vücudu, ettiği her sessiz küfür ve ısırığı her şiddetli düşünceyle titreyordu.

"Eğer baban gibi olduğumu düşünüyorsan, benim hakkımda hiçbir şey öğrenmemişsin demektir." Sözleri zoraki bir sakinlikle sarsıldı ve sallandı, her biri acıyla diken diken olmuştu. Beni umutsuzca parçalanmış ve yalnız bırakarak uzaklaşmasını izlerken kalbimi oyduklar.

OceanofPDF.com

ÖNCE DIZLERİMİN BAĞI ÇÖZÜLDÜ. SONRA HIÇKIRIKLAR BENİ ELE GEÇİRDİ. eriyip yere düştü.

Ben ne yapmıştım? Ona değer verdiğimi, onu aileme tercih ettiğimi söylemeye çalışıyordum ama her şey yanlış çıkmıştı. Onu tanıyordum. Ve söylediklerim doğruduydu, değil mi? Byrne kardeşlere ettiği yemin diğerlerinin önüne geçecekti çünkü o iş kolundaki erkeklerde işler böyle yürüyordu.

Değil mi?

Korkunç bir belirsizlik içimi buz gibi bir sis gibi doldurdu, ta ki kemiklerim titreyip sarsılana kadar.

Conner'ı haksız yere mahkûm etmiş miydim? Örgütünün yararı için bir evliliği kabul etmişti. Bu onun en çok neye değer verdiğinin bir göstergesi gibi görünüyordu - bir ittifak için aşk şansını bir kenara bırakmaya istekli olması. Ama bu anlaşılmayı kabul etme isteği, aşka görevden daha fazla değer verme olasılığını ortadan kaldırıyor muydu?

Babamla üstü kapalı ya da açık bir şekilde karşı karşıya geldiği durumları düşündüm. Bu eylemlerin her biri ittifakın amacını baltalıyor ve İrlanda-İtalya ilişkilerini riske atıyordu. Ama o yine de bunları yapmıştı. Benim için.

Bana basit bir sözleşmenin ötesinde değer verdiğini bunca zamandır gösteriyordu ama ben bunu göremeyecek kadar korkmuştum. Conner'ın asla babam gibi olamayacağını kabul edemeyecek kadar incinmekten korkuyordum. Kendimi korumak için görmek istediğim şeyi gördüm ve bunu yaparken de sadakatle yanımda duran adamı incittim. Öz annesinin tespihini şifonyerinde saklayan ve büyükannesinin en sevdiği şekerlemeyi bilen adamı. Yakından bakmış olsaydım, hissettiği görevin tamamen birlikte çalıştığı aile sayesinde olduğunu görürdüm. Onun için kurum değil, insanlar önemliydi.

Ne yaptım ben?

Bunu düzeltmeliydim ama nasıl? Gözyaşlarımın tuzlu kalıntılarını sildim ve boş dairenin etrafına bakındım. Conner'la konuşup özür dilemem gerekiyordu. Gitmemi istemezdi, bu yüzden onu aramalı ve cevap vermesini ummalıyım.

Bana verdiği telefonu kaptığım gibi kocamın numarasını çevirdim. Alkol çoktan sistemimden atılmıştı ve onun yerine kararlılık duygusu filizleniyordu.

"Evet." Sesi cilalanmış çelik kadar sertti ama çağrıma cevap vermesinin verdiği rahatlamayla gözlerim kapandı.

"O gün onunla olmamam gerekiyordu," diye başladım, ona sahip olduğum her şeyi vermeye ve bunun yeterli olmasını ummaya karar verdim. "Salı ve Perşembe günleri vokal koçluğu yapıyordum ama Agostino Amca'yı ziyaret etmek için onunla gitmemi istedi. Endişeli göründüğünü anlayabiliyordum, ben de kabul ettim. Arabaya biner binmez bana babamın amcamı öldürmeyi planladığını nasıl duyduğunu anlatmaya başladı. Agostino'nun patronluk rolü için babamı alt etmesine babamın yıllarca nasıl öfkeleniğini. Geçen yıl Renzo henüz yirmi yedi yaşındayken patron yardımcılığına terfi ettiğinde babam çok öfkelenmişti. Bunun kendi hakkı olduğunu düşündü ve o günden itibaren yönetimi ele geçirme planları yapmaya başladı. Annemin dehşete düştüğünü söyleyebilirim. Bana kardeşini uyarması gerektiğini söylemişti ama tepkilerden korktuğu için vücudundaki her kas gergindi. Dün gibi hatırlıyorum," diye fısıldadım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken zihnim sahneyi canlı ayrıntılarla yeniden canlandırıyordu.

"O gün arabada olacağını nasıl bildi ya da bunu nasıl gerçekleştirdi bilmiyorum ama otobana çıktığımızda ayağı fren pedalına vurmaya başladı. Hiçbir şey olmadı. Daha hızlı ve daha hızlı gitmeye devam ettik. Arabaların etrafından dolanmak zorunda kaldı, sürekli "Aman Tanrım.

O biliyor.' Kaza ağır çekimde oldu. Birisi hızlandığımızı görmedi ve bizim şeridimize geçti. Annem direksiyonu kırdı, kontrolü kaybetti ve biz de döndük. Ve döndük. Ta ki araba sürücü tarafındaki elektrik direğine çarpma kadar."

Hava almak için duraklamak zorunda kaldım. Yeterince hava alamıyor gibiydim. "Çok fazla kan vardı. Hiç şansı yoktu." Gözlerim dehşet verici görüntüyü engellemek için kapandı ve tekrar açıldıklarında Conner oradaydı, girişte duruyordu. "Geri döndün," diye nefes aldım, telefon yavaşça düşüyordu

kulağımdan uzakta.

"Lobiye hiç geçemedim. Seni yalnız bırakmak istemedim." Buradaydı, ama yüzü hâlâ sert açılar içindeydi, vücudu kısıtlamayla kaskatı kesilmişti.

"Haklıydın. Babam bana zarar verdi ve beni kontrol

etmek için Sante'ye zarar verme tehdidini kullandı. Annem öldüğünden beri her gün

tam bir kabus oldu. Sana daha önce söylemediğim için çok üzgünüm. Eğer öğrenirsen kendini tehlikeye atarsın diye korktum ve zaten kaybetmişim..." Nefesim kesildi. Duygularımı geri yuttum ve devam etmek için kendimi zorladım. "Zaten çok değer verdiğim bir kişiyi kaybetmişim. Bir başkasını daha kaybedemezdim." Ayağa kalktım ama ona yaklaşmadım. "Babama hiç yakın olmamıştım ama yaptığı şey büyük bir ihanetti. Bizi bu şekilde incitebileceğini hiç düşünmemiştim. Bu beni hem ondan hem de tekrar böyle incinmekten korkuttu. Ama sen haklıydın; sen onun gibi değilsin. Eğer içten içe öyle olduğuna inansaydım kendimi asla sana vermezdim. Sen beni asla incitmezdin," diye fısıldadım. "Ve seni incittiğim için çok üzgünüm." Kollarımı iki yanına uzattım, yüzüm gözyaşlarıyla boyanmıştı. "İşte buradayım, sana her şeyimi veriyorum. Bu benim. Her şeyimi. Artık sır yok."

Zaman durdu.

Conner'ın gözleri şiddetle yanıyordu.

"Kıyafetlerini çıkar." Sesi duygudan yoksundu ama korkmuyordum. Kırdığım şeyi onarmak için istediği her şeyi yapardım.

Gömleğimi başımın üzerinden kaldırdım ve yere bıraktım. Sonra sütyenimi, kot pantolonumu ve külotumu. Ta ki onun önünde çıplak durana kadar. Hiç şüphem yoktu. Çekincem yoktu.

"Dizlerinin üzerine çök." Siyah emri omurgamı yaladı.

Hiç tereddüt etmeden itaat ettim.

"Şimdi gözlerini kapat." Bu sefer daha yumuşak. Neredeyse hipnotik.

Nihayet yaklaşırken çıkardığı sesle kulaklarım diken diken olurken göz kapaklarım kapandı, ta ki orada, uğursuz ve öfkeli bir engerek yılanı gibi fokurdayana kadar.

"Baban neden seni ittifak için gönüllü yaptı?"

Soru beni şaşırttı ama belli etmedim. Sadece sorduğu şeyi söyledim. "Sanırım patron olarak rolünü sağlamlaştırmasına yardımcı olacak bağlantıyı istediği için

amcamı ve kuzenimi öldürür. Kaptanların başka birini desteklemesi riskini almak istemiyor."

"Hâlâ Donatis'i öldürmeyi mi planlıyor?" Soru soğuk ve mesafeliydi.

"Sanırım öyle. Sante ile konuştum ve endişeli görünüyordu. Nedenini söylemedi ama sanırım babam yeniden planlar yapmaya başladı. Annem öldükten sonra şüpheleri üzerine çekmemek için her şeyi askıya almak zorunda kaldı."

Sessizlik beni her yönden kemiriyordu. İçimdeki ilkel bir içgüdü bu savunmasızlık karşısında kıvranıyor ve etrafıma şöyle bir göz atmam için yalvarıyordu ama buna aldırmıyordum.

"Ayağa kalk," dedi Conner sonunda yakınımından, yavaşça etrafımda dönerek.

Ayağa kalktım, durumun ağırlığından azıcık da olsa sallanıyordum.

"Benden önce öpülmüş müydün?"

"Evet," diye fısıldadım, ilk sorduğunda yaptığım gibi kendimi tutmadım.

"Kaç kişi?" "İki."

"Sana burada dokundular mı?"

Sıcak avuçları cinsel organımı kavradığında nefesim kesildi. Başımı iki yana çevirdim. Elleri vücudumda gezindi, diğer eli göğüslerimde birleşti ve ağır etimi kavrayıp meme uçlarımı sıktı.

"Peki ya bunlar?" Sesinin kenarları yıpranmıştı.

Umutsuzca gözlerimi açmak ve onu görmek istedim - öfkесinin azalmakta olduğuna dair hislerimi doğrulamak için- ama aramızda açılan uçurumu kapatmam daha önemliydi. "Evet."

"Kaç tane?" diye sordu.

"Sadece bir tane."

Yanıt olarak bir homurtu duyuldu. "Arkanı dön." Elimi uzatsam dokunabileceğim kadar yakındı ama dediğini yaptım ve ona sırtımı döndüm. Daha da yaklaştı

Ta ki vücudunun sıcaklığı sarhoş edici bir cazibeye dönüşüp geri çekilmem ve elimi uzanamayacağı bir şeyi yakalamam için bana yalvarana kadar. "Güvenine ihtiyacım var, Noemi. Sana güvenebileceğimi göster bana." Çakıllı mırıltı tenimi okşadı, kollarımda ve bacaklarımda tüylerim diken diken oldu.

Tekrar başımı salladım, ona her şeyi vermeye hazırdım.

Vücudu yavaşça benimkine doğru bastırdı, önü sırtıma değdi. "Gözlerini kapalı tut." Elleri benimkileri tutmak için uzandı, vücudu benimkileri her seferinde küçük bir adım atarak zihin gözümün pencere duvarı olduğunu bildiği yere doğru ilerletti.

Nefes alış verişim belirsizlikten tırtıklı ve sık hale geldi. Dışarıda gün ışığı vardı ve camlar renkli olsa da, eğer biri bakıyorsa bizi görebilirdi.

Ve şehirde, her zaman arayan birileri vardı. Bekliyorum. İzliyorum.

Conner avuç içlerimi sıcak cama bastırdı ve bacaklarımı ayırmak için ayağını kullandı.

Kendimi çok açık ve korunmasız hissediyordum. Seyircilerin hayali spot ışıkları altında meme uçlarım dayanılmaz derecede gerginleşti. Gösteri yapmak istesem de istemesem de vücudum içinde bulunduğum durumun erotik doğasına tepki veriyordu ve ben yapmamayı tercih ediyordum. Doğam gereği teşhirci biri değildim ama kendimi Conner'a kanıtlamak istiyordum. Benden güvenimi istemişti ve ben de ona istediğini vermek için yanıp tutuşuyordum.

Kemer tokasının şingirtısı, kumaşın hışırtısıyla birlikte arkamdan geliyordu. Elleri nihayet bana geri döndüğünde, emredici ama naziktiler. Bir elini karnıma koyup kıcımlı geriye doğru çekerken diğer eliyle enseme kavradı ve yüzümü cama yakın tuttu. Aletinin yumuşak teni kıvrımlarıma sürtündüğünde iç kaslarım sıkıştı ve acıdı.

"Seni dünyanın görebileceği şekilde cama yapıştırsam bile bana güvendiğine emin misin?" Sert sözleri, çaresizliğin yıprattığı ve pürüzlendirdiği öfkesinin son kalıntılarını taşıyordu.

"Evet, Conner. Sana güveniyorum."

"O zaman gözlerini aç." Kendini girişime doğru bastırmadan bir saniye önce kelimeleri bir nefeste bıraktı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, şaşkınlık ve baş döndürücü bir rahatlama nefesimi keserken önümdeki buzlu camı gördüm. Bunu nasıl yaptığından emin değildim ama tüm pencere duvarı opaklaşmıştı.

Beni ifşa etme riskini hiç almamıştı. Hepsi bir oyundu.

Yüzümü ona döndüğümde tekrar itti ve dudaklarımdan bir inilti çıkardı. Conner boğazımı kavradı ve savaşları sona erdirip krallıkları devirebilecek kadar dokunaklı bir öpücükle ağızlarımızı birleştirdi.

"Seni asla tehlikeye atmayacağım, bedenini ya da ruhunu. Anlıyor musun?" diye sordu, sesinde bir aciliyet vardı.

"Evet," diye nefes aldım, onu daha fazla arzuluyordum.

"O zaman dayan bebeğim, çünkü seni hızlı ve sert bir şekilde becermem gerekiyor." Ellerini kalçalarımın altına götürdü ve içime girmeye başladı. Onun dokunuşuna aç bir şekilde, vücutlarımızın birbirine bağlanma hissinin tadını çıkararak itişlerine geri döndüm.

Sanki bir büyü dokuyormuşuz gibi hissettim; bizi herhangi bir yemin ya da anttan çok daha fazla bağlayacak derin ve muazzam bir şey.

Conner aniden durdu, yüzümü ona dönmem için beni çevirdi, sonra kollarına aldı. "Seni görmem gerek."

Dudakları dudaklarıma değerken bacaklarımı beline doladım ve siki ağlayan göbeğimin sıcak kucağına geri döndü.

Sırtım cama dayalıyken Conner beni çılgınca becerdi. Tüm bu süre boyunca gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Vücutlarımız, meme uçlarımla ve klitorisimin vücudumun zonklayan sikine her sıçrayışında ona sürtünmesi için doğru şekilde konumlandırılmıştı. Altımdaki parmakları arka tarafımdaki yasak büzüşmeyi kızdırmak için yaklaştığında, tüm bunların erotik telaşı çok fazlaydı.

"Conner," diye inledim, bedenim çığ gibi büyüyen bir zevkle patladı.

"İşte bu, Emy," diye homurdandı. "Benim için boşal." Serbest bırakılmasıyla kükremeden önce çabalarını kısa bir süreliğine ikiye katladı, vücudu zevkle titreşirken beni ona karşı sıkıca kavradı.

Gürleyen orgazmın ardından başım döndü. Conner bizi pencereden uzaklaştırmak için hareket ettiğinde, aşırı hassaslaşmış bedenimin uyarılmasından ürperdim.

"Yürüyebilirim," diye mırıldandım, bacaklarının yorulmuş olması gerektiğini biliyordum.

Conner sadece homurdandı.

"İnatçı." Tenine karşı sııttım. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Duş. Önce döllerimin kalçandan aşağı damlamasını izleyeceğim, sonra onları yıkayacağım ve sen benim olduğunu anlayana kadar yerlerine yenilerini ekleyeceğim."

Yüzünü görebilmek için yavaşça geri çekildim ve "Oraya varıyorum" diye fısıldarken benim yüzümdeki samimiyeti görebiliyordu.

SESİNDEKİ KALP KIRIKLIĞI ÇOK İÇ BURKUCUYDU.

Geçmeyen öfkeme rağmen, aradığında daireye geri dönmek zorunda kalmıştım. Yaptığı hatanın ciddiyetini anladığından emin olana kadar ona dokunmaya cesaret edemesem de yanında olmalıydım.

Babası ve ben birbirimize hiç benzemiyorduk. Kesinlikle hiç.

Aileme zarar gelmesindense ölmeyi tercih ederim, kendime zarar vermek şöyle dursun. Fausto Mancini lanet bir pislikti. Noemi'nin bana tüm gerçeği anlatmasına sevinmişim çünkü

O piçi alaşağı etmek için başlattığım olayları haklı çıkardı. Terör saltanatı sona ermişti. Sadece henüz bunu bilmiyordu.

"Keir ve ben Donatis ile bir toplantı ayarladık." Noemi'yi banyo tezgahının üzerine bıraktım ve vücudumu bacaklarının arasında tuttum. "Bunu halledebileceğim konusunda bana güveniyor musun?"

"Anlıyorum." Başını salladı. "Sadece Sante için endişeleniyorum."

"Biliyorum ve onu bu işin dışında tutmak için elimden geleni yapacağım." Yosun yeşili bakışlarındaki korunmasız masumiyete doyamıyordum. Geriye doğru eğilerek iç bacaklarına baktım ve parmaklarımı onu kaplayan yapışkan ıslaklığın içinde gezdirdim. Bu manzara yumuşamakta olan sikime yeni bir canlılık getirdi. "Bu beni de korkutuyor, biliyorsun." Kirpiklerimin arasından ona baktım.

"Öyle mi?"

"Tabii ki öyle. Her şeyi bırakıp gidebileceğimi, her günümü seni anlamsızca becererek geçirebileceğimi ve mutlu bir adam olarak ölebileceğimi hissediyorum. Bunun böyle gitmemesi gerekiyordu. Benim de seni istememem gerekiyordu," diye itiraf ettim.

"Dilsiz İtalyan mı?" diye sırtarak alay etti.

"İşte bu." Dudaklarımı bir öpücük imasıyla onunkilere dokundurdum ve bedenimi tekrar onunkilere yaklaştırdım. "İtalyanlar beni ele verdi. Neden onlarla bir şey yapmak isteyeyim ki?"

"Hâlâ böyle mi hissediyorsun?" diye sordu, gözlerinde biraz endişe vardı.

"Hayır, pek sayılmaz. Ve bunun bir önemi yok çünkü sen İtalyan değilsin. Sen benimsin."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Ve sen benimsin?"

Şüphe duymasından nefret ediyordum. "Evet, öyleyim. Ve bu da sana bir açıklama borçlu olduğum anlamına geliyor. Sana söylememem çok baktandı ve özür dilerim. Mia Genovese buraya geldiğinde bana amcam Brody'nin aslında benim biyolojik babam olduğunu söyledi." Bu sözleri söylemek yeni bir hayal kırıklığı ve kayıp dalgasını geri getirdi. "Bunca zaman hiç haberimiz olmadı. Ve artık çok

geç. O artık yok."

"Oh, Conner. Bu çok üzücü. Çok üzıldüm." Farkına varmanın ağırlığıyla vücudu yumuşadı. "Bu yüzden dün gece Arnavut'un peşinden gittin."

"Kaybettiklerimin bedelini birine ödetmem gerekiyordu. Benden çalınan şeyi."

"Ve sen döndüğünde, ben gitmiştim." Küçük eli kalbimin üzerine geldi.

Hatırlatma karşısında çenem sıkıştı. "Öğrendiklerimi sana anlatmalıydım ama yapamadım. Bırakın birine anlatmayı, kendim bile idrak edemedim."

"Sana söylemeden gitmemeliydim. Bunu bir daha yapmayacağım."

"Hapishanedeymişsin gibi hissetmeni istemiyorum ama seni güvende tutmam gerekiyor ve nerede olduğunu bilmezsem bunu yapamam. Bana anladığını söyle."

Noemi başını salladı, altın rengi bir açlık yeşil bakışlarını ısıtırken bir ürperti onu sarstı. Bunun arzu mu yoksa soğuk mu ya da her ikisinden de biraz mı olduğundan emin değildim.

İçimdeki ilkel vahşi bir gümbürtü kopardı. "Seni tekrar becermeden önce duşa girelim."

Karım hem masum hem de baştan çıkarıcı bir sirendi - bu kombinasyon sarhoş edici olmanın ötesindeydi. Bishop bana saplantılı demişti ama mesele bu değildi. Ona olan arzum bunun da ötesindeydi. Kanımdaki bir kimyasaldı, tüm mantığı ve akli geçersiz kılıyordu.

Onun düşüncesine bağımlıyım.

Önemli olan tek şey oydu ve onu tehdit eden her şey gazabımla yüzleşecekti. Fausto Mancini sert olduğunu düşünüyordu ama serbest bıraktığı canavar hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hazır ol ya da olma, sikik. Al bakalım. Geliyorum.

O ÖĞLEDEN SONRA BİRLİKTE ÇIPLAK BİR ŞEKİLDE SAATLER GEÇİRDİK.

Yatak odası. Duş aldıktan sonra bize bir tepsi yemek getirdi ve benimle işi bitmediği için yatağından ayrılmamı istemediğini söyledi. Sözüne sadık kalarak, karnımı doyurduktan sonra beni yemeye başladı.

Seks yaptık, konuştuk ve hatta güldük. İkimiz de telefonlarımızı kontrol etmedik, birbirimize tüm dikkatimizi verdik. Konuşurken dövmelelerinin karmaşık hatlarını izlememe izin verdi ve anlamlarını anlattı. Üzerindeki ismim dışında

Benim favorim ise sırtındaki mumdu. Simsiyah üzerine kabartma olarak işlenmişti, küçük alevin ışığı derisinin içinden parlıyor gibiydi. Sanat inanılmazdı ve bana bunun Byrne ailesini ve onların karanlıkta her zaman onun ışığı olduklarını sembolize ettiğini söyledi.

Duygularım boğazımı tıkamıştı.

Conner ailesine gerçekten de babamın asla anlayamayacağı şekilde değer veriyordu. Gerçek anlamda akraba olmayan büyük mafya ailelerinin aksine, İrlandalı örgütün kökenleri bir grup kardeşten filizlenmişti ve şimdi esas olarak kan bağından oluşuyordu. Conner ve diğerleri sadakat çatışması gibi sorunlarla karşılaşmaya pek yatkın değillerdi çünkü aile ve iş bir ve aynıydı.

Mafya bağlarım onun hayatına karmaşık bir faktör getirdi. Asla bir parçası olmak istemediğim mafya bağları. İrlanda örgütü için de aynı şeyleri hissediyor muydum? Conner'ın benimle İrlandalı ailesi arasında seçim yapmak zorunda kalacağı bir yol ayrımına gelebilir miydik? Eğer öyleyse, sonrasında ben ne yapardım?

Sonum annem gibi ölüm olmayacaktı, ama bunun ötesinde onun bağlılığının nereye düşeceğinden emin değildim. Umarım bunu öğrenmek zorunda kalmayız.

Sonunda midem tekrar guruldamaya başladığında, Conner giyinmemi emretti ve bizi yemeğe götürdü. Peri masalı gibi geçen öğleden sonramızın büyüsünü bozmak konusunda isteksizdim ama bir randevu fikri de hoşuma gitmişti. Dışarıdaki ilk akşam yemeğimiz iyiydi ama bu farklı hissettirdi. Daha samimi. Anlamlıydı.

Eve ilk geldiği zamanki olayı saymazsak, o gün hatırlayabildiğim en güzel günlerden biriydi. Sanki onun mumu bir şekilde içimde ikiz bir alev yakmış gibi göğsümde garip bir sıcaklık vardı.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın ve iki kadeh şarabın verdiği keyifle, yemekten sonra sandalyeme oturdum ve Conner'a sormak istediğim bir soruyu sormaya karar verdim.

"Neden ben? Sanırım size seçebileceğiniz çok sayıda uygun İtalyan bayan sunuldu. Neden beni seçtiniz?"

Şarap kadehinden bir yudum alırken safir gözleri parladı. "Pek çok nedeni var. İlk başta gözleriniz yüzünden resminize bakıp durakladım. Sessizliğiniz yüzünden sizden hemen uzaklaştığımda ilgim daha da arttı. İlgimi çekti."

"Benimle kafede ilk kez konuştuğun zaman mı?"

Onaylamak için çenesini eğdi. "Bana travma geçirdiğin söylendi ve bunun kendim için ne anlama geldiğini görmek istedim."

"Peki ne buldun?" Benim hakkımdaki ilk düşüncelerini sonsuz bir merakla sordum.

"Eğer travma geçirdiğinizi düşünüyorlarsa, kelimenin anlamını bilmiyorlar demektir."

"Dilsiz de değil. Pazarlık ettiğin şeyi alamadığın kesin." Bakışlarımı kaçırdım, içimdeki belirsizlik beni utandırdı.

"İhtiyacım olanı elde etmek, istediğimi sandığım şeyi elde etmekten daha iyidir." Tereddütsüz bakışları güvensizliğimi yok etti ve beni mükemmelliğin tonlarına boyadı.

"Kendinize yeterince değer vermiyorsunuz Bay Reid," dedim usulca. "İçinizde bir yerlerde tomurcuklanan bir romantik var."

Kadehindeki son şarap parçasını da döndürdü. "Tartışılır, ama sanırım doğru kadın benim ezilmiş çabalarımı yeterli görebilir, Bayan Reid."

Sunucumuz tam zamanında araya girdi. Yanıcı bakışlarımız biraz daha uzasaydı, külotum restoranın ortasında alevler içinde kalabilirdi.

"İkinize getirebileceğim başka bir şey var mı?" Genç kadın geniş bir sırıtışla elini Conner'ın omzuna koydu. Yemek boyunca arkadaşça davranmıştı ve Conner'a doğru sık sık attığı bakışları görmezden gelebilirdim.

Çünkü adam muhteşemdi, ancak bu kadarına izin verebilirdim.

"Elinizi kocamın üzerinden çekebilirsiniz," dedim sert ama samimi bir şekilde. "O zaman çek, teşekkürler."

Eli o kadar hızlı geri çekildi ki omzunun onu yaktığını düşünebilirdim. "Evet. Evet, hanımefendi. Hemen getiriyorum." Koşarak uzaklaştı, başı eğikti.

"İtiraf etmeliyim ki," diye düşündü Conner. "Her zaman kıskanç bir kadının boğucu olduğunu düşünmüşümdür ama sen bunu çok iyi giyiyorsun. Aslında, daha ateşli bir şey gördüğümünden emin değilim."

Bir kızarıklık yanaklarımı ısıttı.

"Hepsinin seninle flört etmesinden hoşlanmıyorum." "Onlar mı?" diye sordu, iyi niyeti azalıyordu.

"Garsonlar, kulüpteki kadınlar ve muhtemelen sizinle karşılaşan herhangi bir heteroseksüel kadın. Sanki kendilerine engel olamıyorlar. Sanırım bu da ... yani, bir şeyler olması için." Yanaklarım alev alev yanıyor olmalıydı. Kendimi göz teması kurmaya bile zorlayamıyordum.

"Bana bak, Noemi," diye ikna etti Conner, sesi şehvetli bir okşayıştı. Gözlerini tekrar benimkilere diktiğinde devam etti. "Hayatında tanıdığın diğer erkekler adına konuşamam ama benim dünyamda böyle şeyler olmaz. Eğer benimsen, yatağındaki tek erkek olmayı beklerim; aynı şey benim için de geçerli. Flörtleri seni rahatsız ediyorsa, buna bir son veririm. Sadakatim konusunda kafanda hiçbir soru işareti kalmasını istemiyorum."

Göğsümde doymuş bir sünger gibi şişen duyguları yuttum. "Tamam," diye titreyerek nefes aldım.

"Güzel," dedi, amacına ulaşmış olmanın rahatlığıyla. "Şimdi kulübe uğramam gerekiyor. Uzun sürmez."

"Hiç sorun değil."

Yarım saat sonra Bastion'a doğru yürüyorduk. Bu benim hava karardıktan sonraki ilk ziyaretimdi. Dışarıdan pek farklı görünmüyordu ama lobide çalan sinirli müzik yeni bir hava getirmişti. Şehir geceleri için henüz erken bir saatti ama ortalık kesinlikle hareketleniyordu.

Shae ön girişte duruyordu ve biz geldiğimizde yüzünde bir sırıtış belirdi. "Bu ne hoş bir sürpriz." Yanıma geldi ve bana sarıldı. Conner'ın mağara adamı gibi davranıp aramıza atlamasını bekliyordum ama neyse ki böyle bir şey olmadı. Shae de onun tavrındaki değişikliği fark etmiş gibiydi ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Siz ikiniz bu akşamki şenliklere katılıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Conner hızla, elini omurgamın dibine dayayarak. "Sadece birkaç kâğıt almak için uğradım."

"Ama yakın bir zamanda," diye teminat verdim.

Shae'nin gözleri benden Conner'a kaydı, sırıtışı geri döndü. "Burada neler olduğunu bilmiyorum ama onaylıyorum."

"Burada olan şey senin kendi işine bakıyor olman." Conner'ın eli beni ileri doğru itti.

Gülümsememi bastırdım ve ona parmak salladım. "Bir ara öğle yemeği yer miyiz?"

"Kesinlikle."

Çift kapıdan geçip Conner'ın ofisine doğru ilerlerken topuk seslerim koridorda yankılanıyordu. Yürürken aklıma Shae'nin babasının Brody Byrne olduğu geldi, bu da onu Conner'ın üvey kardeşi yapıyordu. İkisi zaten kendilerini kuzen olarak görüyorlardı ama bir kardeşi daha olduğunu bilmediğini düşünmek garip geliyordu.

"Her şeyin senin için yeni olduğunu biliyorum ama onlara söylemeyi düşünüyor musun?" Ofiste yalnız kaldığımızda sordum. Hemen cevap vermediğinde ne demek istediğimi anladığımı biliyordum.

Gözleri elindeki kâğıtlara kilitlendi, yüz hatları sertleşti. "Henüz karar vermedim."

Masasında ona katıldım ve elimi koluna koydum. "Bunun ne kadar korkutucu olabileceğini tahmin edebiliyorum," dedim usulca. "Sizin yerinizde olan biri iddiayı reddedeceklerinden ya da sizi farklı göreceкlerinden endişelenebilir. Etraflarında çok fazla bulunmadım ama böyle bir şey olacağını sanmıyorum. Bence onlar

En başından beri içinde doğduğun ailenin bir parçası olduğunu bilmek heyecan verici."

Bakışlarını benimkilere dikti ve bana bu konudaki duygularının uçucu derinliklerini, kabul görmeye duyduğu çaresiz özlemi, hayatı boyunca yaşadığı terk edilme korkusunu ve ailesine duyduğu koşulsuz bağlılığı gizlemeden anlattı. Bu beni hayrete düşürdü.

Hiç düşünmeden ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Elindeki kâğıtları bıraktı ve benim ilerleyişime aynı coşkuyla karşılık verdi.

İşin içine duygular girdiğinde bir öpücüğün ne kadar çok şey ifade edebileceğini bilmiyordum ama artık biliyordum. Conner dudaklarının her şehvetli süzülüşüne tutku ve vaat aşıldı. Duygularımı sersemleten bir hayranlık gücü verdi.

Uzaklaştığında, gerçekten nefesim kesilmişti.

"Eve gitme zamanı," diye gürledi. Benden hiç şikayet almadı.

ANNEM, MIRREN REID, BENİ BÜYÜTEN KADIN.

mümkün olsaydı yarım düzine çocuğu olurdu. Ailesinin en küçüğü olmasına rağmen, doğuştan bakıcıydı. Anladığım kadarıyla, üç erkek kardeşini neredeyse ebeveynlerinden daha iyi hizada tutuyordu. Muhtemelen bunun ona olan hayranlıklarıyla bir ilgisi vardı. Yine de, bizi birbirimize bağlayan tutkal olma konusundaki doğal yeteneğine borçluydu. İnsanlar Mirren Reid'le tanıştıklarında bilinçaltılarında onu mutlu etmek isterlerdi.

Onun aşıladığı bu bağıllık beni aileme anlatma konusunda çok endişelendirdi. Noemi haklıydı. Haberin diğerlerini nasıl etkileyeceği konusunda endişeliydim ama her şeyden çok ailemi incitmekten korkuyordum.

Babam annemin kardeşlerine uyum sağlamak için çok uğraştı. Ailenin tek kızı ve kayınbiraderi olarak sürekli kendilerini kanıtlamak zorundaydılar. Bu bilgiyle, sadece onlara ait olan tek şeyi alır ve zaten her şeye sahip olan kardeşlere kısmi sahiplik verirdim.

Ya da en azından bana öyle geldi.

Ailemin ya da başkalarının da aynı şekilde düşüneceğinden emin değildim ama korkum buydu. Yapmak istediğim son şey beni koşulsuz seven iki insanı incitmekti.

Kimliğimi gizli tutup hayatıma devam etmeyi düşündüm ama bu seçenek de doğru gelmedi. Shae'yi kulüpte gördüğümde ve onun benim kız kardeşim olduğunu düşündüğümde, bunu saklamak istemedim. Her zaman kuzenlerim gibi kardeşlerim olsun istemiştim. Artık çocuk değildik ama bu arzu hiç kaybolmamıştı. Gerçeği bilmelerini istedim.

İçimden onlara söyleyeceğimi biliyordum ama yaptığım şeyin doğru olduğuna dair güvenceye ihtiyacım vardı. İki gün sonra kendimi Paddy ve Nana'nın oturma odasında otururken buldum.

"Portakal dilimleriyle ortaya çıkmaya devam edersen, kısa sürede bir ev kadar büyük olacağım," diye alay etti Nana.

"Yardıma olacaksa daha seyrek gelebilirim."

"Aptal olma. Şekeri o güzel karına bırak. Ağırılığınca şeker yiyip bir gram bile almayacak kadar genç. O nasıl bu arada?" Nana telaşlanmasına rağmen bir şeker dilimi çıkardı ve hepsini bir lokmada yedi.

Bir sırtışı bastırdım. "Beklediğimden daha iyi aslında."

"Oh! Hey, şimdi. Demek işler iyi gidiyor, öyle mi?" Gözleri parlıyordu. "Paddy, duydun mu? Conner ve yeni karısı iyi geçiniyorlarmış."

Paddy homurdandı. "Tabii ki öyleler. İstedikleri takdirde bir kadının aklını başından alamayacak bir Byrne erkeğiyle hiç karşılaşmadım."

Kuru bir kahkaha attım. "Bunu söylemen komik. Aslında burada olmamın sebebi de bu."

Nana'nın kırışıklıkları buruşuk yüzünde toplanmıştı. "Büyü dersine mi ihtiyacın var?"

"Hayır. Seninle Byrne'ler hakkında konuşmak istiyorum, özellikle de Brody hakkında." Endişelenmeye başlayınca yüzümdeki tüm mizah ifadesi kayboldu. "Henüz kimseye söylemedim ama öz annem birkaç gün önce bana geldi ve babamın kim olduğunu söyledi." Kelimeler boğazımda düğümlendi ve devam etmem zorlaştı.

"İşte şimdi," diye nefes aldı Nana. "Birden mantıklı gelmeye başladı. Bebekken onun tıpatıp aynısıydın. Bunu hiçbir zaman açıklayamadım."

Dudaklarım şokla aralandı. "Brody Amca?"

"Evet. Çocukluğunda gözleri koyulaşp gri-maviye dönmüştü ama doğduğunda gözleri tıpkı seninkilere benziyordu." Gülümsemesindeki sevecenlik kederle dalgalandı. "Ne yazık ki hiç öğrenemedi. Bunu duydun mu, Paddy?" Sesini yükselterek kocasına seslendi.

"Onu hiçbir zaman dizginleyemedim," diye homurdandı ve beni sırtıtmaya itti. "Çok da önemli değil. Ne olursa olsun bizden biriydin."

Hay sikeyim.

Altı yaşında kaykaydan atlarken bileğimi kırdığımdan beri ağlamamıştım ama büyükbabam birkaç kelime etti ve sinüslerim cayır cayır yanmaya başladı. Yorumunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Ya da belki de biliyordu. Bunu ona söylemek zordu.

Yavaş ve dengeli bir nefes aldım. "Bunu takdir ediyorum Paddy ve herkesin böyle hissetmesini umuyorum ama yine de gerçeği herkesle paylaşmak beni endişelendiriyor. Sanırım bu yüzden buradayım. Yapmak istediğim son şey ailemi, özellikle de anne ve babamı incitmek."

Nana'nın gözleri yumuşadı, köşelerindeki kırışıklıklar derinleşti. "Sen iyi bir çocuksun Conner. Herkes oğullarımın çivi gibi sert olduğunu düşünür ama benim küçük Mirren'im hepsini alt etti. O sert biri, gerçekten. Onu hafife alma. O ve baban, yeğenlerini yetiştirecek ve ona kendi çocukları diyecek kadar şanslı olduklarını bildikleri için çok sevinecekler."

Haklı olduğunu umarak başımı salladım. "Sanırım artık ok yaydan çıktı. Sen onlara ulaşmadan önce benim herkese söylemem gerekecek."

Yaşlı kadının çakmak çakmak gözleri kısıldı. "Dudaklarımın gevşek olduğunu mu söylüyorsun, Conner Reid?"

"Aklımdan bile geçmezdi." Sırıtarak kahverengi kâğıt torbasından bir portakal dilimi kaptım. Şekeri ağzıma attım ve Paddy'nin "Ben olsam yapardım," diye mırıldandığını ve Nana'nın ciğerlerine çektiği havayı duyunca ayağa kalktım.

"Şey, bu benim dışarı çıkmam için bir işaret."

"Muhtemelen en iyisi," diye homurdandı Nana. "Yetişkin bir adamın ağladığını görmekten nefret ederim."

Kıkırdadım, kendimi dışarı atmadan önce ona ve büyükbabama sarıldım. Telefonum cebimde titrediğinde daha arabaya varmamıştım.

Keir'in aradığını gördükten sonra "Evet,"

dedim. "Her şey ayarlandı. Vakit geldi."

Damarlarımdaki kan o kadar hızlı soğudu ki bir galon antifriz bile buzlanmalarını engelleyemezdi.

"Yola çıkıyorum." Yapmak üzere olduğum şeyden nefret ediyordum ama seçenekleri tartışmış ve bu yılanın başını kesmenin en iyi yolunun bu olduğuna karar vermiştik. Umarım bu süreçte ısırılmayız.

BU SONUNCUSUYDU. EŞYALARIMI KUTUSUNDAN ÇIKARMIŞTIM VE Her şey için yeni evler. Başkasının evini kendi eşyalarım ile doldurmak hâlâ biraz garip geliyordu ama daire her geçen gün daha çok benimmiş gibi hissettiriyordu. Conner, evde herhangi bir değişiklik yapmak istersem bir dekoratör getirmeyi bile teklif etmişti. Bunun gerekli olduğunu düşünmüyordum ama teklifi takdir ettim. Hâlâ misafir yatak odalarından birini kendi kişisel alanıma dönüştürmeyi düşünüyordum. Okumak ya da yoga yapmak için tamamen bana ait bir yer.

Telefonum çalmaya başladığında kapının önünde durmuş seçenekleri düşünmeye çalışıyordum. Ekranda Conner'ın adını gördüğümde aptal gibi yüzümde aptalca bir sırıtma belirdi.

"Selam," diye sıcak bir şekilde cevap verdim.

"Hey, sana bunun olduğunu haber vermek istedim." Beklenmedik sertlikteki ses tonu beni anında alarma geçirdi.

"Bu ne anlama geliyor?" Babamdan bahsettiğini biliyordum ama daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

"Bu, Donatis'in annenin ölümünü derinlemesine incelediği ve bunun arkasında babanın olduğu konusunda hemfikir olduğu anlamına geliyor. Onlarla buluşacağız ve babanın bir daha sana ya da bir başkasına zarar veremeyeceğinden emin olacağız."

Gelgitli bir rahatlama dalgası başımdan ayak parmaklarıma kadar yayıldı.

Biliyorlardı. Ailem sonunda gerçeği biliyordu ve bu yük artık benim omuzlarımda değildi. Amcam babamın işlediği suçlar için cezalandırılmasını sağlayacaktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

"Henüz bitmedi," diye beni uyardı Conner. "Senden istediğim şey, ben bu işi hallederken olduğun yerde kalman. Bu işi halletmek için hepimiz bir araya geliyoruz, bu yüzden seni koruyacak adamım olmayacak."

"Hiçbir yere gitmiyorum ama lütfen müsait olduğunuzda beni arayıp bilgi verin."

"Birkaç saat sürebilir ama irtibatta olacağım." "Dikkatli ol, Conner."

"Kahretsin, tatlıyken çok seksisin." Sesi bir oktav düştü. Sırıttım. "Odaklan."

Homurdandı, sonra hat kesildi. Kıkırdadım ama tehlikenin gerçekliği ortaya çıkınca kahkahalarım hızla dağıldı. Conner babamı alaşağı etmek için Donatis'le birlikte plan yapacaktı. Babam onlar kadar güçlü değildi ama deneyimliydi ve bağlantıları vardı. Savaşmadan yenilmezdi.

Aşırı dindar biri değildim ama gözlerimi kapattım ve Conner ile Sante'nin iyi olması için sessizce dua ettim.

Oturma odasına geri dönerek, dikkatimi dağıtmak için ne yapabileceğimi düşündüm. Öğle yemeği için buzdolabını karıştırmayı planlamıştım ama şu anda böyle bir seçeneğim yoktu. Midem sinirden yemek yiyemeyecek kadar rahatsızdı. En iyi seçeneğimin televizyon olduğuna karar vererek kanepeye kıvrıldım ve dikkatimi çekebilecek bir film aramaya başladım.

Masterpiece Theater'daki cinayet gizeminin onuncu dakikasında telefonum tekrar çaldı. Sante'ydi, ona verdiğim telefondan arıyordu. Tüm duyularım alarma geçti.

"Sante?" Cevap verdim, aynı anda televizyonun sesini de kapattım. "Em, seninle konuşmam gerek. Benimle buluşabilir misin?"

"Üzgünüm ama yapamam. Yüz yüze mi olması gerekiyor?" Sesinde duyduğum gerginlikten nefret ederek sordum.

"Siktir, bilmiyorum. Sadece seni gerçekten görmem gerekiyor. Bir sorun olursa seninle konuşmamı söylemiştin."

"Ya buraya gelseydin?" İsteksizce sordum. Conner'ın Sante'yi evimize davet etmeme pek sıcak bakmayacağını biliyordum ama ağabeyimi tanıyordum ve sesi hiç duymadığım kadar sıkıntılıydı.

"Evet, sanırım bu işe yarar."

Görüşmeyi sonlandırmadan önce bir hata olmamasını umarak ona adresi verdim. Kardeşimin bana tuzak kuracağını düşünmemiştim ama geçmişte babam hakkında yanlışmışım. İnsanların sağı solu belli olmazdı.

Öte yandan, bugün bir şey olursa kardeşimin olaydan uzakta olacağını bilmek hoşuma gidiyordu. Yine de güvende olmak için Conner'ın komodininde sakladığı tabancayı aldım ve çantama koydum. Kardeşim geldiğinde onu yanımda tutacağımdan emin olacaktım ve yanında biri gelirse onu içeri almayacaktım.

Önlemlerimden emin bir şekilde kanepede sessizce oturdum ve resepsiyon kardeşimin geldiğini bildirmek için zili çalana kadar tırnaklarımı yedim. Onayladılar

Yalnızdı ve onu yukarı göndermeleri için izin verdim.

Geldiğinde berbat görünüyordu. Gölgeler gözlerini karartmış, uykusuz geceler geçirdiğini ima ediyordu. Normalde kıvırcık olan saçları bile keçeleşmiş ve matlaşmıştı. Beni en çok tedirgin eden şey, içeri girdiğinde benden kaçmasıydı. Sarılmak yok. Göz teması yok. Sante bana söyleyeceklerini tamamen unutmuş gibiydi.

"Beni kabul ettiğin için teşekkürler," dedi sonunda, tereddütle bana bakarak.

"Tabii ki. Burada her zaman hoş karşılanırsın." Koluna rahatlatıcı bir el koydum. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Derin bir nefes aldı, cesaretini toplamaya çalışıyor gibiydi. "Sanırım bugün bir şeyler olacak."

"Conner'ı da içeriyor mu?" Bunun Donatis'le tanışmasıyla bir ilgisi olduğunu varsayarak sordum. Hemen cevap vermeyince zorlamaya devam ettim. "Lütfen Sante. Conner tehlikedeyse bana söylemelisin."

"Babam Donatis'le görüştüğünü biliyor. Ona karşı komplo kurduklarını düşünüyor. Nedenini anlamıyorum ama durum ciddi. Onu hiç böyle görmemiştim."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

"Sanırım bir şeyler planlıyor, ama..." Sante devam etti.

"Ama ne?"

"Bunu yaptığını düşünemiyorum. Neden ittifakı böyle riske atsın ki?" Kardeşim anlamak için bana baktı.

Sakin bir kesinlik duygusu kemiklerime yerleşti ve bana zamanın geldiğini söyledi.

Çenemi kaldırdım ve kardeşimin gözlerinin içine baktım. "Sana daha önce nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. İstiyordum ama zamanı bir türlü gelmiyordu ve kendi duygularımla mücadele ediyordum. Konuşmayı bıraktım çünkü biliyordum ki babam

Annemin ölümünün arkasında. Annemin sessiz kalması için araba kazasını o ayarladı."

Ben devam ederken Sante'nin yüzü şok ve dehşetle buruştu.

"Kazadan önce annem arabada bana babamın Agostino Amca'ya suikast düzenlediğini ve aileyi ele geçireceğini öğrendiğini söyledi. Bu yüzden o gün onu görmeye gidiyorduk, onu uyarmak için. Babam öğrenmiş ve molaları sabote etmiş olmalı. O gün onunla birlikte olmamam gerekiyordu ama babam kazadan kurtulduğumda annemin bana her şeyi anlattığını varsaydı. Bu yüzden bizi aylarca ayrı tuttu ve beni gözünün önünden ayırmadı. Seninle birlikte kaçmaya çalışmamı ya da Donatis'e olanları anlatmamı istemedi."

"Kaçmak mı?" Başını iki yana salladı. "Sen neden bahsediyorsun? Bunların hiçbiri mantıklı değil."

Ona uzanmaya çalıştım ama dokunuşuma omuz silkti. "Onunla benden farklı bir ilişkin olduğunu biliyorum, ama bunu bir kenara bırakıp objektif olarak bakmaya çalışırsan gerçeği görürsün; onun ölümünden sonra bana davranış şeklini. Garip davranışları. Sırları."

Belirsizliğin yerleştiğini görebiliyordum. İlerleme kaydediyordum. "Babamın toplantıdan haberi varsa, bu konuda bir şey yapmayı planlıyor mu?"

Sante sonunda bana tekrar baktığında kaşları endişeyle birbirine yaklaştı. "Bana tam olarak söylemedi ama bir keresinde konuşurken kulak misafiri oldum."

"Sante, söyle bana, lütfen."

"Arnavutlarla neden konuştuğunu anlayamıyordum ama şimdi onları bu iş için mi tuttu diye merak ediyorum. Paralı askerler gibi."

Kalbim ayaklarıma kadar düştü.

Arnavutların İrlandalıları karşı bir garezi vardı. Conner'ı öldürme fırsatını kaçırmazlardı. Sante'nin az önce yaydığı felaket haberlerinden haberi yoktu.

"Aman Tanrım. Sante. Onları uyarmalıyız." Arka cebimden telefonumu çıkardım ve Conner'ın numarasını çevirdim. Hat çaldı, her cevapsız ton bir öncekinden daha uzun geliyordu. Sesli mesaja yönlendirildikten sonra Bishop'ı denedim ve aynı sonuçla karşılaştım.

Sikeyim! Amına koyayım.

Ne yapmam gerekiyordu? Ya toplantı zaten devam ediyorsa ve babamın onlar için geldiğinden haberleri yoksa?

Panik, kendimi çaresizce savunmasız hissedene kadar içimi kumladı.

"Kahretsin! Ne yapacağız?" Ağladım.

Sanki benim erimem Sante üzerinde ters etki yaratmış gibi, kendine güveni ve inancı her saniye artıyor gibiydi. Omurgası sertleşerek omuzlarını dikleştirdi. "Nerede olduklarını biliyorum. Toplantı henüz başlamamış olmalıydı."

"Ben de seninle geliyorum," diyerek çantamı kaptım.

"Bu çok tehlikeli, Em."

Ona ters ters baktım. "Şimdi burada oturmamın imkânı yok. Beni de yanında götürmelisin."

Dudakları sertçe inceldi. "Eğer yaparsam, arabada kalmak zorundasın. Nokta."

"Tamam." Bu konuda deli değildim ama en azından geride kalmayacaktım. Conner'a gitmeyeceğimi söylemişim ama bu çok önemliydi. Ona tuzak kurulduğunu bilmesi gerekiyordu. Sadece çok geç kalmamış olmak için dua ettim.

ARABAYA BINDIĞIMIZDE SANTE UMBERTO'YU ARADI. ADAM Gardiyanım olarak görev yapan kişi Sante'nin onlara katılmasından pek hoşlanmadı ama sonunda kabul etti ve tam olarak nereye gideceğimiz konusunda talimatlar verdi. Toplantı mafyaya ait rıhtımdaki eski bir depoda yapılacaktı ama babamızın nerede saklandığını bilmemiz gerekiyordu.

Burayı neden seçtiklerini anlayabiliyordum. Deponun terk edilmiş doğasının yanı sıra, tüm alan kasalar ve ekipmanla doluydu, arabalardan bahsetmiyorum bile

her yere park etmişlerdi. Görünüşe göre liman işçileri burayı park etmek için kullanıyordu, ancak nehirden yeterince uzakta olduğu için izole edilmişti. Vardiya değişimiyle karşılaşmadığımız sürece burası boştu.

Görünmek istemediğimiz için biraz uzağa park ettik.

Sante döşeme tahtalarının arasına eğilmemi söyledi. "Burada kal, anlaşıldı mı?"

Bir yanım ne kadar olgun konuştuğuyla gurur duyarken, diğer yanım ne istersem onu yapacağım konusunda ısrar etmek istiyordu. Değer verdiğim bir adam beni korumak için tehlikeye atılırken bir kez daha arabada saklanmak zorunda kalmaktan mutlu değildim ama tartışarak meseleye yardımcı olmayacaktım.

Onu takip etmedim ama pencereden dışarı bakarak kardeşimin arabadan uzaklaştığını izledim. Arazinin girişindeki eski bir kulübeye doğru yürüdü - muhtemelen fabrika faaliyetleyken bir tür güvenlik kontrol noktasıydı. Sante yeterince yaklaştığında, Umberto onlarla depo arasındaki barakadan çıktı ve onları içerideki adamlardan gizledi.

İkisi konuşuyordu ve uzaktan bile tartışmaları hararetli görünüyordu. Birden Sante'nin ne planladığını tartışmadığım için pişman oldum. Onlarla gerçekler hakkında yüzleşiyor muydu?

Kahretsin, bundan çok nefret ediyorum!

Ellerim titredi ve yapışkan bir mide bulantısı karnımı doldurdu. Yaklaşan kaos hissi küçük dikenli kancalarla derimi tırmalıyordu.

Kardeşim göğsünü kabartarak Umberto'ya öfkeli bir yorumda bulundu, o da Sante'nin kafasına silah dayayarak karşılık verdi.

İşte buydu. Aylardır korktuğum şey buydu.

Oturup onun öldürülmesini izleyemezdim. Ona yardım etmek zorundaydım.

Çantamdan silahı aldım, emniyeti kapattım ve arabadan gizlice çıkmadan önce bir mermi doldurdum. Ayıldım

fazladan gürültü yapmamak için kapıyı açtım ve Umberto'nun arkasına gizlice yaklaştım.

"Kımıldama," diye öfkeyle bağırdım, silahımı güvenli bir mesafeden ona doğrultmuştum. "Silahını bırak."

"Ne oldu prenses? Kıpırdamadan durmamı mı yoksa silahı bırakmamı mı istiyorsun? İkisini birden yapamam," diye karşılık verdi Umberto, beni bir tehdit olarak görmeyen bir adamın rahat kasılmalarıyla.

"Şimdi, Umberto." Babamın ürkütücü derecede sakın sesi Sante'nin diğer tarafında belirmeden önce kulaklarıma dokundu. "Bu küçük aile buluşmamızda iğnelemenin gerçekten uygun olduğunu düşünüyor musun?" Sante'ye silahını doğrulttuğunda kibirli bir kayıtsızlığın timsaliydi. "Şimdi ne yapacaksın, Noemi? Sadece birimize silah doğrultabilirsin."

Boyumdan büyük bir işe kalkışmıştım. Biliyordum. O da biliyordu. Ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Neyse ki babam narsist şakalarına devam ederek bana düşünmem için değerli saniyeler verdi.

"Ondan bunu bekliyordum Sante. Annesi gibi inatçıdır. Ama sen? Senin için daha iyisini düşünmüştüm." Sanki bir restoranın şarap seçimini tartışıyormuş gibi omuz silkti. "İkinize de gerçekten ihtiyacım yok, bu yüzden sanırım büyük bir kayıp değil."

Babam daha fazlasını yapamadan ya da söyleyemeden Sante, Umberto'ya saldırdı. Yaşına göre iyi bir cüsseye sahipti ama olgun bir adamla boy ölçüşemezdi. Boşuşma sırasında silah patladı ve beni gafil avladı. O kadar gürültülüydü ki, ellerim refleks olarak kulaklarıma gitti, silah hala sağ yumruğumda sıkıydı.

Dikkatimin dağılması babama beni yakalama ve silahını şakağıma dayama şansı verdi. Babam Sante'ye "Hemen dur lan," diye tısladı, sonra da elini boğazıma sıktı. "Ve sen, bırak şu lanet silahı." Sesinden kötülük damlıyordu.

Bir avuç kalp atışı içinde, açmazdan tam bir başarısızlığa geçmiştik.

Umberto yine silahını Sante'nin kafasına doğrultmuştu ama Fausto Mancini bu kez eğlenmiyordu. Çakmak çakmak gözleri çılgınca parlıyordu.

Emrettiği gibi yaptım, silahımın betona çarpma sesiyle irkildim.

"Her şeyi mahvedeceksin. Tıpkı lanet olası annen gibi. O kahraman olmaya çalışırken ben tüm Moretti ailesine sahip olmaya günler kalmıştı." Boynumu salladı, silahı kafama daha sert bastırdı. "Ama bu sefer başarısız olmayacağım. Bundan eminim."

"Silahını indir ve onu bırak." Araya yeni bir ses girdi ve ben o soğuk kayıtsızlık sesini tanıdım.

Keir ve birkaç kişi daha silahlarını çekmiş bir halde bir anda ortaya çıktılar. Kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki, atışlar el ve ayak parmaklarımda yankılanıyordu. Her geçen saniye durumumuz daha da kötüleşiyordu. Topyekûn bir katliama doğru gittiğimizden dehşete kapılmıştım.

Babam manyakça güldü. "Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun? Ben bu işi senin yaşadığından daha uzun süredir yapıyorum."

Arnavutlar. Kendine olan güvenini, kiralık silahlar getirerek bahislerini koruduğunu bilmesinden alıyordu ve bizimkilerin hiçbir fikri yoktu.

Yalvarırcasına Keir'e baktım ve umutsuzca onu bir şekilde uyarabilmeyi diledim.

Kelimeler dudaklarıma yapışmış, serbest bırakılmayı talep ediyordu ama şakağımdaki silah beni etkili bir şekilde susturdu.

Sanki kader bu durumu daha da kötüleştirmenin tek bir yolu olduğunu biliyormuş gibi, Renzo Donati ve Conner yıkım çemberimizde belirdi.

Conner'ın gözleri acımasız bir siyahtı, mavinin her zerresi öfkesinin gölgesinde kalmıştı. "Bırak onu Fausto, yoksa bu işin sonu senin için hiç iyi olmayacak."

Babam bizi onlardan uzaklaştırdı. "Hepiniz zavallısınız. Buraya yalnız geldiğimi mi sanıyorsunuz?" Dişlerinin arasından yüksek sesle ıslık çaldı ve bir başka silahlı grubu çağırdı.

arabaların arkasından ve görünürde hiçbir yerden çıkmayan cesetler.

Arnavutlar buradaydı ve bizi tamamen kuşatmışlardı.

OceanofPDF.com

BU NASIL OLDU? BYRNES'LER VE

Donatis bu adamın kurbanı mı olacak?

Umutsuzluk göğüs kafesimi sıkıca sardı, gözlerim bir katil surattan diğerine daldı, ta ki mizahsız bir kıkırdama dikkatimi tekrar Conner'a çekene kadar.

"Biliyor musun, sana destek vermem gerekiyor. Arnavutlarla aramızın zaten bozuk olduğunu bildiğin halde onları işe alman akıllıca bir hamleydi. Kimsenin **h a b e r i** olmadan kızıınıza suikast düzenleyebilirdiniz. Kızın ne zaman endişelendin?

sırlarınızı sızdıracağı konusunda konuşmaya başladı ve endişelenmekte haklıydınız. Eğer başarılı olsaydınız, ittifakın getireceği gücü kaybedecektiniz ama sırlarınız güvende olacaktı."

Şok kulaklarımda çınladı. Arabada peşimizden gelen adamlar beni öldürmek için mi gönderilmişti? Conner'ın peşinde olduklarını düşünmüştüm ama zaten amaçları da buydu. Ölümümün İrlandalılar ve Arnavutlar arasındaki savaşta ikincil bir hasar gibi görünmesi gerekiyordu, yarım kalmış işleri tamamlamak için uygun bir yol.

Ben onun ifşasını düşünürken Conner devam etti. "Mesele şu ki, kiraladığınız adamlardan birini yakalayacağımı hesaba katmamıştınız." Conner yavaşça öne çıktı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Olay yerinden kaçan adamı buldum ve senin olaya karıştığını öğrendim."

Conner'ın gözleri yana kaydı. Bakışlarını Sante'ye doğru takip ettim, Sante'nin yüzü tiksintiyle çarpılmıştı.

Conner kardeşime, "Gözlerini açmanın zamanı geldi," diye ısrar etti. "Baban inanmanı istediği gibi bir adam değil."

"O yalancı piçi dinleme," diye tükürdü babam. "Seni bana karşı kışkırtmak için her şeyi söylerler. Bak kız kardeşine ne yaptılar bile." Babam korku içinde Sante'yi tekrar kendi tarafına çekmeye çalışıyordu.

Ağabeyim babamın söylediği her kelimeyle daha da sinirlenmiş görünüyordu. "Emy'yi öldürmeye mi çalıştın?"

Annem yeterince kötü değil miydi, seni lanet psikopat?" Yüzü öfkeden kızarmış ve lekeli bir hal almıştı; küstahça bir şey yapmaması için dua ettim.

Babamız hırladı. "Daha sikini ıslatacak yaşa bile gelmedin. Bir şey hakkında ne biliyorsun ki?"

"Sante," diye tısladım ve bana bakmasını istedim. "Sorun yok.

Ben buradayım. Bana zarar vermedi."

"Henüz değil," diye tükürdü babam. "Ama burada kontrol bende. O lanet çeneni kapatmazsan, kafana bir kurşun sıkarım."

"Şimdi, Fausto," diye devam etti Conner, dikkatimizi tekrar kendisine çekerek. "Dikkate almanız gereken bir şey

var.

Paralı askerlik tehlikeli bir iştir. Sadık olduğunuz örgütün dışına çıkarsınız ve birlikte çalıştığınız insanlara güvenmek zorlaşır. Örneğin bu adamları ele alalım." Etrafımızdaki küçük orduyu işaret etti. "Size karşı gerçek bir sadakatleri yok. Birisi onlarla yaptığınız anlaşmayı öğrenip daha iyi bir pazarlık yaparsa, tüm planınız tehlikeye girebilir, hayatınızdan bahsetmiyorum bile."

Babam arkamdan sertleşti.

Dış halkadaki askerler teker teker silahlarını indirdi.

Şaşırmıştım. Conner babamın neyin peşinde olduğunu biliyordu ve ondan bir adım önde olmayı başarmıştı.

"Bu saçmalık," diye tısladı babam, çaresizlik artık gözeneklerinden sızıyordu. "Sana para ödedim! Bunu yapamazsın."

O öfkesini kusarken, gözlerim kocama kilitlenmişti. Kobalt rengi bakışları içime işliyor, beni hazır olmaya çağırıyordu. Mesajını aldıktan sonra bir nefes çektim ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Aynı anda, kulaklarımdaki çınlamanın ötesini duyamayacağım kadar yüksek bir silah sesi duyuldu.

Çılgılık attım, ellerimi kulaklarıma götürdüm ve saçlarımdaki sıcak yapışkan damlacıkları fark ettim.

Ne olduğunu biliyordum. Cesedinin yere düştüğünü duymadım ya da ona isabet eden kurşunu görmedim ama babamın öldüğünü biliyordum.

Yavaşça omzumun üzerinden Fausto Mancini'nin hareketsiz bedenine baktım, alnında kıpkırmızı bir delik vardı. Bu manzara midemi bulandırmalı ya da rahatlatmalıydı ama bunun yerine ürkütücü bir soğukluk çöktü üzerime. Kurşunun nereden geldiğini görmek için arkamı döndüğümde vücudumu bir ürperti sardı.

Conner kolunu uzatmış, siyah bir tabancayı sıkıca avucunun içine almış bir halde duruyordu.

Yaptığı şey riskliydi, ama her zerresi katıksız bir güven yayıyordu. Yapmak üzere olduğu şeyi hissetmiştim ve ona olan güvenim karşısında şok olmuşum.

Onu. Birkaç santim uzakta olsaydım, bedenim yere yığılırdı.

Bir el silah sesi daha etrafımızdaki havayı delip geçti ve tüm gözler kardeşime döndü. Adamın cüssesi yere yığılırken Sante, Umberto'nun silahını uzatmıştı. Kardeşim Umberto'nun silahını elinden almış ve onu soğukkanlılıkla vurmuştu. Elinde titreme yoktu. Gözlerinde pişmanlık yoktu. Yüzü şiddetten o kadar sertleşmişti ki neredeyse onu tanıyamayacaktım.

Silahı indirerek babamızın cesedine doğrulttu, ölü adamın göğsüne bir el daha ateş ettikten sonra üzerine tükürdü.

Sante artık tanıdığım çocuk değildi.

Onu ürkütmemek için yavaşça yanına gittim ve kollarımı nazikçe ortasına doladım. Sante beni kendine yakın tuttu, bir eliyle başımı göğsüne bastırdı.

"Çok üzgünüm, küçük büyük," dedi kesik kesik nefes alarak. "Ben de."

Beni bıraktıktan sonra doğruca Renzo'ya yürüdü ve silahı verdi. "Umarım bu konuda hiçbir fikrim olmadığına inanırsın. Ne yaptığını bilseydim..." Sante'nin çenesi öfkesine karşı sıkıştı.

Renzo çenesini indirdi. "Şimdi bunun için endişelenme. Bizim gözümüzde hâlâ ailedensin ve gerisini halletmek için zamanımız var."

"Tüm bunlar çok dokunaklı ama buradaki işimizin bittiğini söyleyebilirim." Ağır bir yabancı aksanı olan bir adam, babamın diğer adamlarını silah zoruyla tutan birkaç kişiyle birlikte öne çıktı.

Arnavutlar.

Conner hareket ederek vücudunu yabancılarla benim arama yerleştirdi. "Kuruluşumuz bizim için yaptıklarınızı takdir ediyor."

"Bizimki de öyle," diye ekledi Renzo.

Adam ellerini iki yana açarak gülümsedi. "Umarım bu hepimiz için yeni bir şeyin başlangıcı olur, değil mi? Birlikte çalışırsak herkes için çok daha iyi olur." O

Adamlarına bir dizi emir verdi, onlar da esirleri yakınlardaki İtalyan askerlerine teslim ettiler. "Tekrar görüşünceye kadar." Adamlarını olay yerinden uzaklaştırmadan önce başını öne eğdi.

Conner'ı izledim, gözlerinde kabaran bir nefret vardı. Aynı adamlar bizi öldürmeye çalışmış ve biyolojik babasını öldürmeyi başarmışlardı. Bir daha asla o adamlarla çalışmaya niyeti yoktu. Kocamdan ömür boyu sürececek bir düşman yaratmışlardı ama o bunu bir kez yapmıştı. Benim için.

Bunun ona neye mal olduğunu kavrayamadım bile.

Kendimi onun kollarına attım. "Evden ayrıldığım için özür dilerim," dedim kısık sesle. "Sante bana babamın sana tuzak kurduğunu söyledi ve seni uyarmam gerekiyordu. Aramaya çalıştım. Çok korkmuştum."

Conner beni geri çekti ve dudaklarını dudaklarıma indirmeden önce gözlerimin içine baktı. İkimiz de etrafta dolaşan adamları ya da ayaklarımızın dibindeki iki cesedi umursamıyorduk. Önemli olan tek şey dudaklarımızın birbirine değmesi ve bir başka yarın için söz vermemizdi.

"AYNAYA BAKMA." NOEMI'YI TUTMAK İÇİN ELIMDEN GELENI YAPTIM.

yüzünü banyoya dönmüştü. Görmek istediği son şey yüzüne sıçrayan babasının kanıydı. Orada olduğunu biliyordu. Bu yeterince kötüydü. Bunu görmesine gerek yoktu. "Kollar yukarı," diye yumuşak bir şekilde talimat verdim.

Kendisine söyleneni yaptı, ben onu depodan uzaklaştırırken şoka girmişti. Diğerleri serpinti temizliğini ve

yetkililer. Karımı oradan çıkarmak zorundaydım. Zavallı küçük bedeni yaprak gibi titriyordu.

İkimizi de soyduktan sonra buharlı duşa girdik. Sıcak su spreyinin altında gözleri kapandı. Kan sıçramış ve harap olmuş olsa bile inanılmazdı. Yumuşak kıvrımların üzerinde pürüzsüz, kremi bir ten. Suyun vücudundan aşağıya doğru akmasını izlemek büyüleyiciydi.

Onu sabunla köpürtmeden önce birkaç dakika boyunca suyun sıcaklığını emmesine izin verdim. Kısa ilişkimizde ilk kez kontrolü tamamen bana vermişti. Buna ikimizin de ihtiyacı vardı. Depoya düştüğünü öğrendikten ve tüm planlarımızın tam bir kaosa dönüştüğünü hissettikten sonra, kontrol duygusunu hissetmeye ihtiyacım vardı. Onun zarar görmemiş bedenini parmaklarımın altında sıcak ve canlı hissetmeye ihtiyacım vardı.

Noemi saçını yıkayabilmem için başını geriye doğru eğdi. Daha önce hiç yapmadığım bir şeydi, bu yüzden bitirdiğimde ve gözyaşlarıyla dolu gözlerini açtığında, lanet olası şampuanı gözlerine bulaştırdığım için bir an paniğe kapıldım.

"Ne oldu?" Tüm vücudum gerilerek sordum.

"Conner, çok üzgünüm. Silahını depoda unutmuşum. Komodininizdeki silahtı," dedi, sözleri gittikçe telaşlı bir hal alıyordu.

Yumuşak bir şekilde gülümseyerek nefesimi verdim. "Bunun için endişelenme, bebeğim." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Çocuklar her şeyi halledecek. Eğer gideceksen hazırlıklı gittiğin için mutluyum." Dudaklarımı alnına, şakağına ve burun köprüsüne bastırdım. "Ödümü kopardın, Em." Kelimeler içimdeki hisler kadar çiğ ve kırıktı. Onu kızdırmak istemediğim için ağzımı kapalı tutmuştum ama ne kadar korktuğumu bilmesine ihtiyacım vardı.

"Biliyorum ve çok üzgünüm. Senin için bu kadar endişelenmemiş olsaydım asla gitmezdim."

Onu kendime doğru çektim, lanet aletimin travma geçiren karımı rahatlatmakla duş seksi arasındaki farkı anlamasını diledim. "Sadece bittiği için mutluyum."

"Ben de." Geri çekildi, kaşları birbirine yaklaştı. "Telefonda amcamın babamın annemin arabasını sabote ettiğini doğruladığını söyledin, nasıl?"

"Fausto için çalışan dedektifi ele geçirmişler. Soruşturmada tahrifat yapmış. Kızın frenlerini patlatan yangın çıkarıcı cihazı çıkardığını ve kaza raporunu değiştirdiğini itiraf etti. NYPD'nin yarısıyla bağlantımız var. Olay yerine ilk giden bizden biri olmadığı için baban şanslı diyebilirim ama sanırım bunu da planlamış ve adamını görevlendirmiştir."

"Her şey aklımı başımdan alıyor." Başını hafifçe salladı. "Ve arabada peşimizden gelen o adamlar. Beni öldürmek için gönderilmişlerdi. Ne tür bir baba bunu yapar?"

"İkinci bir düşünceyi hak etmeyen türden." Gözlerini kendime çevirdim ve başını sallayana kadar onları tuttum. "Yemimizi yutacak kadar aptal olmasına sevindim."

"Yem mi?"

"Bugünkü toplantımızla ilgili bilgileri bilerek sızdırdık. Keir ve adamları Fausto'nun bizi başarıyla kuşattığını düşünmesini sağlamak için çevreye konuşlanmışlardı ama Arnavutların elimizde olduğunu biliyorduk. Elbette pazarlığın kendilerine düşen kısmını yerine getirmeme ihtimalleri her zaman vardı ama bu riski almaya karar verdik. Liderleri bize düşman olarak hata yaptıklarını biliyordu ve İtalyanlara karşı çalışmak onlar için işleri daha da kötüleştirecekti. Satın alınmayı kabul etmek, kendi kışkırtmalarını kurtarmakla aynı şeydi. Bu onlara süresiz dokunulmazlık kazandırmayacak ama şimdilik barış var."

"Onlara ödeme mi yaptın?"

Başımı salladım, yüzünde beliren endişeden nefret ediyordum. "Ne kadar?"

"Güvenliğinizle kıyaslandığında tamamen önemsiz." Onu rahatlatmayı umarak gülümsedim. "Ve ayrıca, her şey

Yaptıklarımız İtalyanlarla olan bağlarımızı herhangi bir soyut ittifakın yapabileceğinden çok daha fazla güçlendirdi."

Sonunda dudaklarında bir gülümseme oluştu. Küçüktü ama bu da bir başlangıçtı.

"Buna sevindim. Gerçekten de hiç fena değiliz." Gülümseme oluşur oluşmaz soldu. "Yine de Sante için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Kolay bir ders değildi," diye itiraf ettim. "Ama Renzo kardeşini eve götürdü. Bence ikisi konuşacak. Uzun vadede Sante için çok daha iyi bir rol model olacak."

"Evet." Masumca bana baktı, orman yeşili gözleri mürekkep gibi siyah kirpiklerle kaplıydı. "Yarın beni onu görmeye götürebilir misin?"

Bana öyle bakarsan seni lanet olası aya götürürüm.

"Evet, bunu yapabiliriz." Dudaklarımı yavaş ama ateşli bir şekilde dudaklarına götürdüm. "Şimdi, bir hiç haline gelmeden önce seni kurulayalım ve giydirelim."

"Ama sen yıkanmadın bile."

"Bu benimle ilgili değildi." Kıçına hafifçe şaplak attım ve sııttım. "Şimdi, yürü."

İki Hafta Sonra

PIP, "BİR İÇKİYE İHTİYACIM VAR VE SEN DE BENİMLE GELİYORSUN,"
DEDİ.

bir karşılama mesajı aldım.

"Affedersiniz?" Hâlâ sözlerini anlamaya çalışırken cevap verdim.

"Neredeyse bir yıldır kızlar gecesi yapmadık, kardeşim. Artık zamanı geldi. Son zamanlarda olanlardan sonra ikimiz de biraz eğlenebiliriz."

"Sanırım şanslısınız. Az önce Sante ile konuştum ve benim de bir içkiye ihtiyacım var."

"Öyle mi? Benim tatlı kuzenim ne yapıyor?"

İnledim. "Okulda kalacağına dair verdiği sözü geri aldı. Bence gayet iyi gidiyor ama diplomasını alamayacağı için hayal kırıklığına uğradım."

"Hâlâ Renzo'yla mı kalıyor?"

"Evet, ama bir daire için kontrat imzaladı ve eski evimiz haftaya satışa çıkıyor." Bu beni rahatsız etmemeliydi çünkü evde saklamak istediğim hiçbir şey yoktu. Gidip annemin istediğim her şeyini almıştım ama geçmişi geride bırakmak hâlâ zor geliyordu.

"O iyi olacak, Em. Dışarı çıkıp iş bulmak zorunda değil. İkinizin arası iyi olduğu sürece, önemli olan tek şey bu."

Birkaç gün önce bana verdiği yeni bileziğe bakarak gülümsedim. Bana daha önce verdiği bilekliğin aynısıydı ama bu bileklikte Little Big yazıyordu. Babamın yaptıklarını duyduğunda o da benim gibi babamızla bağlarını koparmaya hazırdı. Sante öfkesiyle mücadele ediyordu ama genel olarak ilişkimiz her zamankinden daha güçlüydü. "Evet, iyiyiz. İçki konusuna gelelim. Ne zaman ve nerede içmeyi düşünüyordun?"

"Bu gece ve ortam doğru olduğu sürece nerede olduğu umurumda değil."

"Vibe?" Gülümseyerek soruyorum.

"Evet. Tapas barda Chardonnay içmekten bahsetmiyorum. Dışarı çıkıyoruz. Bir kulübe. Dans edebileceğimiz müziklerin ve bize içki ısmarlayacak seksi erkeklerin olduğu bir yere."

"Burada evliyim, hatırladın mı?" Telefondan göremese de yüzük taktığım elimi kaldırdım.

"Her neyse. Onlarla yatmak zorunda değilsin."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, Conner'a bir sorayım ve sana geri döneyim."

"İşte bu yüzden otoriter erkeklerle ilgilenmiyorum," diye homurdandı durup dururken. "Dokundukları her şeyin sahibi olduklarını sanıyorlar."

Okaaay. Birileri biraz hassas.

"Birazdan mesaj atarım," dedim düşüncelerimi kendime saklayarak.

"Kulağa hoş geliyor, ama istese de istemese de gidiyoruz." Sonra telefonu kapattı. Gülmek zorunda kaldım. Kuzenim biraz deliydi ama aynı zamanda en iyisiydi.

Conner'ın Bastion'a gitme vakti gelene kadar çoğu öğleden sonrasını geçirdiği ofisine doğru yürüdüm. Cuma öğleden sonraydı, bu yüzden muhtemelen çalışmak için planları vardı. İşinin tek dezavantajı buydu; hafta sonları operasyonun en yoğun olduğu saatlerdi.

"Hey, sen," diye usulca selamladım. "Bir dakikalığına bölmemin sakıncası var mı?"

"Sormana bile gerek yok." Masadan uzaklaştı ve aç bakışlarının üzerimde gezinmesine izin verdi. "Ne var ne yok?"

"Pip aradı. Bu gece onunla dışarı çıkmamı istiyor, kızlar gecesi gibi bir şey." Kendime iddialı olmamı söyledim ama sözcükler hâlâ soru gibi geliyordu. Nasıl tepki vereceği konusunda biraz endişeliydim.

Conner parmaklarını birbirine geçirdi. "Shae'yi de yanında götürdüğün sürece bunda bir sorun görmüyorum."

"Gerçekten mi?" Artık Shae'yle olan arkadaşılığımın rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ama yine de bizi birlikte bir kulübe göndermesine şaşırmıştım.

"Gerçekten mi? Endişelenmemi gerektirecek bir sebep yoksa tabii?" Erkeksi bir kaş kaldırdı.

Bir sırıtmayı bastırdım. "Hiç de değil. Yine de bu gece boş olup olmayacağından emin değilim."

"Çalışması gerekiyordu. Planların değiştiğini ona haber veririm. Yarın büyükannenin doğum günü toplantısı olduğunu da unutmayın."

"Sorun olmayacak. Sanırım hazırlanmaya başlamalıyım. Pip dışarı çıkmadan önce akşam yemeği yemek isteyebilir."

"Seni işe giderken götüreceğim. Sen bana planı bildir, ben de Shae'ye iletirim."

Masanın etrafından dolaşarak ona doğru yürüdüm ve dudaklarımı dudaklarına değdirmek için eğildim. "Teşekkürler, bebeğim."

Eli bacağımın arkasını kavradı, yavaşça yukarı ve aşağı kayd, parmaklarının uçları uyluklarımın tepe noktasından biraz uzakta alay etti. "Önce ne giymeyi planladığını göreyim, sonra bana teşekkür etmek isteyip istemediğine karar verirsin."

Meydan okuyan bir kaş kaldırma sırası bendeydi. Plan yapmadan önce ona danışmak konusunda nazik olmak bir şeydi, ama bu modern kadın canı ne isterse onu giyerdi. Aslında, aniden en açık, en müstehcen elbisemi giymek için yoğun bir ihtiyaç hissettim. Gerçi o kadar müstehcen bir elbisem bile yoktu ama etrafı araştırıp neler bulabileceğimi görmek üzereydim.

Kibirli bir şekilde kükredim ve odadan çıktım.

BİR SAAT SONRA Conner'ın ofisine geri dönmüş, kıçımın hemen altında duran ve sahip olduğum her kıvrıma yapışan adaçayı yeşili bir elbiseyle masasına yaklaşıyordum. Başka türlü çok da açık değildi; yakası çok aşağıya inmiyordu ve hatta uzun kolları vardı, ama bu seksapelimi bir nebze olsun azaltmıyordu. Elbisemden saçımdaki dalgalara ve kanatlı göz kalemime kadar çok seksi görünüyordum.

Kıyafetimin verdiği güvenle Conner'a doğru yürüdüm ve kalçamı masasının kenarına yasladım. "Her şey hazır," dedim çekingen bir tavırla, beni görünce tüm vücudunun kaskatı kesilmesinden ve gözlerinin simsiyah açılmasından zevk alarak.

Safir gözlerini kırpıştırarak medenilikten vahşiliğe geçmişti.

Sandalyesinden kalktı ve bana yer açmak için sandalyesini geriye itti. "Buraya gel." Karanlık emir, siyah ipek gibi boğazıma dolanarak beni kendisine doğru çekti. Onunla masa arasındaki boşluğa kaydım, kığımın yarığı arkamdaki sert tahtaya dayandı.

Bir saniye içinde dizüstü bilgisayarını arkamdan çekip çıkardı ve beni masanın üzerine kaldırdı. Sonra eli göğsümdeydi, beni düz bir şekilde bastırdı, dizlerim vücudumu takip etmek için istemsizce kalktı. Conner topuklarımdan kaydım ve ayaklarımı masanın kenarına koydu. Ona karşı ardına kadar açtım, tangamın ince kumaşı kaygan merkezimi onun görüşünden koruyan tek şeydi.

"Seni bu şekilde gönderiyorsam lanet olsun." Parmakları külotumun altından süzüldü, sonra hızla ağ kısmını yırttı. Ben daha itiraz edemedim ağzı üzerimdeydi.

Nefesim kesildi ve kıvrandım. Ben tamamen aklımı yitirene kadar yaladı, emdi ve ısırdı. Bu hissin içinde o kadar kaybolmuştum ki, uyluğumun iç kısmındaki dikkate değer bir morluğu emdiğini çok geç fark ettim. Birkaç saniye sonra yıldızlar görmemi sağladığında şikâyet bile edemedim. Orgazmım amımdan sekerek vücudumun her köşesini coşkulu bir mutlulukla doldurana kadar devam etti.

"Bana morluk yaptın," dedim haftalık olarak, beynim allak bullak olmuştu.

Dik durmama yardım etmeden önce o noktayı şefkatle öptü. "Git üzerine külot giy. Gitme vakti geldi."

Yorumumu görmezden geldiğini iddia edecektim ki birden giydiğim tangaanın elimde kalan tek temiz tanga olduğunu fark ettim. "Kahretsin, çekmecemde kalan tek şey regl külotu."

Bekle, çamaşırlar iki gün önce yıkanmamış mıydı? Yeterince temiz tangam olmalı.

"Sanırım idare etmek zorundasın," dedi ve beni acele ettirmek için kığımın okşadı ama hiçbir yere gitmiyordum.

"Bunu bilerek mi yaptın? Tangalarımı esir mi aldın?"

Hayatımda gördüğüm en müstehcen, bok yiyici sırtış yüzüne yayıldı. "Onları yarın geri alabilirsin. Şimdi acele etsen iyi olur, yoksa geç kalacaksın."

O kadar acımasız ve saçmaydı ki gözlerimi devirip uzaklaşırken gülümsememe engel olamadım.

"ĞSTEDĞĞĞM TAM OLARAK BUDUR," diye seslendi Pip çalan müziğin içinden. "Ve Shae gerçekten harika. Gereksiz olmasına rağmen Conner'ın onu göndermesine sevindim."

İkimiz de dans pistine doğru baktık, Shae'nin gözü oradaki her erkek ve kadının üzerindeydi.

"Ve o buradayken sahte kimliklere bile ihtiyacımız olmadı," diye ekledim kadehimi kaldırarak.

"İşte bu!" Pip neşelendi ve ikimiz de içmeden önce martinisini benimkiyle tokuşturdu.

Geceye nefis Meksika yemekleri ve margaritalarla başladıktan sonra kulübe geçtik ve Patrón shot içtik. İkinci martinimizi içiyorduk ve ben bunu hissettim.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Pippa'nın ani patlaması karÇısında kaÇırlarım ÇaÇkınılıkla birbirine çarptı. Onun sert bakıÇlarını takip edince, odanın diğer ucundaki Bishop'un da Pip'e aynı derecede öfkeyle baktığını gördüm. Normalde Çakacı olan bu adamı hiç bu kadar ciddi görmemiÇtim. Bu kadar vahşice.

"Neden birbirinizi tanıdığınız hissine kapılıyorum?" Evet, düşünümde tanışmışlardı ama birbirlerine olan tepkileri tanışıklığın çok ötesindeydi.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini tekrar bana çevirdi. "Senin evinde içtiğimiz ve Conner'ın geldiği zamanı hatırlıyor musun? O gün beni eve Bishop götürmüştü."

Tamamen unutmuşum.

"Ve?" Bu hikâyede daha fazlası olması gerektiğini bilerek sordum. Çok az tanıdığınız biriyle böyle bir göz göze gelemezsiniz.

"Birbirimizi tanımaya başladık." Pişmanlık duymayanların kraliçesi ve olağanüstü feminist Pippa, alışılmadık bir utangaçlık gösterisiyle bakışlarını masaya indirdi.

"Bana bundan daha fazlasını vermen gerektiğinin farkındasın değil mi?" diye çıkıştım.

Başını öfkeyle salladı ve elimi tuttu. "Tamam ama burada olmaz. Hadi dışarı çıkalım ve dans edelim. Yemeği sonra yaparız."

Oh, adamım. Bu iyi olacak.

Beni dans pistine götürmesine izin verdim, daha sonra bilgi almak için onu köşeye sıkıştıracağımı biliyordum. Lady Gaga'nın dans müziği hoparlörlerden bedenime doğru yankılandı ve zaten damarlarımda dolaşan alkolü elektrikleşirdi. Kendimi harika hissediyordum. Shae'ye katıldık, üçümüz küçük bir çember oluşturduk. Ama bu uzun sürmedi. Shae dans ettiği kadını kendine doğru çekti ve Pip'le beni bir arada bıraktı. Birbirimize yaklaştık ama bu, arkasından bir adamın gelip ikimize katılmasını engellemedi.

Daha önce de böyle bir durumla karşılaşmış olduğum için ona yardım ister misin? Onu kolayca çekip bu adamı atlatılabildim ama Pip bana el salladı. Sadece davetsiz gelmemi sorun etmemekle kalmadı, aynı zamanda adama doğru eğilerek bir gösteri yaptı. Bu hareket yine karakterinin dışındaydı ve birkaç saniye sonra Bishop kalabalığın arasından geçip ikimizi dans pistinden çektiğinde bunun nedenini anladım.

"Noemi, gelip seni alması için kocanı ara. Biz gidiyoruz." Shae'nin dikkatini anında çeken keskin, kısa bir ıslık çaldı. Bana işaret etti ve kuzenimi çıkışa doğru çekmeye başladı.

O kalabalığın içinde kaybolurken ikimiz de gözlerimizi kocaman açarak birbirimize baktık.

Az önce ne oldu öyle?

Belki de alkolün etkisiydi ama kıkırdayarak iki büküm oldum. Zavallı kuzenim için öfkelenmem gerekirken tek yapabildiğim gülmekti. Birisi eşiyle karşılaşmıştı.

Bana katıldığında Shae'ye olanları anlattım. Geceyi bitirmeye hazır değildi ve kalmamızı önerdi ama ben eve gitmeye hazırdım. Conner'ı arayabilmem için ön tarafa gittik, sonra o gelene kadar benimle bekledi. "Seni orada bıraktığına inanamıyorum," dedi Conner. Eve gittiğimizde homurdandı.

"Sanırım onu bize göz kulak olması için gönderdin?" Shae'yi zaten bizimle birlikte gönderdiği için gereksiz görünüyordu ama tamamen şok olmamıştım.

"Hayır, yapmadım," diye ısırdı.

"Gerçekten mi?" diye düşündüm. Bu ilginçti. "Aralarında bir şeyler olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır. Bana bir şey olmadığını düşündürüyor. O sır saklayacak biri değil."

"Pip de öyle, ama kesinlikle bir şeyler oluyordu. Ve çok üzülme, beni yalnız bırakmadı. Shae'nin kış tekmelediğini kendin söyledin."

Gözlerini yoldan ayırmadan homurdandı.

Vites değiştirmesini izledim. "Seni düz vites kullanırken izlemenin ne kadar ateşli olduğunu şimdi fark ettim," dedim şaşkınlıkla, elimi konsolun üzerinden uzatıp kaslı kalçasına doğru sürdüm.

"Siktir, kadın." Araba ileri fırlamadan önce söylediği tek şey buydu.

Kuzenimle ilgili tüm düşüncelerimi silerek beni rekor sürede eve götürdü ve çıplak bıraktı.

CONNER beni çok fazla içmemem konusunda uyarmıştı, bu yüzden ertesi sabah baş ağrımı gizlemek için elimden geleni yaptım. Yine de biliyor olmalıydı, çünkü iki ağrı kesici ve bir şişe

Duş aldıktan sonra banyo tezgahının üzerinde su birikintisi vardı. Nana'nın partisi için evden çıktığımızda çok daha iyiydim.

Byrne ailesinin reisi seksen beş yaşına basıyordu. O ve Paddy evlerinden nadiren ayrılarak partiyi bir barda düzenlemeye karar verdiler. Aile bulabildikleri en büyük İrlanda barını bulmuş ve öğleden sonra için satın almıştı. Mekan, Nana'nın en sevdiği renk olan lavantanın tonlarıyla baştan aşağı dekore edilmiş ve ağzına kadar aileyle doluydu.

Önce doğum günü kızının yanına döndük. Hepimizin onun için çok fazla gürültü çıkardığımızı düşünerek telaşlandı ama çok mutlu olduğu açıkça görülüyordu. Conner'ın büyükannesine kısa sürede hayranlık duymaya başlamıştım ve onun özel gününün bir parçası olduğum için çok mutluydum. Biraz konuştuktan sonra yeni gelenlerin onunla görüşme şansını elde etmeleri için yol açtık.

Yerleştikten sonra Conner kendine bir Guinness aldı, ben ise soda ile idare ettim. Midem dışarıda geçirdiğim gecenin hemen ardından alkolle uğraşmaya henüz hazır değildi.

"Mia'nın davet edildiğini fark etmemiştim," dedim kocama, odanın diğer ucunda öz annesini ve kocasını gördükten sonra.

"Sanırım onu annem davet etti. İkisi son birkaç hafta içinde iki kez bir araya geldi. Görünüşe göre birbirlerine çok yakışıyorlar. Biraz garip geliyor ama alışmaya başlıyorum."

"Bu gerçekten harika. Annen onun tarafından kolayca tehdit edilmiş hissedebilirdi. Tüm aile bunu çok iyi idare etti. Çoğunlukla."

Conner önce ailesine Brody'nin biyolojik babası olduğunu söylemişti. Sonra Brody'nin dul eşi ve üç çocuğıyla oturup konuşmuştu. Shae morarana kadar gülmüşü. Conner'a göre, ağabeyi Cael etkilenmemiş görünüyordu ama en büyükleri Oran açıkça temkinli davranıyordu. Babasının organizasyondaki rolünü devralmaya hazırlanıyordu ve

liderlik için Keir'e meydan okurken, Conner'ın aile içinde daha fazla nüfuz kazanması onu heyecanlandırmadı.

Conner, "Eh, kalabalığın içinde her zaman en az bir heckler olacaktır," diye mırıldandı. "Benim bir tehdit olmadığımı görünce sakinleşecektir."

"Yönetimi devralmaya çalışmadığına sevindim. Sırtında böyle bir hedef olmasını istemem."

Kolunu bana doladı ve beni kendi tarafına çekti. "İstediğim her şeye burada sahibim," dedi dudakları kulağımın üzerinde gezinirken.

Sözleri içimi ısıttı, uzaktaki bir akrabasıyla tokalaşmak için kolunu kaldırdığında benim de aynı şeyleri hissettiğimi fark ettim. Annem öldükten sonra kendime, babamın yaşadığı türden bir hayat süren bir adamla evlenerek asla mutlu olamayacağımı söylemiştim. Ama artık bir erkeğin yaşam tarzından daha fazlası olduğunu biliyordum. Bir insan toplumdan farklı bir ahlak kuralına göre yaşayabilir ve yine de onurlu olabilirdi. Tüm tangalarını çalabilir ve yine de düşünceli olabilir; dizlerimin üzerine çökmemi emredebilir ve yine de bana bir tanrıça gibi tapabilirdi.

Ve kendime karşı dürüst olursam, onun bazı parçalarını diğerleri olmadan istemedim. Conner, karanlık karmaşıklıkları nedeniyle olduğu kişiydi ve onun her esrarengiz parçasına bayıldım.

Altı Hafta Sonra

"BUNU YILLIK BİR ŞEY HALINE GETİRMEMİZ GEREKECEK," DEDİM. Pilotumuz yarım saat içinde ineceğimizi bildirdikten sonra Conner. "Eve dönmeye hazırım ama aynı zamanda geri dönmek için de sabırsızlanıyorum."

Turks ve Caicos'ta büyüğü bir balayı haftası geçirmiş, kıyıdan hemen açıktaki Smith's Reef'te şnorkelle dalmıştık.

Güneşin altında. Tembel, cömert ve mükemmeldi. Eve döndüğümde yağmur mevsimine girerken yeni bir altın sarısı bronzluğum ve seyahat için çiçek açan bir takdirim vardı. Babamın seyahat ederken özel jetler kullandığını biliyordum ama geri kalanımız şehirden nadiren ayrılır, ayrıldığımızda da ticari uçaklarla seyahat ederdik. Conner ticari uçak kullanmazdı. Ailesinin özel jetinde lüks bir uçuş yaptıktan sonra nedenini anlayabiliyordum.

"Bu ayarlanabilir. Keşfedilecek çok fazla Karayip var ve bir dahaki sefere umarım gerçek doğum gününde uçmak zorunda kalmayız."

"Bu pek de zor bir durum sayılmaz," diye takıldım, kollarımı kaldırarak etrafımızdaki pırıl pırıl kiraz ağacı ve deri kabini gösterdim. O ve ben karşılıklı iki rahat sandalyeye oturduk, ayaklarımı onun kucağına dayadım.

"Evet, ama bu senin yirmi birinci doğum günün. Her yirmi bir yaşındakinin doğum gününde yaptığı gibi dışarıda kutlama yapıyor olmalısın."

Sırıttım. "Hâlâ zaman var."

"Hmm," diye düşündü, masmavi gözleri bana az önce geride bıraktığımız suları hatırlatıyordu. "Hediyeni vermek için eve gidene kadar bekleyeceğimi düşünmüştüm ama sanırım bunu şimdi yapmayı tercih ederim." Sandalyesinin yanındaki dizüstü bilgisayar çantasına uzandı ve beyaz saten bir fiyonkla sarılmış küçük siyah bir kutu sundu.

Şaşkınlıkla dik otururken ayaklarım yere düştü. "Az önce harika bir tatil yaptık; başka bir şey yapmana gerek yoktu."

"Sadece aç," dedi usulca.

Fiyonkunu çözdüm ve kapağı kaldırarak annemin kolyesine mükemmel bir uyum sağlayan bir dizi beyaz altın çan küpeyi ortaya çıkardım. "Ah, Conner," diye nefes aldım, elim boynumdaki kolyeye gitti. Kolyeyi aylar önce ilk taktığımdan beri neredeyse her gün takıyordum ve sorduğunda ona kolyenin önemini anlatmıştım. Bir kuyumcuya ona uygun bir küpe seti yaptırmak gibi inanılmaz tatlı bir şey yapacağı hiç aklıma gelmemişti.

Kapağı kapattım ve yerimden fırlayarak kucağına tırmandım, deri koltuğuna oturdum. "Teşekkür ederim, bebeğim. Mükemmeller." Dudaklarımı onunkilere bastırdım. Conner'ın elleri kığımın mütevazı kalçalarını yoğurdu ve pilot on beş dakika içinde ineceğimizi anons ederken öpüşmemizi derinleştirdi.

İkimiz de hareketsiz kaldık, gözlerimiz sessiz bir iletişim içinde kilitlendi.

"Daha çok zaman var," diye homurdandı, beni kollarına aldı ve uçağın arkasındaki küçük yatak odasına doğru yürüdü.

Kapı arkamızdan kapanıncaya kadar güldüm ve oda birden Conner'ın otoriter varlığıyla doldu. Beni yatağa yatırdı, külotumu kalçalarımın altına doğru yavaşça kaydırды. Eve döndüğümde hava serin olacaktı ama ben inatla yolculuğa çıkarken aldığım sundress elbiselerden birini giymiş, tropik cennetimin son kalıntılarına tutunmuştum.

Birkaç saniye içinde Conner içime girmeye başladı.

Düğünümüzden sonraki günlerde her türlü seksi yapmıştık.

Eğlenceli, sert, kirli ve hatta nazik. Conner'la her zaman biraz farklı görünüyordu, onun çok yönlü kişiliği kadar dinamikti. Her versiyonuna bayılıyordum ama bu seksten daha fazlasıydı. Gözlerimiz birbirimize kilitlenmişti, tüm engeller bir kenara atılmıştı ve aramızda ham bağlılıktan başka bir şey yoktu.

Birkaç kez ona nasıl hissettiğimi söylemeyi düşündüm. Ona olan duygularımın derinliğini itiraf etmeyi. Her seferinde kendimi bundan vazgeçirmiştim ama şimdi kelimeler dilimin ucuna geliyordu.

"Seni seviyorum, Conner Reid."

Zaten ölçülü ve kasıtlı olan hareketleri durgunlaştı. Gözlerini tekrar bana kilitlenmeden önce dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirmek için indirdi.

"Seni o kadar çok seviyorum ki." Sesindeki ham duygu göğsümü sevinçle doldurdu. O da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı çünkü ikimizin de ortak bir orgazmla paramparça olmamız sadece birkaç dakika sürdü.

Bu deneyim ezici ve aşkındı.

Onu bırakmak için kendime emir vermek zorunda kaldım ve o da benden ayrılmak için aynı derecede isteksiz görünüyordu. Uçağın tekerlekleri piste çarpmadan önce koltuklarımıza dönmek için neredeyse hiç zamanımız yoktu.

Yanaklarımda yanan ateşi yatıştırmayı umarak kabinin penceresinden dışarı baktım. Kesinlikle parlıyor olmalıydım. Uçağın bulunduğu hangara doğru döndüğümüzde Keir'in siyah bir cipin yanında durduğunu gördüm.

"Keir bizi eve bırakacak mı?" Onu gördüğüme şaşırarak sordum.

"Hayır, bugün erken saatlerde aradı ve jete ihtiyacı olduğunu söyledi.

Yakıt ikmali yapılır yapılmaz yola çıkacak."

Yüzümü buruşturdum. "Lütfen bana çarşafları da değiştireceklerini söyle." Yataktaki seks kokusunu alabileceğini sanmıyordum ama yine de. İğrenç görünüyordu.

Conner tamamen ilgisiz bir şekilde omuz silkti. Erkekler.

Uçak durdurulup merdivenler indirildikten sonra piste çıktık ve donup kaldık. Keir şimdi kollarında baygın bir kadın tutuyordu. Genç ve güzeldi, uzun kumral saçları gevşek dalgalar halinde kolunun üzerinden sarkıyordu.

"Valinin kızı mı?" Conner kayıtsızca sordu. "Evet." Keir yanımdan geçip gitmeden önce bana kısa bir süre baktı. kadını uçağa bindiriyor. Başka bir şey yok. Açıklama yok.

Kocamın mırıldandığı küfürleri duyan tek kişi bendim.

"Lanet olsun."

Doğru söyledin.

SESSİZ YEMİNLER'i okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!

Byrne Kardeşler birbiriyle bağlantılı bağımsız romanlardan oluşan bir seridir ve serinin bir sonraki kitabı Bozulmuş Birlik'tir.

Yozlaşmış Birlik (Byrne Kardeşler #2)

Rowan'ın sevgi dolu bir ailesi, zengin bir erkek arkadaşı ve New York'un elit kesiminin tüm ayrıcalıkları vardır - genç bir kadının isteyebileceği her şey - ama Keir, gerçekten ihtiyacı olan tek şeyin o olduğunu kabul edene kadar onu tüm bunlardan uzaklaştırır.

Pippa ve Bishop'ı mı merak ediyorsunuz?

Hikayenin yakında geleceğini bilmek sizi mutlu edecek!

Daha fazla kitabıma göz atmak ister misiniz?

Beş Aile Serisi'nin ilk kitabı [Sonsuza Dek Yalanlar](#)'a göz atın.

Alessia Genovese'nin dünyasını alt üst etmek için tek gereken, durmuş bir asansörde geçirdiği beş dakikaydı. Milyonlarca New Yorkludan sadece biriydi ama şimdi Luca Romano'nun radarına girmişti ve Romano onun gitmesine izin vermeyecekti.

uzakta. Alessia'yı yalanlar ve hilelerle dolu dünyasına sürükleyen Luca'nın gizli ajandası, Alessia'nın mükemmel bir şekilde hazırlanmış hayatını paramparça eder. Bazen yalanlar gerçeklerden daha kolaydır.

Haber bültenime katılmayı ve iletişimde kalmayı unutmayın!

Jill'in Bülteni

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bana sorulsaydı, geçmişteki kitaplarımın iyi olduğunu söyledim, ancak Sessiz Yeminler gerçekten özel bir şeyin gelişine işaret ediyor. Biraz dolambaçlı yollardan da olsa bu değişimin gerçekleşmesinde etkili olan birkaç kadın var.

İlk olarak, Skye Warren'ı Romantik Yazar Mastermind konferansını düzenlediği için takdir etmek istiyorum. Hem içerik hem de ağ kurma alanında daha inanılmaz bir öğrenme deneyimi hayal edemiyorum. 2021 sanal konferansı beni bu kitaba götüren bir öğrenme yolculuğuna başlattı.

İkinci olarak, Heather Hildenbrand'a hiç tanımadığı birinin hafta sonu RAM atölyesine gelmesine izin verdiği için çok teşekkür etmek istiyorum. Onun pozitifliği ve cömertliği konferanstan en iyi şekilde yararlanmamı sağladı. Ayrıca, bir sonraki sözümün yazdığı bir kitabı okumam için beni teşvik eden kişi de oydu.

Son olarak, eşsiz Theodora Taylor'ı ve Yedi Figürlü Kurgu adlı kitabını takdir etmek istiyorum. Oldukça basit bir kavramı açıklayarak, yazmaya bakış açımı tamamen değiştirdi. Gerçekten "aklımın uçtuğu" bir andı. Onunla bir inzivaya katıldıktan sonra sadece anlayışlı değil, aynı zamanda hoş bir insan olduğunu öğrenmek beni daha da mutlu etti. Teşekkürler Theodora!

Öğrenme yolculuğum tamamlanmadı, ancak çalışmalarım her kitapta ilerliyor ve bir sonraki kitabı görmek için sabırsızlanıyorum çünkü her gelişmeyle okuyucularıma daha fazla neşe getiriyorum ve her şey bununla ilgili.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Jill Ramsower, Houston'da doğmuş, Austin'de büyümüş ve şu anda Batı Teksas'ta ikamet eden bir Teksaslı. Lisans ve doktora derecelerini almak için Baylor Üniversitesi'ne ve ardından Baylor Hukuk Fakültesi'ne gitti. Sonraki on dört yılını avukatlık yaparak ve üç çocuğunu yetiştirerek geçirdi, ta ki bir kader günü yürüdüğü yoldan sapıp bir kitap yazmak için oturana kadar. Bir kalem bağımlısı olarak, ele geçirilmiş bir kadın gibi yazmaya başladı ve hikayeler anlatmanın hayattaki tutkusu olduğunu keşfetti.

OceanofPDF.com

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ

Yayın Günü Uyarıları, Ön Gösterim ve Bülten

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Jill'in Bültenine katılın. (Spam veya sık sık anlamsız e-postalar.)

Jill'in Bülteni

Resmi Web Sitesi: www.jillramsower.com

Jill'in Facebook Sayfası:

www.facebook.com/jillramsowerauthor Okuyucu Grubu:

[Jill'in Açıgözlü Okurları](#)

Jill'i Instagram'da takip edin: [@jillramsowerauthor](#)

Jill'i TikTok'ta takip edin: [@JillRamsowerauthor](#)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

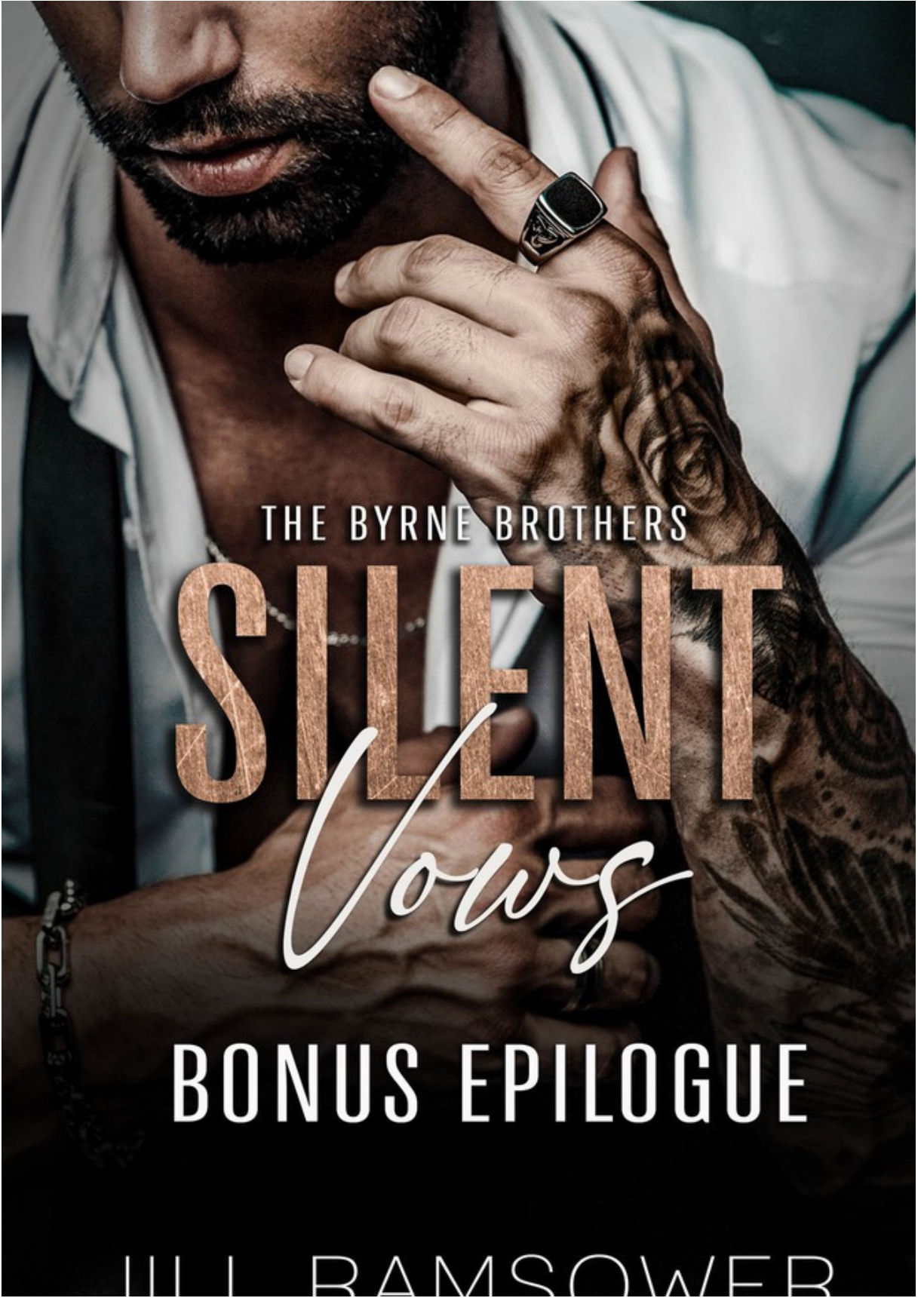
THE BYRNE BROTHERS

SILENT

Love

BONUS EPILOGUE

JILL RAMSOWER

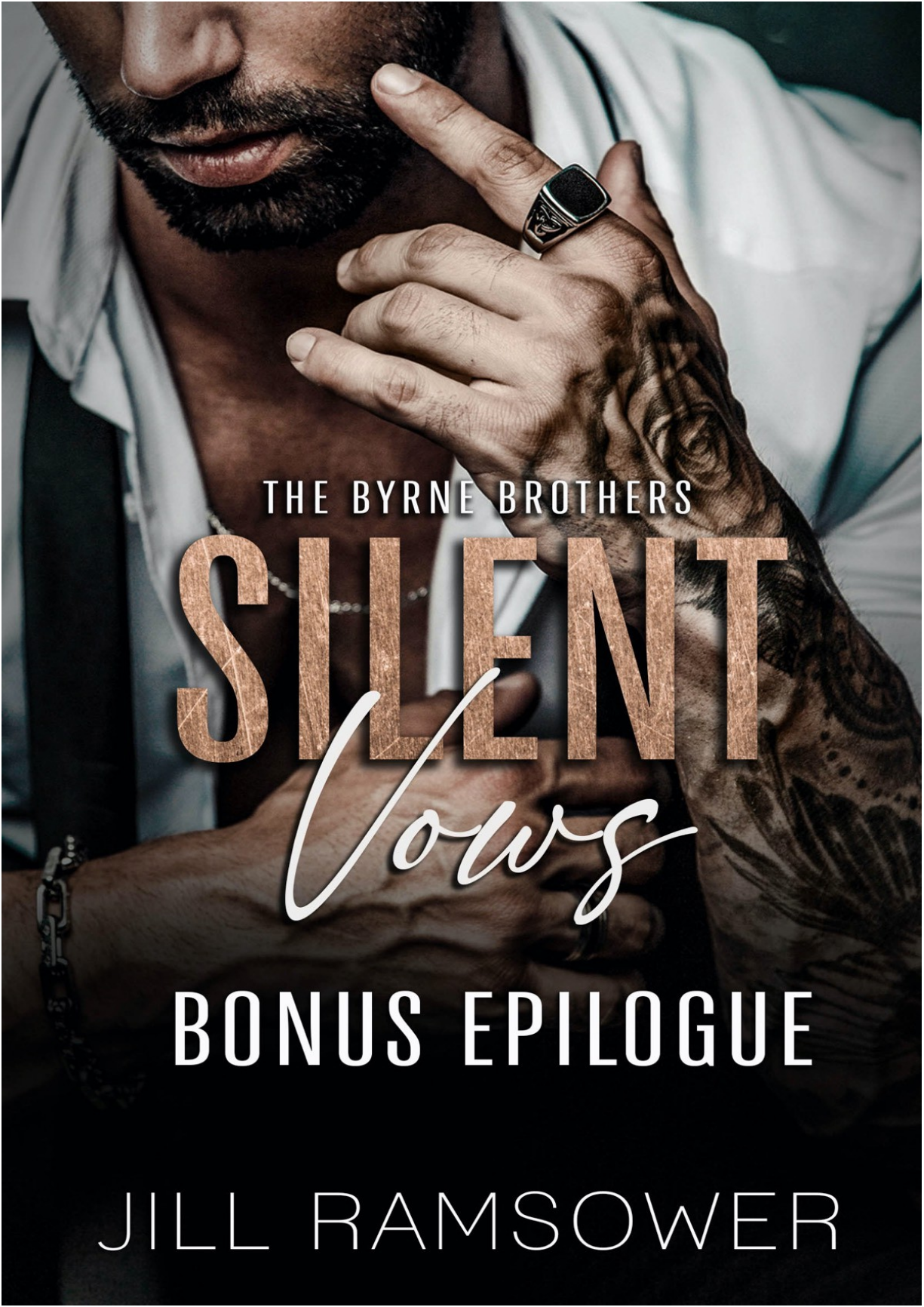
THE BYRNE BROTHERS

SILENT
Love

BONUS EPILOGUE

ILL RAMSOWER

STEEL TOWER

THE BYRNE BROTHERS

SILENT
Love

BONUS EPILOGUE

JILL RAMSOWER

Sessiz Yeminler: Genişletilmiş Bonus Epilog bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2023 Jill Ramsower

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Kapak Modeli: Jaxon Reeves
Fotoğrafçı: Michelle Lancaster
Editing4Indies tarafından
düzenlenmiştir

✿ Vellum ile oluşturuldu

J ILL RAMSOWER TARAFINDAN YAZILAN KITAPLAR

BYRNE KARDESLER SERISI

Sessiz Yeminler
Gizli Günah (Novella)
Yozlaşmış Birliktelik
Acımasız Kurtuluş
Kısır Baştan
Çıkarma

BES AİLE SERISI

Sonsuza
Kadar Yalan
Asla Gerçek
Kan Her
Zaman
Sadakatlerin Yattığı Yer
İmkansız İhtimaller
Mutlak Sessizlik
Mükemmel Düşmanlar

VAHŞİ GURUR DÜETİ

Vahşi Gurur
Sessiz Önyargı

EFSANE VE İNSAN SERISI

Lanet ve Özlem
Zehir ve
Ahlaksızlık Kan ve
Nefes
Kuşatma ve Baştan Çıkarma

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Sosyal Medya & Web Sitesi](#)

SESSİZ YEMİNLER

BONUS EPILOG

JILL RAMSOWER

BÖLÜM 1

CONNER

"ONU BANA VER. Onlara gelemeyeceğimizi söyleyeceğim." Davetiye için elimi uzattım. Noemi bana öylece baktı.

"O hafta sonu için bir planımız yok. Neden gitmeyelim ki?"

Kafamı karımın inatçı doğasının tuğla duvarına vurmaya hazırlanırken iç çektim. Pes etmek çok daha kolay olurdu ama siktir et. Gitmek istemiyordum. Noemi'nin ne kadar inatçı olabileceği umurumda değildi. Ben istemezsem beni lanet olası bir vaftize gitmeye zorlayamazdı.

"Çünkü bu tür şeylerden nefret ederim." "Aile kutlamaları mı?"

"Çocukça şeyler. Sonraki parti onlarla dolu olacak. Bırakın Genoves'ları, kendi ailem için bile böyle şeyler sinirlerimi bozuyor. O insanları neredeyse hiç tanımıyorum."

"O insanlar" -karım kaşlarını kaldırdı- "en az Byrnes'ler kadar aileden."

"Sadece teknik anlamda." Doğuştan İtalyan kanı taşıyor olabilirdim ama İrlandalılar arasında büyüdüm ve evlat edindiğim aileme sadık kalarak öleceğim.

"Son zamanlarda senin ve kuzenlerinin yanında oldular. Ve eğer onlarla vakit geçirmezsen, biyolojik aile ağacının *yarısı* olan onları tanıyamazsın."

"Sanki bir rahibin bir çocuğun kafasına su serpmesini izleyerek birlikte kaliteli zaman geçireceğiz." Genoveslerin yardımsever olduğu kısmını atladım çünkü o kısım doğrudu. İrlandalı aileme yardım etmek için ellerinden gelenin çok ötesinde

Son ittifakımız bunu gerektiriyor. Ama o beni zorlamadıkça bu noktayı kabul etmezdim.

Karımın elleri kalçalarına gitti. Bir yıpratma savaşına girmişti ama istediği kadar sinirlenebilirdi. Ben gitmiyordum. Gitmiyordum.

"Bu *bir* bebek, *çocuk* değil. Ve en az yükümlülükle bir başvuru yapmak için mükemmel bir fırsat. Biraz sohbet. Biraz punç ve kek. Eğer uygunsuz olursa, istediğimiz zaman ayrılabiliriz."

"Daha başlamadan gitmeye ne dersin?"

Noemi ters ters baktı. Çok sevimliydi.

"Mia ile en son konuştuğunuzda her şeyi iyi bir yerde bıraktığınızı söylediğini sanıyordum."

"Yaptık."

"Peki sorun nedir?" Sesi bir bıkkınlık notasıyla yükseldi.

Nasıl cevap vereceğimden tam olarak emin değildim.

Hayatım boyunca İtalyanlara ve diğer örgütlere karşı şüpheli olmam öğretilmişti. Ayrıca Byrne aileme olan sadakatimi kanıtlamayı her şeyden çok istiyordum. Benim neslimdeki tek evlatlık çocuk ve tek Byrne kızının evlatlık oğluydum, bu da beni bir Reid yapıyordu. Kendimi doğuştan ve ismimden dolayı bir yabancı olarak görmüştüm ve tek istediğim buna layık olduğumu kanıtlamaktı.

Bu yıl yarı İtalyan olduğumu öğrendiğimde karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. İtalyan bir gelinle evlenerek bir ittifak kurmam istendiğinde kendimi kapı dışarı edilmiş gibi hissettim.

Çocukken mücadele ettiğim o köklü duygular, sonunda evlenmeyi seçtiğim kadını ne kadar sevmiş olursam olayım, buharlaşıp gitmiyordu. Bir sahtekâr gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmeyen birine bunu nasıl açıklayabilirdim?

"Eminim o lanet daveti sadece kibarlık olsun diye göndermişlerdir. Reddedersen onlara iyilik yapmış olurum," diye homurdandım ve yüzündeki randevusuzluğu görmemek için bakışlarımı oturma odamızın penceresinden görünen şehir ışıklarına kaydırdım.

Noemi'nin yumuşak ayak sesleri yaklaştıkça kollarımı çözmeye zorladı ve bana baktı. "Ya buna değecek bir şey yaparsam?" diye mırıldandı boğuk bir sesle, beni ve sikimi hazırola geçirdi.

Yemi yutma, pislik. Seni taşaklarından yakalayacak.

"Öyle mi? Ne öneriyorsun?" Başparmağımı dolgun alt dudağının üzerinde gezdirdim.

Lanet olsun. Çok geç.

"Yatak odasında bana ne yapmak istediğini biliyor musun?"

"Kelepçeler mi?" Sesimin yarı vahşi çıkmasına neden olan nefes nefese bir gürültüyle sordum. "Kahretsin, bunları kelepçelememe izin mi vereceksin?" Başparmaklarımı, oynanmak için yalvarırcasına sutyenine ve tişörtüne doğru gerilmiş olan meme uçlarının üzerinde gezdirdim.

"Bunun asla olmayacağını söylemiştim." Bir omzunu silkti ve sırttı. "Bu şekilde bir uzlaşma olur. İkimiz de teslim olmuş oluruz."

"Evet, ama yapmayı planladığım şey benim *vaftizden* hoşlanacağımdan çok daha fazla hoşunuza gidecektir."

"Sanırım denemeden asla bilemeyeceğiz." Avuç içiyle ereksiyonumu kavradı ve pantolonumun önünde aşağı yukarı iki yavaş vuruş yaptı.

Tanrım. Nasıl reddedebilirdim ki?

"Peki ya onun yerine seni Maui'ye götürmeye söz versem?" Kulağına fısıldadım, ellerim yüzünün iki yanında kulak memesini ısırırken. "Seni Honolua Körfezi'ne götürebilirim, orada gezegendeki en iyi şnorkel alanlarından birine ulaşmadan önce gerçek olamayacak kadar mükemmel bir yeşillik ormanının içinden yürümek zorunda kalırsın. Kayalık kıyıda zıplayan parlak renkli tavuklar bile var. Öldüğünüzü ve cennete gittiğinizi düşünebilirsiniz."

Kıpırdamadı ve yarım kalp atışı kadar bir süre için son çabamın başarılı olduğunu düşündüm.

"İyi denemeydi ama olmadı."

Hırladım, onu kollarıma alırken bacaklarını belime doladım. "*Tamam*, ama ödememi peşin istiyorum." Yüzgeçlerimi kıcının yanaklarında yoğurdum ve merkezini ağrıyan sikime doğru bastırdım.

Noemi, kulağa güneş ışığı gibi gelen bir kahkaha atarak başını geriye attı. Böyle bir şey yaptığında, bana küstahça meydan okuduğu için kızamıyordum bile.

"Vaftiz, sonra kelepçe. Anlaşma böyle. İster kabul et, ister etme." Eğildi ve alt dudağımlı dişlerinin arasına alıp emdikten sonra bir patlamayla serbest bıraktı.

"Beni deli ediyorsun, bunu biliyor musun?"

Hınzır bir sırıtış fırlattı. "Oral seks yardımcı olur mu?"

Anında ayaklarını yere indirdim. Karım dizlerinin üzerine çöküp pantolonumu indirirken gözlerini benden ayırmadı. Altı aydır evliydik ve hâlâ bu manzaradan -bir ormanın altından bana bakmasından- bıktığımı hayal bile edemiyordum.

Kirpikleri, yeşil gözlerinde yanıp sönen altın benekleri ile sikimi eline aldı.

"Hala Maui seyahatimi istiyorum."

Cevap veremeden beni dibimden ucuma kadar yaladı, sonra boğazının arkasına kadar emdi. Ciğerlerim sıkışmış, nefeslerim titriyordu.

Dediğim gibi, seni taşaklarından yakalamış. Kelimenin tam anlamıyla.

Umurumda bile değildi. Karımın beni sömürme şekli yüzünden, onu Maui'ye götürmekle kalmaz, tüm adayı ona satın alırdım.

BÖLÜM 2

NOEMI

Rahip vaftiz törenini başlatmak için işaretleri açmaya başladığında Conner içinden, "Hani bebekler bu tür törenlerde beyaz giyerlerdi?" diye homurdandı.

Anlaşmamızı yapmamızdan bu yana geçen iki hafta içinde Conner, anne babaların yanlışlıkla herkesin yavrularıyla kendileri kadar ilgilendiğini varsaydıkları hakkında birkaç homurdanan yorumdan fazlasını yapmıştı.

Onun sözleri, benim değil.

Hazırlıksız yapılan bu yorumlar, bir aile hakkında hiç konuşmadığımızı fark etmemi sağladı. Görücü usulü evliliğimizin üzerinden altı ay geçmişti ve biz hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. En azından ben böyle düşünüyordum. Şimdi, bu konunun bir nedenden dolayı gündeme gelmediğini merak ediyordum ve bu olasılık beni endişelendiriyordu. Çocuklara bayılırdım ve ister biyolojik ister evlatlık olsun onlarsız bir hayat düşünemezdim.

Bunu tartışmamız gerekir ama vaftiz töreninin ortasında değil.

Onun yerine dikkatimi vaftiz kurnasının başında duran yakışıklı çifte -Matteo ve Maria De Luca- ve kraliyet mavisli elbiseli kuzguni saçlı kız bebeğe çevirdim. Maria doğuştan Cenovalıydı -babası Lucciano ailesinin patronuydu- ve Matteo da Gallo'ların patronuydu. Evlilikleri mafya dünyasında büyük bir olay olmuştu. Tıpkı bizim düğünümüzde olduğu gibi, iki aile evlilik ittifakı yaptığında bunun etkisi çok geniş bir alanda hissedilirdi.

Düğüne davet edilmedik, edilseydik bile babam muhtemelen gitmeme izin vermezdi, ancak olayla ilgili söylentiler yaygındı.

Conner'ın kulağına fısıldamak için yakınına eğildim. "Maria'nın sıradan bir İtalyan karısı olduğunu sanmıyorum. Pip, Maria'nın sert bir elbise giydiğini duyduğunu söyledi.

kırmızı elbisesini giydi."

"Bu bir tür açıklama mıydı? Tüm o skandala uğramış İtalyan yüzlerindeki ifadeyi görmek için büyük paralar verirdim."

"Hiçbir fikrim yok ama burada da geleneklere karşı gelmesi beni şaşırtmadı." Etrafımızda kimlerin oturduğundan emin olmadığım için mümkün olduğunca sessiz konuşmaya çalıştım. Bu tür bir kalabalıkta duvarların bile kulağı vardı.

Rahip bebeği ondan almaya çalıştığında ve o reddettiğinde güzel kadını daha da ilgiyle izledim. Süslü işlemeli cüppeler içindeki kel adam yine küçük kızı işaret etti. Maria eğildi, vücudu bebeği koruyordu ve ona bir şeyler fısıldadı. Rahip gözle görülür bir şekilde kızardı.

Gözlerim Matteo'ya kaydı, acaba karısını rahibin tören için yapması gerekeni yapmasına izin vermeye ikna etmeye çalışabilir mi diye merak ediyordum. Korumacı olmasını anlayabilirdim ama ne olacağını düşündüğünden emin değildim. Adam küçük kızı düşürme riski taşıyacak kadar yaşlı değildi.

Kocasını sadece sırttı, rahatsız olmaktan çok eğleniyordu.

Conner, "Çocuklarla ilgili insanların tüm mantığını kaybetmesine neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı, başı sanki şaşırmış gibi hafifçe yana eğikti.

Başım *Poltergeist tarzı* ona doğru döndü. "Daha evlenmeden önce bana dokunan her erkeği parmaklarını kesmekle tehdit ettin. Kan banyosu korkusuyla düğünümüzde dans edemedim. Bazen insanlar mantıksız olabiliyor."

"Bu mantıksız değildi," diye homurdandı. "Gizemli ve öngörülemeyen davranıyordun. Başka seçeneğim yoktu."

Adam o kadar absürttü ki vaftiz töreninin ortasında homurdandım.

Etrafımızdaki insanlar bize kızgın bakışlar fırlattı. Dikkate aldım ve sessiz kaldım. Ayrıca, Conner'ın ifadesini yalanlamama gerek yoktu. Homurdanmam bu konudaki hislerimi yeterince ifade etmişti.

Conner huysuzca ofladı.

Vaftiz töreninin geri kalanını sessizlik içinde izledik. Cemaat dağıldığında, diğer birkaç yüz konukla birlikte ana katedralden dışarı süzüldük ve kilisenin arkasındaki etkinlik salonuna doğru yol aldık. Biz yürürken Conner bir çağrıya cevap vermek için telefonunu çıkardı. Elimi tuttu, yüzünde gürleyen bir ifadeyle etrafına bakındı, sonra beni yakındaki bir çıkışa götürdü.

Aklımdan milyonlarca dehşet dolu düşünce geçti. Kötü bir şey mi olmuştu? Biri yaralanmış mıydı? Yeraltı suç dünyasında bir hayat sürmek bir kızın anksiyetesi için korkunçtu.

Ancak kapı arkamızdan kapandığı anda Conner telefonunu cebine attı ve rahat bir nefes aldı. "Erken ayrıldığımız için tepki çekmeden artık sınışılabılırız." Karşımdaki nefes kesici, çileden çıkarıcı adama b a k a k a l d ı m .

"Ciddi olamazsın."

"İstediğimiz zaman gidebileceğimizi söylemiştin."

"Sohbet ve pastadan *sonra*." Kollarımı inatla göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"İçeri girdiğimizde sohbet ettim ve komünyona *katıldık* - gofret bir çeşit pasta gibidir."

Gözlerimi ona diktim ve parmağımla göğsünü işaret ettim. "Hayal gücün karton gofretleri pastayla aynı şeymiş gibi düşünecek kadar iyiye, beni kelepçeli hayal edecek kadar da iyidir çünkü oraya geri dönüp karışmazsan bunun gerçekleştiğini görmenin tek yolu bu."

Conner bir adım daha yaklaşarak göğsünü parmağımın ucuna bastırdı. Masmavi gözleri güneş ışığını yakaladı ve sıvı turkuaz rengiyle parladı. "Ya da seni döndürebilirim, bu duvara yaslayabilirim ve dik durmayı unutana kadar seni becerebilirim çünkü şu anda o akıllı ağzın beni bir yere gidemeyecek kadar zorluyor."

Dengemi bozmakta o kadar iyiydi ki. Delici bakışlarındaki sıcaklık ve derime sürtünen sözlerindeki çizik düşüncelerimin içini boşalttı.

Az önce ona ne demiştim? Pastayla ilgili bir şey mi?

"İçeri geri dönmeliyiz." Karnımda biriken arzuya karşı savaştım, titreyen bir parmağımla bir tutam saçı kulağımın arkasına yönlendirdim.

Kocamın eli kalçama geldi. Eli yavaşça elbisemi yukarı çekerken gözlerimi onunkilere diktim. Parmakları göbeğime doğru ilerlediğinde, ipek külotum aramızda talihsiz bir engel oluşturdu, dudaklarım titrek bir nefesle ayrıldı.

"On dakika, Emi. Seni eve götürmeden ve ödülümü almadan önce on dakika."

Neden on dakika beklememiz gerektiğini hatırlamak için beynimdeki son hücreye kadar uğraştım.

Şaşkınca başımı salladım, elini çekip beni isteksiz bıraktığında kendimden biraz nefret ettim. Parmaklarını burnuna götürüp kokumu uzun uzun içine çektiğinde daha da çok nefret ettim. Göğsünden yankılanan gümbürtü dizlerimin bağı çözülme tehlikesi geçirmesine neden oldu.

Yüce Tanrım, içeri dönmemiz gerekiyordu.

Tekrar başımı salladım, bu kez kendi kendime, sonra içeri döndüm. Koridor boşalmıştı ve etkinlik salonundan yankılanan neşeli konuşmalar bizi o yöne doğru yönlendirdi.

Çift kapıyı gördüğümüzde, "Siz içeri girin," dedim. "Sadece bir saniyeliğine tuvalete gitmem gerekiyor." Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Seni bekleyeceğim."

"Rica ederim, ama ne kadar çabuk kaynaşırsan o kadar çabuk gidebiliriz," diye hatırlattım ona.

Conner bana son bir kez sertçe baktıktan sonra isteksizce çift kapıdan içeri girdi.

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. Sonunda ailesiyle konuşuyordu ve aklımı toplamak için bir saniyem vardı. Annesi ve ailesiyle bir bağ kurmasının onun için neden bu kadar önemli olduğunu hissettiğimden emin değildim. İçgüdülerim bunu yapması gerektiği konusunda ısrar ediyordu. Yanılıyor muydum?

Banyo kapısını iterek açtığımda, pireyi deve yapıp yapmadığımı merak ettim.

"Çok tatlı olduğun için şanslısın, yoksa şu anda biraz kızgın olurum." Kadın sesi kulaklarımı bir eğlence havasıyla selamladı.

Köşeyi döndüğümde Maria De Luca'yı lavabonun başında bir eliyle kâğıt havluyu ıslatırken diğer eliyle kızını kucaklamış halde buldum. Kendisine kiminkatıldığını görmek için döndüğünde, siyah elbisesinden aşağıya doğru akan beyaz yapışkan damlaları görebildim.

"Mükemmel, ikinci bir çift el. Onu bir dakikalığına alabilir misin?" Kız bebeği neredeyse kollarıma atacaktı. "Reflü sorunu var. -Her tarafıma tükürdü. Bebeklerin reflüsü olduğunu kim bilebilirdi?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum, yarım saat önce rahibe ölümcül bir bakış attıktan sonra bebeği teslim etme konusunda bu kadar rahat davranması beni şaşırtmıştı.

"Sorun değil. Çok tatlı bir kız," dedim sonunda, küçük Gabby'ye gülümseyerek ve karşılığında sevimli bir bebek sırtışı alarak. "Resmi olarak tanışmadık. Ben-"

"Noemi Reid. Kim olduğunu biliyorum. Fausto'nun kızı. Olanları duydum."

Küçük odayı garip bir sessizlik doldururken dudaklarım inceldi. "Sanırım bu tür şeyler etrafta konuşuluyor." Baban aile üyelerini öldürmeye başladığında insanlar konuşur.

Omuz silkti. "Benim ailem de biraz berbat durumda. Olur böyle şeyler."

Bu kadarla bırakmasını takdir ettim ve kuru tavrına rağmen Maria'yı sevdiğimi fark ettim. Gabby ciyakladı ve dikkatimi çekmek istercesine tombul küçük elini omzuma vurdu. Ona gülümsedim ve minik parmaklarını sarması için başparmağımı u z a t t ı m .

"En azından reflü onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor."

"Şimdi biraz bebek maması yiyor, o kadar da kötü değil. Sorun şu ki, ne zaman geleceğini asla bilemezsiniz." Siyah kumaşın içine gömülmüş beyaz kalıntıları eliyle sildi ve yüzünü buruşturdu. "Yine de bu şey çok pis leke yapıyor."

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Maria'dan kesinlikle hoşlanmıştım - patron kaltak havası ve her şey. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Bir hevesle söyledim.

"Ateş et."

"Gerçekten kırmızı bir gelinlik mi giydin?"

Cevap sırtışı acı bakla gibiydi. "Ve uyluğuma kılıflı bir bıçak."

Gözlerim büyüdü. "Neden?" Bunu tam olarak anlayamadığım bir anlamla söyledi. O ve kocası bir tür garip bıçak saplantısı mı paylaşıyorlardı?

Aman Tanrım. Sormamalıydım.

Maria kayıtsızca omuz silkti. "Geceyi geçirmesine izin vereceğimden tam olarak emin değildim." Bunu bir gram bile sahte kabadayılık göstermeden söylemişti. Ciddiydi. Havaya girmiş olsaydı onu öldürebilirdi. "Bu bir çeşit sırda ama evliliğimiz ayarlanmıştı. İlk başta ondan *nefret ettim*."

"*Gerçekten* mi?" Şaşırmıştım. Olaydan sonra gördüğüm tüm fotoğraflarda birbirlerine tamamen aşık görünüyorlardı. "Şimdi durum öyle görünmüyor ve sizin bu tatlı kızınız var. Ne değişti?"

Maria kullandığı havluları çöpe attı. "Gabby, değişen şey bu. Tam olarak planlanmış bir şey değildi."

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. "Bu ne için?" Maria sordu.

"Ne kadarını biliyorsunuz bilmiyorum ama Conner ve ben altı ay önce benzer bir durumda evlendik. En büyük engellerimizi aştığımızı sanıyordum ama onun bir aile istemediğinden endişelenmeye başladım."

"Sana o kadarını söyledi mi?"

"Hayır. Sadece söylediği küçük şeyler."

"Onu hiç yeğenlerinin yanında gördün mü?"

Başımı salladım. "O tek çocuk. Aile toplantılarına gittik ama çocuklarla pek ilgilenmiyor."

"Ben de hiç yapmadım. İstedığimi sanmıyordum ama kendi çocuğunuz olunca durum değişiyor."

Bu konuya nasıl girdiğimizden emin değildim. Maria tavsiye isteyeceğim son kişiydi ama söyledikleri bir şekilde yardımcı oldu. Kürsüde ne kadar korkutucu görüldüğü düşünüldüğünde, konuşması şaşırtıcı derecede kolaydı. Açık sözlü tavrındaki bir şey beni rahatlatmıştı.

Maria'nın gözleri muziplikle parlıyordu. "Belki de seni farklı bir gözle görmeye ihtiyacı vardır. Hadi, senin şu kocanla tanışalım. Ne de olsa o benim kuzenim. Muhtemelen kendimi tanıtmamın zamanı gelmiştir."

BÖLÜM 3

CONNER

Her adımda daha da sinirlenerek kalabalığın içine doğru yürüdüm. Meraklı bakışları, kan almak için üzerime çullanan sivrisinekler gibi hissedebiliyordum. Hayvanat bahçesi cazibesi gibi hissetmekten nefret ediyordum. Hayatta bu kadar yolu dışlanmak için gelmemiştim. Siktir et onu. Bir ailem vardı ve Noemi'ye ne söz vermiş olursam olayım bu insanlara ihtiyacım yoktu.

Ön girişe doğru baktım, dışarı çıkıp karımı beklemek niyetindeydim ki Mia bana doğru bir hamle yaptı.

Tek kelimeyle harika.

Öz annem nazik bir kadındı. Beni evlatlık verdiği için onu gerçekten suçlamıyordum ama bu, Şükran Günü yemeğine davet edilmek istediğim anlamına gelmiyordu. Kim olduğumu öğrenmiş olması ve iyi bir ailede yetişmiş olmam yeterli değil miydi? İlişkimiz neden bundan daha fazlası olmak zorundaydı?

"Conner, gelebildiğine çok sevindim!" Elleri sanki bana sarılmak istiyormuş gibi havaya kalktı ama sonra vazgeçti.

"Seni görmek güzel Mia. Nasılsın?"

"Güzel. Tüm bunlarla meşgulüm. Ve bu gece Valentina'nın on dokuzuncu yaş günü. Evde akşam yemeği yiyeceğiz." Eli ağzına gitti. "Seni davet etmeliydim-"

"Hayır." Sözünü biraz sert bir şekilde kestim. "Yapmamalısın. Buna gerek yok." Hayal kırıklığı omuzlarımın derinliklerinde kıvrıldı, omurgamı sertleştirdi.

"Buna ihtiyacım olmadığını biliyorum. Seni davet etmek *istiyorum*. Ailemizin bir parçası olduğunu bilmeni istiyorum."

"Ama değilim, Mia. Ve bu sorun değil. Olmama gerek yok. Benim zaten bir ailem var."

"Oh... evet. Tabii ki." Bakışları vinil zemine kaydı. "Israrcı olmak istememiştim."

Kahretsin, şimdi de üzgün.

Ağır bir iç geçirdim. "Sorun değil..." Tam Noemi kucağında De Luca bebekle yaklaşırken başladım.

"Hey, siz ikiniz. Bakın kimi buldum." Bebeğin yanağına bir öpücük kondurdu ve küçük kızın sırtarak miyavlamasını sağladı. Maria omzunun üstünden manzarayı izliyordu, anlayışlı bakışları Mia'dan bana doğru suçlayıcı bir ifadeyle dans ediyordu. Mia onun teyzesiydi ve teyzesinin gözlerindeki cam gibi parıltıyı görmek onu heyecanlandırmamıştı.

"Maria," diye devam etti Noemi, havadaki gergin tınılardan habersiz. "Bu benim kocam, Conner Reid. Conner, sana kuzenin Maria De Luca'yı tanıştırmak istiyorum."

Kıvrımlı esmer öne doğru bir adım attı ve bir iş ortağı gibi elimi sıktı ve bir şekilde uyuyordu. Maria bana sarılacak bir tip gibi gelmemişti. Ve eğer söylentiler doğruysa, beni sevmek yerine yastıkla boğması daha olasıydı. Lucciano ailesinin yapısını tam olarak bilmiyordum ama Maria'nın daha araba kullanmayı öğrenmeden önce yapıldığına dair fısıltılar duymuştum.

"Sonunda sizinle tanışabildiğime sevindim," dedim saygıyla. İş ne olursa olsun, kadını kızdırmak gibi bir niyetim yoktu.

Mia'yı incitmek bile istememiştim.

Doğruyu söylemek gerekirse, sadece yalnız kalmak istiyordum.

"Bu küçük zebani olmasaydı bu zevki daha erken tadabilirdim."

Bunu alaycı bir şekilde söylemesi dudaklarımda bir gülümseme uyandırdı. Onun helikopter anne olduğunu, bebeğin üzerinde sevgi dolu gözlerle dolaştığını düşünmekle hata etmişim. Maria daha çok dişi bir aslan gibiydi, yaramazlık yapan bir yavruyu dövdüğü gibi bebeğine zarar veren birini de bağırsaklarından çıkarabilirdi. O küçük kız bu kadının yanından hiçbir şey kaçırmayacaktı.

Hiç.

Neredeyse onun için üzülecektim.

"O çok güzel bir bebek. İkiniz de çok gurur duyuyor olmalısınız." Biraz daha rahatlardım ve diplomasi anlayışım geri geldi.

Maria omuz silkti. "Bazen ele avuca sığmaz olabiliyor ama Noemi'yi hemen benimsedi. Karınız doğuştan yetenekli."

Daha iyi bilmesem, ses tonunda bir meydan okuma notası olduğunu söyledim, ama nedenini bilmiyordum. "Benim olacağımdan daha fazla, orası kesin."

"Onu tutmak ister misin?" Noemi fırsatı kaçırmamış gibi hemen sordu. İstemsizce bir adım geri attım.

Ne haltlar dönüyordu?

"Onu neden ağlatmak istediğinden emin değilim," diye takıldım, kendimi birinin şakasının cahil poposu gibi hissediyordum. Bu ikisinin neyin peşinde olduğundan emin değildim ama hoşuma gitmemişti.

Kısa siyah bukleli küçük kız kıpırdanmaya başladı. Noemi ona mırıldandı, kalçalarını o kadar doğal bir hareketle sallıyordu ki bunu yaptığının farkında olduğundan bile şüpheliydim. Çocuklarla arası çok iyiydi. Maria bu konuda haklıydı. Kuzenimin çocuklarıyla nasıl etkileşime girdiğini görmüştüm.

Maria, "Muhtemelen acıkmaya başlamıştır," diye açıkladı.

Mia içeri daldı ve bebeği işaret etti. "Küçük prensesi alıp ona bir biberon getireceğim. Mia Teyze'ye gel, tatlı kız."

Bebek ellerinin tersiyle gözlerini ovuşturarak takası hemen kabul etti. Mia bebeği gözlerinde sevgi dolu bir ifadeyle öptü. O da doğal bir besleyiciydi.

Bir istasyondan hızla geçen hızlı bir tren gibi, Mia'nın benden vazgeçmesinin ne kadar zor olacağını bir anda anladım. Noemi'yi tanıdığım kadarıyla, bir çocuktan vazgeçmek zorunda kalmak onu tamamen harap ederdi. Mia da öyle olurdu.

Ona baktım, hayranlık dolu sırtışının sıcaklığının ardında eskiden olduğu naif kızın izlerini bile görebildiğimi fark ettim. Yıllar önce ne tür bir utanç ve pişmanlık yaşamıştı? Böyle bir şey bir insanda ne kadar kalıcı olabilirdi?

Eğer benim karım olsaydı, kendini asla affetmezdi.

Sikeyim.

Çok bencil bir hıyarmışım.

Mia sonunda vazgeçtiği çocuğuyla yeniden bir araya gelmişti ve o bebek büyümüş, görünüşe göre onunla hiçbir şey yapmak istemeyen bir adama dönüşmüştü. Bu, göğsüne saplanan bir satır gibi hissettirmiş olmalıydı ama yine de yüzünde bir gülümseme vardı ve denemeye devam etti.

Benim sorunum neydi? İtalyan ailemi kabul etmekte neden bu kadar isteksizdim?

Eğer Mia ailesine karşı gelmeseydi, sonumun ne olacağını kimse bilemezdi. Hiçbir şey için olmasa bile bunun için ona borçluydum.

Yirmi dokuz yaşındaydım. Korkmuş küçük bir çocuk gibi davranmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

Byrne ailemin bana bakış açısı değişmemişti. Bu artık bir endişe kaynağı değildi, bu da devam eden isteksizliğimin tek nedeninin güvensizliğim olduğu anlamına geliyordu. Korkularımın beni alt etmesine izin vermiştim.

Korkunç bir çocukken bile Mia bana hayatta en iyi şansı vermek için beni dünyasındaki her şeyden üstün tutmanın bir yolunu bulmuştu. Karşılığında en azından kadına bir parça minnettarlık gösterebilirdim.

"Mia, bekle," diye seslendim o uzaklaşmaya başlarken.

Noemi'nin sözünü kesmiştim ve hem o hem de Maria meraklı bakışlarını bana doğru çevirdiler.

"Evet mi?" Mia ihtiyatla sordu.

"Biraz konuşabilir miyiz? Özel olarak?"

"Elbette." Başını salladı ve bebeği Maria'ya geri verdi.

"Bir dakika sürer," dedim diğer hanımlara, sonra Mia'nın sırtına bir el koyarak onu ziyafet salonunun çıkışına doğru yönlendirdim.

Yalnız kaldığımızda, nadiren sergilediğim bir kırılganlık gösterisiyle onun umut dolu mavi bakışlarıyla karşılaştım. "Sana bir özür borçluyum."

"Sorun yok Conner, gerçekten," demek için acele etti.

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Hayır, öyle değil. Sana evlat edinilmemden dolayı kızgınlık duymadığımı söylediğimde ciddiydim, ama davranışlarım bununla tutarlı değildi. Açıklamak istiyorum."

Doğru kelimeleri bulmak için bir an duraklamak zorunda kaldım. Bunların hiçbiri kolay değildi, ancak bunları dile getirmek önemliydi.

"Gençken bir parçam Byrne ailesindeki yerimden emin değildi - evlat edinildiğim ve Byrne değil Reid olduğum için. Kan bağımın İtalyan olduğu ortaya çıktığında, tüm bu güvensizlikler yeniden su yüzüne çıktı, ancak ilk başta bunu anlamamıştım. Sadece kendimi bu bağlantıdan uzak tutmam gerektiğini biliyordum. Byrne aileme sadakatimin söz konusu olmadığını açıkça göstermem gerekiyordu."

Mia'nın eli göğsüne gitti, gözleri anlayışla yumuşadı. "Bunun seni ne kadar zor bir duruma sokabileceğini düşünmemiştim bile. Çok özür dilerim."

"Bunu takdir ediyorum ama gerçek şu ki endişeleri olan tek kişi bendim. Byrnes'lerin benim hakkımdaki düşünceleri değişmedi, bu da kafamı kıcımdan çıkarma zamanımın geldiği anlamına geliyor. İtalyan köklerimle bağ kurmak beni güçlendirir, zayıflatmaz. Davranışlarım için özür dilerim ve bu artık bir sorun olmayacak."

Öz annem koluma çekingen bir el koydu. "Tamamen anlıyorum

ve benim için endişelenmenize gerek yok. Ben sadece

mutlu ve sağlıklı olduğunu bilmekten mutluluk duyuyorum."

Kollarımı ona doladım ve paylaştığımız ilk gerçek sarılmayı gerçekleştirdim. Göğsümün derinliklerindeki sıcaklık rezervuarını çatlatan titrek bir nefes verdi.

Mia beni son bir kez daha sıktı, sonra geri çekildi ve sırtarak gözlerini sildi. "Tamam, onlar endişelenmeye başlamadan önce oraya dönsek iyi olur."

Gülümsemesine karşılık verdim, omuzlarımdan bir ağırlık kalktı. "Memnuniyetle. Sen yolu göster."

BÖLÜM 4

NOEMI

CONNER ve Mia sohbetlerinden döndükten sonra partide sadece yirmi dakika daha kaldık. İşin şaşırtıcı yanı, ayrılmak isteyen ben olmasıydı. Conner döndüğünde daha rahat görünüyordu ama bebek Gabby'den nasıl uzaklaştığını düşündükçe ruh halim her geçen dakika daha da kötüleşiyordu.

Ya Conner çocuk istemiyorsa?

Ailesiz bir hayat benim için yarım yaşanmış bir hayat olurdu. Bu herkes için geçerli değildi. Kuzenim Pippa çocuk sahibi olmayı hayal bile edemezdi ama benim kalbim onlarsız bomboş kalırdı. Ben böyle yaratılmıştım.

Bunu kocama nasıl açıklayabilirdim? Eğer pes eder ve bebek sahibi olmayı kabul ederse, bunun için bana kızar mıydı?

İç karartıcı düşünceler damarlarımda kurşun gibi dolaşıyor, arabadan eve dönerken kendimi on ton ağırlığındaymışım gibi hissetmeme neden oluyordu. Yatak odasına doğru sessiz bir geri çekilme yaptım ama Conner elimi tutup beni durdurduğunda oturma odasının yarısına ancak gelebilmişim. İri vücudu sırtıma ısı yayıyordu ve sağ eli boğazımı kavrayacak şekilde dönerek beni kendisine doğru tuttu.

"Ödeme zamanı." Karanlık emri normalde beni heyecanlandırırdı, ama o anki kargaşa halimde çabucak sönen bir arzu kıvılcımı toplayabildim sadece.

Yine de onu reddetmezdim. Kendi payına düşeni yapmıştı ve tam da umduğum gibi daha hafif görünüyordu. Şimdi sıra bendeydi.

Başımı salladım.

Conner hareket etmedi.

Sonunda beni kendine doğru çevirdi, delici mavi gözleri beni olduğum yere mıhladı. "Neyin var?"

"Önemli bir şey değil." Neden konudan kaçmaya çalıştığımı bilmiyordum. Yüz hatlarındaki kararlılık bunun olmayacağını açıkça gösteriyordu.

Conner kollarını kavuştururken pazuları gömleğinin kumaşını zorluyordu. "Tekrar dene."

İçimi çektim ve tavandan tabana pencerelere doğru döndüm. "Hiçbirimiz evlenirken neye bulaştığımızı bilmiyorduk. Bu kimsenin suçu değil. Demek istediğim, yeni tanıştığınız biriyle umutlarınız ve hayalleriniz hakkında samimi konuşmalar yapamazsınız ve bizim durumumuz basit bir görücü usulü evlilikten çok daha karmaşıktı."

"Emi, sen neden bahsediyorsun?" Conner havladı, şaşkınlığı ve hayal kırıklığı sözlerini keskinleştiriyordu.

Döndüm ve gözyaşlarımdan bulanıklaşan bakışlarıyla karşılaştım. "Çocuklar için deli olmadığını anlamaya başlıyorum. Anlıyorum - herkes çocuk istemez- ama onlar olmadan da iyi olabileceğimden emin değilim." Duygularım sesimi boğuk bir fısıltıya dönüştürdü.

Conner kollarını kavuştururken kaşları çatıldı. "Çocuklar mı? Çocuklar mı? bunun hakkında mı?"

Başımı salladım. "Vaftiz töreni davetiyesini aldığımızdan beri onlar hakkında homurdanıp duruyorsun. Gabby'yi kucağına almanı önerdiğimde çılgın atarak kaçacağını sandım."

"Siktir, bebeğim. Beni endişelendirdin." Bir elini saçlarında gezdirdi, sonra aramızdaki mesafeyi kapattı. "Çocuklar için deli *olmuyorum*

-*Başkalarının* çocukları. Üzerimde başkasının bebek sümüğüne ihtiyacım yok. Ama bunun bizimle bir ilgisi yok." Conner yüzümü kavradı ve bakışlarımı onunkilere kilitledi. "Çocuğumun senin içinde büyümesinden daha mükemmel bir şey hayal edemiyorum. Aslında, eğer istersen o tohumu hemen şimdi ekebilirim."

Beni öperken bedenimi kendine doğru çekti, hızla sertleşen boyu ne kadar hazır olduğunun kanıtıydı. İçimdeki rahatlama coşkuydu. Parmaklarımı kalın, siyah saçlarının arasından geçirdim ve öpücüğünü yuttum. Dillerimiz alay ediyor ve okşuyordu, dişlerimiz hava almak için birbirimizden ayrılmak zorunda kalana kadar ısırıyor ve sahipleniyordu.

"Gerçekten bir aile mi istiyorsun?" Umut göğsümü patlayacak kadar şişirdi.

"Ciddi olmasaydım bunu söylemezdim. Hapı bırak, biz de bunu gerçekleştirelim."

Sırtışıım o kadar genişti ki yanaklarımı acıttı. "Henüz değil. Birlikte geçireceğimiz zamanın tadını çıkarıyorum, sadece ikimizin."

Conner'ın göz kapakları kapandı ve etrafımızdaki hava yoğunlaştı. Kol düğmelerini çözerken becerikli parmaklarını izledim, sonra görmem için avucunun içine yerleştirdi. Onları daha önce fark etmemiştim. Sıradışıydılar -bir tür klips- her birinin üzerinde beyaz altınla kaplanmış parlak mavi bir safir vardı.

"Hazır mısın?" diye sertçe sordu.

Sonra aklıma geldi.

Bunlar kelepçelerdi. Bunca zamandır bunları takıyordu. Ondan aldım ve güzel işçiliği inceledim.

"Bunları ne zaman aldın?" Ve nereden? Standart bir seks dükkanında bulabileceğiniz şeyler değillerdi.

"Anlaşmayı yaptığımız gün dışarı çıktım ve onları bir kuyumcuya sipariş ettim. Onları senin üzerinde gördükten sonra işe giderken takabileceğimi ve mükemmel göğüslerinde ne kadar inanılmaz durduklarını düşüneceğimi bilmek hoşuma gitti."

Hava. Havaya ihtiyacım vardı.

"Oh," dedim boşuk bir nefesle.

"Şimdi, benim entrikacı küçük karım, bir anlaşma yaptın ve soyunma zamanın geldi."

BÖLÜM 5

CONNER

Noemi'yi oturma odamızın ortasında yavaşça soyunurken görmek beni ilişkimizdeki önemli bir dönüm noktasına götürdü. Bana bedenini ve ruhunu ilk kez emanet etmişti. O gün yaşadığım duyguların her bir zerresi gözümün önüne geldi. O zamanlar zaten karımdı ama o gün gerçekten *benim* olmuştu.

"Dizlerinin üzerine çök." O gün kullandığım kelimeleri kullandım ve gözlerindeki ateşli tutkudan eski değişimimizi benim kadar net hatırladığını anlayabiliyordum.

Noemi mükemmel teninin her santimetresini ortaya çıkararak dizlerinin üzerine çöktü. Kimsenin görmesinden endişe etmediğim kadar pencereden uzaktaydı, ama yine de emin olmak için uzaktan kumandaya basarak otomatik perdeleri kapattım. Oda karardı.

Kelepçeleri hâlâ elinde tutuyordu. Ağırlığını avucunda hissedebildiğini bilmek hoşuma gidiyordu, beklenti artıyordu.

Yavaşça kollarımı sıvadım ve kemeri amaçlı bir şekilde belimden kaydırdım.

"Kollar yukarı." Siyah deriyi başının üstünde bileklerine doladım. Sığ, düzensiz aralıklarla aldığı nefeslerin yükselip alçalmasını izlemek sarhoş ediciydi.

Bileklerini sabitledikten sonra indirmesine izin verdim. "Dizlerini daha geniş aç."

Talimatlarıma kusursuzca itaat etti. Saçları omuzlarına dökülmüş, bilekleri bağlanmış ve bacakları benim için açılmıştı, tam bir tanrıçaydı. Yeşil gözlerindeki şehvet dolu bakış, kontrolümü en ince ayrıntısına kadar yıprattı.

Sessiz bir komutla avucumu ona doğru uzattım. Metal kelepçeler avucunun sıcaklığından ısınmıştı. Onları cebime attım, sonra kravatımın düğümünü çözdüm, mavi ipeği boynumdan kaydırdım ve Noemi'nin gözlerini bağlamak için tekrar bağladım.

Parmaklarımın çenesinden boynuna ve koğuşuna doğru ilerlemesine izin verdim, ta ki ellerimle göğüslerini nazikçe yoğurana kadar. "Kahretsin, harikasın. Eğer başka birinin seni böyle görmesi anlamına gelmeseydi, portreni yaptırırdım." Çakıl taşlı bir meme ucunu çimdikledim, nefesi kesildi. "Sanırım resim bittikten sonra ressamı öldürebilirdim," diye düşündüm.

Karım sırtıttı ve başını yavaşça iki yana çevirerek beni uyardı.

Kendimi dizlerimin üzerine çöktürdüm. "Haklısın. Asla gerçeği kadar iyi bir şey olmayacak. Ayrıca, zamanımı değerlendirecek daha iyi şeylerim var."

Kelepçeleri çıkardım ve birini sağ meme ucuna yerleştirdim. Noemi keskin bir nefes aldı, sonra bu hissin içinde rahatladı.

"İşte benim kızım," diye neredeyse memnuniyetle mırıldandım.

Tanrım, neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi. "Basınç nasıl?" diye sordum.

Başını salladı. "İyi hissettiriyor." Beklentiyle nefes nefese kalmıştım. Tam olarak duymak istediğim şeydi.

"Mmm..." İkinci kısılcı yerleştirdim, sonra da yaptığım işe hayranlıkla baktım. Görüntü hayal ettiğimden de güzeldi. Parmak uçlarımı göğüslerinin dış kıvrımından aşağıya, alt tarafa ve arkaya doğru okşadım, sonra kısıklara hafifçe vurdum. Meme uçlarında sallanmaya başladılar. Noemi'nin başı geriye düştü ve hafif bir inilti çıkardı.

Aletim biraz daha sertleşirse, düşeceğinden korkuyordum.

Arkasında daireler çizdim, sonra kendimi yere bıraktım. Altında sırtüstü uzanarak başımı kalçalarının arasına soktum.

"Oh!" Karımın şaşkın nefesi dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu.

Kalçalarını kavradım ve onu aşağı çektim. Dudaklarımla temas ettiği anda bacaklarının kendini üzerimde tutmak için büküldüğünü hissettim.

"Em," dedim uyararak.

"Seni boğacağımdan korkuyorum."

"Senden bir karış daha uzunum ve yüz kilo daha ağıyım. Eğer beni boğarak öldürürsen, ölmeyi hak etmiş olurum." Boynumu dikleştirdim ve

kaygan açıklığından şişmiş klitorisine kadar yaladı. "Şimdi yüzüme otur. Pastam için hazırım."

Yaladım, emdim ve yuttum, ara sıra kelepçeleri fiskelemek ve onlardan yeni bir his dalgası çıkarmak için kollarımı getirdim. Sadece birkaç dakika sonra Noemi öne doğru eğildi, elleriyle kendini yere dayadı.

"*Tanrım*, Conner. Bu çok fazla. Dik durmak... bu çok fazla. Orgazm çok büyük, yapamam..."

Aynı anda kelepçeleri serbest bırakarak dikleşmesine neden oldum, ardından parmaklarım ve dilimle onu acımasızca becerdim. Noemi yüzümde paramparça oldu, ilkel çığlığı apartman boyunca böğürdü. Başını geriye atmış ve kalçaları başımı sıkarken, Yunan cinsel zevk tanrıçası olabilirdi - insanlar arasında dolaşmak için fazla mükemmel bir tanrı.

Onu sırt üstü yatırmadan ve kıyafetlerimi sanki yanıyormuş gibi yırtmadan önce kendine gelmesi için ona bir avuç çılgınca kalp atışı verdim.

Aramızda hiçbir engel kalmamıştı, tekrar aşağıya daldım ve büzülmüş kırmızı meme uçlarını yaladım. Emi ahlaksızca inledi. Bir erkeğin akıl sağlığını kaybetmesi için yeterliydi.

Daha fazla bekleyemedim.

Göz bağına çözdüm ve içine daldım, onu doldururken gözlerindeki zümrüt ışıltısını görmek istiyordum.

"Tanrım, *lanet olsun*, harika hissediyorsun."

"*Evet*, Conner. Bana biraz daha ver. *Daha fazlasına* ihtiyacım var." Bağlı ellerini başımın üzerinde birleştirdi ve ben içine girmeye başladığımda bana sarıldı. Ben kim oluyordum da sikilmeye ihtiyacı olan karımı reddediyordum?

Kendimi defalarca onun içine gömdüm, oturma odasındaki halının üzerinde bir hayvan gibi tepiştim. Mükemmeldi. İç kasları kasıldığında ve etrafımda kasıldığında, istesem de kendimi tutamazdım. Taşaklarımın derinliklerinden omurgama doğru elektrik akımı yayıldı, ardından damarlarımdan geçerek her uzvuma yayılan bir zevk seli oluştu.

Avuç içlerim karıncalanıyor ve kulaklarım çınılıyordu, ölçülü, saygılı hareketlerle içine girip çıktım.

"Gördün mü, kelepçeler o kadar da kötü değil."

"Mmm... Sanırım daha açık fikirli olmaya çalışabilirim," dedi seks sarhoşu bir mırıltıyla.

Elim yan tarafına ve kışına doğru kaydı. "Eğer deneyecek kadar cesur olursan bununla her türlü eğlenceyi yaşayabiliriz." Parmaklarımı büzülmüş kas halkasının kenarında gezdirdim.

Şaşırtıcı bir şekilde, ürkmedi ya da kıpırdamadı.

"Bunun için vaftizden çok daha zorlayıcı bir teşvik bulmanız gerekecek."

Nasıl tepki vereceğinden emin değildim, ama sesindeki eğlence iması umut uyandırdı.

"Her zaman Maui var," diye önerdim, sesimde bir gülümsemeyle. "Daha büyük. Maui zaten tamamlanmış bir anlaşıma."

Kollarını ve bacaklarını bana sararak bizi yerden kaldırdım ve temizlenmek için banyoya doğru yola çıktım.

"Bu kadar mı?" diye sordu. "Tartışmayacak mısın bile?"

Şakacı bir şekilde hırladım, sonra dişlerimi boynunda gezdirdim. "Gerek yok. Bu" -parmaklarımı tekrar arka girişine soktum- "benim olacak ve her saniyesini seveceksin. Hiç şüphem yok."

"Bu bir söz mü?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Söz konusu sen olduğunda, söylediğim her sözde bir vaat var. Her şekilde ve sonsuza dek."

[Sessiz Yeminler](#)'in bu genişletilmiş bonus sonsözünü okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!

Byrne Kardeşler, birbirine bağlı bağımsız romanlardan oluşan bir seridir ve buradan gidebileceğiniz iki yön vardır:

Gizli Günah (Byrne Kardeşler #1.5 Novella)

Pippa, çekici kötü çocuk Bishop Bohanan ile tek seferlik bir kaçamak yapmak istemiştir. Ama onun ilk olduğunu anladığında, sahiplenici İrlandalı gangster onun tek ve biricik aşkı olmayı talep eder...

Yozlaşmış Birlik (Byrne Kardeşler #2)

Keir Byrne bir eş aramıyordu ama valinin kızı tehlikedeydi ve bir evlilik her ikisinin de yararına olacaktı. Sadece Sorun mu var? Rowan'ın zaten başka biriyle ilişkisi var. İçin-

Neyse ki Keir, isteksiz bir gelinin planlarının önüne geçmesine izin verecek biri değildir...

Maria ve Matteo hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz?

Beş Aile serime aşina değilseniz, Maria ve Matteo'nun [Kan Daima](#) adlı kitabın hayranlarının favorileri olduğunu bilmiyor olabilirsiniz.

Beş Aile, mafyamın doğduğu yerdünyası, bu yüzden bu küçük crossover'ı yapmak benim için özellikle eğlenceliydi. Maria ve Matteo'nun geçmişi ilginizi çekiyorsa, [Kan Daima](#)'ya mutlaka bir göz atın. Birbiriyle bağlantılı bağımsız kitaplar yazıyorum ve kitapları sırayla okumanızı teşvik etsem de bu gerekli değil. Kendim de bir ruh hali okuyucusu olarak, bazen atlamamız gerektiğini anlıyorum!

Haber bültenime katılmayı ve iletişimde kalmayı unutmayın!

[Jill'in Bülteni](#)

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ

Yayın Günü Uyarıları, Ön Gösterim ve Bülten

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Jill'in Bültenine katılın. (Spam veya sık sık anlamsız e-postalar yok.)

Jill'in Bülteni

Resmi Web Sitesi: www.jillramsower.com

Jill'in Facebook Sayfası: www.facebook.com/jillramsowerauthor

Okuyucu Grubu: [Jill'in Açgözlü Okurları](#)

Jill'i Instagram'da takip edin: [@jillramsowerauthor](#)

Jill'i TikTok'ta takip edin: [@JillRamsowerauthor](#)